

Quỹ Dạy Xoa

Contents

Quỹ Dạy Xoa	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	5
3. Q.1 - Chương 3	10
4. Q.1 - Chương 4	13
5. Q.1 - Chương 5	18
6. Q.1 - Chương 6	22
7. Q.1 - Chương 7	26
8. Q.1 - Chương 8	29
9. Q.1 - Chương 9	33
10. Q.1 - Chương 10	37
11. Q.1 - Chương 11	40
12. Q.1 - Chương 12	43
13. Q.1 - Chương 13	47
14. Q.1 - Chương 14	54
15. Q.1 - Chương 15	56
16. Q.1 - Chương 16	60
17. Q.1 - Chương 17	64
18. Q.1 - Chương 18	69
19. Q.1 - Chương 19	73
20. Q.1 - Chương 20	78
21. Q.1 - Chương 21	82
22. Q.1 - Chương 22	87
23. Q.1 - Chương 23	93
24. Quyển 2 - Chương 1	96
25. Quyển 2 - Chương 2	100
26. Quyển 2 - Chương 3	106
27. Quyển 2 - Chương 4	109
28. Quyển 2 - Chương 5	114
29. Quyển 2 - Chương 6	118
30. Quyển 2 - Chương 7	123
31. Quyển 2 - Chương 8	127
32. Quyển 2 - Chương 9	132
33. Quyển 2 - Chương 10	136
34. Quyển 2 - Chương 11	141
35. Quyển 2 - Chương 12	145
36. Quyển 2 - Chương 13	150
37. Quyển 2 - Chương 14	154
38. Quyển 2 - Chương 15	159
39. Quyển 2 - Chương 16	163
40. Quyển 2 - Chương 17	167
41. Quyển 2 - Chương 18	169

42. Quyển 2 - Chương 19	174
43. Quyển 2 - Chương 20	178
44. Quyển 2 - Chương 21: Chương Kết	182

Quỷ Dạ Xoa

Giới thiệu

Hắn không nên tiếp cận nàng. Hắn là quỷ quái ẩn núp dưới đáy của bóng tối, Hèn mọn, đê tiện, dơ bẩn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-da-xoa>

1. Q.1 - Chương 1

Dãy núi xanh mướt một màu. Sáng sớm, những giọt sương như lớp lụa mềm mại bao trùm lên ngọn núi Thương Sơn. Trời còn chưa tỏ, cô đã rời giường, mặc quần áo, xách giỏ trúc ra khỏi thôn. Để tránh hơi ẩm, chướng khí và nước sông bất ngờ dâng cao, người dân gần sông đều dựng khung nhà rất cao, giống như treo lơ lửng giữa không trung.

Có người dựng nhà bằng trúc, có người giống cô dựng nhà bằng gỗ, nhưng tất cả các căn nhà đều có một đặc điểm chung đó là tầng một treo lơ lửng giữa không trung, tầng hai mới dành cho người ở.

Bởi vì còn sớm nên đa số mọi người còn đang say giấc.

Trong sương trắng mịn mù, một ông cụ ngồi trước cửa hiên hút thuốc.

Từ xa, cô gật đầu với ông.

Thấy cô, ông lão rũ mắt, khuôn miệng già nua khô quắt nhả ra một làn khói trắng.

Khói và sương mù nhanh chóng hòa lẫn với nhau trong không khí, làm khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của ông lão càng thêm mờ mịt. Cô rõ, ông ấy biết cô muốn đi đâu, mà đối với nơi cô muốn đi, ông ấy sợ. Thu hồi tầm mắt, cô tiếp tục đi về phía trước, rời khỏi cái thôn nho nhỏ này, đi trên đường núi gập ghềnh. Đường này do người trong thôn đi lâu mà thành. Đường nhỏ quanh co vắng vẻ, thông tới nơi sâu nhất của rừng rậm.

Ráng hồng cuối chân trời, đẹp đến nỗi làm cho người ta không muốn chớp mắt, lúc cô đi trên con đường cạnh sườn núi, không nhận được nghỉ chân.

Đứng ở chỗ này, cô có thể trông thấy thôn xóm dưới chân núi, có vài gian nhà đã lượn lờ khói bếp.

Nếu trời quang đãng, trên đường về nhà, cô thậm chí có thể nhìn được xa hơn, thấy dòng sông quanh co xinh đẹp, thấy ruộng lúa chạy dọc hai bên bờ sông, thấy dãy núi phương xa, và rừng núi cao trùng điệp xa hơn nữa.

Có người nói, ở bên kia những ngọn núi cao ấy, có càng nhiều bình nguyên bao la, càng nhiều dòng sông rộng lớn, và càng nhiều người hơn.

Nhưng cô chưa bao giờ thấy được, cô chưa bao giờ rời khỏi nơi này, ngọn núi này.

Người trong thôn đến rồi đi, chỉ có cô luôn ở tại nơi này.

Mây mù từ bốn phía trên sườn núi chậm chậm hạ xuống tới chân núi.

Nếu như thời tiết không tốt, sương mù dày hơn một chút, thôn xóm cạnh sông sẽ hoàn toàn bị sương mù che phủ. Đứng nhìn từ đây, thôn làng dường như chìm giữa biển mây.

Ai không biết, đứng từ chỗ này nhìn xuống, nhất định sẽ không biết nơi ấy còn có vài hộ dân. Hôm nay, sương mù không dày như vậy, mặt trời lên, sương mù sẽ tan. Cô ngồi trên tảng đá bên sườn dốc, ăn cơm nắm làm từ nhà, nhìn cảnh sắc tuyệt mỹ này, chờ mặt trời mọc.

Khi mặt trời màu vàng ló rạng trên đỉnh núi, cô cũng ăn xong. Dọn đồ của mình, cô lại xách giỏ trúc, đeo túi vải, quay người lại, dưới sự bảo vệ của mặt trời rực rỡ, đi vào rừng.

Trong rừng, côn trùng kêu vang.

Thôn dân đi hết đường núi, tới vách đá đã là đường cùng.

Tiếp tục đi vào trong, phải dựa vào chính cô.

Cô đẩy lá xanh của cây cự quyết, bước lên cỏ tươi, đi qua cây gỗ lim cao lớn. Thỉnh thoảng cô lại thấy thỏ, khỉ, nai con nấp trong bụi cây, hoặc chim đuôi dài đậu trên ngọn cây, dùng đôi mắt to tròn tò mò từ xa nhìn cô đi qua.

Cô bước trên đá, đi qua khe núi nhỏ yên tĩnh.

Nước nơi này mát lạnh buốt giá, ngọt thấu tim.

Nước chảy qua tảng đá, tạo nên lớp lớp sương mù, bọt nước. Ánh mặt trời chiếu xuống sẽ tạo thành một rừng mây ngũ sắc nhỏ trên đám sương mù.

Cô ngồi xuống cạnh khe suối, dùng ống trúc múc chút nước. Trong dòng nước êm dịu, có thể thấy rõ những chú cá đang ăn rêu bám trên đá. Một đóa hoa sơn trà màu đỏ bồng bênh trôi theo dòng nước từ đầu nguồn tới. Đã là mùa xuân rồi. Cô ngẩng đầu, nhìn về phía đóa hoa trôi tới. Khe núi uốn lượn, ngoại trừ lá cây thì không thấy được gì cả, nhưng cô biết, đi thêm một đoạn không xa sẽ có một cây sơn trà mấy trăm tuổi.

Năm năm trước, lần đầu tiên cô một mình tới nơi này, bởi vì tò mò mà đi ngược theo dòng nước, nhìn thấy cái cây nở đầy hoa màu đỏ.

Cô rất muốn được nhìn lại một lần nữa, nhưng chuyện này phải đợi tới khi quay về.

‘Cô chỉ có thể đến nơi thờ cúng vào giữa trưa.

Không được sớm hơn, không được muộn hơn.’

Lời dặn dò của ông lão vắng vắng bên tai.

Thời gian vào rừng có hạn, cô nhất định phải đi ra trước lúc trời tối, cho nên lúc nào cô cũng phải leo đến giữa sườn núi khi trời chưa sáng, vào đến rừng khi mặt trời lên, như vậy mới không phải vội vàng.

Cô đeo ống trúc ngang hông, đi về phía trước. Càng đi vào ngọn núi tối tăm, dấu tích của động vật cũng từ từ biến mất.

Trong rừng cây, khoảng không vốn chật hẹp trở nên rộng rãi, tất cả cây cối đều vừa cao vừa lớn, thân cây thô to rắn chắc, phải hơn một vòng tay đàn ông mới ôm hết được. Càng đi sâu vào núi cây càng cao lớn, cành lá càng sum suê, giống như một chiếc ô che khuất ánh mặt trời. Dù là ban ngày nhưng hơn nửa khu rừng lại tối tăm như ban đêm. Bởi vì ánh mặt trời không chiếu tới nên dương xỉ cỏ dại nơi này cũng ít. Lá cây rừng rơi xuống đất, xếp thành tầng tầng mục nát.

Cô đi giày da hươu thầy mo già để lại cho cô, mỗi bước đi đều lún vào trong đồng lá rụng mục nát kia.

Ở đây, ngoại trừ một ít côn trùng và rắn, ngay cả động vật cũng sẽ không tới.

Khi cô tiến vào sâu trong rừng, ánh mặt trời cuối cùng cũng tìm được một khe hở giữa những tán lá dày đặc, chiếu xuống.

Đây là một ngọn núi âm u, cánh rừng cũng tăm tối, nếu không tới đây vào giữa trưa thì không thể nhìn thấy được gì.

Cô bình thần bước đi trong khu rừng yên tĩnh.

Ánh mặt trời chỉ có thể len lỏi qua những khe hở ít ỏi được tạo ra khi gió thổi lá cây, lặng lẽ chiếu xuống. Chỗ này một điểm, chỗ kia một điểm, nhanh chóng lóe lên, rồi lại nhanh chóng biến mất, sau đó xuất hiện ở nơi khác, rồi lại biến mất.

Ánh sáng lặng lẽ nhảy nhót trong bóng tối.

Lá khô rơi giống như lông vũ, chậm chạp bay bay trong ánh sáng, rơi xuống xung quanh cô, xa, gần, phía trước, phía sau.

Xào... Xạc... Tiếng lá rụng xuống đất rất nhẹ, rất nhẹ. Tiếng cô bước đi còn to hơn. Khi mới tới, cô rất sợ phải vào khu rừng cấm này, ngay cả tiếng lá rụng cũng đủ khiến cô sợ.

Cô luôn nhớ, khi cô còn bé nắm chặt góc áo của thầy mo, hoảng sợ không dám mở mắt.

Nhưng sau khi cô tới một lần, hai lần, ba lần,... Vô số lần thì đã không còn sợ khu rừng vắng vẻ âm u này nữa, thậm chí còn bắt đầu thấy rằng khu rừng u ám này cũng có nét đẹp riêng của nó.

Cô đi chậm chậm, qua hết gốc cây đại thụ này đến gốc cây đại thụ khác. Nếu không đi theo kí hiệu thầy mo đời trước để lại, thì dù là cô cũng sẽ lạc ở nơi này.

Đi cả buổi, rốt cuộc cô cũng nhìn thấy tia sáng trước mặt.

Đó là nơi duy nhất có ánh mặt trời trong khu rừng âm u này, bởi vì nơi đó có một mỏm đá cao chót vót, đá cao và to, từ dưới đất dựng thẳng lên trời.

Mỏm đá này phải to bằng mấy gian phòng, nó quá lớn, quá cứng, rễ cây không thể xuyên qua được nên chỉ nơi này là có một khoảng trời nhỏ, không bị những tầng lá dày đặc che phủ, mới đón được chút ánh sáng.

Nhưng ngay cả vậy, cũng chỉ có giữa trưa, ánh mặt trời mới có thể rọi thẳng xuống, chiếu lên mỏm đá lớn.

Tuy rằng một ngày chỉ được đón ánh nắng một lúc, nhưng như vậy cũng đủ để rêu xanh và cây leo bám đầy trên mỏm đá to lớn. Khoảng trống trước mỏm đá lớn có một bãi cỏ tươi và vài bụi hoa. Đây là cấm địa trong rừng, là nơi duy nhất có ánh sáng mặt trời, cũng là nơi duy nhất có màu sắc. Trước đây nơi này không như vậy, lúc đó nơi này chưa có hoa. Nhưng màu xanh biếc của bãi cỏ cũng đủ khiến cô khi còn bé phải ngạc nhiên.

Bãi cỏ xanh biếc ngập tràn ánh sáng trong khu rừng tăm tối này giống như vùng đất được thần ban phúc.

Đây là nơi thờ cúng, tất cả cống phẩm đều được nữ pháp sư và thầy mo đưa tới nơi này, dâng cống phẩm, cầu xin sơn thần ban phúc bình an.

Ban đầu luôn là do thầy mo mang cô tới.

Hơn năm năm trước, thầy mo qua đời, từ đó về sau chuyện này biến thành trách nhiệm của cô.

Cô xách giỏ trúc đi tới trước mỏm đá lớn dưới ánh mặt trời.

Mỏm đá này rất lớn, ở giữa có một cửa hang đen ngòm.

Trong hang có một cái bàn đá nho nhỏ.

Cô rũ mắt quỳ xuống trước bàn.

Thầy mo già nhất trong thôn luôn nhắc đi nhắc lại với cô.

‘Không được nhìn thẳng vào sơn thần.

Không được vào trong động thờ cúng.’

Không được cởi vòng trừ tà. Không thể, tuyệt đối không thể quên thờ cúng. Dù xảy ra chuyện gì, mỗi tháng phải có ít nhất một lần, cô nhất định phải nhớ đến đây thờ cúng. Cô ngồi dưới ánh nắng giữa trưa, mở giỏ trúc, cung kính đặt hộp gỗ trường thôn giao cho cô lên trên bàn trong hang.

Lần đầu tiên tới đây với thầy mo, cô mười tuổi.

Hôm nay, cô đã hai mươi rồi.

Mười năm dường như trôi qua trong chớp mắt.

Qua nhiều năm như vậy, không phải cô chưa từng nghi ngờ sơn thần liệu có tồn tại hay không.

Nhưng mỗi khi thầy mo đặt cống phẩm trên bàn trở về, lần sau trở lại, cống phẩm kia đều biến mất.

Có một lần, thầy mo đặt cống phẩm lên bàn, lúc đưa cô trở về, cô tò mò quay đầu lại, chỉ một chớp mắt đã không thấy cống phẩm trên bàn đâu nữa.

Sau đó, lúc theo thầy mo tới, cô không nhận được để lại một đóa hoa nhỏ.

Lúc cô ở trong rừng quay đầu lại, đóa hoa kia cũng biến mất.

Cô chưa bao giờ dám nói cho thầy mo chuyện đóa hoa kia, ngoại trừ đồ cúng, con người không được phép để lại bất cứ thứ gì ở nơi này.

Sau này, cô theo thầy mo tới đây hết lần này tới lần khác, hết năm này tới năm khác. Thầy mo dần già đi, bị bệnh, sau đó từ giã cõi đời. Khi thờ cúng trở thành trách nhiệm của cô, cô không nhận được trồng hoa cạnh mộ đá. Cô thê, có vài lần quay về, cô có cảm giác có người nhìn mình chằm chằm. Có lẽ là sơn thần, cô nghĩ. Nơi này là nơi sâu nhất trong rừng, không có động vật, ngay cả côn trùng và rắn cũng không có.

Có lẽ bởi vì thế nên hoa ở nơi này lúc nào cũng vô cùng kiều diễm.

Dâng cống phẩm lên, cô ngồi trên cỏ, vừa lấy cơm trưa trong giỏ trúc ra ăn, vừa hưởng thụ ánh mặt trời và làn gió nhẹ thổi tới.

Những đóa hoa đủ loại dập dờn trước gió.

Ăn cơm xong, cô nằm ngửa trên bãi cỏ, hưởng thụ cảm giác gió xuân phất qua mặt.

Một đám mây bay qua khung trời nhỏ kia, hơi che khuất ánh mặt trời, rồi lại chậm rãi bay đi.

Cô nhắm mắt hưởng thụ ánh nắng mùa xuân ấm áp.

Ở đây luôn yên tĩnh và ấm áp như vậy.

Có đôi lúc nằm ở nơi này, cô cảm thấy mình cùng mặt đất và rừng cây hòa lại làm một.

Đối với các thầy mo trong thôn mà nói, nơi này là rừng cấm, nhưng đối với cô, nơi này là nơi cô nghỉ ngơi.

Cô hít một hơi thật sâu, để cho hương hoa, hương cỏ và mùi bùn đất lấp đầy tim phổi.

Cô mỉm cười, khoe miệng cong lên. Cô thả lỏng, rồi lại bắt giác từ từ chìm vào giấc ngủ.

2. Q.1 - Chương 2

Lại là cô gái kia. Trên người cô mang vòng bạc trừ tà, phía trên còn tét ngọc lưu ly bảy màu. Nó thật sự không thể tin được, cô lại nằm trên cỏ ngủ thiếp đi như vậy. Mặt trời bắt đầu chệch bóng, tuy nơi cô nằm vẫn còn ánh nắng nhưng bóng cây đã tới bên cạnh cô rồi.

Nó phải về, nhưng hôm nay vẫn còn sớm, đêm qua yến tiệc kéo dài đến sáng sớm, các chủ nhân uống rượu, ẩm ỉ đến tận buổi sáng, bây giờ bọn họ còn đang ngủ.

Trước đây, người tới luôn là một lão già, sau đó ông ta mang cô theo cùng, lúc đó cô còn nhỏ, cao chưa tới một nửa lão già kia.

Nhưng cô dần dần trưởng thành, có một ngày, lão già không tới nữa, thành ra chỉ có một mình cô tới đây. Nó đoán chắc ông ta đã chết rồi.

Sinh mệnh loài người dù sao cũng cực kì ngắn ngủi.

Khi chỉ còn một mình cô, cô bắt đầu trồng hoa ở đây.

Cô là một cô gái kì lạ, tất cả thầy mo đều sợ ở lại nơi này, mỗi lần bỏ đồ xuống xong liền vội vã rời đi, chỉ có cô sẽ nán lại. Giỏ xách của cô đã không còn ở dưới ánh mặt trời. Nó ngửi thấy mùi thức ăn, rất thơm.

Bởi vì mùi thơm ấy mà nước bọt không kìm được tiết ra, mấy ngày nay nó đã không được ăn gì rồi.

Nó cảnh giác nhìn cô gái đang ngủ kia.

Hô hấp của cô đều đều, vẻ mặt thanh thản, có vẻ còn chưa tỉnh dậy.

Nó nuốt nước miếng trong miệng, lại liếc nhìn giỏ trúc, trong mắt lóe lên ham muốn tham lam.

Loài người đều không đáng tin.

Nhưng cô chỉ là một cô gái, cho dù thấy nó thì cũng có thể làm gì được nó nào?

Cơn đói thúc nó vươn tay ra khỏi cửa hang.

Ánh mặt trời bị tầng tầng lớp lớp lá xanh che đi, cửa hang hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Nó lặng lẽ cẩn thận bò ra, di chuyển trong bóng tối không phát ra một tiếng động nào, đồng thời đề phòng nhìn cô cách đó không xa.

Sợi dây cô đeo trên cổ sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Lưu ly bảy màu sáng như vậy khiến nó hơi sợ. Nó tự nhủ với mình, không sao, cô ta còn đang ngủ, vòng trừ tà kia không khiến nó bị thương được.

Nó thận trọng di chuyển đến bên cạnh giỏ trúc, mở nắp. Trong giỏ trúc có trái cây và cơm nắm gói trong lá trúc. Nó đưa tay cầm cơm nắm, vừa nhìn chăm chăm cô vừa mở miệng, cắn một cái. Phát cắn này khiến nó vô cùng kinh hãi. Ngon quá! Ngon quá!

Vị ngọt của cơm, độ mềm vừa phải, nước thịt heo bên trong tràn đầy, trộn với dưa muối chua ngọt và lòng đỏ trứng gà ở chính giữa, ngọt mặn vừa phải, rất ngon.

Nó dùng hai tay cầm nắm cơm, cắn hết miếng này đến miếng khác, ăn như hổ đói, ăn đến mức mặt mũi và tay dính đầy cơm. Ăn cơm nắm xong, nó lại cầm trái cây lên, cắn rộp một miếng trái cây mong nước ngọt ngào, hoàn toàn quên mất chuyện phải đi lấy thức ăn cho chủ nhân.

Lúc cô tỉnh dậy, đập vào mắt chính là cảnh tượng nó đang ăn bữa tối cô chuẩn bị cho lúc về.

Khi cô mở mắt ra, nhìn thấy sinh vật ốm yếu đó, cô giật mình không dám cử động.

Vật kia đen sì, gầy tong teo, giống con khỉ đói bụng nhiều năm, nhưng nó có mái tóc đen vừa xõa dài vừa rối bù, trên người quần một tấm vải rách rưới bẩn thỉu.

Nó ăn hết trái cây lại liếm ngón tay gầy chỉ còn da bọc xương của nó, thậm chí không quên nhặt những hạt cơm rơi trên cỏ. Nó nhét cơm vào miệng, một hạt cũng không bỏ qua.

Cô nhìn chăm chăm con khỉ da xanh đen không có lông kia, không biết nó rốt cuộc là cái gì. Một giây sau, lúc nó xoay người lại, cô bất ngờ phát hiện vật trước mắt này không phải là động vật quý hiếm gì đó, nó là người. . .

Đó là một cậu bé, một cậu bé bẩn thỉu. Lúc hắn quay lại, bắt gặp ánh mắt của cô, thân thể bỗng cứng đờ. Cô và hắn nhìn nhau, lúc này, cô nhận ra cô đã nhầm, hắn không phải là một cậu bé bẩn thỉu, hắn là yêu quái.

Hắn có hình dáng của con người, nhưng lại không quá giống: Da hắn màu xanh đen, đôi chỗ có vảy, tai hắn nhọn cao quá đỉnh đầu, tay chân là móng vuốt sắc bén, ngoài ra, khoe miệng hắn có răng nanh, đôi con người màu vàng nhạt.

Nhưng cho dù là yêu quái, hắn vẫn chỉ là một đứa bé.

Cô thấy sự sợ sệt lóe lên trong đôi mắt màu vàng ấy, ngay sau đó hắn xoay người bỏ chạy.

“Này! Chờ chút!”

Cô lên tiếng gọi hắn, nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã biết mất hút, cô thậm chí không rõ hắn chạy hướng nào, trốn đi nơi nào.

Cô hơi sững sờ, gãi đầu ngồi dậy nhìn xung quanh.

Nhưng trong rừng vẫn vắng vẻ như cũ, ngoài cô ra, không có bất kỳ ai khác.

Nếu không phải giỏ trúc của cô nằm lẩn lóc trên đất, cơm nắm và trái cây bên trong bị ăn sạch bách, cô thật sự sẽ cho là mình đang nằm mơ. Cô nghi ngờ nhặt giỏ trúc lên, lúc này mới chợt nghĩ đến một khả năng, vội quay đầu lại. Quả nhiên, cái hộp trên bàn thờ trong hang đã bị cầm đi. Trong lòng cô không khỏi giật thót. Không thể nào?

Tiểu yêu quái kia là sơn thần?

Cô không nhìn được vào trong hang xem xét, nhưng ngoại trừ hang đá đen sâu không biết điểm cuối thì chẳng thấy gì cả.

Không thể nào?

Chắc cô nhầm, không biết chừng là một tiểu yêu đi lạc vào rừng.

Nó còn rất nhỏ, còn biết sợ con người.

Cô muốn tìm nó, nhưng sắc trời không còn sớm, cô ngủ quên, ánh mặt trời đã sắp hoàn toàn biến mất khỏi nơi thờ cúng, nán lại thêm chút nữa, ánh sáng không đủ mạnh, cô sẽ không thể nào ra khỏi rừng.

Cô cũng không lo lắng nó sẽ xông vào hang, trừ khi nó từ trong hang đi ra, còn không thì tuyệt đối không vào được.

Nhưng nếu như nó là tiểu yêu lạc đường...

Cô đứng tại chỗ chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn bái lạy với cửa hang, sau đó xoay người, móc trong rổ ra một cành đào, dùng đá đánh lửa đốt nó lên, sau đó cầm cành đào rời khỏi nơi thờ cúng. Khói nhẹ lượn lờ bay lên từ cành đào. Đào cũng là vật trừ tà vậy nên yêu quái không thích đào. Cô biết, tuy rằng chúng không thích đào, nhưng nếu là yêu quái lạc đường, có thể thấy khói bốc lên từ cành đào. Vết khói do đào để lại cực kì rõ rệt đối với ma quỷ, cho dù khói tan, nhưng vẫn phải qua rất lâu bọn chúng mới không cảm nhận được sự tồn tại của khói đào nữa.

Vết khói này có thể dẫn nó theo cô ra khỏi rừng.

Cô bắt đầu đi về phía trước, cô cảm giác được từ trong bóng tối có đôi mắt sợ sệt nhìn cô chằm chằm.

Cô không quay đầu lại, chỉ chậm rãi đi về phía trước.

Nó đi theo.

Cô có thể cảm nhận được sự hiện hữu của nó, nhưng cô cũng không quay đầu mà tiếp tục đi vào trong rừng.

Cô dẫn nó, tốn mấy canh giờ mới ra khỏi rừng.

Khi cô tới bìa rừng, mặt trời đã lặn tới đỉnh núi, sắp chìm về hướng tây.

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không quay đầu lại, chỉ lăm bắm.

“Thôn dưới chân núi là thôn của thầy mo, người đừng đi xuống, đi theo dòng sông phía tây mà vào núi. Nếu gặp người, đừng tới gần, hãy mau trốn đi, không phải ai cũng giống như ta đâu.”

Cô ngừng lại một tẹo, không kìm được nhắc nhở: “Còn nữa, đừng chạy đến đây nữa, khu rừng này bị hạ kết giới, dù là người hay yêu đi vào cũng đều không ra được.” Từ khóe mắt, cô có thể thấy dường như có bóng đen trong bụi tuyết cạnh cây đại thụ. Nó ngồi xổm, cảnh giác nhìn cô.

Chỉ cần cô còn ở đây, nó sẽ không xuất hiện, cô liền xách giỏ trúc rời đi, dưới trời chiều, đi xuống thôn dưới chân núi.

Lần này, nó không đi theo.

Cô mong điều đó chứng tỏ nó nghe hiểu những gì cô nói.

Nó không nên đi theo cô, nhưng nó không nhịn được. Nó chưa từng ra khỏi rừng, vì nó không ra được, nhưng theo khói của cô, nó nấp dưới bóng cây tới bìa rừng.

Dọc đường đi, có phong cảnh giống như đã từng gặp.

Nó thỉnh thoảng dừng lại, ngửi, nghe, trong bóng tối quan sát những cây cối hoa cỏ hiện ngang đầy sức sống kia.

Gió nơi này không tanh hôi mà mang theo mùi hoa, mùi cỏ và mùi thanh của nước.

Cô bảo nó đi về phía tây ngọn núi, nhưng nó chỉ ngồi xổm dưới bóng cây tuyết, nhìn bóng cô rời đi. Cô là một người kì lạ. Nhiều năm như vậy, không phải nó chưa từng thấy nữ pháp sư hay thầy mo, nhưng chỉ có cô chưa từng tỏ vẻ hoảng sợ, căm thù, chán ghét nó.

Các đời thầy mo dù không sợ nó thì cũng rất ghét nó, từng có người còn muốn làm hại nó.

Nhưng cô lại cho rằng nó là yêu quái lạc đường, còn dẫn nó ra khỏi rừng.

Nhưng nó không phải. Nó không ra được rừng này, dù đi sát bìa rừng, nó cũng không dám bước thêm bước nữa.

Ngay cả một chút xíu cũng không dám.

Nếu để chủ nhân biết được nó cả gan chạy trốn, nó sẽ bị hành hạ đến sống không bằng chết.

Nhìn mặt trời trên đỉnh núi phía tây, nó thu tầm mắt, một lần nữa nhìn người con gái đang chậm rãi đi xuống núi.

Cô đi xa hơn, ánh mặt trời chiếu lên người cô, khiến cho bộ váy màu trắng của cô nhìn giống như đang phát sáng.

Nó nhặt hạt cơm dính trên áo rách, bỏ vào miệng.

Hạt cơm kia hơi giòn ngọt, thơm ngát.

Nó không nỡ nuốt vào mà chỉ ngậm, lại nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đeo giỏ trúc càng ngày càng xa, dần dần biến mất trong hẻm núi. Đợi đến khi không còn nhìn thấy nữa, nó mới xoay người, theo vết khói đào chưa tan hết trở lại rừng sâu, trở lại bóng tối.

Ánh sáng ma quỷ xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp lá xanh, nhuộm thể giới thành những mảng màu xanh biếc không đồng nhất. Nó co rúc ở nơi sâu nhất, vùi sâu trong lớp lá mục nát ẩm ướt trong hang động tối tăm, khát vọng nhìn ánh sáng xanh biếc của lá cây ngoài hang động.

Đáng ra nó phải mang đồ cúng tế vào hang động, nhưng nó không nhịn được dùng chân dưới ánh sáng ngoài động.

Ánh sáng vàng óng ánh xuyên qua lớp lá đã biến thành màu xanh, chiếu trên đóa hoa nhỏ màu trắng xinh đẹp ngoài cửa hang động.

Hoa nhỏ chỉ có một đóa, bị người ta hái xuống, cố ý đặt ở đó.

Bọn họ không thích hoa, nhưng loài người không biết, hoặc nên nói là ít nhất người hiền tế lần này không biết.

Trước đây nó chưa thấy người nào cúng hoa.

Gió lặng lẽ thổi qua.

Lá cây lay động xào xạc theo làn gió.

Màu xanh biếc, màu vàng, ánh sáng, đung đưa, xen lẫn vào nhau, biến hóa trên đóa hoa nhỏ.

Cánh hoa nho nhỏ vì gió mà lay động, bông hoa vì gió mà nhẹ nhàng đung đưa. Nó không kìm được đưa tay ra muốn chạm đến đóa hoa xinh đẹp, mỏng manh, kì diệu kia. Ánh sáng vàng xanh chiếu vào bàn tay đầy vẫy, gầy trơ xương như móng vuốt. Xèo xèo. . . Đau quá.

Trong khoảnh khắc bị ánh sáng chiếu vào, bàn tay xấu xí của nó bắt đầu thối rữa, bốc khói.

Bởi vì đau nên nó vội rút tay về, đau đớn ôm lấy tay, run rẩy.

Đau quá.

Ánh sáng xinh đẹp làm đau nó.

Nó ôm cánh tay thối rữa của mình, gào thét ô ô, nhìn vết thương do ánh sáng gây ra, trong lòng kinh hoàng, sợ hãi, đau đớn, cảm phần đan xen.

Nhưng nó đã cầm được đóa hoa nho nhỏ, mỏng manh, mang theo mùi hương thoang thoảng kia.

Nhìn màu trắng nho nhỏ trong lòng bàn tay, không hiểu sao trong lòng không còn cảm phần khó chịu nữa.

Không kìm được, nó dùng tay vuốt ve cánh hoa, móng tay nó sắc bén, suýt nữa làm tổn thương cánh hoa yếu ớt.

Bỗng nhiên, từ trong bóng tối phía sau truyền tới tiếng gầm bất mãn.

Nghe tiếng ầm ầm khi rõ khi không kia, mặt nó trắng bệnh, sợ hãi nhảy dựng lên. Nhớ ra mình phải mau chóng mang đồ về, nó luống cuống không thôi, nhét đóa hoa nhỏ vào ngực, dùng cả tay chân với tốc độ nhanh nhất xoay người phóng vào nơi sâu nhất trong hang động u tối. Khi nó chạy hết đường hầm dài, tới nơi sâu nhất kia, một bàn tay còn to lớn hơn đầu nó bất ngờ vung tới, đánh bay nó. Rầm một tiếng, nó đập vào tường đá, ngã xuống đất. Đau, từ trên trán truyền ra. Nó cảm thấy một dòng chất lỏng ấm ướt dính dính chảy ra từ vết thủng trên đầu.

“Khốn kiếp, bảo người đi lấy đồ, tên rác rưởi nhà người lại chạy đi đâu vậy hả?”

Chủ nhân của bàn tay khổng lồ kia có đôi mắt đỏ ngầu, sừng màu đen, hắc bực dọc gầm thét, nhe hàm răng nanh sắc nhọn với nó.

Nó sợ tới mức cả người run rẩy, hốt hoảng bò dậy, quỳ trên mặt đất, liều mạng dập đầu, vì hoảng và sợ mà phát run.

“Đồ đâu?” Hắc quát.

Nó móc từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ màu đen khảm mây đỏ tinh xảo, sợ sệt dùng hai tay dâng hộp cao quá đầu.

Yêu quái có răng nanh sừng dài, miệng to như chậu máu kia, dùng một tay cầm cái hộp, sau đó đập nó một phát, một lần nữa khiến nó ngã lăn ra đất.

Nó nôn tất cả mọi thứ trong bụng ra, nước mắt nước mũi chảy ra vì đau.

“Đồ tạp chủng vô dụng!” Hắc khinh bỉ nhìn nó, nhổ nước bọt tanh hôi lên mặt nó, kinh thường mắng, rồi mới xoay người rời đi. Tuy bị đá bể đầu chảy máu, nó vẫn run sợ bò dậy lần nữa, không dám chậm trễ vội vàng đi theo. Lúc nó đứng dậy, một đóa hoa bị đè nát tả tơi rơi xuống từ trong người nó.

Đóa hoa nhỏ màu trắng bị dính máu dơ bẩn của nó, trở nên tã tã và xấu xí.

Nhưng nó vẫn nhặt đóa hoa kia lên, bỏ vào trong ngực.

Nó lưu luyến quay đầu lại, tuy rằng ở đây không còn nhìn thấy cỏ tươi lá xanh, không còn nhìn thấy ánh dương rực rỡ khiến người ta không thể nhìn thẳng...

Nó căm ghét tất cả mọi thứ ở nơi này, nó muốn rời khỏi nơi này, nó muốn chạy băng băng dưới ánh mặt trời, muốn hít thở bầu không khí sạch sẽ trong lành, muốn thoát khỏi cuộc sống thấp hèn này.

Nhưng đây chỉ là vọng tưởng.

Nó quay đầu, ánh sáng trong mắt dần trở nên ảm đạm.

Cúi đầu, nó lau vết máu trên đầu, cũng không dám lau nước bọt tanh hôi trên mặt, chỉ khiếp sợ. Một tiếng chửi bới khác vang lên, nó vội vàng đi theo.

Từ rất lâu trước đây, nó đã đánh mất tư cách sống dưới ánh mặt trời rồi.

Nó là quỷ.

Một con tiểu quỷ vô dụng, chỉ có thể để đám yêu quái sai bảo. Nó đã chạy trốn quá lâu, ẩn nấp quá lâu, lãng quên quá lâu. Trong quãng thời gian vừa dài đằng đẳng vừa đau khổ ấy, nó thậm chí không nhớ nổi kẻ ti tiện như mình tồn tại vì lý do gì. Theo đuôi chủ nhân phía trước, nó bước từng bước trong vùng bùn lầy lội, đi càng sâu càng sâu vào trong bóng tối, không dám vọng tưởng điều gì khác.

3. Q.1 - Chương 3

Khi cô về tới nhà, mặt trăng đã lên cao từ lâu. Cô thả giỏ trúc xuống, thắp đèn, cởi giày da hươu, xuống bếp múc nước rửa chân tay. Chuông gỗ trên cửa vang lên lách cách.

“Tử Kinh, cô có nhà không?”

Gần như cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng gọi của một người phụ nữ.

“Đến đây.” Tuy rằng bụng đã sớm kêu đói, cô vẫn đặt bầu nước xuống, bước lên tấm gỗ sạch sẽ, đi ra mở cửa.

Thang trúc ngoài cửa hạ xuống, một nữ pháp sư chừng bốn mươi tuổi mặc quần áo đen trắng bằng vải gai đứng ở đó.

Tử Kinh biết người này, bà ấy là An Ba Kim thôn Lạc Hoa phía bắc.

“Xin lỗi trẻ thế này còn làm phiền cô.” Bà ấy cười ngại ngùng.

“Không sao, tỷ đừng nói vậy.” Tử Kinh tiến lên giúp bà ấy tháo hòm trúc xuống rồi đứng dịch sang cạnh cửa nhường đường. “Chỉ có điều, sao Ba Kim tỷ lại rảnh rồi tới đây?” Cô đi theo sau An Ba Kim, đặt hòm trúc sát vào tường, tò mò hỏi. Thôn Lạc Hoa cách nơi này mấy ngọn núi, rất xa.

Muốn từ thôn Lạc Hoa tới đây nhanh nhất cũng phải hết bảy ngày.

Cô nhớ tháng trước An Ba Kim vừa mới đến, lẽ ra không nên quay lại nhanh như vậy.

Nghe được câu hỏi của Tử Kinh, bà thở dài, dựa vào vách tường, đặt đèn lồng xuống, thổi tắt nó, sau đó cởi giày rơm trên chân rồi đứng dậy đi tới ngồi xuống cạnh bàn.

“Ta tới đây là bởi vì. . .” An Ba Kim lấy ra một cái túi da hươu, đặt trên bàn, đẩy tới trước mặt Tử Kinh, “Ta tới vì thứ này đã đầy.”

Tử Kinh sửng sốt thốt lên: “Làm sao có thể?”

“Tự cô nhìn xem.” An Ba Kim nói.

Cô cởi dây buộc miệng túi da, đổ đồ bên trong ra.

Năm viên thủy tinh to như trứng chim bồ câu lăn ra.

Thủy tinh vốn trong suốt, bây giờ lại mang màu sắc vẩn đục.

Nó thực sự đã đầy rồi.

Tử Kinh nhú mảy, đứng dậy lấy một hộp gỗ nhỏ, bỏ năm viên thủy tinh vào hộp, sau đó đập kỹ lại, ngắt đầu nhìn về mặt mặt mỗi của An Ba Kim, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Chiến tranh đã lan tới chỗ ta.”

Năm ngoài cô nghe thầy mo tới từ hướng đông kể rằng quốc gia dưới chân núi khai chiến, nhưng Tử Kinh không ngờ chiến tranh lại kéo dài lâu đến vậy, hơn nữa còn lan cả vào núi.

Thôn Lạc Hoa còn không phải thôn sinh sống trên đất bằng.

“Ta vốn tưởng rằng có thể tránh khỏi.” Tử Kinh hít một hơi thật sâu, hỏi: “Tình hình có nghiêm trọng lắm không?”

An Ba Kim mệt mỏi trả lời: “Chỗ ta còn tạm, nhưng chiến trường ở phía đông, người bị thương, người chết nhiều lắm. Oan hồn người chết không thể thăng thiên đã bắt đầu tản ra, quấy rối người sống, gây ra không ít vấn đề.”

Tử Kinh cầm bình gốm lên, rót cho bà một chén nước, “Lại đây uống chén nước đã.”

An Ba Kim nhận chén uống một hớp, rồi đặt xuống nói tiếp: “Hôm nay trên đường ta tới thấy trên đỉnh núi khác có khói bếp, nhìn khói thì dường như là người phía đông. Dựa theo khoảng cách, có lẽ hai ngày nữa bọn họ sẽ tới. Thời gian này có lẽ phải phiền cô đi vài chuyến rồi.”

“Ba Kim tỷ đừng khách khí, đó là trách nhiệm của ta.” Tử Kinh lấy những viên thủy tinh hoàn toàn sạch sáng từ một chiếc hộp gỗ sơn màu đỏ đen ra.

Tử Kinh lấy cho bà nhiều gấp đôi lần trước, sau đó trả túi da lại cho bà, “Những thứ này có thể ngăn cản tạm thời, tỷ nhận đi.”

“Cảm ơn.” An Ba Kim nhận túi da, bỏ vào.

“Đúng rồi.” Nhớ tới một chuyện, Tử Kinh đứng lên đi tới giỏ trúc ở sát vách tường, lựa vài dược liệu quý hiếm sâu trong núi mới có, bốc tới đặt trên bàn. “Ta nghĩ tỷ sẽ cần dùng tới những loại thuốc này.” Tử Kinh đưa dược liệu tới trước mặt bà. Đây đều là thuốc trị thương quý hiếm.

Nếu không phải chuẩn bị sẵn từ sớm thì trong khoảng thời gian ngắn không thể tích trữ được nhiều thuốc trị thương như vậy.

An Kim Ba đắm chiêu nhìn giỏ trúc đầy dược liệu bên tường, lại nhìn cô gái quanh năm ở nơi này, không nhịn được hỏi: “Cô đã sớm biết chiến tranh sẽ kéo dài sao?”

Tử Kinh lắc đầu. “Ta chỉ đề phòng mà thôi, ta thà mong rằng mình đang làm những chuyện vô ích còn hơn.”

An Ba Kim đặt chén trúc xuống, thở dài thườn thượt, “Ta cũng hy vọng là thế.”

“Có lẽ chiến tranh sẽ kết thúc nhanh thôi.” Tử Kinh an ủi bà.

“Đúng vậy, có lẽ...” An Ba Kim cười khổ.

Tuy rằng An Ba Kim ngoài mặt đồng ý, nhưng Tử Kinh có thể thấy được vẻ chán chường và không tin trong mắt bà.

Tử Kinh không biết nói thêm gì, chỉ có thể đứng lên nói: “Ba Kim tỷ, tỷ đi đường cả ngày nhất định là chưa ăn phải không? Tỷ nghỉ ngơi trước, ta nấu ít cháo, chúng ta cùng ăn.”

“Không cần, không cần, vậy thì phiền cô quá.” An Ba Kim đứng lên theo cô. “Hơn nữa ta đã ăn ở nhà trọ trong thôn rồi.”

“Thật sao? Tỷ đừng khách khí với ta, dù sao ta cũng chuẩn bị ăn.”

“Thật, ngày hôm nay lúc ta đến thôn, cô không có ở đây, cho nên ta đã trọ ở nhà trọ, dùng cơm trước rồi.” An Ba Kim xấu hổ nói: “Xin lỗi, đáng lẽ ta nên đợi tới sáng mai mới tới, nhưng ta vừa trông thấy cô vào cửa thôn liền vội vàng đưa những thứ này tới.”

Bất kể là thầy mo hay nữ pháp sư, không ai thích mang theo những thứ giam cầm oán linh, uế khí trên người. Tất cả chỉ mong sao mau mau tống những thứ này đi, càng không muốn ở chung một phòng với chúng nó.

Là cô không tốt, đã quên mất điểm này.

Cho dù chưa ăn, Ba Kim cũng không muốn ăn ở đây.

Tử Kinh cúi đầu giúp bà xếp thảo được vào hòm trúc, thản nhiên nói: “Không sao. Rất cảm ơn tỷ đã tới, chắc tỷ đã mệt rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

An Ba Kim hơi bất an, Tử Kinh mỉm cười đưa hòm trúc cho bà.

“Vây... ta không quấy rầy.” An Ba Kim nhận hòm trúc, đi ra khỏi cửa.”

“Xuống cẩn thận.” Cô nhắc nhở.

An Ba Kim quay đầu nhìn cô, vẻ mặt hơi xấu hổ, nhưng cuối cùng vẫn chỉ gật đầu với cô rồi xuống tầng rồi đi.

Tử Kinh đứng ở cạnh cửa, nhìn bà xuống tầng, băng qua đường lớn, đi về phía ngọn đèn dầu sáng lơ mơ trong sương mù của khách sạn.

Đây là thôn vu hịch, phòng trong thôn đa số đều trống không.

Các thầy mo, pháp sư từ làng xóm khắp các nơi phải tới nơi này, một mặt là để đào được thảo khó kiếm, mặt khác là để học hỏi kinh nghiệm lẫn nhau, trao đổi tin tức. Nhưng chuyện quan trọng nhất mà bọn họ cần làm khi tới nơi này là nộp đồ cúng. Mặc dù nữ pháp sư và thầy mo nói bọn họ thờ cúng sơn thần, nhưng mọi người đều biết ở nơi này vốn không có thần.

Rất lâu trước đây, nơi này chỉ là trạm dừng chân giữa đường của các thầy mo và người hái thuốc.

Khi đó, yêu quái trong rừng và con người cùng chung sống.

Sau này, có một tộc yêu quái nhập ma, bọn chúng xảy ra xung đột với con người, nguyên nhân thực sự đã không còn ai nhớ rõ, mặc dù cuối cùng các thầy mo áp chế được yêu ma, xua đuổi bọn chúng trở về ma cảnh trong núi sâu, lấy đá lớn ngăn cửa ra vào ma cảnh, nhưng vì trấn yên những tà linh yêu quái ấy, để bọn chúng không quấy rối con người, các thầy mo quyết định dâng đồ cúng.

Bọn họ giam uế khí và oan hồn không tốt vào trong thủy tinh.

Bọn họ dâng những linh hồn bị vấy bẩn, dối trá làm vật tế.

Pháp sư và thầy mo vốn là thầy thuốc.

Quyết định này không hợp với quan niệm của bọn họ, nhưng lúc đó đã không còn cách nào khác, các thầy mo vì áp chế yêu ma đã sớm thương vong trầm trọng, không đủ sức để ứng phó với quần ma tàn sát một lần nữa.

Đó là biện pháp duy nhất bọn họ có thể nghĩ ra được.

Rất nhiều năm sau, mọi người đã quên mất chuyện này, nhưng các thầy mo vẫn nhớ kỹ như tạc. Bọn họ chữa trị cho người bị thương, phúng viếng người chết, sau đó trèo non lội suối dâng ác linh cho ác ma bị phong ấn. Đây là tội nghiệt chung của bọn họ. Mà cô, là người bị lựa chọn đi thờ cúng, cũng là người bảo vệ trông coi rừng rậm. Các thầy mo trong từng thôn phải luân phiên tới nơi này, có một vài người chỉ ở lại một vài ngày, có một vài người phải đợi lâu hơn, thậm chí đến một hai năm, nhưng bọn họ cuối cùng sẽ trở về thôn xóm của mình, chỉ có cô phải ở đây mãi mãi.

Người trong thôn thật ra chỉ có một mình cô.

Tử Kinh trở vào phòng, đóng cửa lại.

Cô cất hộp gỗ nhỏ trên bàn lên giá, sau đó trở xuống bếp nấu bữa tối cho mình.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng khuyết như ẩn như hiện trong đám mây mờ.

Cô nấu phần cháo cho một người, ngồi vào bàn, bên cạnh chiếc đèn dầu, thêm chút rau muối từ từ ăn hết bát cháo.

Trong phòng lặng ngắt như tờ.

Xa xa, thỉnh thoảng truyền tới tiếng côn trùng kêu.

Cô dọn bát đĩa, rửa ráy qua rồi trở vào phòng, ngồi trên chiếu đốt được thảo tự chế xua muỗi, sau đó nằm lên giường.

Hương khói màu vàng nhạt chậm chậm lượn lờ trong bóng tối. Không phải không cảm thấy cô đơn, chỉ là ngay từ đầu cô đã biết mình sẽ mãi mãi phải ở một mình. Thầy mo già nuôi cô trước đây đã nói trước cho cô chuyện này từ rất rất sớm: “Con là người đặc biệt được chọn.”

Giọng nói khàn khàn của thầy mo vọng vẳng bên tai.

Từ lúc còn rất nhỏ cô đã bị mang đến đây, ngay cả cha mẹ ruột, quê hương cô cũng không còn nhớ gì cả.

Cô biết, cô lớn lên ở đây, sẽ sống quãng đời còn lại ở đây. Không phải cô không tò mò về thế giới bên ngoài, nhưng bên ngoài quá xa vời với cô. Đối với cô, nơi này mới là hiện thực.

Hướng chi, đa số các thầy mo đều đối xử tốt với cô.

Mặc dù... Có lẽ vẫn sẽ cô đơn...

Nhẹ nhàng thở dài, hai mắt cô nhắm nghiền, bắt mình không được suy nghĩ nhiều nữa, trong bóng tối ấm áp, từ từ chìm vào mộng đẹp.

Các thầy mo ở phía đông đã sắp tới.

Có lẽ cô nên chờ bọn họ tới rồi hăng lên núi. Nhưng không hiểu sao, hình ảnh tiểu yêu lạc đường ấy cứ ám ảnh cô. Nhớ tới dáng vẻ đối bụng thềm ăn của nó ngày đó, cô hơi lo tiểu yêu quái kia sẽ lại đi nhầm vào rừng, sẽ bị nhốt ở trong rừng không ra được. Hơn nữa An Ba Kim vừa mang thủy tinh tới, phải mau đi hiến tế. Thế cho nên ngày hôm sau, cô lại chuẩn bị ít thức ăn, lên núi vào rừng.

Nhưng lần này, cô không nhìn thấy nó.

Trong rừng vắng vẻ như cũ.

Dâng cúng phẩm xong, cô ở lại nơi thờ phụng một lát, xác định không có bóng dáng của tiểu yêu quái kia cô mới thoáng thở phào.

Nhưng để đề phòng, cô vẫn để giỏ trúc đựng cơm nắm lại trên cỏ, rồi mới xoay người rời đi.

Lúc vào rừng, cô quay đầu lại nhìn, giỏ trúc vẫn còn ở chỗ đó, đồ cúng cũng vậy.

Tử Kinh không nghĩ nhiều, chỉ đi thẳng xuống núi.

4. Q.1 - Chương 4

Trên cỏ đặt một chiếc giỏ trúc. Nó nhận ra cái giỏ ấy, là giỏ trúc của tiểu cô nương kia. Trong giỏ bay ra hương thơm của cơm và canh thịt.

Nước miếng chảy đầy miệng. Nó biết cô sẽ trở lại, nhưng không ngờ cô sẽ để lại thức ăn. Là quên mang đi sao? Hay cô còn trốn đâu đó ngoài kia, chờ bắt nó? Bóng cây đã hoàn toàn che khuất ánh sáng mặt trời. Nó chần chừ, ngờ vực, thấp thỏm không yên quan sát động tĩnh trong rừng cây, ngẩng đầu lên, ngửi mùi trong không khí.

Ngoài mùi thức ăn, nó không ngửi được mùi nào khác.

Trong không khí có mùi thuốc trên người cô, nhưng rất rất nhạt, là còn sót lại.

Cô đã đi rồi.

Nhưng nhiều kinh nghiệm không tốt đã dạy nó bất an vĩnh tai lắng nghe.

Yên tĩnh.

Ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Bỗng nhiên.

Ừng ục ừng ục!

Đói quá, bụng nó phát ra tiếng kêu.

Tách!

Oa! Tiếng động ngay trước mắt!

Nó kinh hãi, vội lùi lại, nhưng không thấy cái gì cả. Phía trước chỉ có một bãi chất lỏng bầy nhầy không rõ rơi trên mặt đất. Tò mò, nó lại tiến lên, nhú mào, dùng móng tay sắc nhọn dính một ít. Cái này rất dính. Nó đưa ngón tay dính chất nhầy đến mũi, ngửi.

Ừm, thối quá!

Chết tiệt, là nước miếng của nó.

Nó nhăn mặt, chán ghét vẩy đầu ngón tay dính nước miếng, sau đó mới đột nhiên nhận ra tiếng “tách” kia là tiếng nước miếng nó nhỏ xuống.

Thật mất mặt, lại bị chính tiếng nước miếng nhỏ xuống của mình dọa sợ.

Nó tức giận liếc mắt, bước hai bước tới bên cửa động.

Từ nãy tới giờ, nó nghe tới nghe lui, chỉ nghe thấy tiếng phát ra do cái bụng đói của nó, nó đã không thể chống lại được mùi thơm quyến rũ từ cơm và canh thịt tỏa ra.

Một lần nữa, nó lấy can đảm, đi ra khỏi hang động u tối dưới bóng cây.

Bên trái không có ai. Bên phải không có ai.

Nó chậm chạp di chuyển hai tay hai chân, bò đến bên cạnh giỏ trúc.

Không có ai xông tới bắt nó, cũng không có pháp khí từ trên trời giáng xuống.

Phù, nó thở phào nhẹ nhõm, vươn móng vuốt mở nắp giỏ trúc. Trong giỏ trúc có hai nắm cơm rất to, còn có một ống trúc đầy nắp. Nó bốc nắm cơm lên, gặm một miếng thật to. Ngon quá, ngon quá. Nó vui vẻ ăn cơm nắm, lại một lần nữa được nếm mùi vị cơm trắng quen thuộc khiến nó xúc động đến chảy nước mắt.

Nhanh chóng gặm hết nắm cơm thứ nhất, nó bốc nắm cơm thứ hai lên, nhin không được dùng đầu ngón tay chọc chọc nắp ống trúc.

Nắp ống trúc rơi xuống bên cạnh, mùi thịt lập tức tỏa ra xung quanh.

Òa òa! Quả nhiên là canh thịt!

Trong ống trúc là canh gà hầm măng.

Nó một tay cầm giỏ trúc lên, há to miệng, rót canh thịt vào trong miệng.

Uống thật đã, ăn thật ngon.

Nó vừa gặm cơm nắm bên tay trái, vừa uống canh gà bên tay phải, cắn bên này một miếng, còn chưa kịp nuốt vào đã không nhin được uống canh bên kia. Ăn đến nổi canh và cơm dính đầy tay và mặt, nhếch nhác không tả nổi.

Nhưng nó tuyệt đối không quan tâm, chỉ ăn hăng say, cuối cùng ngay cả xương gà cũng nuốt luôn.

Sau khi ăn xong, nó thậm chí không nhin được cầm ống trúc lên liếm, liếm mãi đến khi không còn mùi vị canh gà mới thôi. Nó thở dài, dường như hơi buồn. Liếc nhìn mây trắng ung dung trên bầu trời, nó xoay người đi về hang, gần tới cửa hang lại quay đầu nhìn. Giỏ trúc bị nó làm đổ trên đất, nắp giỏ trúc bị văng ra xa, ống trúc đựng canh bị nó ném sang bên cạnh.

Nó nhìn đồng lộn xộn trên đất, nhớ tới cô nương kia, đứng một lúc lâu, rồi bỏ lại nhặt mọi thứ.

Dĩ nhiên, nó không hy vọng xa vời rằng cô lại mang đồ ăn cho nó.

Chỉ là... Nếu như có... Cũng tốt...

Nó cẩn thận mở giỏ trúc ta, bỏ ống trúc vào, đẩy nắp lại, sau đó liếm móng tay bỏ trở lại bóng tối trong hang động.

Sáng sớm ngủ dậy, ngoài cửa đã có mấy thầy mo đứng đợi. Cô mở cửa, để các thầy mo biết cô đã dậy. Các thầy mo từ khắp nơi tụ họp, lần lượt tới cửa, vài người bọn họ mang được thảo từ phương xa cho cô, một số khác mang đặc sản địa phương, có một số còn kể cho cô vài chuyện thú vị từng thấy.

Sáng hôm đó, cô nhận được mấy bình gốm, một cái lược gỗ sơn mài khắc hoa văn hình đám mây, và một chiếc váy tơ tằm, còn có một con hổ bằng ngọc lớn chừng một bàn tay. Đương nhiên mọi người cũng không quên mang theo đồ cúng đến, đồ thủy tinh sạch với cô. Cô bận rộn cả sáng, buổi trưa chỉ ăn qua loa, buổi chiều thì ra sau vườn hái rau, cho gà ăn. Thực ra các thầy mo đã mang đến cho cô thức ăn, quần áo và các vật dụng cần thiết, nhưng cô thích tự tay mình làm.

Quá chiều, các thầy mo từ phía đông tới.

Bọn họ cùng cô đàm luận về ảnh hưởng của chiến tranh, cô cho bọn họ nhiều được thảo và gấp bội thủy tinh.

Lúc tiễn bọn họ ra về thì lại thấy một bà lão mang theo vài người đàn ông cười lừa đến. Bà ấy xuống lừa ở cửa thôn, tự mình dắt lừa đi vào trong thôn.

Bà ấy nhìn rất mệt mỏi.

Lúc bà ấy dẫn những người đàn ông kia vào thôn, mọi người đều nhìn cô.

Tử Kinh còn nhớ, bà lão kia tên Mỗ Lạp. Bà ấy không phải là pháp sư, mà là thị nữ hầu hạ nữ pháp sư ở Bạch Tháp.

Linh – Nữ pháp sư Bạch Tháp không giống nữ pháp sư nơi đây, cô ấy có năng lực tinh lọc.

Linh là sự tồn tại đặc biệt và thần thánh.

Cô ấy chưa bao giờ tới đây cúng tế, bởi vì cô ấy có khả năng tinh lọc ác linh. Nhưng hàng năm Linh vẫn phái thị nữ đến đây dâng tơ lụa và gạo.

Không phải đời pháp sư Bạch Tháp nào cũng giống như vậy. Đại pháp sư mấy đời trước cũng từng đến đây cúng tế, bọn họ cũng cần được thảo trong núi, mà thôn này là nơi nghỉ chân. Bạch Tháp ở phía Bắc, còn xa hơn thôn Lạc Hoa, tọa lạc trên bình nguyên rộng lớn. Đó là một quốc gia giàu có hùng mạnh.

Nhưng lần này, người khơi mào chiến tranh lại chính là đại vương của Mỗ Lạp.

Các thầy mo trong thôn đều nhìn lão bà mệt mỏi ấy, xì xào bàn tán.

Bà lão lưng thẳng tắp, cằm ngẩng cao không quan tâm đến ánh nhìn của các thầy mo bên cạnh, nhưng bộ dáng kiêu ngạo của bà cũng không tài nào giấu được bước chân loạng choạng và vẻ mặt tang thương của bà.

Tử Kinh tiến lên chào hỏi bà.

“Mỗ Lạp, đã lâu không gặp.”

“Tử Kinh cô nương.” Mỗ Lạp cung kính khom người, định hành lễ với cô.

“Bà đừng đa lễ.” Cô vội đưa tay nâng vị thị nữ già bốn ba trăm sông ngàn núi đến nơi này, một tay giúp buộc dây cương của con lừa vào cây cột nhà cô, nói: “Chúng ta lên nhà.”

Thị nữ già bảo bọn thị vệ đi theo chờ phía dưới.

Tử Kinh không để ý đến bộ dạng vũ trang của bọn họ, chỉ đỡ thị nữ già lên lầu, rót cho bà chén nước.

Nhưng Mỗ Lạp vừa thấy một bàn đầy hộp gỗ liền xám mặt quỳ xuống đất, dập đầu trước cô, giọng nói khàn khàn: “Xin lỗi, khiến cô thêm phiền toái.”

“Đừng nói vậy, đứng dậy đi.” Cô nâng thị nữ già dậy, đưa chén nước cho bà. “Nào, trước uống chén trà cho nhuận họng.” Mỗ Lạp nhìn cô rồi đứng dậy, nhận chén sứ, uống một hộp nước. Tử Kinh ngồi xuống bên cạnh, đợi bà uống xong chén nước kia, bình ổn hô hấp, mới hỏi.

“Linh có khỏe không?”

Rất lâu trước đây, Linh từng cùng đại pháp sư Bạch Tháp dời trước tới nơi này. Họ không tới để thờ cúng, chỉ tới để Linh học pháp trận từ thầy mo già.

Lúc đó, cả cô và Linh đều còn nhỏ, nhưng hai người nhanh chóng trở thành bạn.

Linh ở đây cùng cô học nửa năm, lúc Linh rời khỏi thôn, hai người còn khóc thảm thiết. Tiếc là sau này đại pháp sư qua đời, tất cả mọi chuyện của Bạch Tháp đều do Linh gánh vác, cô không có cơ hội gặp lại Linh. Nhưng Linh cũng không quên cô, hằng năm đều sai thị nữ tới tặng quà, còn nhân tiện chuyển lời tới cô, Tử Kinh thì làm ít đồ trừ tà tặng lại cho cô ấy.

Mỗ Lạp đặt chén gốm xuống, nhìn cô, xin lỗi: “Vì chuyện lần này, nữ pháp sư vốn tính tự mình đến đây một chuyến, nhưng lễ tế xuân sắp tới, đại vương trở về thành, cô ấy muốn thuyết phục đại vương, xem có thể ngừng cuộc chiến này hay không.”

“Bà giúp ta nói lại với Linh, bảo cô ấy đừng suy nghĩ nhiều, ta biết cuộc chiến tranh này không phải là ý muốn của cô ấy.” Huống chi đó là chuyện của ngoài thôn, dù cô muốn nhúng tay cũng không được.

Mỗ Lạp gật đầu, cảm kích: “Ta sẽ chuyển lời.” Nói xong Mỗ Lạp tháo bao vải trên lưng xuống, đặt trên bàn, mở ra, lấy ra một con dao găm làm bằng đồng. “Đây là nữ pháp sư sai ta đưa tới cho cô.”

Tử Kinh nhận lấy con dao găm bằng đồng trên cán có khắc hình Thao Thiết, tháo bao da, rút con dao ra xem.

Con dao găm này lưỡi dao sắc bén, phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh.

Ánh sáng vàng lấp lóe trong phòng, cô nắm con dao được chế tác tinh xảo này, mỉm cười.

“Rất đẹp!” Cô tán thưởng ngắm nghía con dao xinh đẹp.

Người làm con dao này vô cùng dụng tâm, ngay cả hình Thao Thiết cũng làm hết sức tinh tế, không chút qua loa.

“Con dao găm này là do nữ pháp sư dặn thợ rèn giỏi nhất nước ta đúc ra, không phải đao kiếm tầm thường.”

“Đã vậy thì ta không khách khí.” Cô đặt con dao găm xuống, vui vẻ nhìn Mỗ Lạp: “Cảm ơn.”

Thị nữ già mỉm cười trả lời. “Cô thích là được rồi. Nữ pháp sư không thể tự mình tới đây, cảm thấy vô cùng có lỗi, cô ấy nói cô ấy nhất định sẽ thuyết phục đại vương, cố gắng chấm dứt trận chiến hồ đồ này nhanh nhất có thể.”

“Linh thật quá khách khí, ta chỉ làm chuyện ta phải làm mà thôi.”

Tử Kinh đứng dậy nói, cô cầm cái hộp gỗ sơn son thật to, mở hộp gỗ lấy ra một bộ quần áo màu trắng bằng tơ tằm do chính tay cô may, bày ra cho Mỗ Lạp nhìn. “Đây là tự tay ta may, xin nhờ bà giúp ta mang bộ pháp y này về cho Linh. Tuy kỹ thuật không tốt, nhưng ta có bày trận pháp trên đó, cô ấy mặc lúc cúng tế hay bình thường đều có thể phòng thân.”

Lúc cô nói hai câu cuối lại không kìm được nụ cười, dường như có thể thấy khuôn mặt vui mừng của Linh khi nhận bộ pháp y này.

Bộ váy này mỏng và mát, vạt áo và ống tay áo đều được thêu hình mây và lông chim bằng tơ trắng, chân váy lại thêu một đám mây đầu đội mũ quan, hai tay kết ấn.

Mỗ Lạp biết quần áo do Tử Kinh làm có pháp lực, vội dùng hai tay cung kính nhận lấy.

“Cảm ơn Tử Kinh cô nương, nữ pháp sư nhất định sẽ rất vui.”

Tử Kinh mỉm cười lấy từ hộp gỗ ra một sợi dây chuyền.

“Còn cái này là cho bà.”

Mỗ Lạp hơi sững sốt, kinh ngạc nhìn cô. “Cho ta? Tử Kinh cô nương, cái này... lão thân... thứ cho lão thân không nhận nổi...”

Tử Kinh đeo vòng cổ được khâu bởi hạt đào và ngân châu lên cổ bà, chân thành nói: “Đừng nói vậy, chỉ là một món đồ nhỏ, đây không phải là lần cuối cùng bà vào núi sao? Cho ta thể hiện chút tâm ý đi.”

Mỗ Lạp đã cao tuổi, đường núi này quả thật quá khó khăn đối với một người già như bà.

Cô giúp Mỗ Lạp chỉnh lại vòng cổ trừ tà, thành tâm thành ý khẽ vuốt lên khuôn mặt đầy nếp nhăn của người thị nữ già, cầu nguyện: “Hy vọng bà lên đường bình an, cầu cho Nguyệt thần và Nhật thần có thể phù hộ bà.”

Cảm động nhìn cô nương dịu dàng này, Mỗ Lạp nghẹn ngào: “Tử Kinh cô nương... Cảm ơn cô...”

“Ta mới cần phải cảm ơn bà, cảm ơn bà giúp ta mang tin tức của Linh đến.”

Cô đỡ người thị nữ già này dậy, dịu dàng nói: “Thôi, đừng để những thị vệ kia đợi lâu, ta cùng bà xuống dưới.”

Tuy cô muốn giữ Mỗ Lạp lại, nhưng cô biết trong số các thầy mo hiện giờ ở trong thôn có mấy người có quê hương bị chiến tranh tàn phá, để Mỗ Lạp qua đêm trong thôn chỉ gây ra thêm tranh chấp không cần thiết.

Tới ngoài cửa, cô thấy đã có người đứng ở nhà trọ nhìn sang.

Cô đỡ Mỗ Lạp xuống, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, vốn nên giữ bà qua đêm, nhưng...”

Mỗ Lạp vỗ tay cô, mỉm cười hiểu ý, nói: “Không sao, ta hiểu, ta hiểu, ta cũng phải trở về hỗ trợ lễ xuân tế, không thể ở lâu.”

Tử Kinh biết đây chỉ là lời khách sáo.

Phải trào đèo lội suối tới đây, Mỗ Lạp nhất định rất mệt mỏi, nhưng nếu bà ở lại, Tử Kinh cũng không thể nào đảm bảo an toàn cho bà.

Tử Kinh chỉ là một người thờ cúng, một người giữ cửa.

Các thầy mo tôn trọng cô, nhưng bọn họ không thuộc quyền quản lý của cô.

“Bà phải bảo trọng.” Tử Kinh nắm chặt đôi tay thô ráp già nua của bà. Mỗ Lạp gật đầu, sau đó xoay người, mang theo bọn thị vệ vũ trang, dắt con lừa của bà rời đi. Bà đi thẳng đến ngoài thôn mới cưới con lừa kia. Cô đưa mắt nhìn theo người trên lưng lừa, lưng đã còng, người khom khom, bóng dáng lắc lư lão đảo đi xa. Cô biết, đây là lần cuối cùng cô nhìn thấy Mỗ Lạp.

Mọi người luôn luôn đi qua cuộc đời cô như vậy.

Thành thật mà nói, cô cũng không biết kiếp này mình có thể được gặp lại Linh hay không, nhưng cuộc đời là vậy.

Cô sớm đã quen, cũng nhất định phải quen.

Bóng dáng Mỗ Lạp đã hoàn toàn biến mất, cô xoay người nhìn nắng chiều nhuộm ngọn núi phía sau thôn thành một mảng đỏ diễm lệ ma mị.

Thoạt nhìn, ngọn núi kia cũng giống như lửa.

Màu đỏ giống như máu, làm người ta hơi bất an.

Có lẽ ngày mai, cô nên lên núi xem thử một chuyến.

Dưới chân núi đang có chiến tranh, đám ma khát máu đó có lẽ sẽ thức tỉnh.

Thầy mo già từng nói với cô, trước đây cũng từng xảy ra những chuyện giống như thế này, chỉ cần có chém giết, yêu ma sẽ rục rịch, đó là cơ hội để bọn chúng thoát ra khỏi ma cảnh.

Mong sao chỉ là cô suy nghĩ quá nhiều.

5. Q.1 - Chương 5

Tách! Giọt nước lạnh như băng từ vách hang ẩm ướt rơi xuống đất, lại bắn lên người nó. Tách! Nó không tránh giọt nước lạnh lẽo, chỉ co rúm lại mà ngồi núp ở góc tối, không dám để cho các chủ nhân đang âm ỉ phía trước chú ý.

Trong hang động cao lớn đèn đuốc sáng trưng.

Ở giữa đặt một chiếc bàn tròn bằng đá đen, ngồi xung quanh là một đám hung thần ác sát.

Các tiểu yêu quần áo chỉnh tề bưng đồ ăn lên bàn; trên tảng đá lớn phía trước, các yêu nữ dáng vẻ thướt tha mềm mại, mặc váy múa sắc sỡ, thổi sáo, đánh đàn, khiêu vũ.

Đám yêu ma tham lam ăn thức ăn trên bàn, gặm miếng thịt không biết tên, sau đó ném xương thừa ra phía sau.

Nó thỉnh thoảng sẽ bị xương ném trúng, nhưng ngay cả tránh cũng không dám.

Thỉnh thoảng, hột hoặc xương còn có thể dính lại chút thịt. Một vài tiểu yêu đẳng cấp thấp ngồi ở cạnh tường sẽ tranh nhau đồng vụn thừa. Chúng nó giống như đàn chó đói mấy ngày tranh một khúc xương, thỉnh thoảng còn đánh nhau bể đầu chảy máu. Ban đầu, rất rất lâu trước kia, nó còn cố gắng tranh với mọi người, nhưng nó không bao giờ tranh được với những yêu quái khác, còn bị đánh, bị chà đạp.

Yêu quái tranh thắng sẽ đánh nó, yêu quái tranh thua cũng sẽ đánh nó.

Hai lần, ba lần... Sau vài lần, nó cũng không dám ra tay tranh thức ăn nữa.

Dần dà, cho dù đồ ăn có ném trúng nó, dù cho đã đói bụng đến gần chết, nhưng nó ngay cả đưa tay cầm lên cắn một cái cũng không dám.

Mỗi lần ăn cơm, nó chỉ có thể nhìn mọi người giành ăn, mình thì ở lại đến cuối cùng liếm xương đã bị ăn đến sạch bóng, chỉ cần thỉnh thoảng có thể ném được chút vụn thịt nó cũng đã rất vui rồi.

Ngay khi các tiểu yêu đang âm ỉ tranh giành thì đột nhiên trên bàn lớn phía trước truyền đến một tiếng vang thật lớn!

Tất cả tiểu yêu đều sợ tới mức không dám nhúc nhích, tấu nhạc cùng khiêu vũ cũng ngừng lại, trốn sang một bên.

Một ma nhân trên đầu có hai sừng tức giận vỗ bàn tròn khổng lồ, rít gào.

“Tên khốn! Vậy mà ngươi dám bảo con người rất dễ thuyết phục? Nhìn mưu kế lằng nhằng của ngươi đi, cái gì mà chỉ cần nói với Vương của con người rằng chúng ta có thể giúp hắn thắng trận đánh này, hắn nhất định sẽ đồng ý giao nữ pháp sư Bạch Tháp, kết quả thì sao? Hiện giờ bên chúng ta đã chết hai, bị thương một, ngươi lại vẫn muốn tiếp tục phái người đi thử?”

“Chỉ chết có hai tên, bị mấy vết thương nhỏ, có gì ghê gớm đâu?” Ma nhân bị hấn máng nhàn nhã ngồi tại chỗ, dùng cái đuôi thật dài ngoáy lỗ tai, vừa nâng chén uống rượu vừa nói: “Nữ pháp sư Bạch Tháp là đời sau của ‘bộ tộc kia’, máu thịt của cô ta có thể sánh với tiên đan thần dược!”

“A Tháp Tát Cổ cũng là đời sau của ‘bộ tộc kia’, ăn hắn không phải là được rồi sao, cần gì phải mất công bắt nữ pháp sư kia!”

“Rầy rà, ăn cả là được!” Một tên khác kêu gào.

“Ăn cả? Ngươi lại muốn tuyên chiến với ‘bộ tộc kia’ sao?”

“Tại sao không được? Đánh thì đánh! Ai sợ ai! Tên nhát gan!”

“Ngươi nói cái gì?”

Đám ma nhân lập tức nhe răng trợn mắt với nhau.

Hai người khởi xướng đầu tiên còn nhảy lên bàn tròn, đánh nhau.

“Ta làm thịt tên khốn nhà ngươi!”

“Đến đây! Ngươi cho rằng ta sợ ngươi sao?”

Yêu quái trên đầu có sừng da màu xanh lục há cái miệng to như chậu máu xông về phía trước, yêu quái da hồng lại dùng cái đuôi dài quét tới, đánh mạnh bụng yêu quái da xanh.

“Giết hắn! Giết hắn!!!”

Đám yêu ma ở bên lớn tiếng reo hò, hai người trên bàn lại cắn xé ẩu đả.

Máu thịt văng tung tóe.

Cũng không biết qua bao lâu, thắng bại đã thấy rõ ràng. Yêu quái da hồng có đuôi bẻ gãy một chiếc sừng trên đầu yêu quái da màu xanh lục, cắn mất một miếng thịt trên vai đối phương, chân giẫm lên người hắn, há miệng đang định nuốt chửng đối thủ, phía trước lại truyền đến giọng nói lạnh lùng. “Xích Vĩ.” Giọng nói lạnh đến mức làm người ta phát run, khiến cả hang động đều lặng ngắt như tờ.

Yêu quái da hồng cứng đờ, khựng lại, ngẩng đầu lên nhìn đại nhân ngồi ở trên chủ vị.

“Buông hắn ra.” Đại nhân da trắng há cái miệng đỏ tươi, nhàn nhạt nói.

Nhìn đại nhân, Xích Vĩ mặc dù khó chịu nhưng vẫn ngừng tay. Hắn chưa chịu lùi lại mà giẫm lên Thanh Giác, âm trầm nói: “Đại nhân, Cung Tề mặc dù thừa kế máu của ‘bộ tộc kia’ nhưng cực kỳ loãng, ăn cũng vô dụng. Nhưng nữ pháp sư Bạch Tháp không giống, cô ta thừa kế dòng máu đậm đặc. Ta đã thấy cô ta, cách xa ba dặm cũng có thể ngửi thấy được mùi thơm ấy trên người cô ta. . . “

Nghĩ đến mùi vị tuyệt vời kia, nước miếng của hắn liên chảy ra.

Hắn nuốt đầu lưỡi đỏ lỏm liếm miệng, tham lam nhìn đại nhân nói: “Máu thịt của cô ta nhất định có thể giúp tộc ta thoát khỏi cầm chú của ‘bộ tộc kia’ và loài người hạ, mở cánh cửa Ma cảnh, để chúng ta có thể quay trở lại nhân gian.”

Thanh Giác đánh thua, mặc dù bị Xích Vĩ giẫm dưới chân nhưng vẫn cảm giận gầm nhẹ: “Nữ pháp sư Bạch Tháp chỉ có một, cũng chỉ đủ cho một người trong chúng ta có khả năng sống dưới ánh mặt trời!”

Xích Vĩ liếc xéo hắn, nhẹ nhàng cười: “Không, chỉ cô ta là đủ rồi, chỉ cần hạ lời nguyện cho cô ta bất tử, đến lúc đó, ngươi muốn ăn bao nhiêu lần cũng được.”

Thanh Giác trợn mắt, “Nhưng hiện giờ ngươi nói Cung Tề vốn không chịu giao nữ pháp sư ra....”

Xích Vĩ vung đuôi ngắt lời Thanh Giác. Thanh Giác nổi giận rít lên, ở dưới chân hắn giãy giụa, nhưng không tài nào nhúc nhích được. Xích Vĩ híp mắt, quặp móng vuốt trên chân, khiến móng vuốt cắm vào lồng ngực rắn chắc của Thanh Giác.

Thanh Giác đau đến mức vẽ mặt vằn vẹo, Xích Vĩ cúi đầu xuống, đưa cái đuôi linh hoạt tới bên miệng, vừa liếm máu Thanh Giác dính trên đuôi vừa híp mắt, cúi đầu nhìn Thanh Giác, ranh ma nói: “Hắn nhất định sẽ đồng ý, ta nghe được dự vọng mãnh liệt của tên loài người kia, hắn muốn thắng, rất muốn rất muốn, chỉ cần thua thêm mấy trận chiến, hắn sẽ chịu thôi.”

“Ngươi chắc chứ?”

Đại nhân một lần nữa lên tiếng khiến Xích Vĩ ngẩng đầu lên.

Hắn dùng đôi mắt nhỏ, nhìn đại nhân làn da bóng loáng trắng nõn, trả lời: “Chắc chắn.”

“Vậy đi đi.” Đại nhân lạnh lùng liếc nhìn hắn, “Nhưng lần này ngươi phải tự mình đi.”

Xích Vĩ cứng đờ.

Bọn chúng muốn xuyên qua phong ấn đến được nhân gian chỉ có thể sử dụng hồn thể, rất hao tổn sức lực, hơn nữa còn bị hạn chế do bản thể không thể rời khỏi ma cảnh. Nhưng hồn thể rất yếu ớt, sợ ý một chút

đã có thể bị loài người giết chết, nếu ở lại quá quá lâu, chạm phải ánh mặt trời, thân thể của hắn cũng sẽ bị thương, thậm chí chết.

Nhưng hắn đã đè nén quá lâu, cũng nhịn quá lâu rồi.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn đại nhân.”Được, ta tự đi.”

“Nếu thành công, ta tất có thưởng.” Đại nhân đứng dậy, xoay người rời đi.

“Tạ ơn đại nhân.”

Xích Vĩ nhảy xuống khỏi bàn, cũng quay đầu đi.

Thanh Giác bị giẫm dưới chân hắn, cho đến lúc này mới có thể đứng lên.

Hắn ta xấu hổ, cũng không dám làm xằng làm bậy nữa, đành phải mang theo một đám thủ hạ, quay đầu rời đi từ một hướng khác.

Đám ma nhân cạnh bàn tròn đều tự mang theo người mình rời đi.

Đám tiểu yêu vốn đang vội vàng ăn thừa nhanh chóng dọn dẹp ly chén trên bàn, chỉ chốc lát sau tất cả yêu quái trong hang động đều đi hết, chỉ còn lại mỗi nó ở góc tường.

Đến khi các đại ma tiểu yêu đi hết, nó mới dám từ từ đứng lên, bắt đầu quét dọn hang động khổng lồ này.

Trong hang động đen ngòm, ngọn đèn dầu màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây có vẻ vô cùng sáng, phủ màu xanh u ám lên tất cả mọi vật.

Nó gom xương, hột, cùng các loại đồ thừa khác lại một chỗ.

Trước kia nó đều sẽ thừa cơ liếm xương, nhưng gần đây nó lại luôn nghĩ đến cơm tẻ mềm mềm thơm ngọt kia.

Ọc ọc...

Chết tiệt, đói bụng quá.

Méo mó có hơn không, nó cầm một quả trái cây bị đè nát trên mặt đất lên, ném vào trong miệng.

“Thằng rác rưởi này! Còn dám lười!”

Trái cây vừa mới vào miệng chưa kịp nhai đã có một cái chân to đạp tới. Nó lập tức bị đá đi thật xa, nếu không phải hang động trống trải thì nó đã sớm va vào tường rồi. Nhưng chủ nhân không dừng lại, chỉ sải bước đi tới, tiếp tục giơ chân đạp nó.

“Rác rưởi! Những trái cây này là thứ người có thể ăn sao? Đồ bỏ đi, con mẹ nó người nghĩ mình là ai? Ta cho người biết, cho dù đồ ăn ở đây thối rồi, trở thành bùn rồi, người cũng không được phép bỏ vào miệng!”

Mặc dù đau muốn chết, nó cũng không dám trốn, chỉ có thể ôm đầu cuộn chặt người, run rẩy xin lỗi. “Xin lỗi, xin lỗi. . . Ta không dám, lần sau không dám nữa!”

“Lần sau? Còn có lần sau?”

Chủ nhân giận giữ quát, tiếng vang vọng trong hang động, giẫm gãy chân nó.

Nó đau đến khóc nhưng vẫn sợ hãi vội vàng sửa: “Xin lỗi, không có lần sau, ta không dám, không dám!”

“Mẹ nó! Đánh người đều phí sức của ta!” Yêu quái trên đầu có một sừng màu đen khó chịu ngừng lại, nước miếng tung bay, quát nó: “Nhanh quét dọn sạch sẽ!”

Không dám chần chờ, dù cho toàn thân đau muốn chết, nó vẫn lập tức bò dậy, nhịn đau, chân thấp chân cao kéo theo cái chân gãy vội vàng dọn dẹp sàn nhà dơ dáy bẩn thỉu.

“Nhanh lên!” Hắn ta đá một đoạn xương thô to trên mặt đất vào giữa gáy nó. Nó bị đoạn xương đánh trúng, dúm về phía trước, ngã vào đống rác trước mặt.

“Ha ha ha ha!” Đám tiểu yêu bưng thùng dầu vào thay dầu cho đèn trông thấy vậy, nhin không được cười lên. “Nhìn xem, thứ rác rưởi kia thật sự trở thành rác rồi!”

“Ai nha, nó bình thường hôi thối muốn chết, rác còn thơm hơn nó, người nói như vậy là sỉ nhục rác đấy.”

“Đúng vậy, tên kia cả người hôi thối, rác còn thơm hơn nó!”

Mấy tên tiểu yêu quái hi hi ha ha cười nhạo nó.

Khi nó cắm đầu ngã vào đồng rác đặc sánh, tràn đầy nước miếng, cặn, xương, bùn, nghe được những lời đùa cợt mỉa mai thì cảm giác tức giận mơ hồ, quen thuộc xông lên đầu.

Nhưng khi nó nghe được tiếng bước chân chủ nhân tới gần, sợ bị đánh lần nữa, nó lập bò dậy, tay run run thu dọn đồng rác.

Nó là kẻ vô dụng nhất trong tất cả yêu quái, ngay cả tư cách rửa chén đĩa, thay dầu thắp đèn đều không có, chỉ có thể phụ trách dọn dẹp rác trên sàn nhà.

Trước đây rất lâu, nhận thức này từng khiến nó buồn bực khổ sở phần hận; nhưng hôm nay, nó đã sớm mất đi cảm xúc kia, cho dù có, cũng không dám biểu hiện ra.

Nó cam chịu quét sạch sàn nhà dơ bẩn dưới sự giám sát của chủ nhân.

Ngay khi nó quét dọn xong thì một Ma Nhân mặc đồ trắng từ lối đi chính giữa đi ra.

“Ô Liệp.”

Chủ nhân vừa thấy người nọ, lập tức chạy tới, khúm núm mỉm cười.”Bạch lân đại nhân, ngài gọi ta?” Bạch Lân đại nhân, vốn chẳng phải đại nhân, hẳn là kẻ phụ trách hầu hạ vị Ma Nhân đại nhân thật sự.

Mặc dù cách rất xa nhưng nó không bao giờ dám ngẩng đầu lên nhìn, Bạch Lân đại nhân không phải người nó có thể xem nhìn, cho nên nó cúi đầu, tiếp tục quét sạch đồng rác trước mặt.

“Đồ đến, bảo tên rác rưởi kia ra cửa cầm về.”

“Vâng, ta lập tức bảo nó đi.”

Chủ nhân quay đầu, quát: “Này! Người điếc à! Mau lăn lại đây cho ta!”

Nó không dám chậm trễ, dùng cả tay lẫn chân vội vàng chạy tới, khước mắt lại liếc thấy Bạch Lân đại nhân che mũi, vẻ mặt ghét bỏ nhìn nó.

Cái nhìn kia rất lạnh, khiến tim nó run lên.

Sau đó hắn xoay người sang chỗ khác, nhanh chóng rời đi.

Nó biết, Bạch Lân đại nhân cho rằng chỉ nhìn nó thôi cũng làm bẩn mắt hắn.

Chủ nhân vênh vác tự đắc hất cằm, từ trên cao nhìn nó nói: “Mau ra cửa mang thứ đó về.”

Chỉ có vào những lúc thế này, chủ nhân mới có vẻ mặt đắc ý, cũng sẽ không đánh nó. Bởi vì, chỉ có nó mới có thể lại gần cửa vào ban ngày, tiểu yêu quái khác đều không được, mà ngay cả chủ nhân cũng không được. Bọn họ còn sợ ánh mặt trời hơn nó. Mặc dù không có yêu quái nào dám thừa nhận, nhưng nó biết, bọn họ cũng sợ loài người cấp thấp kia, bởi những kẻ phong ấn họ tại nơi này chính là loài người.

Nó gật đầu lia lịa, nhanh chóng xoay người đi vào con đường nối ra cửa hàng.

Chuyện không ai muốn làm, bọn họ đều giao cho nó, bởi vì nó còn một chút xú tác dụng như vậy cho nên đám yêu ma mới chịu đựng nó.

Đó là nguyên nhân chủ yếu nhất tại sao nó còn có thể sống sót ở nơi này.

6. Q.1 - Chương 6

Ngoài hang động, có tiếng nhạc dịu dàng. Nó sững sờ, gió mang đến tiếng nhạc, mang đến mùi hương của cô gái kia, còn có mùi thơm của thức ăn. Bụng nó kêu ọc ọc như sấm.

Nó chần chờ, lại vẫn từ từ tới gần cửa hang, nhưng không quên cẩn thận ẩn thân trong bóng tối.

Người trên thảm cỏ quả nhiên là cô gái kì lạ kia.

Cô hái một chiếc lá, đưa tới bên bờ môi thổi.

Đột nhiên, cô ngừng lại. Dường như biết nó ở đây, cô rũ mắt, lên tiếng. “Ta đã cảnh cáo ngươi, đừng tới gần khu rừng này nữa.”

Nó giật mình, nhưng cô rũ mí mắt, không nhìn nó, chỉ thở dài, mở giỏ trúc ra. “Ta ba ngày không tới, ngươi bị nhốt ở đây nhất định rất đói bụng đúng không.” Cô để nắp sang một bên, quay lưng đi. “Trước ăn tạm một chút, lát nữa ta đưa ngươi ra ngoài.”

Nó không biết mình có nên đi ra hay không.

Cô lại bắt đầu thổi chiếc lá trên tay giống như nãy giờ chưa hề nói gì vậy.

Âm thanh kia vô cùng trong trẻo, bay bổng trong gió.

Cô ở dưới ánh mặt trời, nhưng giỏ trúc lại để dưới bóng cây ở sau lưng cô.

Cô gái này biết rất rõ nhược điểm của nó.

Nó không nên đi ra ngoài, nhưng trên người cô có một loại cảm giác quen thuộc, cảm giác người tốt, cảm giác kia như cây kim đâm vào nó, khiến nó hơi bất an. Nó không thích cảm giác này.

Nhưng, đồng thời cảm giác ấy cũng khiến nó biết cô sẽ không làm hại nó.

Lần đầu tiên có lẽ có hơi khó, lần thứ hai sẽ khá hơn, huống hồ đây đã là lần thứ ba, nếu cô muốn hại nó thì đã sớm hại, cần gì phải chờ đến lúc này?

Thời gian, đã sớm qua giữa trưa.

Cô đáng lý phải rời đi từ lâu rồi nhưng lúc này lại vẫn còn ở đây, ngồi đợi trên nửa bên thảm cỏ còn ánh sáng mặt trời chiếu tới. Lúc ấy, nó nhận ra là cô cố tình ở đây chờ nó. Cô gái này lo lắng cho nó. Trái tim bỗng dưng đập như điên, nó vội xua đi cảm giác kia, nhìn chằm chằm vào giỏ đựng thức ăn, lại nhìn cô gái kia, sau đó mới đi ra cửa hang cầm đồ ăn trong giỏ lên ăn.

Cô không xoay người, cũng không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng thổi chiếc lá trong tay.

Nó ăn hết nắm cơm nắm này đến nắm cơm nắm khác. Dường như biết lần trước nó ăn không đủ nên lần này cô mang nhiều hơn, hơn nữa ngoại trừ canh thì còn có thêm hai quả trái cây màu đỏ tươi.

Cô ở dưới ánh mặt trời rực rỡ, nó ở trong bóng cây âm u.

Ánh mặt trời lấp lánh.

Gió nhẹ nhàng thổi qua.

Tiếng nhạc thổi ra từ chiếc lá vây quanh nó.

Nó ăn ngấu ăn nghiêng những món ăn kia, nhưng dần dần lại bắt giác chậm lại.

Nghe tiếng nhạc dịu dàng, nhìn lên trời xanh mây trắng trước mắt cùng tán cây xanh rờn lắc lư theo gió nhẹ, không biết tại sao lại có cảm giác an bình lạ thường.

Trong lúc ngẩn ngơ, nó dường như quay lại rất rất lâu trước kia.

Lúc ấy, nó còn có thể chạy dưới ánh mặt trời, săn bắn ở trong núi rừng.

Là lúc nào nhỉ? Nó không nhớ. Lá xanh nhẹ nhàng lướt theo gió, hết chiếc lá này tới chiếc lá khác. Không nhớ... Nó cầm cơm nắm, ngơ ngác nhìn những chiếc lá xanh đang rơi xuống, có chút ngổ ngàng.

Pháp trận quanh nơi thờ phụng không có chỗ nào hổng. Nếu không có yêu ma phá pháp trận thì mỗi một hòn đá, mỗi một cây thần mộc, đều sẽ ở nguyên vị trí của chúng. Tử Kinh nhẹ nhàng thở ra, là cô quá lo lắng. Nhưng lúc lên núi, cô thật sự không ngờ rằng mình sẽ thấy chiếc giỏ trúc trống không.

Nhưng giỏ trúc quả thật trống không, hơn nữa còn được đặt ngay ngắn chỉnh tề.

Điều ấy chứng tỏ tiểu yêu quái còn ở nơi này.

Cho nên, cô kiểm tra tất cả phong ấn quanh hơi thờ phụng, xác định cửa ra vào cũng không có vấn đề gì mới ngồi trên thảm cỏ, thổi sáo lá, chờ hắc xuất hiện.

Cô biết, hắc là một yêu quái tò mò, nếu hắc nghe thấy nhất định sẽ đến.

Đột nhiên, tiếng động sau lưng ngừng lại.

Không nghe thấy tiếng hắc ăn nữa, Tử Kinh cho là hắc ăn xong rồi, cô không thổi nữa, xoay người lại, chỉ nhìn thấy yêu quái ốm tong teo kia ôm lấy mình, ngồi xổm trên thảm cỏ, ngây ngốc, miệng há ra, nhìn trời. Hắc không nhận ra cô đã xoay người, tầm mắt trống rỗng không có tiêu cự, trong bàn tay gầy còm còn nắm cơm nắm ăn một nửa.

Nhìn kỹ, cô mới phát hiện con yêu quái này lớn hơn so với trong trí nhớ của cô.

Chỉ là hắc rất rất gầy, gầy đến gần như chỉ có da bọc xương, mặt của hắc lõm xuống, xương sườn trên ngực gỗ lên rõ mồn một dưới làn da.

Hơn nữa hắc có thói quen khom lưng, ngồi xổm rụt người lại, cho nên mới khiến cô cho rằng hắc còn nhỏ.

Tóc của hắc vừa đen vừa dài, mặc dù rối bù nhưng vẫn che được hơn nửa thân hình gầy còm của hắc.

Yêu quái này bản thủ kinh người.

Sau đó, cô nhìn thấy chân phải bị gãy của hắc, xương đâm thủng làn da lòi ra ngoài, làm cô hoảng hồn.

Chân của hắc gãy, xương xuyên qua làn da đen sì, miệng vết thương dính rất nhiều bùn đất cáu bẩn, không chỉ có vết máu khô mà có nhiều chỗ còn đang ướt, máu đỏ tươi đang rỉ ra.

Cô sợ hãi ngẩng đầu nhìn hắc.

Nhưng yêu quái kia lại chẳng mấy may quan tâm tới vết thương của mình, chỉ vẫn ngơ ngác nhìn về phía xa, vẻ mặt hoang mang.

Dáng vẻ ấy của hắc giống như một đứa bé lạc đường. Có lẽ bởi vì hắc ra khỏi rừng rậm nhưng không tìm được đường về nhà, cho nên mới quay trở lại nơi này. Vết thương trên chân hắc không thể cứ để như vậy được. Tử Kinh móc khăn tay ra, e dọ sợ hắc, cô không dám trực tiếp chạm vào hắc, đành khẽ gọi. “Này...”

Mặc dù cô đã cố nhẹ giọng nhưng hắc vẫn hoảng sợ nhảy dựng lên, vừa nhe răng trợn mắt gầm gừ cô, vừa lùi về sau một đoạn thật xa.

Hành động này khiến cái chân bị thương của hắc càng chảy ra nhiều máu hơn. Máu tươi rơi trên thảm cỏ, nhìn hết sức chói mắt.

Động tác của hắc rất nhanh, nháy mắt đã không thấy tăm hơi, nhưng vết máu trên cỏ nói cho cô, hắc đang ở đâu.

“Người đừng sợ.” Cô ngồi im tại chỗ, không nhúc nhích, nhìn yêu quái chỉ trong chớp mắt đã trốn ra sau cây đại thụ, dịu dàng nói: “Ta không làm hại người đâu.”

Hắc không cử động, nhưng cũng không đi ra, từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ đầy tính tự vệ như dã thú.

“Ta chỉ muốn bôi thuốc cho người thôi.” Cô nói tiếp.

Hắc thò một nửa đầu ra cảnh giác nhìn cô chằm chằm.

Tử Kinh nhìn hắc, hỏi thăm: “Chân của người bị thương, ta bôi thuốc, băng bó cho người, được không?”

Hắn rút đầu về.

Cô kiên nhẫn chờ. Gió chậm chậm thổi khiến tán lá cùng cỏ xanh rập rờn như sóng, vang lên tiếng sà sạt. Sau đó, hắn chậm chậm thò đầu ra, cảnh giác, sợ hãi, bất an nhìn làn váy cô. Hắn không dám nhìn cô, Tử Kinh đoán, hắn sợ. Tử Kinh để tay thấp, duỗi tay về phía hắn, dịu dàng nói: “Nào.”

Hắn nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay mở ra của cô, nhanh chóng liếc cô, lại hạ tầm mắt xuống, tiếp tục nhìn tay cô.

Tiểu yêu quái này giống như động vật hoang dã vậy.

Hắn đối với cô rất tò mò, lại không dám tin cô.

Tử Kinh không nóng vội xông tới, chỉ tiếp tục chờ, nhẹ nhàng nói.

“Nào.”

Hắn có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn bò ra, trong bàn tay bẩn thỉu còn đang nắm cơm nắm đã bung ra mới ăn được một nửa.

Đầu tiên là một bước nhỏ, sau đó là một bước nhỏ nữa.

Cô không nhúc nhích, duy trì tư thế mở tay ra, chờ hắn lại đây.

Mặc dù chân của hắn bị gãy, hắn luôn dùng cả tay lẫn chân, kéo theo cái chân bị thương, bò tới.

Nói hắn là tiểu yêu quái, chờ hắn thật sự đến trước mặt, gần ngay trước mắt, Tử Kinh mới phát hiện, hắn chỉ là quá gầy, nếu đứng dậy, nhất định sẽ cao lớn hơn cô.

Đến trước mặt, hắn cũng không nhìn thẳng vào mắt cô, hắn cúi đầu, nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô. Tử Kinh nhẹ nhàng thò ra. Hắn rất căng thẳng, hơn nữa có chút sợ hãi, nhưng hắn đã đi tới trước mặt cô. Tử Kinh nhẹ nhàng cầm tay hắn, lần này, hắn run rẩy sợ hãi, nhưng không rút tay về. Da của hắn thô ráp khô cứng, sờ cứng như thuộc da.

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn hắn.

“Xin chào.”

Về mặt hắn vừa mừng vừa sợ, đôi mắt vốn mờ mịt trống rỗng nhuộm lên một chút cảm xúc.

Nhưng hắn lại nhanh chóng cúi đầu, nhìn trên thảm cỏ, giống như nhìn nhiều cô một chút sẽ bị mắng vậy.

Tử Kinh cũng không miễn cưỡng hắn, chỉ cúi đầu xuống, đổ nước từ ống trúc thấm ướt khăn tay, cẩn thận lấy khăn lụa lau sạch vết máu trên cái chân bị thương của hắn.

Khả năng phục hồi của yêu quái hơn con người rất nhiều, cô không lo hắn sẽ chết vì vết thương ở chân. Nhưng cô biết nếu không nắn xương gãy về đúng vị trí, vết thương sẽ lâu lành hơn. Yêu quái có yêu lực mạnh có thể phục hồi rất nhanh, nhưng loại tiểu yêu như hắn sẽ mất rất lâu, rất đau, thậm chí không khỏi được.

Sau khi lau sạch vết bẩn cùng phần lớn vết máu, cô ngẩng đầu lên, nhìn hắn nói: “Ta muốn nắn lại xương của ngươi, cố nhịn nhé.”

Hắn ngược mắt lên nhìn cô, không trả lời. Cô đoán hắn hiểu, hắn không né tránh cô cầm chân hắn. Hít sâu một hơi, Tử Kinh cầm lấy cái chân gãy nhằng của hắn, tách miệng vết thương của hắn ra một chút, sau đó kéo thẳng xương chân của hắn, dùng sức đẩy xương gãy về đúng vị trí. Hành động này khiến vết thương vỡ ra chảy càng nhiều máu hơn.

“A!!!”

Hắn đau đớn kêu, đột nhiên đưa tay đẩy cô ra.

Nhưng cô đang ở dưới ánh mặt trời, tay của hắn vừa ra khỏi bóng râm đã lập tức bị ánh nắng làm bị thương, dây chuyền hộ thân trên người cô cũng lóe lên ánh sáng, thiêu đốt hắn.

“A... A... A... A!”

Hắn rút tay về nhanh như chớp, đầu đón ôm cái chân gãy cùng tay lẫn lộn trên đất.

Tử Kinh bị hắn đẩy ngã ra đằng sau, móng vuốt của hắn cào rách áo cô, làm bị thương đầu vai cô.

Cô sợ hết hồn, vội vàng ngồi dậy, chỉ thấy tay phải cùng trước ngực hắn đều bốc khói giống như bị bỏng, còn nổi bong bóng, cô kinh hãi.

Bất chấp vết thương trên vai, Tử Kinh vội cầm ống trúc lên, rót số nước còn lại lên tay và ngực hắn.

Hắn cuộn mình trên thảm cỏ, tức giận nức nở.

Nhưng cô nhìn ra được, nước mát làm dịu vết thương của hắn.

“Người chờ ta một chút, ta đi lấy nước!” Cô nhảy dựng lên, cầm ống trúc vội vàng chạy vào rừng, tìm được một con suối gần đó, đựng đầy ống trúc rồi lại vội vàng chạy về. Cô thấm ướt khăn tay, lại rút dao găm giấu ở bên hông, cắt lấy một phần mép váy, thấm ướt, sau đó chia ra trùm lên mu bàn tay cùng trên ngực hắn. Nhưng Tử Kinh mới đưa tay tới gần, hắn đột nhiên há miệng cắn lên tay phải của cô.

Ánh sáng lại lóe lên.

Lúc này cô đã sớm có chuẩn bị, nhanh chóng dùng tay trái cầm dây chuyền trừ tà đang sáng lên trên cổ, không để nó tổn thương hắn.

Răng hắn lún vào thịt cô.

Tử Kinh kêu lên một tiếng đau đớn.

Cô rất đau, nhưng cô biết hắn nhất định còn đau hơn.

Ánh mắt hắn hung ác nhìn chằm chằm cô, gương mặt đau tới vặn vẹo, toàn thân không ngừng run rẩy.

“Xin lỗi, không sao đâu, người đừng sợ.” Cô nhét dây chuyền vào trong áo, mỉm cười nói với hắn: “Người xem, ta giấu nó đi rồi, ta không làm người bị thương đâu.”

Hắn vẫn cắn cô, không chịu nhả ra, trong miệng lại phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú.

Tử Kinh nhịn đau, dịu dàng giải thích: “Ta không cố ý làm đau người, nhưng xương của người phải được nắn lại mới mau khỏi được.”

Trong mắt hắn chứa đầy nước mắt, cô cảm nhận được sự chần chờ cùng run rẩy của hắn. “Người bị thương rồi, rất đau đúng không?” Tử Kinh để cho hắn tiếp tục cắn tay mình, nhìn thẳng vào mắt hắn, yêu cầu. “Để ta giúp người, được không?”

Nó nên cắn đứt tay cô ta! Máu của cô ta rất nóng, tràn đầy miệng nó. Nó nhìn chằm chằm cô, nghĩ, kể từ đó, cô gái loài người này sẽ biết nó không dễ bắt nạt, cô ta sẽ không dám xem thường nó nữa!

Cô chỉ là con người! Chỉ là con người cấp thấp!

Nó tức giận lại khùng hoảng nhìn chằm chằm cô.

Dù nói thế nào, nó cũng là yêu quái, nó mới không sợ cô ta!

Nhưng... Cô không đánh nó, cô còn để nó cắn, còn thu dây chuyền trừ tà lại.

“Để ta giúp người.” Cô nhẹ nhàng lặp lại.

Nhìn cô gái này, nó chần chờ, sau đó cô bất chấp tiếng gầm gừ của nó, đưa tay ra, vuốt ve khuôn mặt bẩn thỉu của nó.

“Ta van người.” Trái tim nó run lên. Cô chạm vào rất nhẹ. Cô lau nước mắt ở khóe mắt nó, nói khẽ: “Không sao đâu, người đừng sợ. . .” Từng câu từng câu không hiểu sao trấn an nó.

“Không sao đâu, không ai làm đau người đâu. . . Nào, ngoan, nhả ra... “

Nhìn đôi mắt trong vắt như nước của cô, nghe giọng nói mềm mại như gió xuân của cô, nó bất giác há miệng ra, không cắn cô nữa.

“Cảm ơn.” Cô nói xong lại dịu dàng mỉm cười.

7. Q.1 - Chương 7

Nhìn cô gái kia, nó cuộn người trên mặt đất, run rẩy vì đau đớn.

Nó vốn tưởng rằng cô sẽ để ý vết thương của mình trước, nhưng không, cô bỏ chiếc khăn tay và vãi ướm vào trong nước, lại đắp lên vết thương của nó, đến khi tay và ngực nó không bốc khói, cũng không nổi bọt nước nữa.

Vãi ngâm nước quả làm giảm đau đớn của nó, nó cũng từ từ bình tĩnh lại.

Cô nhẹ nhàng vuốt trán nó.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay ấy không hiểu sao an ủi nó.

Thật thoải mái.

Nó ngơ ngác nhìn cô, chỉ cảm thấy bàn tay sờ lên đầu mình thật ấm áp, rất ấm áp... Ngay cả đám yêu quái còn chê nó bẩn, nhưng cô lại giúp nó chữa thương, còn an ủi nó. Trong giây phút, nó cảm thấy như được vùi mình vào một nơi ấm áp an toàn, đau đớn chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ biến mất, mí mắt nó nặng dần, muốn nhắm mắt lại, tiến vào mộng đẹp dưới sự vuốt ve của cô. Nhưng ngay sau đó, cô thu tay về.

Khi cô thu tay về nó có chút thất vọng, thật hy vọng cô tiếp tục sờ nó.

Nó mở mắt ra, chỉ thấy cô gái kia đứng lên, nhẹ nhàng nói: “Người ở yên đây, ta đi tìm mấy thứ đến nẹp chân của người.”

Cô đứng dậy, rút con dao dắt trên thắt lưng, nhặt một cành khô chắc chắn to vừa phải, vặt hết lá, lại gọt một đoạn dây leo từ vách đá, sau đó quay lại bên cạnh nó.

Nhìn cô gái chạy tới chạy lui kia, nó từ từ ngồi dậy, khom người, liếm láp vết thương ngựa ngựa trên cái chân gãy của mình.

Sau đó, cô tới bên cạnh nó, quỳ xuống.

Nó không biết cô có biết rằng ánh mặt trời đã lặng lẽ di động, cô đã rời khỏi phạm vi có ánh sáng rồi hay không.

“Ta giúp người buộc cành cây này vào chân, như vậy người sẽ đi lại dễ dàng hơn, được không?” Cô hỏi.

Nó khịt mũi, cảnh giác nhìn dây chuyền trù tà trên cổ cô. Mặc dù cô đã cho dây chuyền vào trong áo, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một phần nhỏ.

“Chỉ cần người không tấn công ta, pháp trận trên dây chuyền cũng sẽ không phát động.” Dường như nhận ra tầm mắt của nó, cô liền giải thích. Nó vẫn nhìn chằm chằm dây chuyền trên cổ cô, sau đó lại nhìn cánh tay bị thương của cô. Rằng nó để lại hai lỗ máu trên cánh tay của, cô còn chưa băng bó.

Chưa bao giờ có ai ưu tiên chăm sóc nó, không biết tại sao, điều này làm cho ngực nó có chút nóng nóng.

Nhìn cô gái dịu dàng trước mắt, nó đưa cái chân bị thương ra.

Thấy thế, cô thở phào nhẹ nhõm, vội cẩn thận dùng dây buộc cành cây vào chân nó.

Nó nghiêng đầu, hai cánh tay đều co lại quắp ở trước ngực, cảnh giác nhìn động tác của cô.

“Sau khi buộc cái này vào, người đi sẽ không bị đau.”

Cô vừa nói vừa lấy được thảo tùy thân mang theo từ trong ngực ra, đập nát bôi lên vết thương của nó: “Thuốc này sẽ giúp người mau khỏi.”

Nó nhìn vết thương bị đắp thuốc, theo bản năng tiến tới ngửi ngửi.

Thứ kia có mùi cỏ xanh.

Nó thích cái mùi này.

“Đừng liếm đấy nhé.” Cô mỉm cười nhắc nhở. “Đó không phải thức ăn đâu.”

Nó ngược mắt nhìn cô gái tốt bụng này, trong lòng có chút áy náy.

Nó cắn cô, cô lại không để ý. Nhìn vết thương trên cánh tay cô, nó không cần suy nghĩ lập tức cúi đầu xuống, hối lỗi liếm liếm vết thương chảy máu trên cánh tay cô. Cô giật mình. Nó chỉ muốn giúp cô cầm máu, sau đó mới chợt nhớ ra con người không thích yêu quái đụng vào bọn họ. Nó vốn tưởng rằng cô sẽ đánh nó, sợ hãi càng rụt rè hơn, thậm chí chuẩn bị chạy trốn.

.

Nhưng cô chỉ bật cười, còn đưa tay ra xoa đầu nó.

“Cảm ơn.”

Nó sững sờ nhìn cô, cổ họng và trái tim không hiểu sao bỗng thất lại.

Cô nói cảm ơn nó. Lần thứ hai.

Nước mắt muốn trào ra, ai ngờ bụng nó lại phát ra tiếng vang vì quá đói vào đúng lúc này.

Ọc ọc!

Cô sững sốt, tiếng cười như chuông bạc văng vẳng trong rừng rậm.

“Xin lỗi, người còn chưa ăn no đúng không?” Cô rút tay về, cầm giỏ trúc tối, lấy một nắm cơm đưa cho nó, “Mau ăn đi.”

Giây phút ấy, một cảm xúc khó hiểu bỗng dâng lên trong lòng.

Nó mất một lúc mới nhớ ra, cái loại cảm giác này gọi là “Xấu hổ”.

Nhưng nó thật sự rất đói, nắm cơm lúc trước ăn dở đã rơi xuống đất, bị chính nó dè nát rồi. Nó nhận lấy nắm cơm, ăn ngấu nghiến. Cô mỉm cười nhìn nó ăn cơm, sau đó mới bắt đầu xử lý vết thương trên tay mình. Gió thổi lá cây kêu sào sạt.

Ánh mặt trời lại lặng lẽ di chuyển.

“Ta tên Tử Kinh.” Cô nói.

Khi nó nuốt xuống miếng cơm cuối cùng thì cô mỉm hỏi: “Người tên là gì?”

Tên?

Nhìn cô kia, nó liếm hạt cơm trong tay.

Rất lâu trước kia, nó quả thật đã từng có một cái tên.

Nó cho rằng mình đã quên từ lâu, nhưng khi cô hỏi thì cái tên kia từ nơi sâu nhất trong trí nhớ lập tức hiện lên.

“Ảnh...”

Nó sợ hãi mở miệng, khàn khàn dùng ngôn ngữ của con người nói ra cái tên từ rất lâu trước kia mọi người từng dùng để gọi nó.

“Dạ Ảnh.”

Bóng đêm mờ lung. Về đến nhà Tử Kinh đốt một ngọn đèn dầu, một mình ăn tối. Một bát cơm, một đĩa thức ăn, một nồi canh nóng. Ngồi ở cửa hiên, cô vừa uống canh nóng vừa ngắm nhìn núi cao dưới ánh trăng.

Mây bay tới rồi lại bay đi.

Ra khỏi rừng rậm mất gần nửa ngày; xuống núi lại phải đi thêm một canh giờ.

Mỗi khi cô lên núi thờ cúng về đến nhà luôn là gần nửa đêm.

Hắn nói, hắn tên Dạ Ảnh.

Hắn biết nói tiếng người, không phải yêu quái nào cũng biết nói tiếng người, cô đoán đã từng có người dạy hắn. Nhưng hắn nói không quá trôi chảy, cũng không thích nói.

Hắn không nói rõ vì sao mình bị thương.

Cô không ép hỏi hắn, chỉ để hắn lại trong rừng rậm nghỉ ngơi, cũng cảnh cáo hắn không được vào hang thờ cúng, ngày mai cô sẽ lại mang thức ăn tới.

Có lẽ như vậy rất không nên, nhưng cô sợ hắn bị thương còn chưa lành ra khỏi rừng sẽ lại gặp phải những dã thú hoặc yêu quái khác.

Thân thể của hắn rất linh hoạt, cô không cho rằng hắn tự ngã từ trên cây hoặc trên vách núi xuống, hơn nữa ngoại trừ gãy chân, trên người hắn còn có vết thương khác, chỉ bởi vì hắn quá đen, cho nên có vài vết thương không chú ý thì không nhìn ra thôi. Tử Kinh uống nốt ngum canh nóng cuối cùng, đứng dậy về phòng. Hôm nay không có người tìm đến cô, dù có thì bình thường cũng sẽ lập tức tới sau khi cô về đến nhà. Trên đường tuy có ngọn đèn dầu, nhưng không thấy bóng dáng ai cả.

Các pháp sư đều ngủ rồi.

Cô ngồi ở phòng ngoài, nung ánh đèn dầu, kiểm tra vết thương trên cánh tay mình.

Hắn để lại trên tay cô hai vết răng, ở trên núi cô cũng đã xử lý qua, không nghiêm trọng lắm. Hắn không cắn đứt gân tay cô, chảy máu không nhiều.

Cô rửa sạch vết thương, bôi thuốc trị thương, băng bó lại.

Trước khi đi ngủ cô vo nhiều gấp đôi gạo, sau để vào trong nước.

Tiểu yêu quái kia gãy chỉ còn da bọc xương.

Sáng mai, cô nấu nhiều một chút, lại mang lên núi cho hắn ăn.

Dù sao, cũng không có ai quy định cô không được cho yêu quái ăn.

Cô biết cô đang lách quy định, cô cũng biết nếu chuyện cô nuôi yêu quái bị các thầy mo và vu nữ biết chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Nhưng cô cũng biết trên đời này không phải yêu quái nào cũng ranh ma xấu xa. Từ những sự tích được các thầy mo kể lại, cô cảm thấy một số người thật ra còn xấu xa hơn yêu quái. Nhưng không phải ai cũng nghĩ như cô. Trước kia cô từng nói suy nghĩ và nghi vấn của mình cho thầy mo nuôi lớn cô. Ông chỉ cười, không đồng ý, cũng không phản đối. Khi còn nhỏ, lần đầu tiên cô nhìn thấy thầy mo gọi tinh linh giúp đỡ thì cô liền phát hiện yêu quái và tinh linh giống nhau. Ngày hôm sau vào núi với thầy mo cô đã không kìm chế được mà hỏi.

“A mã, yêu quái và tinh linh có gì khác biệt?”

Thầy mo nắm tay nhỏ bé của cô đi trong rừng rậm, dừng bước, cúi đầu nhìn cô.

“Yêu quái đã làm chuyện xấu cho nên mới bị gọi là yêu quái.”

Cô hoang mang cau mày, hiếu kỳ hỏi lại.

“Vậy nghĩa là yêu quái không làm chuyện xấu chính là tinh linh sao? Bọn họ thật ra giống nhau đúng không ạ?”

Ông ấy sững sốt, qua rất lâu mới xoa đầu cô, khàn giọng trả lời.

“Đúng vậy.”

Ông nở nụ cười vừa hiền lành vừa chua xót.

“Bọn họ thật ra là giống nhau.”

Đến nay cô vẫn nhớ rõ vẻ mặt khi đó của a mã.

Nằm trên giường, cô nhắm mắt lại, cho đến khoảnh khắc cuối cùng trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu vẫn quanh quẩn giọng nói khàn khàn của a mã.

Thật ra là giống nhau...

8. Q.1 - Chương 8

Xin chào, Dạ Ảnh.

Nó cầm lấy khăn lau, lau sạch sàn nhà của chủ nhân, lau được một nửa, nghĩ đến cô gái gọi tên nó, chào nó, nó bất giác dừng tay, ngẩn người. Cô nói cô sẽ lại đến.

Cô còn nói cô sẽ mang cơm.

Nó cúi đầu nhìn chân mình, cành cây cô dùng nép chân cho nó còn sót lại một chiếc lá.

Thật ra, sau khi xương được đẩy về vị trí chân nó đã dần khỏi, ngoài da gần như không nhận ra vết thương nữa rồi, chỉ còn xương có hơi đau.

Nó nên tháo cành cây ra, nhưng không có yêu quái nào chú ý tới chân nó được người ta nép lại, không yêu quái nào quan tâm nó bị làm sao, cho nên nó cứ để cành cây và dây leo ở trên chân.

‘Người đừng đi lung tung, ngày mai ta sẽ mang cơm tới, người ở đây nghỉ ngơi, chờ vết thương khỏi rồi hãy đi.’

Giọng nói dịu dàng của cô lặng lẽ quanh quẩn bên tai.

Trong lúc ngẩn ngơ, nó dường như có thể cảm nhận được cái chạm nhẹ nhàng của cô. Chủ nhân nằm ở trên giường ngủ say, hắt ngáy to như sấm, truyền ra cửa, vang vọng trong hang. Nhìn chằm chằm cánh cửa thông với phòng chủ nhân, một suy nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu. Nó có thể lén đi, chủ nhân sẽ không biết, mỗi lần hắt ta ngủ đều phải ngủ rất lâu, nó chỉ cần trở về trước khi chủ nhân tỉnh lại là được.

Ý nghĩ này khiến nó hoảng sợ.

Không được không được! Nếu như bị phát hiện, nó sẽ bị đánh chết mất!

Nhưng mà, cô nói cô sẽ mang cơm đến.

Nghĩ đến cơm nắm thơm ngào ngạt, nó vô thức liếm đôi môi khô khốc, nuốt nước miếng.

Không sao đâu, cho dù bị chủ nhân phát hiện, nó cũng có thể nói là vì đi lấy cống phẩm loài người đưa đến!

Đúng vậy, đúng vậy! Chính là vậy!

Dục vọng muốn được ăn xông lên đầu, bởi vì tìm được lý do mà càng mạnh hơn, nó chầm chậm lùi khỏi góc hang, lén la lén lút chạy vào đường hầm thông ra cửa hang.

Dọc đường đi, nó chỉ gặp mấy tên tiểu yêu đang giặt quần áo bên cạnh mạch nước ngầm.

Nó run rẩy men theo góc tường, cố không để bọn chúng chú ý đến nó. Bọn chúng không nhìn nó, không có yêu quái nào chú ý đến nó.

Không dễ gì mới qua được mạch nước ngầm, qua phòng bếp, đại sảnh, nó đã căng thẳng đến mức đầu đầy mồ hôi, mấy lần muốn bỏ cuộc nửa đường, lại bởi vì đói và khát vọng mà tiếp tục đi tới. Cuối cùng, nó đến cửa đường hầm, vừa bước lên con đường tối đen kia, nó lập tức chạy như điên. Chỉ chốc lát sau, nó đã tới cửa hang. Vẫn chưa tới giữa trưa, ngoài hang có bóng cây, nó thò đầu ra, cô vẫn chưa đến, bên ngoài không một bóng người.

Hôm nay thời tiết hơi âm u.

Mây mù bao phủ núi rừng.

Biết cô cho rằng nó là yêu quái lạc đường, cho nên nó không dám đợi trong hang. Nó ra khỏi hang, ngồi co lại ở dưới gốc cây, chờ.

Không biết tại sao, nó cảm thấy thời gian trôi qua lâu quá.

Đường như phải đợi cả nửa ngày mặt trời mới có thể di chuyển một chút.

Nó đứng ngồi không yên, cực kỳ mong đợi, không ngừng nhìn ngửi nghe về phía trong rừng rậm.

Tại sao còn chưa tới? Tại sao còn chưa tới?

Nó đợi lại đợi, trông mong, thậm chí còn không chịu nổi mà đi vào rừng vài bước, lại sợ hãi thật sự lạc đường mà quay về.

Khói đào mấy hôm trước cô đốt đã hoàn toàn tan hết, nếu nó vào rừng sẽ thật sự lạc đường mất.

Mây trên trời bay tới rồi lại bay đi, sau đó lại thêm một đám bay tới.

Bóng cây chậm chậm di chuyển, nó sốt ruột đi qua đi lại dưới bóng cây. Mây càng lúc càng nhiều, sắc trời dần tối. Chờ mãi chờ mãi, nhưng cô vẫn không xuất hiện, nó từ đi qua đi lại biến thành ngồi bệt xuống đất, đến cuối cùng đã uể oải cúi đầu xuống. Một giọt mưa, rơi xuống.

Giọt mưa rơi trên đầu nó.

Lại một giọt, lại một giọt.

Nó nhìn chăm chăm móng vuốt bẩn thỉu đen đúa của mình.

‘Ngày mai ta sẽ mang cơm đến.’

Cô rõ ràng đã nói vậy mà.

Mưa rơi xuống nhanh chóng khiến nó ướt sũng.

Nước mưa lạnh như băng thấm ướt tóc, chảy khắp người, từng dòng nước bắn từ trên người nó chảy xuống, tụ thành một vũng nước đen sì bên chân nó.

Mặc dù không nhìn thấy mặt trời, nhưng nó biết đã giữa trưa rồi.

Nó giống như tảng đá, chẳng mấy may nhúc nhích, ngồi co lại dưới tàng cây.

Con người quả nhiên không thể tin.

Nó nhìn cành cây và dây leo trên chân phải, oán hận nghĩ.

Con người chết tiệt! Tiếng mưa rơi rả rích ồn ào, giống như đang cười nhạo nó. Chết tiệt! Nó cầm cành cây, tức giận ném mạnh về phía tảng đá. Cành cây rắc một tiếng, gãy làm đôi, rơi xuống đất.

Tảng đá vẫn sừng sững như núi.

Mưa vẫn tiếp tục rơi.

Đối với thế giới này mà nói, phần nộ của nó không quan trọng chút nào.

Nó muốn nhảy lên tảng đá, gào lên với trời, muốn cắn thứ gì đó, phá hư thứ gì đó, phát tiết phần nộ của nó, nhưng vẫn không dám.

Lúc này nó chán nản ngồi xuống.

Chủ nhân nói không sai, nó là rác rưởi vô dụng, đến chết cũng vậy.

Cô không đến cũng chẳng có gì lạ, nó vừa xấu vừa ngu vừa vô dụng, còn bẩn thỉu.

Có thể cô gái loài người kia chỉ nhất thời thương hại nó thôi, loài người đều là lũ ngu ngốc.

Nó buồn rầu uể oải đứng trong mưa, trong bùn lầy, lê bước về phía cửa hang.

Cuối cùng, nó cũng chỉ còn chỗ đó để về.

Cô đi trong làn mưa. Khi cô đi qua rừng rậm tới nơi thờ cúng thì lập tức thấy được bóng dáng kia. “Dạ Ảnh.” Thấy hắt dường như muốn đi vào trong hang, cô kinh hãi, vội kêu to.

Bóng dáng khom người, còng còng kia dừng bước.

Cô đi vào nơi thờ cúng, lo lắng hỏi.

“Người có sao không? Sao không tìm chỗ tránh mưa?”

Hắn từ từ xoay người lại, đôi mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm vào cô.

Mái tóc đen xoã tung của hắn ướt sũng, dán trên mặt và trên người hắn.

“Làm sao vậy? Là ta, Tử Kinh đây.” Cô mỉm cười, nâng mũ lên, nhìn hắn, nói: “Bởi vì trời mưa, cho nên ta mặc áo雨衣, người không nhận ra ta sao?”

Mắt hắn vẫn tròn tròn, miệng còn hơi há ra.

Phát hiện cành gỗ trên chân hắn đã biến mất, cô hỏi: “Gậy nẹp của người đâu? Hồng rồi sao?”

Cô ngồi xổm xuống, kiểm tra vết thương trên chân hắn, lại phát hiện vết thương đã hoàn toàn khép lại.

Khả năng của phục hồi yêu quái quả nhiên rất tốt. Mặc dù thế, cô vẫn có chút không yên lòng, đưa tay vuốt chân hắn, lo lắng ngẩng đầu hỏi: “Chân người có còn đau không?” Nhưng ngẩng đầu, cô mới phát hiện hắn vẫn đang há hốc miệng, ngơ ngác nhìn cô, nước mưa làm tóc và mặt hắn ướt sũng, chảy khắp khuôn mặt bẩn thỉu lấm lem của hắn. Tiểu yêu quái này nhìn thật ngốc. “Dạ Ảnh?” Cô buồn cười hỏi lại: “Chân của người còn đau không?”

Hắn ngậm miệng lại, nhìn cô chăm chăm.

“Có thể đi được không?” Cô hỏi lại.

Hắn vẫn không trả lời, chỉ sững sờ.

Nhìn hắn có vẻ vẫn ổn, cô bèn không hỏi nữa, đứng lên.

“Thôi, không đau là tốt rồi, nhưng như vậy không được, người sẽ bị lạnh mất.” Tử Kinh dắt tay hắn, “Đến đây, ta dẫn người tới chỗ này.”

Nó giật nảy mình, nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt và bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô.

Cô cầm tay nó tự nhiên như thể hoàn toàn không để ý đến vẻ bẩn thỉu và nhếch nhác của nó, chỉ dắt nó đi vào trong rừng rậm.

Nó bất giác để cho cô nắm tay, ngơ ngác, thậm chí có chút vụng về đi theo cô về phía trước.

Tay của cô rất mềm, rất nhỏ, cho dù ở trong mưa vẫn hơi ấm.

Cô dẫn nó đi trong màn mưa xuyên qua rừng rậm, đi một đoạn đường dài, thỉnh thoảng cô sẽ rẽ rồi lại tiếp tục đi về phía trước. Chỉ trong chốc lát, nó đã thấy nơi thờ phụng mắt hút phía sau. Trời mưa khiến rừng rậm càng âm u. Mặc dù vẫn là ban ngày nhưng luôn ẩn chứa chút u ám. Hơi thở ẩm áp của cô biến thành khói trắng trong mưa, sau đó nhanh chóng tan biến. Nó không biết cô muốn dẫn nó đi đâu, lại càng không biết vì sao mình không hề thấy sợ hãi. Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô ở trong trời mưa rừng rậm âm u nhìn đặc biệt nổi bật, giống ngọn đèn dầu le lói.

Nó không kìm chế được, hơi siết bàn tay to như vuốt khô của mình, nhẹ nhàng nắm lại tay cô, vẫn không quên liếc trộm cô một cái, sợ cô sẽ rút tay về.

Cô dường như không phát hiện, vẫn nắm tay nó, tiếp tục dẫn nó đi về phía trước.

Nó khe thờ thảo, an tâm tiếp tục nắm bàn tay nhỏ bé của cô.

Mặc dù trời mưa không ngớt nhưng nó lại cảm thấy như mình đang nắm lấy ánh sáng ẩm áp, không hề lạnh lẽo chút nào.

Xúc cảm ẩm áp không ngừng lặng lẽ truyền từ tay cô tới.

Nước mắt đột nhiên trào lên hốc mắt.

Trong rừng rậm, ngoại trừ tiếng mưa rơi tí tách thì chỉ có tiếng bước chân của cô và nó.

Không biết tại sao nó vô cùng hy vọng mưa đừng ngừng, hi vọng đoạn này đường có thể đi mãi mãi.

Nhưng mà phía trước dần xuất hiện ánh sáng, dưới chân nó cũng từ ướt lầy lội lá mục chồng chất biến thành cỏ xanh mềm mại.

Cô mang nó đi ra khỏi nơi sâu nhất của rừng rậm. Sợ cô phát hiện sẽ không thích nó, ghét bỏ nó vô dụng, nó vội vàng lau nước mắt. Nơi này vẫn còn nằm trong phạm vi kết giới, nhưng không âm u như phía bên trong kia. Trên mặt đất có cỏ, trên cây cũng có dây leo, sau đó nó nghe thấy mùi lưu huỳnh. Lá cây phía trước mất một mảng, lộ ra một phần nhỏ của bầu trời bao la.

Mưa còn đang rơi, nhưng không khí trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Cô dừng bước bên một dòng suối chảy róc rách.

“Đến rồi.” Cô quay đầu lại mỉm cười với nó, chỉ vào suối nước phía trước. “Người xem.”

Nước suối tuôn ra từ dưới đất bên cạnh một khối đá lớn, mặc dù đang trong mưa nhưng vẫn có khói trắng bay lên. Nước nóng từ mặt đất tạo thành một ao nhỏ thiên nhiên, sau đó tràn ra xuống nơi có địa hình thấp hơn, chảy thành một dòng suối nhỏ.

“Nào, mau xuống đây. Người yên tâm, nước này chỉ ấm thôi sẽ không làm người người bị bỏng đâu.”

Con suối này vừa khéo được cây đại thụ bên cạnh che cho nửa bầu trời, cho dù hết mưa, ánh mặt trời xuất hiện, nó ở đây cũng không bị ánh nắng chiếu tới.

Nó kinh ngạc nhìn cô.

Tử Kinh nhìn hần mỉm cười, cổ vũ hần xuống nước.

“Yên tâm, nước không sâu, chỉ tới eo thôi.”

Hần chần chờ, cúi đầu, duỗi ra một móng vuốt, dùng đầu ngón tay thử nước ấm. Hơi nóng, nhưng sẽ không bị bỏng. “Không sao đâu, nếu không thì ngâm chân thôi cũng được, giống thể này này.” Thấy hần lại bất an ngẩng đầu nhìn mình, Tử Kinh biết hần sợ, liền buông tay hần ra, tự nhiên bỏ giày, ngồi xuống bên tảng đá lớn thả chân vào trong nước nóng. Không những thế cô còn tháo giỏ trúc sau lưng xuống, lấy ra hai nắm cơm, đưa cho hần một nắm, chính cô cũng cắn một miếng cơm nắm trong tay.

Hần cầm lấy cơm nắm, nhìn có vẻ vẫn có chút bất an. hần nhìn cô ngâm chân trong nước, lại nhìn cô vừa ăn cơm vừa mỉm cười với hần.

Sau một lúc lâu, hần bắt chước cô ngồi xuống, cẩn thận bỏ chân vào trong nước nóng.

Ban đầu, hần dường như có chút giật mình, nhưng sau khi xác định nước suối tuyệt đối không làm hần bị bỏng, hần bắt đầu thả lỏng, há miệng ăn cơm nắm trong tay.

Tử Kinh vui vẻ mỉm cười, hỏi: “Rất ấm đúng không?”

Hần vừa ăn vừa gật đầu với cô.

Hần ăn ngấu ăn nghiêng, thoáng cái đã ăn xong cơm nắm trong tay, cô lấy nắm cơm khác từ giỏ trúc cho hần.

“Yên tâm, còn rất nhiều, người từ từ ăn.”

Vì muốn đựng được nhiều, thay vì cầm giỏ trúc cô đã chuẩn bị giỏ trúc đeo trên lưng, bên trên che bằng vải dầu không thấm nước. Cũng may là thế, nếu không mưa thế này cơm nắm sẽ biến thành cháo nát mất.

Dù cô nói như vậy, hần vẫn ăn rất nhanh, giống như sợ bị người ta cướp mất vậy. Cô không nói thêm gì nữa, cô biết hần rất đói bụng, sợ là không đối được thói quen ăn ngấu nghiêng ngay được.

Mưa vẫn đang rơi, nhưng nhỏ đi một chút, mưa phùn giăng kín trời, rơi xuống nhẹ nhàng như đang bay. Hắn ăn hết nắm này đến nắm khác, mỗi lần ăn xong, sẽ ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt thật to, chảy nước miếng, khát vọng nhìn cô chăm chăm.

Cô lấy cho hắn mấy lần, sau đó mới phát hiện hắn không dám tự mình đưa tay lấy.

Tử Kinh nghĩ có lẽ hắn sợ cô tức giận.

“Không sao, người có thể tự lấy, ta làm rất nhiều mà.” Cô xốc vãi dầu trên giỏ trúc lên cho hắn thấy. “Nhìn xem.”

Nhìn thấy một giỏ đầy cơm nắm, hắn tròn mắt, nước miếng lập tức chảy ra.

Cô cười, “Những thứ này vốn làm cho người hết đói. Mấy ngày tới sợ rằng ta không tới thường xuyên được, cho nên ta làm nhiều một chút, tầng dưới cùng còn có lương khô, ta không tới thì người có thể ăn lương khô.”

Những thứ này là cho nó hết?

Nó kinh ngạc nhìn cô.

Cô gái này làm cho nó? Còn nhọc công khổ sở mang lên núi? Còn sợ nó bị đói nên chuẩn bị cả lương khô?

“Nào, tự lấy đi, đừng khách khí.” Cô dịu dàng mỉm cười với nó.

Nhìn cô, cổ họng nó siết lại, hốc mắt bắt giác ươn ướt. Dưới sự của cổ vũ cô, nó sợ hãi đưa tay cầm lấy một nắm cơm từ giỏ trúc, bắt đầu ăn. Nó đã không nhớ nổi, đã bao lâu rồi mình không ăn no, càng không nhớ nổi, lần trước có nấu cơm cho nó là từ khi nào. Nó đã sớm quên hết, không nhớ nổi trước kia đã từng có con người hay yêu quái nào đối xử với nó tốt như vậy hay chưa. Trái tim như bị ai đó bóp nghẹt.

Giây phút ấy, nó không nhận nổi nữa, nước mắt rơi đầy mặt.

Nó vừa ăn vừa khóc. Nước mưa, nước mắt hòa vào nhau, chảy đầy mặt nó.

Tử Kinh giả vờ như không thấy bã vai run run, hai má đầm nước mắt của nó, giả vờ không nghe thấy tiếng nức nở nghẹn ngào.

Tiểu yêu quái này có lẽ lạc đường quá lâu rồi, trong khoảng thời gian đó nhất định đã phải chịu không ít uất ức.

Cô nghĩ, hắn cần phát tiết.

Cho nên, cô chỉ là lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hắn, vừa ngâm chân, ăn cơm, vừa ngâm nga điệu dân ca nữ pháp sư đã dạy cô.

9. Q.1 - Chương 9

Hắn khóc một lúc lâu mới dần trở bình thường lại được, nhưng đương nhiên vẫn không quên tiếp tục ăn cơm.

Giọt mưa rơi tí tách trên mặt nước.

Nhìn hắn dường như đã khá hơn rồi, vừa ăn cơm còn vừa chải tóc vì bị mưa xối mà dính vào đầu. Cô ngừng ngâm nga, không nhận được, hỏi: “Rất ngứa sao?”

Nó sững sờ, quay đầu nhìn cô.

“Đầu của người đó.” Cô chỉ chỉ, cười hỏi: “Tóc dính bết lại như vậy rất khó chịu đúng không?” Nó chớp mắt, nuốt nốt miếng cơm cuối cùng, có chút xấu hổ rút tay đang chải về.

“Ngứa lắm à?” Cô hỏi lại. Nó nhìn giỏ trúc còn thật nhiều cơm nắm ở bên cạnh, nuốt nước miếng.

“Người ngồi xuống nước, ta giúp người gội đầu, được không?”

Gội đầu? Giúp nó?

Câu nói này của cô khiến nó ngỡ ngàng, nó không nhớ rõ lần cuối mình tắm rửa hoặc gội đầu là khi nào.

“Người có thể vừa ăn cơm, ta giúp người gội. Gội xong sẽ không ngứa nữa.”

Có thể vừa ăn vừa gội?

Gội hay nó không quan tâm, nhưng nhìn dáng vẻ hứng khởi của cô. . .

Đưa tay cầm nắm cơm thứ tám, nó liếc cô, chờ một chút, sau đó ngoan ngoãn trượt xuống tảng đá lớn, ngồi vào trong nước.

Quả thật giống như cô đã nói, nước không sâu, chỉ đến eo nó mà thôi.

Nó ngồi xuống, cựa bần trên người khuếch tán trong nước, nước suối quanh nó đều đổi màu, may là dòng chảy nhanh chóng đưa nước bẩn chảy ra ngoài.

Nó quay đầu lại nhìn cô, chỉ thấy cô gái loài người kia lại nở nụ cười.

“Yên tâm, sẽ không làm đau người đâu.” Nụ cười của cô không hiểu sao khiến tim nó đập thành thịch. Nó quay đầu lại, chậm rãi ăn nốt cơm nắm trong tay. Nước suối thật ấm.

“Người chờ một chút.” Cô đứng dậy, đến gần đó hái chút bồ hòn và dâm bụt về, cho thêm chút nước, vò nát trong lòng bàn tay, chỉ chốc lát sau đã tạo ra dịch thể trơn ướt cùng rất nhiều bọt màu trắng.

Cô bôi dịch thể và bọt lên tóc hắn, xoa bóp mái tóc ướt dính bết lại vào nhau.

Đó là cả một kỳ công.

Tóc hắn rối bù, dính rất nhiều cặn bẩn, thậm chí có cả bùn đất, cỏ khô, vãi rách, vấy mỡ, còn có rất nhiều thứ bẩn cô không biết tên, có chỗ còn kết thành từng khối từng khối. Nhưng cô vẫn kiên nhẫn, chậm rãi gỡ mái tóc dài rối bù của hắn, giúp hắn gội sạch sẽ.

Cô vốn cho rằng hắn sẽ không kiên nhẫn.

Nhưng hắn chỉ ngoan ngoãn ngồi trong suối nước nóng, ăn cơm nắm trong tay.

Cô dùng ngón tay tách từng lọn tóc hắn, gội sạch.

Nước nóng nhanh chóng nhiễm bẩn, sợ hắn bị mưa xối đau đầu, cô múc một ít ước ấm từ từ xối trên tóc hắn.

Hắn ngon ngoãn giống như một đứa bé.

Có lẽ do ngâm nước rất ấm hoặc có lẽ do quá buồn chán nên sau khi ăn xong cơm nắm trong tay, trong lúc cô giúp hắn gội đầu thì hắn bắt đầu kỳ cọ thân thể dơ bẩn của mình, kỳ ra một tầng cặn bẩn. Mưa dần tạnh. Không bao lâu sau mây mù tan hết. Một ánh nắng le lói từ trong đám mây chiếu xuống, vàng óng như màn che.

Sau khi hết mưa, tiếng nước chảy róc rách càng rõ ràng hơn, tiếng mưa rơi vội vàng dày đặc dần biến thành tiếng giọt nước nhỏ tí tách lên lá.

Lo hắn bị ánh mặt trời chiếu đến nên ngay từ đầu cô đã chọn chỗ bên cạnh tảng đá, lá nơi này tuy không rậm rạp như trong rừng sâu nhưng qua giữa trưa tảng đá sẽ che khuất phần lớn ánh nắng, cung cấp bóng râm cho hắn dung thân.

Cô mất thật nhiều công sức, giúp hắn gội nhiều lần, mới có thể tách mái tóc dài của hắn ra gội sạch sẽ.

Nước suối ấm áp cũng dần trở nên trong suốt.

Tử Kinh vắt khô tóc hắn, cô rất muốn lau cho hắn nhưng không có khăn, chỉ đành thôi.

Cô buông mái tóc sáng bóng mềm mại khẽ nói.

“Xong rồi.”

Hắn xoay người lại, có chút xin lỗi, sợ hãi nhìn cô, khàn giọng nói: “Cảm ơn.”

Tiểu yêu quái này không chỉ tắm mà còn rửa mặt, nhưng không rửa sạch hết. Hiển nhiên là hắn vẫn còn chưa quen tắm rửa. Cô cười đưa tay lau đi một vết bẩn trên mặt hắn. “Đừng khách sáo.”

Nhìn cô gái loài người dịu dàng này nó chỉ cảm thấy tim mình lại một lần nữa bị cái gì đó siết lại.

“Tại sao. . . ” Nó khàn khàn dùng ngôn ngữ của loài người, có chút bất an lại hiếu kỳ hỏi: “Tại sao người đối tốt với ta như vậy?”

“Bởi vì chúng ta là bạn.” Cô mỉm cười, trả lời không chút do dự.

Bạn?

Là nó, là nó mà lũ yêu quái phải nhốt, mọi người truy đánh sao?

Nó kinh ngạc, không thể tin được nhìn cô, vừa khát vọng lại vừa sợ hãi hỏi.

“Người... Người thật sự muốn làm. . . Làm bạn với ta?”

“Đương nhiên.” Cô gạt đầu chắc nịch, trên mặt nở nụ cười xinh đẹp.

Cô trả lời kiên quyết như thế.

Lúc ấy nước mắt suýt nữa lại trào ra.

“Nào, đứng lên đi.”

Cô cười, vươn tay với nó. Nó biết mình rất vô dụng, nhưng vẫn không nhận được nước nở hai tiếng, mới ngược đôi mắt đầm lệ, đặt bàn tay to xấu xí của mình lên bàn tay nhỏ bé trắng nõn xinh đẹp của cô, để cô giúp nó trèo lên bờ. Mặc dù tay chân nó dài, thật ra chỉ cần bước một cái là có thể đi lên. Nhưng nó muốn nắm tay cô, muốn nắm lấy bàn tay cô gái đã chữa thương cho nó, nấu cơm cho nó ăn, giúp nó gội đầu, lại chấp nhận coi nó là bạn.

“Được rồi, đừng khóc, ngoan ngoan.” Cô xoa đầu nó, an ủi nó. “Người không cần lo lắng, chờ vết thương lành lại là người có thể trở về nhà, lần tới nhớ phải cẩn thận.”

Nghe cô nói như vậy, nó lên bờ, khóc càng dữ dội hơn, nước mắt tuôn như mưa, thi nhau rơi xuống.

“Làm sao vậy? Người ổn chứ?” Nhìn yêu quái mặc dù ốm tong teo nhưng chỉ ngồi cũng gần cao hơn cô, lại khóc như trẻ con ba tuổi, cô giơ tay lên lau nước mắt cho hắn. “Sao vậy, ta nói sai cái gì sao?”

Khuôn mặt gầy còm của nó bởi vì khóc mà vặn vẹo, thút tha thút thít, đáng thương, nói.

“Ta. . . Ta không có... Ta không có nhà. . . ”

“Sao có thể?” Cô kinh ngạc nhìn hắn.

“Ta không nhớ. . . ” Nó nghẹn ngào nhìn cô, dùng giọng nói khàn đục, khóc nói: “Ta không nhớ... Không nhớ được...”

Trong rừng rậm âm u giăng một tầng sương mù mỏng. Ánh nắng ấm áp chiếu rọi lên thân cây không biết đã đổ từ năm tháng nào, nó đổ bên cạnh suối, đã mục một nửa, phía trên rêu xanh hoa cỏ mọc rậm rạp. Nhìn yêu quái ngồi ngay trước mắt, không biết tại sao, Tử Kinh không nghĩ tới chuyện hắn không về nhà là vì không nhớ nổi đường về nhà.

Nhìn yêu quái đang gào khóc trước mắt, mặc dù biết như vậy là không đúng nhưng cô không nhận được, lên tiếng.

“Không sao, không nhớ ra cũng không sao.”

Cô chụp mũ lên đầu hắn, an ủi: “Người đừng khóc nữa, mặc dù ta không thể mang người về nhà, nhưng kể cả sau khi vết thương của người lành, người vẫn có thể ở lại đây.”

Nó sùng sốt, mở to đôi mắt ngập nước nhìn cô.

Tử Kinh nói với hắn: “Pháp trận nơi này có hai tầng trong ngoài. Pháp trận tầng trong chính là rừng rậm bên trong kia, pháp trận tầng ngoài là cánh rừng này. Trong rừng rậm tầng trong dù là người hay yêu quái

hoặc động vật đều không thể ra được. Rừng tầng ngoài động vật có thể tự do ra vào, nhưng yêu quái và người vẫn bị pháp trận hạn chế, chỉ có thể vào mà không ra được.”

Tử Kinh cởi áo tơi trên người ra khoác cho hắn, giúp hắn che ánh nắng, nói: “Người có thể sống ở rừng tầng ngoài, ở đó có nước, có thức ăn, có động vật, cũng có hang động cho người trú, người có thể ở lại đây.” Tử Kinh càng nghĩ càng cảm thấy như vậy không ổn. Cô duỗi ngón trỏ, nhấn mạnh: “Nhưng người nhất định phải hứa với ta một chuyện, nếu đồng ý sau này ta lên núi sẽ mang theo thức ăn tới cho người.”

Nghe cô nói sẽ mang “Thức ăn” đến mắt nó càng tròn tròn hơn.

Nó nuốt nước miếng, hỏi: “Chuyện gì?”

Cô chăm chú nhìn hắn, “Nếu như quá một tháng ta không tới...”

Nói đến đây, cô ngừng lại, hỏi: “Người biết cái gì là ‘một tháng’ không?”

“Hả?” Nó há miệng nhìn cô, vẻ mặt ngây ngốc.

Cô cười, “Buổi tối, trăng sẽ càng ngày càng tròn rồi lại dần dần khuyết, khi trăng lại tròn một lần nữa thì đó là một tháng, hiểu không?”

Trăng? Nó nhớ, đó là thứ buổi tối sẽ tỏa sáng trên trời.

Nó ngậm miệng lại, gật đầu.

Tử Kinh cầm tay nó nói: “Nếu như một tháng ta không tới vậy cũng có nghĩa là ta đã chết, đến lúc đó người hãy lập tức rời khỏi đây, đừng quay đầu, cũng đừng tới gần thôn dưới núi và những người lên núi.”

Nó chần chờ, khàn khàn nói: “Nhưng... Ta không đi ra được.”

“Ta sẽ dạy người.” Tử Kinh khẽ mỉm cười, “Người có thể hứa với ta chuyện này không?”

Cho dù cô chịu dạy nó, nó cũng không dám rời khỏi đây, nhưng nó cũng không dám nói cho cô biết, nó là từ trong hang đi ra. Đời người rất ngắn, chớp mắt là qua.

Cô chết rồi thì sao biết được nó có giữ lời hay không.

Nói dối đối với nó vốn không phải việc khó.

Cho nên, nó nhìn cô gái trước mắt, không chút do dự khẽ gật đầu.

Lời hứa của nó, làm cô lại nở nụ cười.

Nụ cười của cô như gió xuân.

Nó cũng vô thức toét miệng.

Sau đó mới phát hiện mình đang cười với cô.

Đã quá lâu rồi nó không cười, lúc nhếch miệng đã tác động tới các cơ mặt lâu ngày không dùng, chúng nó rất cứng ngắc, nó biết nụ cười của mình nhất định rất xấu xí, nói không chừng còn rất đáng sợ.

E mình dọa tới cô, nó vội che dấu nụ cười trên mặt, nhưng cô lại đưa tay vuốt ve mặt nó lần nữa.

“Này. . .”

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt thô ráp cứng rắn của nó, dường như biết nó ngượng ngùng và sợ hãi, cô dịu dàng nói:

“Không sao đâu, người có thể cười.” Đôi mắt cô trong veo như suối, dịu dàng phản chiếu bóng hình xấu xí của nó. Trái tim trong lồng ngực như bị bàn tay mềm mại ấm áp của cô bao phủ. Nước mắt nhanh chóng làm mờ hồ tầm mắt. Nó lại một lần nữa vụng về cử động khóe miệng.

Mỉm cười.

Đó là một nụ cười rất cứng ngắc.

Nụ cười của hắn có chút ngốc nghếch, có chút vắn vẹo, cứng ngắc, nhưng không hiểu sao lại khiến cô xúc động.

Nghĩ đến nụ cười của hắn tim bất giác thất lại, đau đớn.

Rất lâu trước đây, hắn nhất định cũng biết cách cười như thế nào, chỉ là không may lãng quên mà thôi.

Nhưng nụ cười ấy rất chân thành.

Có lẽ cô không nên để hắn ở lại trong rừng rậm, nhưng hắn bị thương, không có chỗ nào để đi.

Mà cô, cần một người bạn.

Cô không hạ được quyết tâm đuổi hắn đi, cô cũng không cho rằng hắn có khả năng phá hỏng pháp trận chứ đừng nói đến chuyện chạy vào hang thờ phụng. Nếu hắn dám vào thì đã sớm vào trong đó tránh mưa rồi, nhưng không, chắc hẳn hắn cũng biết nên tránh xa hang động âm u đen tối đó.

Như vậy, còn nguyên nhân gì không thể để hắn ở lại đây?

Chưa từng có ai nuôi yêu quái trong pháp trận, nhưng cô từng nghe nói có vài người nuôi tinh linh, mà tinh linh thật ra cũng giống yêu quái. Cô biết đây là lấy cớ, nhưng cô thật sự không cảm thấy hắn có ác ý. Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, cô chỉ cảm nhận được sợ hãi và hoảng hốt của hắn. Hắn bị lạc, cho nên mới không nhớ được đường về nhà, lang thang khắp nơi.

Yêu quái sống rất lâu, cô không biết hắn đã lang thang trên cõi đời này bao lâu, đã từng gặp phải chuyện gì? Trên người hắn có rất nhiều vết sẹo, cho dù là đối với yêu quái thì những vết sẹo ấy cũng quá nhiều quá đáng sợ.

Có lẽ, quyết định này của cô là sai, nhưng cô tin! Cô tin tưởng người và yêu quái có thể chung sống hòa bình.

Vậy hãy bắt đầu từ kết bạn đi.

Cô mỉm cười, đưa tay lau nước mắt cho hắn.

Gió thổi lá kêu sào sạt như đang thì thầm khe khẽ.

Nhìn cô gái loài người trước mặt, nó biết, nó sẵn sàng đánh đổi tất cả mọi thứ ít ỏi của mình chỉ để nhìn cô mỉm cười với nó.

10. Q.1 - Chương 10

Mưa xuân đi qua, tiếng ếch kêu ồm ộp khắp nơi. Ở lưng sông trong rừng sâu, trăm hoa đua nở. Tại nơi thờ cúng, hương hoa theo gió truyền đi khắp nơi. Mây trắng trên trời xanh tạo thành rất nhiều hình thù kỳ lạ.

Dù ở nơi sâu nhất trong lòng đất, nó vẫn ngửi được mùi hoa ấy, cảm giác được gió xuân ấm áp, dường như ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy ánh nắng bảy sắc xuyên qua lá rừng.

Nó rất muốn lên mặt đất, nhưng nó không dám, sợ trốn đi quá nhiều chủ nhân sẽ phát hiện.

Sau ngày hôm ấy, chỉ cần có cơ hội nó sẽ lại chạy đến nơi thờ phụng.

Trước khi trở về, để tránh gây chú ý, sau khi vào hang nó luôn bơi bản mình, khi đi tìm cô nó thì lại ra suối nước nóng tắm rửa. Cô dạy nó biết đường, cô cho nó áo tắm và mũ để nó có thể đi lại dưới ánh mặt trời, không phải ẩn trốn khắp nơi nữa.

Về sau cô còn cho nó một đôi găng tay để nó không phải sợ hai tay bị phơi dưới ánh mặt trời nữa, cô còn cắt lỗ ở đầu ngón tay nó để móng vuốt nó có thể thò ra. Tuy rằng tắm rửa sạch sẽ là chuyện rất nguy hiểm, có thể có yêu quái phát hiện qua một thoáng nó đã mập lên, phát hiện nó trộm đồ, phát hiện nó kết bạn với con người. Nhưng nó không muốn cô nghĩ nó bẩn thỉu hôi hám, nó muốn cô lại chạm vào nó, mỉm cười với nó. Cô thích nó sạch sẽ, nó biết.

Bởi vậy, dù phiền phức đến thế nào đi nữa nó vẫn tiếp tục luôn phiên làm mình bẩn rồi lại tắm.

Nhớ tới nụ cười của cô, nó bất giác đứng ngẩn ra giữa đường, lặng lẽ cười một cách ngu ngốc.

“Mẹ kiếp! Rác rở! Đừng đứng chắn đường!”

Một gã tiểu yêu đưa tay đập đầu nó, lớn tiếng chửi.

“Bảo người quét đất mày cũng lè mề, còn đứng đó cười như thằng ngu, buồn nôn muốn chết!”

Nó bị đánh văng vào tường, tuy khó chịu nhưng chỉ cắn răng, cúi đầu đứng sang một bên để gã tiểu yêu đó đi qua.

“Đừng để ý tới nó. Nhanh lên, nhanh lên. Xích Vĩ đại nhân tự mình mang nữ pháp sư có dòng máu Thần tộc về! Chạm chân là ngay cả khúc xương cũng chẳng còn đâu!”

“Hừ! Thần cái gì? Người muốn chết sao? Nếu bị người khác nghe thấy, truyền tới tai đại nhân, người chết không có chỗ chôn đâu!”

Tiểu yêu liếc mắt nhìn nó, nó càng lùi rụt lại, cúi thấp đầu, nắm chặt cây chổi, run rẩy. “Ha, nó không dám đâu, dù có dám nói đại nhân cũng không tin.”

“Hừ, ta cũng nghĩ là nó không dám! Nhanh lên, đi thôi, dù không ăn được thịt, không uống được máu, nhặt khúc xương liềm cũng tốt. Nữ pháp sư ấy là hậu duệ thừa kế huyết mạch của ‘bộ tộc kia’, nghe nói ăn nạng ta sẽ trở nên mạnh hơn!”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, người chưa ngửi được mùi thơm kia à, mùi kia khiến ta chảy nước miếng rờn rờn đây này.”

“Thì ra mùi thơm này là tỏa ra từ nạng ta sao? Sáng sớm ta đã ngửi thấy rồi, thôi chết, những kẻ khác nhất định cũng ngửi thấy, chúng ta đi mau, đi mau!”

Hai gã tiểu yêu không thèm để nó vào mắt, ngay cả uy hiếp nó cũng lười, vội vã chạy tới phía trước.

Nó đợi bọn chúng đi xa mới dám ngẩng đầu.

Mùi thơm?

Nó ngẩng đầu hít vài cái trong không khí, lại chỉ ngửi được mùi ẩm ướt mục rữa, còn hương hoa từ trên mặt đất rất xa truyền tới, nhưng mùi hương ấy cũng nhạt gần như tan biến.

Đúng lúc này lại có vài yêu quái điên cuồng lao đến đại sảnh tụ tập. Tiếng đám yêu ma ở đại sảnh ồn ào náo loạn vang vọng trong đường hầm.

Nữ pháp sư có dòng máu thần tộc? Thì ra Xích Vĩ đại nhân đã thành công. Nó hơi hiếu kỳ, lén chạy đến đại sảnh. Chỉ thấy trong đại sảnh chật kín yêu ma từ tiểu yêu cho đến ma nhân, tất cả đều găm gờ rít gào đùn đẩy chen lấn. Nó không nhìn thấy được phía trước, còn bị đập vài lần, bị xem là nơi trú ẩn đám mấy phát, nó cuống quýt lui ra.

Trời ạ, gần như tất cả yêu ma đều chạy tới.

Đúng lúc này, nó chợt nhận ra đây là cơ hội tốt để chuồn êm!

Nó vốn đang tìm lý do gì để đi ra!

Nhưng bây giờ tất cả mọi người đều ở đây, nhìn tình hình thì có lẽ sẽ không giải tán ngay được. Người ở đây nhiều như vậy, chủ nhân sẽ không để ý nó biến mất đâu.

Nó chớp mắt lùi một bước rồi lại một bước.

Hoàn toàn không ai chú ý tới nó.

Tất cả yêu ma đều liêu mạng chen lấn, nó xoay người, đầu tiên là bình tĩnh đi, sau đó chạy, dùng cả tay lẫn chân chạy ra cửa hang.

Âm thanh ồn ào xa dần.

Mùi ẩm ướt và thối rữa cũng bị nó bỏ lại phía sau.

Nó tới cửa ra, lấy mũ và áo tơi nó giấu trong hang mặc vào. Mặt trời vừa lên, sương trắng vẫn còn phủ kín rừng rậm. Nhưng không sao, áo tơi cô cho nó có thể giúp nó ngăn ánh mặt trời. Nó vui vẻ đội chiếc mũ rộng lớn, khoác áo tơi, đi ra khỏi hang, chạy tới suối nước nóng. Nó muốn tắm rửa sạch sẽ, sau đó ra khỏi rừng chờ cô.

Trong rừng, chim chóc vỗ cánh bay. Nhện trên cành đang kết mạng, hoa nở rộ trên sườn núi. Gió ẩm áp như tay cô. Cô cho nó không chỉ mũ đội đầu và áo tơi. Cô cho nó là tự do đi lại dưới ánh mặt trời.

Tắm xong, nó vui vẻ chạy trong rừng. Khi nó thấy cây mơ trăm năm kết quả đầy cây thì không nhịn được nhảy lên, đưa tay hái được vài quả mơ rồi bỏ vào trong miệng.

Quả mơ chua chua ngọt ngọt, nuốt vào lại thấy vị ngọt thơm.

Nó ngồi trên cây ăn xong mấy quả mơ, sau đó ngửi được mùi thịt.

Cô tới.

Nó xoay người đứng trên cây, trong tán lá cây rậm rạp nhìn theo hướng mùi hương truyền tới. Thật ra nó chưa nhìn thấy cái gì, nhưng nó biết cô đã tới. Nó nhảy xuống, nhưng chạy vài bước lại dừng, nó quay lại hái mấy quả mơ rồi chạy tiếp.

Chạy về phía cô.

Thấy nó, Tử Kinh tươi cười, vẫy tay với nó, “Dạ Ảnh, xin chào.” Nó chạy rất nhanh, tới gần trước mặt cô rồi dừng lại. Tử Kinh biết nó vẫn còn hơi xấu hổ.

Nó đội mũ và mặc áo tơi, ở trong rừng nhìn giống như tinh linh núi.

Cô bước tới nhìn về mặt lúng túng của nó dưới mũ.

“Cái này...” Nó đưa mơ trong tay cho cô, “Cho cô.”

Bàn tay khô quắt của nó đầy mơ vừa hái xuống.

“Cho ta?” Cô hơi ngạc nhiên.

“Ừ.” Nó gật đầu, giọng nói khàn khàn: “Ăn ngon lắm.”

Khuôn mặt dưới mũ nhìn có vẻ hồi hộp lại hơi xấu hổ, nhưng trong mắt lại tràn đầy mong chờ. Một cảm giác không tên bỗng dâng lên trong lòng. Đây không phải lần đầu tiên cô nhận được quà, nhưng là lần đầu tiên nhận được quà yêu quý tặng. Nàng nở nụ cười, vui vẻ đưa tay cầm một quả mơ cho vào miệng, cắn một cái.

“Ngon không?” Nó hỏi.

“Ừ.” Cô gật đầu cười nói: “Rất ngon.”

Thấy thế nó thở phào nhẹ nhõm, toét miệng cười với cô.

“Cho cô hết.”

“Tất cả luôn sao?” Cô hơi sửng sốt, không ngờ hẳn không những chia trái cây cho cô mà còn cho cô tất cả.

Cô biết, đối với nó, thức ăn quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

Miệng nó càng toét toét, cười ngây ngô, đưa toàn bộ mơ trong tay tới trước mặt cô, nghiêm túc gật đầu: “Tất cả.”

Tử Kinh ghen lời, nhận lấy số mơ, cẩn thận ôm vào lòng.

“Cảm ơn.”

Cô không cười, hẳn hơi lo lắng.

“Cô không thích?”

“Ta rất thích.” Thấy hắn có vẻ bất an, cô vội vàng lên tiếng đảm bảo, “Ta rất vui vì cậu tặng mơ cho ta, thật đấy, cảm ơn cậu đã hái mơ cho ta.” Cô cong môi, cảm động vui vẻ cắt mơ vào trong túi đeo bên hông, chìa tay nắm tay nó, cười nói: “Đến đây, hôm nay ta mang theo thịt heo muối, chúng ta đến suối nước nóng nướng thịt, ăn với mơ nhất định rất ngon.”

11. Q.1 - Chương 11

Trên mặt nước phản chiếu khuôn mặt. Nó hết nhìn trái lại nhìn phải, sau lưng không có ai cả, chỉ có cô đang nhóm lửa. Cô bảo nó đi múc nước để nấu canh; nó thích uống canh.

Nó lại nhìn mặt nước, gương mặt đó đối diện với nó.

Cũng lo sợ, nghi hoặc, bất an như nó.

Nó nghiêng đầu.

Hắn cũng nghiêng đầu.

Nó nhú mày.

Hắn cũng nhú theo.

Đó là nó. Hắn là nó. Nó hoảng sợ lùi ra phía sau, hắn cũng như vậy. Khuôn mặt hoảng sợ, vẻ mặt kinh hãi. Là nó.

Nó sững sờ nhìn chằm chằm hắn, hắn cũng sững sờ nhìn lại nó.

Là hắn.

Khuôn mặt đó có chút quen thuộc, lại hơi khác.

“Dạ Ảnh?”

Nó quay đầu nhìn cô.

“Sao vậy?” Cô tò mò hỏi.

Nó hốt hoảng lắc đầu, cầm ống trúc to như cánh tay khuấy tan khuôn mặt trong nước kia, khuấy tan hắn.

Ống trúc nhanh chóng đầy nước, nó quay đầu chạy lại chỗ cô.

Nhưng khuôn mặt đó in sâu vào trong đầu, mãi mà không biến mất.

Nó hơi lo lắng, kể cả ăn no xong vẫn chưa yên lòng.

Nó hoảng sợ, bất giác quay lại bờ suối.

Mặt nước lặn dần phản xạ ánh sáng mặt trời, khiến nó cảm thấy hơi ấm, nhưng không tổn thương nó.

Nước suối không giống ánh sáng trên người cô, ánh sáng phản xạ lại không quá chói mắt. Nó ngồi xổm bên bờ suối, cúi đầu nhìn gương mặt có hơi mơ trong nước. Trước đây tấm nó chưa bao giờ chú ý đến bóng trong nước, cho tới hôm nay. Nó nhận ra khuôn mặt này. Rất lâu trước đây, nó từng thấy khuôn mặt này, khi đó, gương mặt này không gầy như vậy, cũng không xấu như vậy.

Đó là khuôn mặt của nó.

Mặt của hắn.

“Dạ Ảnh, cậu có sao không?”

Nó ngẩng đầu, thấy cô cũng đi tới từ lúc nào chẳng hay. Cô đang lo lắng nhìn nó.

Nó cúi đầu xuống, bóng cô ở trong nước chạm tay lên vai nó, nhẹ nhàng hỏi.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

Tay cô ầm áp như thường, nó vươn tay chỉ khuôn mặt quen thuộc trong nước, nhỏ giọng khàn khàn nói: “Đó là ta...”

Tử Kinh hơi sững sốt, cô nhìn mặt nước, thấy bóng của nó và cô.

Tầm mắt ưu thương của nó chạm tới tầm mắt cô ở trong nước.

“Đó là ta.”

Nó nói lại lần nữa, giọng rất nhỏ như đang nói một bí mật.

“Ừ, là cậu.” Cô nhìn nó trong nước, gật đầu. Nó ngẩng đầu nhìn cô, sợ hãi hỏi: “Ta không phải là rác rưởi sao?”

Cô ngẩn ra, nhìn nó ngửa đầu ngây ngô có vẻ thấp thỏm bất an, đột nhiên hiểu vì sao trước đây nó nhát gan như vậy, bởi vì... Nó cảm thấy mình là rác rưởi. Tim cô bỗng thắt lại.

Cô đè nén nước mắt chực trào ra, nhìn nó, dịu dàng nhưng kiên định nói.

“Không, cậu không phải rác rưởi.”

“Thật sao?” Nó ngập ngừng hỏi.

“Thật.” Cô gật đầu, cam đoan với nó, “Cậu không phải là rác rưởi, tuyệt đối không phải.”

Nó nở nụ cười khẽ ngượng ngùng.

Nụ cười ấy không hiểu sao khiến cô muốn khóc.

Cô không khóc, cô kìm chế được, nhưng cô giang hai tay cho nó một cái ôm.

Ta là hắc. Không phải nó. Cho dù về tới hang động, về với bóng tối, hắc vẫn vui vẻ đến mức muốn khoa tay múa chân. Mà không phải là rác rưởi, tuyệt đối không phải! Cô nhất định là người quan tâm hắc nhất trên thế giới này. Chỉ cần nghĩ tới cô, dường như cả việc lau sàn, quét bụi cũng không khổ như vậy. Tử Kinh.

Cô nói cô tên Tử Kinh.

Hắc nhớ kỹ.

Bất giác hắc cười ngây ngô.

Hắc nhớ, đó là tên một loài hoa.

Loài hoa này màu hồng nhạt, cánh hoa mềm mại như cánh bướm, dường như có thể vỗ cánh bay lên bất cứ lúc nào.

Rất lâu trước đây, hắc đã từng nhìn thấy loài hoa này đương lúc nở rộ, hắc gần như đã quên.

Nhưng gần đây, trí nhớ khi xưa bắt đầu xuất hiện từng ít một.

Hắc dần dần nhớ lại từng đoạn từng đoạn ký ức ngắt quãng, ký ức khi còn ở nhân gian.

Một đóa hoa, một đám mây, vài gương mặt mơ hồ.

Lướt qua trong chớp mắt.

Có lúc những ký ức vụn vặt này khiến hắc sợ hãi, phần nộ, nhưng hắc không nhớ rõ, chỉ là chút cảm xúc phần nộ còn sót lại.

Hắc không thích nhớ lại quá khứ, cho nên hắc tiếp tục mặc kệ chúng như xưa nay hắc vẫn làm, để mình chuyên tâm vào mình cô mà thôi. Tử Kinh. Tử Kinh dịu dàng hiền lành, Tử Kinh nấu cơm cho hắc ăn. Hắc nhắm mắt lại nhớ đến cô, hắc chỉ cần nhớ cô là được rồi, hắc muốn khắc ghi cô ở trong lòng.

“Rác rưởi!”

Hai chữ xóa tan khuôn mặt xinh đẹp của cô, nó sợ hãi mở mắt nhìn chủ nhân đi tới.

“Đi lấy một chậu nước rửa chân tới đây!”

Nó vội vàng đi múc nước, quỳ xuống bên giường, cởi giày rồi rửa chân cho chủ nhân.

Bàn chân to của chủ nhân mới rửa được một nửa, chủ nhân bỗng nheo mắt, cúi đầu ngửi nó.

“Rác rưởi, người thờ phụng lần này hình như rất thơm.”

Nó túa mồ hôi lạnh, tim đập điên cuồng.

Hai trăm năm trước từng có người thờ phụng bị Xích Vĩ đại nhân mê hoặc, kéo vào hang, bị ăn sạch cả da lẫn xương.

Nó biết, chủ nhân trước đây cũng đã từng ăn người thờ cúng.

“Ta... ta không biết...” Nó cúi đầu, liếm đôi môi khô khốc, ấp úng nói: “Ta chưa thấy bao giờ... Lúc ta tới, con người... Con người đã đi rồi...”

Trước khi nó tới đây, chủ nhân phụ trách đi lấy đồ cúng. Vì tiếp xúc với ánh mặt trời và thầy cúng có thể bị thương nên không có yêu quái nào muốn làm. Đối với yêu ma mà nói, loài người thấp hèn chỉ có hai loại. Thơm và thối. Thơm ăn ngon, thối khó ăn, nhưng có còn hơn không. Ngăn cản bọn họ chỉ có cánh cửa vô hình các thầy cúng và pháp sư tạo nên mà thôi.

Nó có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng độc ác của chủ nhân quét qua cổ và đầu nó.

Không phải sợ, không phải sợ, nó rụt người, hoảng sợ tự nhủ.

Trước khi trở về nó đã làm bản mình, lăn một vòng trong đồng rác, tất cả đồ cô cho nó nó đều giấu trong rừng.

Nó đã che giấu hết mùi của cô, chủ nhân sẽ không biết.

Ngay cả vậy ánh nhìn lạnh như băng vẫn khiến nó như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

“Hừ.” Ô Liệp hừ lạnh. “Người quá trưa mới đi lấy?”

“Mặt, trời, mặt trời quá...” Nó run rẩy nói: “Ta.. ta sẽ bị bỏng...”

“Đồ vô dụng.” Hắc hừ một tiếng khinh thường, đập nó một phát. “Bụng nước xéo xa một chút, đừng chướng mắt ta!”

Chậu nước rửa chân bắn thiu bắn tung tóe, văng lên mặt nó, nhưng nó không quan tâm, chỉ vội vàng bụng chậu nước chạy đi.

Đổ chậu nước vào khe nước, nó cảm thấy nhẹ nhõm vì vừa thoát chết, nó gần như muốn ngồi xuống nôn ra. Không sao, không sao... Nó cất chậu gỗ xong, cuộn mình trong góc phòng âm u, ôm gối, cố nén cảm giác buồn nôn.

Nó nhất định phải cẩn thận, cẩn thận.

Không, không phải nó, là hắc.

Hắc không phải rác rưởi, không phải rác rưởi.

Hắc nhất định phải cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận hơn, mới có thể bảo vệ cô, mới không để cô bị phát hiện, không để cô bị ăn thịt.

Cậu không phải là rác rưởi.

Hắc nhắm mắt lại, nhớ đến cô.

Giọng nói của cô an ủi hắc, cam đoan với hắc.

Tuyệt đối không phải.

Đúng, không phải, ta không phải.

Ta là hắc, không phải là nó.

Ta không phải rác rưởi, không phải.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống khóe mắt.

Hắn ở trong bóng tối lạnh giá, giả vờ như cô vẫn ôm hắn. Cái ôm ấm áp đủ để hắn vượt qua mùa đông khắc nghiệt nhất. Hắn ôm chặt đầu gối, ôm chặt mỗi câu chữ cô nói, ôm chặt ánh lửa ấm áp duy nhất còn sót lại trong cuộc đời u ám thối nát của hắn. Sau đó, hắn trút càng nhiều bùn lên người, hắn sẽ khiến mình càng bẩn thỉu, chỉ cần có thể bảo vệ cô, dù phải nằm trong đống rác hắn cũng cam nguyện.

Chỉ cần có thể bảo vệ cô...

12. Q.1 - Chương 12

Mùa hạ. Ánh mặt trời lóng lánh trong nước. Trên mặt sông sóng gợn lăn tăn, thỉnh thoảng có thuyền chèo bay vút qua sông. Quá trưa, Tử Kinh ở trên bờ sông vớt giỏ trúc bắt cá thì nghe được tiếng trẻ con gọi.

“Tử Kinh! Tử Kinh!”

Cô đứng dậy quay đầu nhìn, thấy một người đàn ông cao lớn đánh xe lừa đi tới. Trên xe lừa ngoại trừ hắn còn hai đứa bé trai tíu tít vẫy tay với cô.

Xe còn chưa tới thì hai đứa bé đã vội vàng nhảy xuống.

“A La, Ngõa Lạt! “Cô nở nụ cười, ôm hai đứa, cười nói: “Mấy tháng không gặp hai đứa nhoáng cái đã lớn thế này rồi!”

“Bởi vì bọn đệ ăn rất nhiều cơm mà.” Hai đứa bé vui vẻ nhào vào trong lòng cô, đồng thanh nói.

Cô còn chưa mở miệng đứa nhỏ hơn đã vội vã nói: “Tử Kinh, Tử Kinh, bọn đệ có thể xuống sông không? Bọn đệ có thể xuống nước nghịch không?”

Đứa lớn cướp lời, nói: “Cha nói phải hỏi tỷ, tỷ đồng ý mới được.”

Cô mỉm cười gật đầu, “Ừ, có thể. Mùa mưa đã qua nhưng vẫn phải cẩn thận đó, đừng cách bờ quá xa.”

“Thật tốt quá!” Hai đứa bé hoan hô một tiếng, lập tức bỏ quên cô, cởi quần áo nhảy xuống nước. Tùm hai tiếng, mặt nước tóe lên rất nhiều bọt nước.

Mặc dù còn nhỏ nhưng khả năng lặn rất tốt, chốc chốc lại ngoi lên như hai con cá ở trong sông chơi đùa.

Nhìn hai đứa vui vẻ cũng khiến người ta cũng muốn cười theo.

Xe lừa lúc này mới đi đến bờ sông, người đàn ông đánh xe dừng xe lại, giơ tay lên xòe ra trước mặt cô, cười xán lạn: “Ái chà! Đã lâu không gặp! “

“Ca Nỗ đại ca, đã lâu không gặp.” Cô cười, lên tiếng chào hỏi hắn.

“Xin lỗi, đáng lẽ ta nên trực tiếp đưa mang thứ đó đến nhà muội nhưng hai thằng nhóc này kiên quyết muốn tới bờ sông nghịch nước.

“Không sao.” Cô đưa tay che ánh mặt trời, ngửa đầu nhìn người đàn ông cao lớn này, mỉm cười: “Vất vả cho huynh quá.”

Ca Nỗ là thợ mỏ từ phía tây tới. Tộc bọn họ xưa nay luôn đào thạch anh cho thầy cúng pháp sư. Thạch anh đào lên phải qua tộc của Ca Nỗ gia công mới có thể đưa tới chỗ cô. Bình thường đều là mấy tháng tới một lần, nhưng bởi vì chiến tranh nên số lượng thạch anh tiêu hao tăng nhiều nên Ca Nỗ mới phải tới hàng tháng.

“Đừng khách sáo.” Hắn cười hào sảng, đưa tay xoa đầu cô: “Muội đừng suy nghĩ quá nhiều, nghĩ quá nhiều sẽ có tóc bạc đấy.”

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười. Chỉ có hắn còn có thể coi cô như cô bé mười tuổi.

Hắn cười nói: “Nào lên đi, ta đưa muội về. Hai thằng nhóc kia cứ để chúng nó nghịch thêm lát nữa.”

Tử Kinh cầm lấy sọt cá, dưới sự giúp đỡ của hấn nhảy lên xe, vừa lên vừa nhìn quanh, hỏi: “Chị dâu đâu? Sao không thấy tỷ ấy?”

“Nàng ấy sắp sinh nên ta để nàng ấy ở nhà.” Ca Nỗ nhìn cô, cười nói: “Nàng ấy cũng rất muốn đến, nhưng ta sợ nàng ấy sinh trên đường. Không dễ gì mới thuyết phục được nàng ấy ở lại.”

“Tỷ ấy có khỏe không?”

“Cũng được, một ngày ăn được mấy bát cơm cơ.” Hấn cười ha ha: “Lúc mang thai hai đứa kia cũng vậy, ăn rất nhiều.”

“Ăn nhiều là tốt.” Cô cười nói: “Nếu chị dâu không ăn được, người đầu tiên sẽ lo lắng là huynh đấy.”

“Cũng phải, ha ha ha ha!”

Ca Nỗ cười ha ha, hấn đánh xe lừa, chỉ chốc lát sau đã vào thôn, dừng lại trước nhà cô. Hấn nhảy xuống xe, vác bao tải nặng trĩu trên xe xuống, đi lên tầng. Cô cũng theo hấn đi lên, trong khi hấn sắp xếp lại thạch anh thì cô vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn. Ca Nỗ đại ca và người nhà của hấn sẽ ở lại chỗ cô qua đêm. Người gia tộc bọn họ không phải pháp sư, cũng không phải thầy cúng. Mặc dù biết cô là người giữ cửa, bọn họ lại không hề sợ hãi.

Ca Nỗ giúp cô mang củi lên tầng, vừa nói chuyện phiếm cùng cô vừa nấu nước nóng cho hai đứa bé.

Hoàng hôn thì hai đứa bé chạy trở về.

Bọn họ cùng cô ăn cơm, cùng tán chuyện, nói đùa.

Trong căn nhà tràn ngập tiếng cười hiếm hoi.

Tối muộn, sao sáng giăng đầy trời. Cô đắp chăn cho hai đứa bé, bọn chúng ngủ say nét mặt vẫn tươi cười. Cô bỗng nhớ tới Dạ Ảnh trong núi.

Hấn vẫn luôn như cái bóng, nhát gan, sợ sệt, trốn ở chỗ tối.

Mỗi ngày qua đi, hấn dần mở lòng với cô, từ từ học cách tin tưởng cô.

Có khi hấn lại đột nhiên ngắt người.

Cô biết hấn đang nhớ lại chuyện trước kia, nhưng lại không muốn nói cho cô. Hấn không nhắc tới những chuyện không vui, hấn chỉ học lại những thứ đã lãng quên.

Ví dụ như chải đầu, làm chín thịt mới ăn, ví dụ như... Mỉm cười...

“Huynh đang làm gì vậy?” Có một ngày, cô thấy hấn lại ngồi bên mép nước, nhìn bóng mình trong nước thì không kìm được lo lắng, tiến tới hỏi thăm.

Hấn ngẩng đầu lên, có chút xấu hổ nói: “Ta đang... Tập mỉm cười...”

Cô suýt bật cười, sau đó mới phát hiện hấn nói nghiêm túc.

Hấn đang luyện tập mỉm cười, bởi vì hấn không nhớ cách mỉm cười.

“Ta cười thật kỳ quái...” Hấn bối rối nói, lại cúi đầu xuống, nhìn mặt nước, toét miệng, cử động cơ trên mặt.

Cười đối với người bình thường mà nói là chuyện vô cùng tự nhiên, nhưng trước đây ngay cả cười hấn cũng không dám, sợ người xung quanh tức giận.

Cho nên hấn mới muốn tập mỉm cười.

Hấn lo mình cười không tốt, sợ mọi người sẽ không thích hấn.

Ca Nỗ đại ca thì chưa bao giờ gặp phải loại vấn đề này.

Nhìn người đàn ông nằm trên chiếu, tay chân giang hình chữ đại, ngáy o o, cô mỉm cười bước qua chân Ca Nỗ rời khỏi phòng, vào phòng bếp.

Từ sau khi phát hiện cô thật sự vui vẻ khi nhận được quả mơ, mỗi lần lên núi Dạ Ảnh sẽ luôn hái một đồng. Cô không dễ gì mới thuyết phục được hấn như vậy là đủ rồi.

Nhưng khi đó số mơ cô nhận được đã đầy mấy cái giỏ trúc. Sợ người trong thôn phát hiện, cô không dám tặng cho người khác, chỉ có thể giữ lại ăn. Thời gian trước cô đã ngâm số mơ hấn tặng.

Tử Kinh lấy từ hũ ra một quả mơ đặt vào chén, rót nước ấm, sau đó bưng chén trà mơ về vào phòng mình.

Nếu như có thể, cô rất muốn giới thiệu Ca Nỗ với Dạ Ảnh. Ca Nỗ biết niềm vui của cuộc sống, biết cách cười to. Huynh ấy nhất định biết cách dạy Dạ Ảnh cười.

Nhưng cô không dám, Ca Nỗ là người, Dạ Ảnh là yêu quái.

Cô không thể mạo hiểm để bọn họ gặp nhau. Thành kiến giữa người và yêu quái quá sâu quá nặng, thậm chí cô cho rằng những vết thương cũ trên người Dạ Ảnh là do con người tạo thành.

‘Đó là ta.’

Hấn nói khẽ.

‘Ta không phải rác rưởi.’

Nhớ tới nét mặt của hấn, tim cô thất lại.

Cô không thể mạo hiểm để cho hấn bị thương lần nữa, hấn là bạn của cô.

Cô đã từng thấy người trong thôn đối phó yêu quái thế nào, cô không hy vọng hấn đã bị đối xử giống như vậy.

Hấn không phải rác rưởi, hấn là bạn của cô.

Ngồi ở cạnh cửa sổ, Tử Kinh nâng chén trà nghi ngút hơi nóng, từ từ uống. Hương vị này có chút chua, có chút ngọt, nhưng rất ấm, có mùi thơm mùa xuân. Cô nên mang một hũ lên núi, dạy hấn pha trà mơ. Hấn có thể chôn hũ mai ngâm xuống đất, muốn ăn thì đào lên.

Nhìn vầng trăng sáng ngoài cửa sổ, cô mỉm cười.

Cô nghĩ, hấn nhất định sẽ rất vui.

Cô gần như có thể trông thấy vẻ vui sướng của hấn khi nhận được mơ ngâm.

Mỗi lần cô đưa đồ cho hấn thì hấn đều giống như nhận được bảo bối vô cùng quý báu. Giống như cô cho hấn không chỉ là đôi bao tay cũ, một chiếc lược gỗ, một cái bao da nho nhỏ, một cái dây buộc tóc... Giống như cô cho hấn không phải những vật dụng hàng ngày bình thường mà là bảo bối khảm vàng bạc châu báu kỳ lạ quý hiếm.

Hấn luôn quý trọng nhận đồ cô cho hấn, hấn sẽ luôn có vẻ mặt như nhận được bảo vật.

Điều này khiến cô muốn cho hấn càng nhiều, bất kể là một nắm cơm hay là một đôi dưa trúc đơn giản.

Cô chậm rãi uống tiếp một ngụm mơ ngâm chua ngọt.

Cô thật sự chờ mong vẻ mặt hấn khi ăn viên mơ ngâm đầu tiên.

Mặt hấn nhăn tít lại. Phát hiện chén hết sạch, cô sững sốt, giật mình nói. “Trời ạ, huynh cho vào miệng hết sao?”

Cô nên nhịn nhưng vẻ mặt không biết nên nở ra hay nuốt vào của hấn thật sự quá buồn cười. Cô không nhịn được bật cười, vội vàng cầm chén đưa đến trước mặt hấn, nói: “Quá chua, mau nhổ ra.”

Hấn không muốn, đây là đồ ăn cô cho.

Hấn Nhìn cô chằm chằm, mặc dù chua đến mức sắp chảy nước mắt, hấn vẫn kiên quyết nuốt đồng mơ ngâm chua muốn chết kia xuống.

“Đồ ngốc.” Cô cười ngất, nhanh chóng cầm ống trúc cho hắn, “Mau uống nước đi.”

Hắn cầm lấy ống trúc tu ừng ực.

Uống lấy uống để mấy ngụm nước, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong miệng luôn tràn đầy vị chua khiến nước miếng không ngừng chảy ra.

“Quá chua.” Hắn chớp mắt, nhìn cô gái đang cười không ngừng kia, nói.

“Xin lỗi.” Tử Kinh lau nước mắt ở khóe mắt. “Nhưng ta thật sự không ngờ huynh sẽ dốc cả chén mơ ngâm vào miệng, ta nghĩ huynh sẽ ăn thử một quả trước cơ.”

“Cái này chua quá.” Hắn lẩm bẩm oán trách.

“Ta biết, rất xin lỗi. ” Cô vừa nói xin lỗi vừa cười, cầm một nắm cơm cho hắn. “Mơ ngâm không thể ăn trực tiếp, phải pha nước ấm hoặc ăn với cơm. Nó giúp giảm vị dầu mỡ, rất ngon đấy.”

Hắn nhận lấy cơm nắm, nhìn cô đầy nghi ngờ.

“Thật đó, huynh ăn cơm trước, ta pha trà cho huynh uống.” Cô vừa nói vừa cầm khăn vải xách bình đun nước lên, rót chút nước ấm vào trong cốc.

Hắn cắn cơm nắm thật một miếng, tay kia không quên đặt thịt nướng trên mặt đá đốt nóng theo cách lúc trước cô dạy hắn, vừa nghiêng đầu nhìn cô lắc nước ấm trong cốc. Quả mai lắc lắc trong nước, hơi nóng bốc lên tỏa ra mùi thơm chua ngọt ngào nhậy.

Cơm nắm trong tay thoáng cái đã bị hắn ăn hết. Cô pha trà thì hắn đã nhét nốt thịt trên đá vào trong miệng.

“Nào, uống một ngụm thử xem.”

Có kinh nghiệm lần trước, lúc này đây hắn cẩn thận khẽ nhấp một ngụm.

Hương vị Chua ngọt vào miệng nhưng không phải loại chua khiến da đầu tê dại mà là vị chua nhẹ mang theo chút thanh ngọt.

Vị chua ngọt này khiến người ta thêm ăn.

Hắn có chút kinh ngạc nhìn cái cốc trong tay. Quả mơ vẫn nhấp nhô trong nước.

“Thế nào?” Cô chờ mong hỏi: “Ngon đúng không?”

Hắn gật gật đầu, “Ừ, rất ngon.”

Cô mỉm cười ngọt ngào, “Chờ sau khi uống xong, quả mơ có thể lấy ra ăn, sẽ không chua nữa. Nếu Người muốn uống chua một chút thì thả hai quả, nếu muốn uống nhạt thì thả một quả như thế này là được.” Tử Kinh cũng rót một chén cho mình, “Lúc bình thường chỉ cần chôn hũ xuống đất là được, có thể giữ rất lâu đấy.”

Thật sự sẽ không chua sao?

Uống xong ly nước, hắn đưa tay chọc chọc quả mai nhăn nheo sau đó đưa tay lên liếm, kinh ngạc nhìn cô.

“Thật sự không chua.” Hắn nhìn cô nói.

Cô bật cười.

Hắn lấy quả mai từ trong chén ra cho vào miệng. Thịt quả mềm nhũn, lưu lại vị chua ngọt, ăn rất ngon.

Tử Kinh lấy một ít mơ từ trong hũ ra cốc, đồng thời giải thích cho hắn: “Giờ huynh bôi chút nước mơ lên thịt nướng thử xem.”

Hắn ngoan ngoãn nghe theo. Khi hắn cho thịt nướng dính nước mơ vào trong miệng nhai hai cái thì không khỏi tròn mắt, kinh ngạc.

“Ngon quá!” Hấn nhìn cô tán thưởng, vui vẻ nói: “Thật lợi hại! Ăn rất ngon! Ta thích! ” Về mặt khoa trương của hấn làm cô cười không ngừng. Cô biết hấn thật sự rất thích. Gần đây hấn dần dần đã dám thể hiện sự yêu ghét của hấn ở trước mặt cô, cũng không sợ hãi nhất gan như trước nữa.

“Ta cũng thích. ” Cô cười nói.

Nghe cô nói như vậy hấn càng vui vẻ hơn, liên tiếp hỏi: “Có thật không? Có thật không?”

“Thật, ta thích ăn kèm như thế này nhất.”

Hấn toét miệng, nhe răng cười, liên tục gấp vài miếng thịt nướng vào trong bát cô.

“Vậy nàng ăn nhiều một chút!”

“Ta không ăn hết nhiều như vậy, huynh ăn đi, ta no rồi.”

Cô cười tủm tỉm đưa cả bát cho hấn.

“Nàng chắc chứ?” Hấn nhìn bát ngập thịt lại nhìn cô, muốn ăn nhưng lại sợ cô sẽ đói.

“Chắc chắn.” Hấn có lòng như vậy cô rất vui. Cô cười nhìn hấn nói: “Ta no lắm rồi huynh ăn đi. Để nguội sẽ không ngon nữa. Ta sẽ giúp huynh pha trà mơ.”

Nghe vậy hấn lúc này mới nhận lấy chén thịt kia, vui vẻ bắt đầu ăn.

13. Q.1 - Chương 13

Tử Kinh nhìn hấn mặc áo tơ, ngồi bên cạnh đồng lửa vui vẻ ăn thịt, bất giác nở nụ cười.

Mấy tháng này được cô cho ăn, hấn dần dần có da có thịt, không gầy đét như xưa nữa. Vết thương trên người cùng trên mặt gần như đã biến mất hết, nhìn có vẻ khỏe mạnh hơn rất nhiều. Cô biết hấn nghe lời đi tắm sạch sẽ. Gần đây hấn thậm chí bắt đầu biết chải đầu, buộc tóc không để tóc tai bù xù nữa. Bởi vì dần dần có tự tin, hấn từ từ đứng thẳng lưng lên, không khom người, gù lưng, nhìn cao lớn hơn rất nhiều.

Con người của hấn màu đen pha vàng.

Trước kia đôi mắt hấn vừa đen vừa đục, nhưng gần đây thỉnh thoảng cô sẽ thấy mắt hấn trở nên trong veo, khiến ánh vàng trong mắt càng thêm rõ ràng.

Có đôi khi nhìn bóng dáng cao lớn của hấn, cô sẽ lầm tưởng rằng hấn là con người chứ không phải yêu quái.

Cô biết đây chẳng qua chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Nhưng cô tin tưởng thay đổi của hấn là tốt, cô kết bạn với hấn là đúng.

Yêu quái và tinh linh cũng không có gì khác nhau, con người thật ra cũng vậy.

Làm người không nên tự cao, làm yêu quái cũng không nên tự ti.

Người và yêu quái thật ra khác nhau không phải ở bề ngoài, sức mạnh hay tuổi thọ mà là hiểu lầm.

Người có thể làm ác, yêu quái cũng có thể hướng thiện.

Nhìn vẻ mặt đơn thuần của hấn, cô không tìm được, nói:

“Dạ Ảnh. “

“Sao?” Hấn nuốt nốt miếng thịt cuối cùng, chớp mắt nhìn cô. Cô cười nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của hấn. “Cảm ơn huynh bằng lòng tin tưởng ta.”

Hấn hơi sững sờ sau đó nở nụ cười, nói một câu làm mũi cô chua xót, “Cảm ơn nàng bằng lòng làm bạn với ta.”

Chỉ là một câu cảm ơn nhưng lại khiến cho cô đỏ mắt. Hấn lo lắng cô sẽ khóc, hấn không biết nếu cô thật sự khóc thì hấn nên làm cái gì. May mắn sao cô không thật sự khóc mà trái lại còn nở nụ cười, giang tay

ôm hần. Khoảnh khắc đó hần lại luống cuống giống như lần trước, sau đó hần nhớ ra nên phản ứng như thế nào.

Hần giơ hai tay lên, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Đúng vậy, chính là như vậy.

Hần không dám dùng sức sợ móng tay sắc bén làm cô bị thương.

Cho dù đã tắm rửa sạch sẽ, ưỡn thẳng sống lưng, hần vẫn cảm thấy mình dơ bẩn, mặc dù chỉ là ôm nhẹ cô, hần vẫn cảm thấy như mình đang làm bẩn báu vật trong lòng.

Nhưng hần không tài nào kháng cự mong muốn ôm cô, giả vờ như cô thuộc về hần.

Dù chỉ ôm nhẹ cách lớp áo tơ, hần vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim của cô, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cô. Trên người cô có mùi thơm của ánh mặt trời. Ôm cô tựa như ôm gió xuân ấm áp. Hần đã từng cho là mình không có cách nào cảm thụ ánh mặt trời nữa. Hần đã từng cho là hần không bao giờ quan tâm đến những chuyện trên đời này nữa.

Hần đã từng cho là hần không còn quan tâm mình sẽ biến thành cái gì nữa.

Hần thậm chí không quan tâm mình bị gọi là rác rưởi, không quan tâm mình đã trở thành phế vật đê tiện hèn mọn. Nhưng cô giang tay ra với hần, cho hần ấm áp.

Cô khiến hần một lần nữa nhìn thấy chính mình.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, cô gái trong lòng dường như thuộc về hần.

Ấm áp thuộc về hần, ánh sáng thuộc về hần.

Hần không thể nói rõ rung động trong lòng, chỉ muốn giữ lại giây phút tốt đẹp này.

Hần muốn siết chặt hai tay, nhưng hần không dám.

Sau đó, cô lùi lại, ngẩng đầu lên, mỉm cười với hần.

Nhìn cô cười, hần chỉ cảm thấy tim mình thất lại.

“Ta nhất định sẽ bảo vệ nàng.”

Hần bật thốt lên lời hứa hẹn mà không cần nghĩ.

Cô kinh ngạc bởi lời nói đột ngột ấy nhưng vẫn cảm động vô cùng. “Ừ, ta biết.” Tử Kinh giơ tay lên, vuốt mặt hần, mỉm cười nói, “Nhưng huynh phải béo lên một chút, trở nên mạnh mẽ cường tráng hơn một chút mới có sức chứ.”

“Ta sẽ trở nên mạnh mẽ. “Hần nghiêm túc nói.

Cô nở nụ cười, trở lại dọn dẹp đồ ăn.

Hần biết cô không coi lời hần nói là thật.

Nhưng không sao, tự hần biết là tốt rồi.

Hần ngồi bên cạnh cô giúp một tay, nghe cô ngâm nga, âm thầm thề trong lòng, hần muốn trở nên mạnh mẽ, cường tráng, càng cao lớn, lợi hại hơn.

Cô nghe thấy giọng hát khe khẽ. Cô ngẩng đầu lên, trông thấy hần ngâm nga theo cô.

Cô tiếp tục hát, hần cũng không ngừng.

Tử Kinh cho rằng hần cũng không hề nhận ra rằng mình đang ngâm nga theo tiếng hát của cô.

Hần hát rất nhỏ, gần như bị lấn át hết bởi tiếng hát của cô. Cô vẫn hát khe, đồng thời mỉm cười. Hần đang hát. Mặc dù chính hần cũng không nhận ra. Cô cùng hần thong thả đi dạo trong rừng, đi về hướng bìa rừng.

Cô lén ngừng lại, hần vẫn đang ngâm nga khe khẽ, giọng khàn khàn hát chính xác lời bài hát kia.

Hiển nhiên hắn đã thuộc lời.

Sau đó hắn phát hiện ra cô không hát nữa, thế là vội vàng im bật, đỏ mặt, bối rối quay đầu nhìn cô.

Cô không muốn miễn cưỡng hắn, cho nên giả vờ không phát hiện, chỉ tiếp tục ngâm nga phần còn lại của bài hát.

Ban đầu, hắn không dám nói gì.

Nhưng một lát sau, hắn không nhịn được lại khẽ hát theo.

Tiếng hát rất nhỏ, rất nhỏ.

Nhưng cô cảm thấy đó là tiếng hát hay nhất cô từng được nghe.

Cô hi vọng có một ngày hắn có thể tự do, thoải mái, can đảm lớn tiếng hát.

Cô thích tản bộ cùng hắn, ưu nhân lại tự tại. Mỗi lần ở cạnh hắn, nhìn hắn quý trọng mọi thứ xung quanh, cô có thể quên hết ưu phiền, quên cuộc chiến tranh đang dần mở rộng, quên vẻ mặt lo lắng tối tăm của các thầy cúng, quên sự thật đáng buồn và bất lực là mình là người hiền tế. Hắn luôn khát vọng nhìn thế giới này, giống như một ngọn cỏ, một nhành hoa đều là những báu vật đáng quý. Khi hắn cho rằng cô không chú ý, hắn sẽ ngồi ở trên tảng đá, nhắm mắt lại, cảm nhận làn gió thổi qua.

Mỗi lần như vậy, nét mặt hắn giống như đang nằm mơ, giấc mơ mình được bay lượn.

Có đôi khi hắn sẽ ngẩn ngơ nhìn mây trắng trên trời rất lâu.

“Rất đẹp sao?”

Có một lần cô từng hỏi.

“Ừ.” Hắn lơ đãng gật đầu, sau đó lại tiếp tục ngẩn ngơ nhìn những đóa mây bị gió thổi bay, không ngừng thay đổi hình dạng.

Cho dù là một con bướm bướm nhẹ nhàng bay múa, một đóa hoa dại ven đường đều sẽ khiến hắn chú ý.

Có lẽ ban đầu là cô giúp hắn, nhưng càng về sau cô phát hiện mình mới là người nhận được nhiều hơn.

Hắn khiến cô nhận ra mình vốn cũng có nhiều thứ đáng quý trọng như thế.

Trước kia đối với cô mà nói ăn cơm, uống trà, ngủ đều là đương nhiên.

Cô chưa bao giờ phải ăn đói mặc rách, các thầy cúng chăm sóc cô rất cẩn thận.

Nhưng từ sau khi quen biết hắn, cô mới phát hiện thì ra có thể ăn no là chuyện rất hạnh phúc; Có thể cười thoải mái là chuyện rất hạnh phúc; có thể nhìn thấy hoa nở hoa tàn là chuyện rất hạnh phúc; Có thể ca hát là chuyện rất hạnh phúc...

Hắn khiến cô học được cách thưởng thức thế giới này, khiến cô quý trọng tất cả những gì đang có.

Cô cười, tiếp tục dạo bước trong rừng, ngâm nga một bài hát mới, để làn điệu này bay bổng trong rừng rậm. Cô biết hắn sẽ nhớ bài hát này, một ngày nào đó hắn sẽ bắt gặp hát cùng cô.

Thế sự vô thường, sẽ không thể nào muôn đời không thay đổi. Hắn đáng ra đã sớm biết, nhưng lại quên mất đạo lý này.

“Ô Liệp! Ô Liệp!”

Nghe được tiếng rít gào vang vọng trong hang động, hắn sợ tới mức từ góc tường nhảy dựng lên. Chủ nhân phản ứng còn nhanh hơn hắn, bỗng nhiên xuất hiện trước mắt hắn, ngay lập tức chạy tới đường hầm, xông qua đại sảnh. Hắn ngoan ngoãn chạy theo đằng sau chủ nhân, đi tới một hang động không có đỉnh, nhìn thấy được bầu trời đêm.

Hắn nhận ra nơi này, đây là cửa Thương Khung.

Ban ngày bệ đá ở trong hang động này là nơi duy nhất nhận được ánh mặt trời.

Trước kia yêu quái phạm sai lầm cũng sẽ bị kéo đến đây, chịu hình phạt mặt trời hỏa thiêu.

Cửa Thương Khung cũng không lớn, thật ra chỉ to hơn đầu hân một chút, nhưng thế cũng đủ rồi. Bình thường mọi người cũng không muốn tới gần nơi này. Bây giờ là ban đêm nên không có ánh mặt trời. Nhưng ngay cả như vậy hân vẫn không dám bước vào bởi vì Xích Vĩ đại nhân đang đứng ở đó. Ngay cả chủ nhân lúc sắp vào cũng hơi chần chờ một chút, nhưng chỉ có một chút mà thôi, chủ nhân nhanh chóng chạy tới bên cạnh Xích Vĩ đại nhân.

Chủ nhân cũng không dám tùy tiện xen ngang vào tranh chấp giữa hai vị đại nhân, chỉ đứng dưới bậc thang trước bệ đá.

Hân ngồi co lại bên cạnh cửa, lén thò đầu ra nhìn quanh.

Trong hang ngoại trừ Xích Vĩ đại nhân còn có Bạch Lân đại nhân, hai người bọn họ đang đứng cãi nhau trước bệ đá.

“Người đã nói cô ta có thể chịu được chú thuật kia.” Bạch Lân lạnh mặt, “Cô ta khôi phục quá chậm, càng ngày càng chậm.”

“Cô ta có thể, nhưng cô ta cần thức ăn.” Xích Vĩ vung đuôi, không vui nói.

“Chúng ta có cho cô ta thức ăn.” Bạch Lân bất mãn nói: “Nhưng cô ta không ăn, cho dù bắt buộc cô ta ăn cô ta cũng nhổ ra hết.”

“Đó là bởi vì cô ta không ăn được thức ăn của chúng ta.” Xích Vĩ nhắc cô gái nằm trên bệ đá, nâng cằm cô ta lên.

“Cho cô ta thức ăn của loài người, cô ta sẽ ăn.” Xích Vĩ cười nhạt, nói với cô gái kia, “Cô ta còn muốn sống, đúng không?”

Cô gái yếu ớt tái nhợt kia mở mắt ra. Dù đứng rất xa hân vẫn có thể trông thấy phần hân như lửa trong mắt cô ta. Cô ta há miệng nhổ một bãi nước bọt lên Xích Vĩ đại nhân. Trong hang lặng ngắt như tờ, hân sợ tới mức không dám phát ra chút tiếng động nào, chủ nhân đứng ở dưới bậc thang không nhìn được run rẩy. Nhưng Xích Vĩ lại cười, lưỡi liếm sạch nước miếng trên mặt.

“Cảm ơn, cô có thể nhổ nhiều hơn, ta không ngại ăn nhiều một chút đâu.”

“Tránh xa ta ra.” Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Xích Vĩ càn rỡ cười to, buông cô ta ra, xoay người lại nói với Bạch Lân, “Thấy chưa, cô ta vẫn rất ổn mà.”

Con người to gan kia khi không còn người đỡ lập tức yếu ớt ngã về bệ đá.

Xích Vĩ đi xuống cầu thang, Ô Liệp lập tức đi lên phía trước, khúm núm bày ra khuôn mặt tươi cười nịnh nọt.

“Xích Vĩ đại nhân, ngài tìm ta ạ?”

“Đi tìm thức ăn con người có thể ăn tới đây.” Xích Vĩ nói.

“Bây giờ sao?”

“Nói thừa, không phải bây giờ chẳng lẽ phải đợi tới lúc trời sáng? Còn không đi mau!” Xích Vĩ trừng mắt, mắng.

“Dạ dạ dạ, ta đi ngay, đi ngay.”

Chủ nhân liền tiếp gật đầu, cuống quýt chạy ra, trông thấy hân lập tức trút giận lên đầu hân, quát: “Rác rưởi, còn không mau đi tìm thức ăn của con người.”

Nếu là ngày xưa, hân nhất định sẽ căm hận nhưng bây giờ là buổi tối mà hân thật sự biết phải tìm đồ ăn của loài người ở đâu. Thế nên hân văng một tiếng, quay người chạy ra nơi thờ phụng. Trong suối có cá,

trên cây có trái cây, hần còn biết chỗ nào có tổ ong, hần có thể lấy được mật. Hần chỉ tiếc bây giờ là buổi tối mà không phải ban ngày.

Nếu như là ban ngày, có lẽ hần có thể gặp được Tử Kinh.

Hần nghĩ đến chuyện ở lại đến ban ngày rồi mới trở về, nhưng Xích Vĩ đại nhân đang chờ, chủ nhân đang chờ, hần không dám mạo hiểm lần nữa.

Hơn nữa không phải hôm nào Tử Kinh cũng lên núi.

Nhưng hần vẫn không kiềm chế được chạy đến vách núi bìa rừng nhìn ra thôn xóm dưới chân núi phía xa.

Con sông uốn lượn tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

Hần biết cô ở căn nhà lớn phía bắc thôn.

Giây phút ấy, hần rất muốn xuống núi tìm cô, lên nhìn một chút cũng được.

Khát vọng này thật mãnh liệt.

Hần gần như bước ra khỏi rừng nhưng cuối cùng vẫn vì sợ mà dừng bước.

Trong thôn kia có rất nhiều thầy cúng và pháp sư, nếu hần bị phát hiện tuyệt đối sẽ chết.

Tử Kinh luôn cảnh cáo hần không được lại gần thôn không phải không có nguyên nhân.

Hần lê bước chân nặng nề, ủ rũ xoay người quay lại rừng rậm. Cảm giác thất vọng vì không thể xuống núi luôn bao phủ hần. Trong trong đêm tối hần chậm chạp thu thập thức ăn, đến khi trời sắp sáng mới mang theo thức ăn trở về.

Cô ta là pháp sư. Cô gái loài người bị xích ở cửa Thương Khung là nữ pháp sư bị Xích Vĩ đại nhân mang về. Đó là pháp sư có máu của thần tộc. Khi hần mang thức ăn trở về mới phát hiện chuyện này.

Chủ nhân đi ngủ, hần bị phái mang thức ăn tới cho cô ta. Bởi vì trời đã sáng không ai muốn mạo hiểm tới gần cửa Thương Khung.

Hần né tránh ánh mặt trời chói mắt, men tường, vượt qua điểm được chiếu sáng, bò lên cầu thang, đặt thức ăn lên bệ đá.

Lúc ấy, cô ta nhìn như sắp chết.

Cô ta gầy đến mức không còn ra hình người, tay chân bên ngoài quần áo còn có sẹo. Hần biết vì sao, hần từng nghe những yêu quái khác nói.

Hần không nhận được đưa tay chọc chọc khuôn mặt xanh trắng tiêu tụy của cô ta.

Cô ta mà chết hần cũng xong đời. Xích Vĩ đại nhân tuyệt đối sẽ ném hần vào nham thạch nóng chảy trong lòng đất. Khiến hần chết không có chỗ chôn. Ban đầu cô ta không nhúc nhích. Nhưng ngay sau đó cô ta túm lấy tay hần nhanh như chớp. Hần sợ hết hồn, tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng kỳ lạ là dường như cô ta cũng hoảng hồn.

“Người...” Cô ta nhìn chăm chăm hần, đôi mắt đen trợn thật to, “Người là ai?”

Hần sững sờ, chưa kịp trả lời đã thấy cô ta nói:

“Tại sao người quen Tử Kinh?”

Câu hỏi ấy như tiếng sấm vang lên trong hang động.

Sắc mặt hần trắng xanh, rụt phắt tay về, kinh ngạc nhìn cô ta, bối rối nói, “Tử... Tử Kinh nào? Ta không hiểu cô đang nói gì...”

“Ta nhìn thấy, ta nhìn thấy cô ấy tới tìm người, cùng người ăn cơm.” Mắt cô ta vừa đen vừa to, sâu như hồ nước.

Cô ta nhìn thấy? Cô ta là pháp sư, cô ta có máu của thần tộc!

Có lẽ cô ta thật sự nhìn thấy được nhờ chạm vào hân. Nhớ tới chuyện này hân hoảng sợ lùi lại, nhìn chăm chăm cô ta, tức giận phủ nhận, “Ta không biết cô đang nói cái gì. Cô đừng nói bậy nói bạ!”

Giống như trong bóng đêm nhìn thấy một tia sáng, cô ta chống người ngồi dậy, bỏ qua sĩ diện cầu xin hân, “Xin người, thả ta đi. Ta là bạn của Tử Kinh. Van xin người thả ta...”

Cô ta là bạn của Tử Kinh? Không, không thể nào.

Nhưng cô ta là pháp sư, mà Tử Kinh lại ở trong thôn của thầy cúng và pháp sư, các pháp sư đều sẽ đến gặp nàng.

Giây phút ấy, hân chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, da đầu tê rần.

“Van xin người thả ta đi!” Cô ta đau khổ cầu xin.

Cô ta nói nữa sẽ khiến thủ vệ ngoài cửa chú ý.

Mặc dù không phải yêu quái nào cũng hiểu ngôn ngữ của loài người, nhưng hân không dám mạo hiểm.

Hân không thể dễ yêu quái khác phát hiện ra Tử Kinh, hân không thể để cho nữ pháp sư này tiếp tục nói hươu nói vượn. Hân bỗng nhiên tiến lên, bịt miệng cô ta.

“Câm miệng! Ta không thể thả cô đi, cô đừng nói lung tung.” Hân hốt hoảng lại tức giận nói.

Cô ta giận dữ nhìn hân chăm chăm, nước mắt nóng bỏng chảy xuống mu bàn tay bẩn thỉu của hân.

“Cô câm miệng lại, có nghe không?” Hân sợ hãi nhỏ giọng cảnh cáo, “Cô nói thêm gì nữa sẽ hại chết nàng. Cô là bạn của nàng đúng không? Cô muốn nàng cũng bị bắt tới đây sao? Cô muốn nàng cũng phải chịu những tra tấn này sao?”

Trong mắt nữ pháp sư này xuất hiện sự sợ hãi.

Hân đau khổ thở dốc, nghẹn ngào, “Đúng vậy, nếu bọn chúng bắt được nàng chắc chắn sẽ không đối xử tốt giống như cô đâu. Bọn chúng sẽ dùng nàng uy hiếp cô, đe dọa cô, đến khi cô không dám phản kháng nữa!” Hân dường như có thể thấy bọn chúng đối xử với Tử Kinh thế nào, tra tấn Tử Kinh thế nào, chỉ để cho nữ pháp sư này ngoan ngoãn nghe lời.

Nàng sẽ mất đi nụ cười, nàng sẽ hận hân, hận bạn của nàng, hận tất cả mọi thứ trên đời, nàng sẽ cảm thấy sống không bằng chết.

Hân biết, hân biết... Hân đã thấy quá nhiều, quá nhiều rồi...

Những hình ảnh kia trông rất sống động, rất rõ ràng, giống như đang xảy ra ngay trước mắt.

Giống như bị bỏng, hân vội hất tay ra, sợ hãi ngã xuống đất.

Hân muốn chạy trốn, không muốn nhớ lại, lại nghe phía sau truyền đến giọng nói run rẩy của nữ pháp sư kia:

“Người không biết... Bọn chúng đã làm gì với ta đâu...”

Hân cứng đờ, bước chân hốt hoảng cũng khựng lại.

“Ta biết.” Hân ngồi co lại trong bóng tối, quay người lại nhìn nữ pháp sư gầy yếu đến thảm thương dưới ánh mặt trời, khàn khàn nói: “Ta biết bọn chúng làm gì cô, cô sẽ quen dần thôi.”

Quen? Sẽ quen! Có điên mới quen được với chuyện này!

Cô không tài nào tin nổi vào tai mình lại nghe thấy hân nói tiếp.

“Ta đã quen dần thôi.”

Cô không nói được nên lời, kinh sợ nhìn chăm chăm kẻ đang co ro lại trong bóng tối.

“Thức ăn.” Hân mang hoa quả tới trước mặt cô, “Mau ăn đi. Cô không ăn cũng sẽ không khiến bọn chúng tha cho cô được đâu mà chỉ càng làm bọn chúng tức giận hơn, tìm nhiều cách tra tấn cô hơn mà thôi.”

Cô tức giận ném hoa quả đi. Hoa quả lăn xuống bậc thang, một quả còn văng trúng hần.

Hần tức giận nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên đi lên, cắn răng nói, “Ăn đi, ăn cô mới có sức.”

“Giết ta...” Cô tức giận nhìn hần, “Nếu như ngươi không thể thả ta đi vậy hãy sẽ giết...”

Hần mĩa mai cao giọng nói: “Đã gọi là lời nguyện bất tử thì cô không thể chết được. Ta không thể giết được cô, cô không ăn cũng sẽ không chết, chỉ có thể vĩnh viễn ở đây kéo dài hơi tàn. Nếu ăn thì ít nhất cô sẽ hồi phục nhanh hơn, sẽ không đau đớn như vậy, ít nhất là trước khi ‘chuyện đó’ bắt đầu một lần nữa thì cô có thể bò dậy...”

“Sao ngươi biết? Ngươi đã từng bị nhốt ở đây? Ngươi rốt cuộc là ai?”

Cô tức giận lại không hiểu, cố gắng tóm lấy hần, muốn ‘nhìn thấy’ nhiều hơn nữa nhưng hần lại nhanh chóng lui ra.

“Ta không biết.” Trong bóng tối Hần âm trầm nhìn cô chằm chằm, “Ta không nhớ.”

“Ta có thể nhìn thấy.” Cô dụ dỗ hần, “Ta có thể giúp ngươi nhớ lại.”

Nhìn nữ pháp sư tái nhợt gầy yếu này hần không tiến lên mà còn lùi lại.

“Ta không muốn nhớ lại.” Hần run rẩy, cao giọng nói: “Có một số chuyện quên đi sẽ tốt hơn.”

Hần sợ hãi nhìn cô ta, sợ đến mức ngay cả tim cũng run rẩy. Hần muốn chạy trốn, bỏ chạy thật xa, không bao giờ quay lại đây nữa. Cô ta khiến hần nhớ lại những chuyện hần không muốn nhớ. Nhưng hần sợ cô ta sẽ nói ra chuyện Tử Kinh mang đồ ăn cho hần, sợ cô ta sẽ nói cô ta biết Tử Kinh. Cho nên hần bắt buộc mình đứng nguyên tại chỗ, trong bóng tối, khàn khàn cầu xin, “Nếu cô còn là người thì xin cô đừng làm liên lụy đến nàng.”

Trên mặt cô ta có tức giận, tuyệt vọng cùng đau đớn vô tận.

“Cút! Ngươi cút ra ngoài cho ta!” Cô ta cầm hoa quả trước mặt ném về phía hần.

Hần không bị ném trúng, cô ta vốn đã kiệt sức rồi.

Trước khi hoa quả bay được tới chỗ hần thì đã rơi xuống bàn đá.

Nhìn nữ pháp sư rơi lệ đầy mặt, hần biết cô ta sẽ không nói ra, tạm thời không.

Cô ta còn là người, còn có kiêu ngạo, tự ái của cô ta.

Hần im lặng xoay người, lách qua ánh sáng từ trên đỉnh chiếu xuống, rời khỏi đây.

Cô ta sẽ không nói ra, nhưng chỉ là tạm thời mà thôi.

Bí mật có thể bị tiết lộ bất cứ lúc nào khiến hần sợ tới mức đầu quặn dạ dày, ngũ tạng lục phủ đều như sắp nôn ra hết.

Hần không thể tới cửa Thương Khung nữa, hần không thể để cô ta lại nhìn thấy hần nữa, có lẽ cô ta sẽ quên mất sự tồn tại của hần.

Về tới hang động âm u, hần rúc vào góc, trốn tránh nghĩ.

Đúng vậy, cô ta sẽ quên hần, hần còn có thể tự quên chính mình cơ mà. Chỉ cần hần không tới nữa, cô ta sẽ quên, sẽ quên tất cả... Hần không thể làm gì được cho nữ pháp sư kia, cho nên chỉ có thể nhắm mắt lại, bịt tai, không để ý. Hần phải trốn, hần phải trốn, hần phải trốn, hần phải trốn, hần phải trốn! Trốn rồi sẽ không liên quan tới hần nữa, trốn rồi sẽ không liên quan tới hần nữa. Chỉ cần trốn qua khoảng thời gian này cũng được.

Không sao, không sao đâu. Hần đã trốn được, trốn được là tốt rồi, trốn được là tốt rồi, trốn được là không sao nữa rồi!

Hần ôm đầu, trong lòng không ngừng tự thuyết phục mình. Nhắm mắt lại, cố gắng ngủ nhưng những ký ức rời rạc không ngừng xuất hiện.

Ác mộng ập đến như cơn lũ.

Hắn không tài nào ngủ say chỉ có thể choàng tỉnh hết lần này tới lần khác, run rẩy ôm đầu co lại trong góc... Trốn tránh.

14. Q.1 - Chương 14

Không thấy hắn đâu nữa. Mấy hôm trước, Tử Kinh cho rằng hắn chạy tới nơi khác, nên cô vẫn chưa quá để ý. Khu rừng này rất lớn, hắn không thể lúc nào cũng đợi cô được, nhưng hắn chưa từng biến mất lâu như vậy. Từ lần cuối cùng cô gặp hắn đến bây giờ đã nửa tháng, cho dù cô đã thối sáo lá cũng không thấy hắn theo tiếng mà đến nữa, thức ăn cô để lại nơi thờ phụng đã sớm bốc mùi chua, bắt đầu thối rữa.

Mười ngày trước, cô cho rằng hắn bị thương, cô tìm hắn khắp rừng, sợ hắn ngã vào chỗ cô không thấy được, đang hấp hối.

Từng ngày trôi qua, cô càng lúc càng sợ.

Cho dù hắn quyết định rời khỏi nơi này, cô cũng không cho rằng hắn sẽ đi mà không từ biệt.

Nhất định hắn đã bị thương nên mới không xuất hiện.

Từ ngày đó trở đi, mỗi ngày cô đều đi tìm từ lúc mặt trời mọc cho đến hoàng hôn.

Vào thu, gió lạnh thổi tới, lá cây trong rừng dần đổi sắc, màu vàng, màu đỏ phủ khắp núi rừng. Trong gió thu cô thối sáo lá gọi hắn, cô tìm tất cả những nơi có thể tìm, lại không thấy bóng dáng hắn đâu. Lẽ nào hắn không cẩn thận đi ra ngoài bị các thầy cúng phát hiện đã thương? Nhưng cô không nghe thấy bất kì ai nói về chuyện có yêu quái lảng vảng quanh đây.

Hay làm hắn bị thương không phải người, mà là yêu quái?

Trời sắp tối rồi.

Nhìn sắc trời tối dần, cô biết mình không thể ở lại chỗ này nữa. Sau khi trời tối, cô không thể ở trong kết giới, dù cô muốn cũng không dám, nếu như cô nán lại quá muộn, các pháp sư khác sẽ lên núi tìm.

Cô không thể quấy rầy bọn họ.

Hắn có thể không ở trong kết giới, cô đã dạy hắn cách ra khỏi rừng, cô có thể ra ngoài tìm xung quanh kết giới, có khả năng hắn đã ngã xuống sườn núi.

Cô ra khỏi rừng, quyết định cố gắng tìm thêm một chút.

Khi cô đang men xung quanh kết giới kiểm tra, đột nhiên liếc thấy trong bụi cây cao vượt đầu người có cái gì đó đang động đậy, cô vội vàng xoay người lại.

“Dạ...”

Cô vừa gọi hắn vừa chạy tới, bỗng có cái gì đó trong bụi cây đột nhiên nhảy tới trước mặt cô.

Vật đó đen sì, không phải Dạ Ảnh, là một con người. Đàn ông. Hắn tuy rằng cũng quần áo nhếch nhác, bẩn thỉu, nhưng trên tay cầm một thanh đao sắt sắc, chân mang đôi giày cỏ rách rưới. Đao hắn gần như chém phải cô, cô càng thêm hoảng sợ, né tránh ngã xuống đất.

“Con đàn bà kia! Đừng nhúc nhích! Người dám chạy ta sẽ giết người!” Hắn túm lấy tóc cô, thanh đao kề lên cổ cô, hung ác gầm gừ, trong mắt ánh lên thần sắc đáng sợ.

Tử Kinh chưa từng nghĩ mình sẽ gặp phải cướp ở ngọn núi này. Ở đây thưa người, ngoại trừ thầy cúng pháp sư thì hầu như không có ai vào sâu trong núi như vậy. Người ở thôn lân cận càng không dám tùy ý tới gần.

Cô không dám giãy giụa, nhưng không nhịn được hỏi: “Người từ đâu tới?”

“Mẹ nó, người bớt nói lại!” Hắn kéo giật tóc cô, hung ác hỏi: “Ta hỏi người, người đi một mình sao? Đồng bạn của người đâu?”

Vẻ mặt hắc độc ác nhìn cô như đang nhìn một miếng thịt.

Người đàn ông này làm cô sợ.

Cô mở miệng, nói dối không chớp mắt.

“Ở phía sau, hắc sẽ tới ngay lập tức, người tốt nhất mau rời đi!”

Giây phút đó người đàn ông này hơi luống cuống, nhưng đúng lúc này, phía sau hắc lộ ra một người đàn ông khác.

“Cô ta nói dối, ta không thấy ai kể!” Người đàn ông đang uy hiếp cô, buông tóc cô ra, dùng sức tát cô một cái. “Tiện nhân!”

Cô bị đánh rách môi, đau đến suýt khóc. Trong lúc choáng váng cô nếm được vị của máu, ngẩng đầu nhìn người đàn ông còn lại bề ngoài cũng nhếch nhác giống như tên kia. Bọn họ mặc quần áo giống nhau, cầm đao có hình dáng cũng giống nhau.

Hắc thấy giỏ trúc trên lưng cô lăn ra cơm nắm, lập tức ngồi xổm xuống, cầm cơm nắm nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Người nhanh lên, lát nữa đến lượt ta vui vẻ một chút, đừng lè mề, không chừng người trong thôn sẽ đến tìm cô ta.”

Trong nháy mắt, cô hiểu ra, bọn là lính đào ngũ trong trận chiến.

Bọn chúng muốn cưỡng bạo cô!

Người đàn ông giữ cô nghe vậy thì ném đao xuống, một tay nắm cổ cô, một tay linh hoạt xốc váy cô lên.

“Không được! Thả ta ra!”

Cô ra sức vùng vẫy, sợ hãi dùng tay đẩy gã kia ra, lại không đẩy được, chỉ làm hắc càng ghì chặt cổ cô.

Cô không tài nào thở được, cũng không thể phát ra tiếng, cô gắng sức đánh đá người đàn ông kia, nhưng tất cả giày giụa đều vô dụng với hắc hắc. A mã và các thầy cúng dạy cô cách đối phó với yêu quái, lại không dạy cô làm thế nào để đối phó với con người. Hắc đè chân đang đá lung tung của cô, hơi thở ồ ồ phả lên mặt cô. Cô cào mặt hắc, đổi lại là tiếng chửi mắng liên tục và những cú đánh như mưa. Trong lúc hỗn loạn, cô đá gã một phát, tên đào binh kêu một tiếng đau đớn, cầm đao, đâm vào bụng cô.

Đau đớn gần như cướp mất toàn bộ ý thức của cô.

Cô sợ hãi nhìn tất cả trước mắt, rừng cây tối tăm, khuôn mặt méo mó hung ác, đều bị hoàng hôn nhuộm lên màu sắc kì dị quái đản.

Đau đớn không thở nổi khiến bóng tối dần dần bao phủ đôi mắt cô.

Lúc này, lần đầu cô nhận ra rằng cô sẽ chết ở chỗ này, hơn nữa dù cô chết, bọn chúng vẫn sẽ cưỡng bạo cô.

Thật buồn cười là không phải vì yêu quái, mà là vì con người.

Cô bị chọn làm người trông coi yêu quái, để con người có thể an cư lạc nghiệp, mà lúc này cô lại phải chết trong tay của con người?

Đây là kiểu cuộc sống quái quỷ gì vậy?

Bóng tối cướp đi tia sáng cuối cùng,

Cô cảm nhận được nước mắt nóng bỏng trong khóe mắt, khoảnh khắc mất đi ý thức, trong đầu hiện lên khuôn mặt ngấn ngò, há miệng, nhìn trời xanh mây trắng.

Dạ Ảnh...

Trong bóng tối hắc đột nhiên mở mắt. Nỗi bất an mơ hồ bao phủ lấy hắc. Lúc đầu, hắc tưởng là bởi vì nữ pháp sư kia. Nhưng trăng tròn đã qua, đám yêu quái đã giải tán, hắc không nghe thấy tiếng tranh giành thức ăn kinh khủng ấy nữa.

Trước kia hấn không hề để ý, nhưng cô ta nhắc hấn nhớ lại quá khứ đau khổ kia, dù chỉ có một chút nhưng lại hầu như chiếm toàn bộ tâm trí của hấn.

Ban đầu, hấn tưởng hấn sẽ lại điên mất.

Nhưng hấn nhớ Tử Kinh, Tử Kinh âm áp.

Hấn để mình nhớ lại nụ cười của cô, nhớ lại giọng hát của cô.

Tử Kinh.

Hấn hơi hoảng sợ, bò dậy trong góc phòng.

Tử Kinh.

Hấn muốn gặp cô, muốn đi tìm cô, cô sẽ an ủi hấn, sẽ hát cho hấn nghe.

Khát vọng được gặp cô vượt qua cả nỗi sợ bị chủ nhân phát hiện, vượt qua nỗi sợ lại bị gọi đến cửa Thương Khung.

Hấn run rẩy bò ra khỏi góc tối, chạy khỏi sơn động. Sắc trời đã tối, nhưng vẫn còn chút ánh sáng mặt trời. Hộp nhỏ trên bàn đá chứng tỏ cô đã tới rồi đi. Hấn mặc áo tơ và bao tay, trong lòng vẫn cứ bất an. Trời còn chưa tối hẳn, có thể cô còn đang ở gần đây.

Gió đang gào khóc.

Gió mạnh rung động núi rừng, lá cây không chịu nổi cuồng phong, bị xé lìa khỏi cành, bay lên trời, đàn chim giạt mình bay tán loạn.

Bỗng dưng, xa xa truyền đến một tiếng kêu sợ hãi.

Là Tử Kinh.

Hấn ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh truyền tới, hấn biết là cô, gió mang đến tiếng hét của cô.

Cô đã xảy ra chuyện, cô rất sợ.

Hấn không chút suy nghĩ, xông ra khỏi cửa hang, lòng nóng như lửa đốt dựa theo phương hướng cô từng dạy hấn, chạy ra khỏi rừng.

Bóng tối bao phủ trước mắt.

Trong lúc sợ hãi, cô nghe được từ phương xa truyền đến tiếng gì đó tựa như tiếng dã thú phần nộ gầm thét. Gần như ngay lập tức, tiếng gầm đã tới bên tai. Rầm một tiếng, bàn tay to lớn kiểm chế cô buông lỏng, theo đó là tiếng hét thảm thiết. Cô ho khan, vội hít một hơi lớn. Trong miệng có vị máu tươi, tầm nhìn vẫn tối đen như trước, cảm giác đè nặng trên người đã biến mất, chỉ có tiếng kêu gào tức giận kinh hoàng.

“Mẹ nó! Không phải mày nói không có ai à!”

“Giết hấn! Mau giết hấn!”

Cô nghe thấy tiếng thét của hai tên đao binh, còn có tiếng nước nỏ nghẹn ngào của một người.

“Tử Kinh, Tử Kinh...”

15. Q.1 - Chương 15

Dạ Ảnh.

Nước mắt đọng đầy vành mắt, tầm nhìn từ sau khi cô có dưỡng khí đã dần khôi phục. Hấn mặc áo tơ, ngồi khóc bên cạnh cô, trên khuôn mặt ngẩn ngơ đầy hoảng loạn và nước mắt.

“Xin lỗi, xin lỗi. . .” Hấn vừa khóc vừa xin lỗi, đưa tay muốn chạm vào cô, lại sợ móng vuốt làm cô bị thương.

“Khốn kiếp! Con mẹ mày!”

Một người đàn ông khác cầm đao xông lên.

Cô muốn nhắc hấn cẩn thận, lại không tài nào phát ra tiếng. Cô muốn chống người dậy, xương sườn bị gãy cùng vết thương ở bụng lại khiến cô đau đến ngã xuống, chỉ có thể trơ mắt nhìn vai hấn bị chém một đao. Một đao kia không chỉ khiến hấn bị thương, mà còn làm mũ trên đầu hấn rơi xuống. Ánh hoàng hôn rọi trên mặt hấn, thiêu đốt hấn, nhưng hấn dường như không cảm thấy, chỉ khóc và xin lỗi cô, “Xin lỗi. . . Xin lỗi. . . Tất cả là lỗi của ta. . .”

Nước mắt trào khỏi viền mắt, bởi vì đau đớn, cũng bởi vì đau lòng.

Hấn bị thương, bị mặt trời chiếu đến, yêu quái vốn nhu nhược, nhất gan, sợ đau này lại đang lo lắng cho cô.

Tử Kinh ho ra máu, trong màn nước mắt, cô nhịn đau giơ tay lên giúp hấn che ánh sáng rọi vào mắt.

“Ta. . . Ta không tìm được huynh. . .” Giọng cô không lớn, cổ họng cô vẫn còn rất đau, cô khàn khàn nói, nước mắt ướt đầm khuôn mặt: “Ta. . . Ta nghĩ rằng huynh bị thương. . .”

“Ta không có. . . Xin lỗi. . . Xin lỗi. . .” Mặt hấn nhăn nhúm, nước nỏ, hoảng hốt, luống cuống, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng lau lên khuôn mặt đầm nước mắt của cô, cô gắng lau nước mắt cho cô.

Bàn tay nhỏ bé của cô run rẩy, khuôn mặt bị đánh bầm dập, vết thương trên bụng còn không ngừng chảy máu.

Khiến hấn đau quá.

Cô nhất định rất đau, nhất định rất đau!

Phần nộ tràn ngập đầu óc hấn.

Hấn bỗng nhiên xoay người, tức giận nhìn trừng trừng hai con người kia.

Bọn chúng đánh cô, trên đường chạy tới hấn nghe thấy tiếng cô bị đánh, mỗi một phát đều giống như đâm vào ngực hấn.

Hai tên đào binh hoảng sợ nhìn chằm chằm khuôn mặt đang bốc khói của hấn, đôi mắt đầy lệ ánh lên sắc đỏ, còn có móng vuốt sắc nhọn và răng nanh như dã thú của hấn. Bọn chúng sợ mất mật. “Yêu. . . Yêu quái, là yêu quái. . .”

“Sợ. . . Sợ cái gì!” Tên túm cô ban nãy từ dưới đất bò dậy, lau máu trên khóe miệng, nắm chặt đao, quát đồng bọn: “Chỉ là một con yêu quái mít ướt! Chúng ta còn cái gì chưa từng thấy, chỉ là một con yêu quái thôi! Mau, chúng ta cùng xông lên, giết nó!”

Theo tiếng hô, tên đó xông tới, đồng bọn của hấn cũng vậy.

Con người chết tiệt! Chúng làm hại cô! Chúng đều phải chết!”

Hấn rít gào, giương móng vuốt, xông tới hai tên đang khua đao.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt. Hấn là yêu quái, hấn giết người đơn giản như ăn cơm vậy.

Khi hấn quay lại bên cạnh cô, trên móng vuốt vẫn còn vương máu tươi. Tử Kinh biết đáng lẽ cô phải sợ, nhưng cô lại không hề sợ chút nào. Trên thế giới này, người cô không cần sợ nhất chính là hấn. Cô thở dốc, lại ho ra một búng máu. Cô sắp chết. Cô biết, hấn cũng biết. Vết đao trên bụng cô không ngừng chảy máu, chân phải bị trật, gãy mấy cái xương sườn, cô không thể xuống núi được. Dù cô đi được, xuống núi nhanh nhất cũng phải mất hai canh giờ, nhưng còn chưa tới nơi cô đã chết giữa đường vì mất máu.

Hấn ngồi bên cô, khóc như một đứa trẻ.

“Huynh. . .” Cô khàn khàn, hỏi: “Nhớ chuyện huynh đã hứa với ta không?”

Hấn khóc lắc đầu, ra sức lắc đầu.

“Ta sắp chết... Huynh đi đi... Rồi khỏi nơi này...” Đôi mắt cô đầm lệ, cố gắng mấp máy đôi môi run rẩy nói hết, “Đi... Càng xa càng tốt...”

“Ta không muốn... Ta không muốn...” Hấn sợ hãi nhìn cô, nước mắt, “Nàng không được chết, nàng không được chết...”

Nghe hấn nói, cô gần như muốn cười, lại chỉ làm nước mắt tuôn trào.

“Đồ ngốc này...”

Cô sắp chết. Nếu như hấn không làm gì, cô nhất định sẽ chết ở đây. Dạ Ảnh khủng hoảng nghĩ, hấn phải làm gì đó. Thế nhưng hấn không biết nên làm cái gì bây giờ, cô đang chảy máu, xương lại gãy...

Hấn nhất định phải làm gì đó.

Hấn không thể mang cô về hang, cũng không thể để cô ở lại trong núi, cô sẽ chảy máu đến chết.

Hấn hốt hoảng nhìn xung quanh, tay chân luống cuống thì thảo nước mắt: “Ta sẽ cứu nàng, ta sẽ cứu nàng...”

Sau đó, hấn nhìn thấy khói bếp lượn lờ trong trời chiều hoàng hôn.

Trong phút chốc, hấn biết mình phải làm gì, hấn phải mang cô xuống núi, trở về trong thôn kia.

Ý nghĩ này khiến hấn sợ hãi.

Hấn không thể rời khỏi rừng, hấn không muốn đến cái thôn đó.

Nhưng cô sắp chết, tất cả mọi người trong thôn đều là thầy cúng và pháp sư, bọn họ sẽ cứu cô, bọn họ biết làm thế nào để cứu cô!

Do dự chỉ trong chớp mắt, so với bị đuổi đánh, hấn sợ cô chết hơn.

Hấn cắn răng, quay đầu trở lại, hốt hoảng, cẩn thận ôm cô như ôm một con búp bê dễ vỡ.

“Ta sẽ cứu nàng... Nàng cố chịu đựng một chút, ta sẽ lập tức mang nàng về thôn...” Hấn run rẩy nói.

Tử Kinh cứng đờ, sợ đến mở mắt ra, bám vào lồng ngực của hấn nói: “Không được... Không được . . . Huynh đừng đi... Thả ta xuống...”

Giống như muốn an ủi cô, cũng thuyết phục chính mình, hấn cúi đầu nhìn cô, lặp đi lặp lại: “Không sao, không sao đâu...”

Cô biết hấn rất sợ.

Nhưng hấn gắng gượng nở một nụ cười xấu xí, cam đoan: “Ta sẽ cứu nàng, nàng sẽ không chết.”

“Không được... Huynh đừng đến gần thôn. . .” Cô cảm thấy sợ thay cho hấn, “Dạ Ảnh. . . Thả ta xuống. . .”

Hấn không để ý tới phản đối của cô, chỉ cẩn thận nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, sau đó bắt đầu chạy băng băng.

Mũi bị hồng, mặt hấn phơi bày dưới ánh mặt trời, không ngừng bốc lên khói trắng, cháy xèo xèo.

Tuy rằng đã là ánh chiều tà, nhưng ánh sáng mặt trời vẫn rất nóng, nóng làm hấn đau quá.

Hấn muốn chạy trốn, nhưng cô sắp chết, tất cả là do hấn hại, bởi vì hấn quá nhát gan, bởi vì hấn chạy trốn, bởi vì hấn nên muộn như vậy cô vẫn chưa trở về mà ở trong rừng tìm kiếm.

Hấn lẽ ra phải đi tìm cô sớm hơn. Hấn biết cô sẽ lo lắng, biết cô sẽ tìm hấn khắp nơi, nhưng hấn rất sợ, sợ bị chủ nhân thấy, sợ lại bị bắt đi đưa thức ăn cho nữ pháp sư, sợ trở lại nơi kinh khủng kia.

Tất cả là vì hấn chạy trốn, tất cả là vì hấn quá sợ hãi.

Hấn vừa khóc vừa nhẹ nhàng ôm cô chạy xuống núi. Hấn nhất định phải cứu cô, nhất định phải cứu cô! Dù có chết, cũng phải cứu cô...

Hấn không chịu buông cô ra. Nước mắt khiến cho tất cả đều trở nên mơ hồ. Cảnh vật bên cạnh lướt qua rất nhanh, hơn nữa mặt của hấn bị ánh sáng mặt trời đốt cháy đen, cô muốn giơ tay lên dùng ống tay áo che nắng cho hấn, lại không có sức, chỉ có thể rơi lệ trong lòng hấn.

Hắn cẩn thận ôm cô, chạy như bay dưới trời chiều.

Hắn sẽ chết, sẽ bị thầy cúng trong thôn giết chết.

Cô lẽ ra phải ra sức ngăn cản hắn, nhưng sức lực lại dần dần biến mất theo lượng máu mất đi.

“Đừng quan tâm đến ta... Đừng lo cho ta. . . Huynh sẽ chết mất. . .”

Cô nói, giọng nói lại yếu đến ngay cả cô cũng không nghe được.

“Không sao, không sao, nàng sẽ không sao, không sao đâu.” Hắn vẫn không ngừng lặp đi lặp lại. “Ta sẽ cứu nàng, ta sẽ bảo vệ nàng...”

Yêu quái ngoan cố... Ngu ngốc này...

Cô không biết nên khóc hay cười, tâm tình phức tạp chùng chất trong lòng. Cô nên kiên quyết bảo hắn chạy đi, nhưng lại vì hắn không bỏ cô lại một mình mà cảm thấy vui vẻ, cảm thấy an lòng. Ý thức bắt đầu mơ hồ. Mặt trời buổi chiều như quả cầu lửa, chìm dần xuống biển mây phía xa. Hắn chạy rất nhanh, cô cảm thấy mình như đang bay trên mây, dường như đau đớn cũng không còn quá khó chịu nữa.

Hắn ôm cô xuống núi, khi quả cầu lửa hoàn toàn biến mất trong đám mây, chìm xuống sau núi, thu lại tia sáng cuối cùng, hắn rút cục cũng tới được thôn làng dưới chân núi.

Trời tối, trên đường trong thôn không ai đi lại.

Trong quán trọ, ngọn đèn dầu sáng lên.

Hắn sợ hãi nhìn ngôi nhà sáng nhất, sau đó hít một hơi thật sâu, chạy về phía đó.

Cô không mở mắt được, cô quá mệt mỏi, nhưng cô biết hắn muốn làm gì, cô nghe được tiếng nói chuyện của các pháp sư phía xa xa, nhưng cũng không còn đủ sức nói gì nữa, chỉ có thể để mặc hắn ôm mình, chạy tới quán trọ đầy pháp sư.

Cô muốn cản hắn, lại không làm được.

“Này, có chuyện gì vậy?”

Chợt có một người nhô đầu ra từ cửa sổ tầng hai.

Hắn suýt chút nữa bị dọa chết khiếp, cho là mình sẽ ngay lập tức bị bao vây tấn công, lại nghe thấy người đàn ông kia nheo mắt hỏi.

“Tử Kinh? Là Tử Kinh sao? Cô ấy bị thương à?”

Hắn hơi sững sốt, ngẩng đầu lên, khi nhìn người đàn ông đang nheo nheo mắt kia thì hiểu được, bởi vì hắn mặc áo tơi, người nọ tưởng lầm hắn là con người. Trời tối, thị lực của con người không được tốt, cách xa như vậy, bọn họ không nhìn rõ được.

“Đúng, nàng bị thương!” Hắn lấy can đảm, cất giọng: “Mau... mau xuống giúp một tay!”

Giọng hắn hơi run, hắn mong đối phương sẽ không phát hiện.

Người hoảng hốt chửi một tiếng rồi rút đầu lại, hắn nghe được tiếng bước chân vội vã của hắn ta.

Hắn run rẩy, cẩn thận đặt cô gái trong lòng xuống bậc thang, sau đó trước khi con người xuống tầng mở cửa, hắn nhảy lên nấp trên nóc nhà đối diện.

Con người kia xuống tầng, ôm lấy cô, nghi ngờ nhìn xung quanh.

Sợ bị nhìn thấy, hắn hoảng sợ rút đầu về.

Không bao lâu sau, hắn nghe thấy thầy cúng kia chạy tới nhà lớn, lớn tiếng hô hoán giúp đỡ, lúc này mới có gan len lén thò đầu ra.

Cả ngôi làng đều vì vậy mà rối loạn, tất cả đèn trong thôn đều được con người thắp sáng, tất cả pháp sư, bất kể là nam hay nữ đều chạy ra. Hắn thấy bọn họ ôm cô vào nhà, cũng từ nóc nhà, cẩn thận leo qua.

Khi bọn họ nhón nháo ra vào nhà lớn, hấn cũng rất muốn chạy vào, nắm tay cô, ngồi bên cạnh cô. Nhưng hấn không dám. Hấn chỉ có thể sợ hãi trốn trên nóc nhà đối diện nhà lớn nhìn lên. Nước mắt chảy xuống gương mặt cháy đen của hấn. . . Đau quá, đau quá! Đau quá, đau quá!

Thế nhưng hấn không kiềm được nước mắt, chỉ có thể mặc chúng chảy ra không ngừng.

Suốt đêm hấn ngồi trên nóc nhà không rời đi, sợ trong phòng truyền ra tiếng khóc, sợ nàng bởi vì chết mà lại bị mang ra.

Tử Kinh, Tử Kinh...

Hấn yên lặng khóc, đôi mắt trong màn đêm nhìn chăm chăm vào căn phòng sáng ngời, ngay cả chớp mắt cũng không dám.

Hấn vẫn chờ, vẫn chờ. Chờ từ khuya đến sáng sớm. Khi mặt trời mọc, hấn chạy tới nấp trong một gian nhà trống.

Hấn biết hấn phải về, ở lại đây rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào hấn cũng có thể bị phát hiện. Hấn cũng không làm được gì, nhưng hấn không muốn rời đi, hấn muốn cùng cô, ở bên cạnh cô, càng gần càng tốt. Hấn vẫn chờ, vẫn chờ. Ngày đầu tiên, bọn họ không đưa cô ra, hấn cũng không nghe thấy tiếng người kêu khóc. Là chuyện tốt, chứng tỏ cô còn sống.

Ngày thứ hai, hấn nghe được các thầy mo bàn luận về thương thế của cô.

Cô không chết.

Đầu tiên bọn họ cầm máu cho cô, nhưng cô rất yếu, không biết có thể chống đỡ bao lâu.

Hấn bất an, lo lắng, run rẩy trong bóng đêm.

Ngày thứ ba, một nữ pháp sư đi ra tuyên bố, tình hình của cô đã ổn định.

Hấn cuộn mình trong bóng đêm, ôm đầu khóc nức nở, gần như muốn xông ra ôm lấy những pháp sư đáng sợ kia.

Cô sẽ không chết, cô còn sống... Còn sống...

Tử Kinh, Tử Kinh...

Hấn lên nức nở, khóc bởi vì vui mừng cô còn sống.

16. Q.1 - Chương 16

Leng keng... Leng keng.

Ánh trăng sáng trên bầu trời đêm. Hương nhang lượn lờ bay lên, nhẹ nhàng bay trong đêm tối. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô cảm thấy có người vào phòng, đốt đèn dầu, rồi lại đi ra ngoài.

Leng keng, leng keng.

Gió mát đêm thu thổi tới khiến chuông gió treo bên cửa sổ phát ra tiếng vang lạnh lạnh.

Ngọn đèn dầu chấp chờn trước gió.

Bóng sáng sáng tắt lắt lư tạo thành bóng đen yêu dị trên mí mắt cô, giống như vẻ mặt dê tiện vụn vụn của tên đào binh.

Cô cảm thấy mình lại bị đè lên, giống như chưa bao giờ thoát khỏi cơn ác mộng đáng sợ ấy. Cô sợ hãi cố gắng giãy dụa nhưng không tài nào nhúc nhích được.

Khủng hoảng, sợ hãi lan khắp cơ thể.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cô muốn hét lên nhưng chỉ phát ra vài tiếng rên rỉ nhỏ như không thể nghe thấy. Đừng... Đừng... Đây là mơ, là mơ thôi. Cô tự nói với mình nhưng vẫn sợ tới phát khóc, làm thế nào cũng không tỉnh lại được, chỉ có thể sợ hãi nín thở, chờ cú đâm tàn bạo như mưa rơi đánh vào mình. Bỗng dưng, gió lại nổi lên.

Gió ngừng thì hương nhang khói trắng lại lượn lờ trong đêm tối chậm rãi lan ra.

Đèn tắt.

Bóng trên mí mắt lập tức biến mất.

Cô thở dốc, sợ hãi chờ đợi.

Sau đó cô cảm giác được có người ngồi bên cạnh cô.

Dạ Anh.

Cô biết là hắn.

Không hiểu sao cô bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Dưới ánh trăng nhìn cô thật thật gầy yếu, tái nhợt, giống như hoa cỏ lau trong trời thu, xinh đẹp, mềm mại, nhẹ nhàng đung đưa.

Hắn không nên vào, nhưng hắn không kiềm chế được. Hắn rất muốn gặp cô, xác định cô còn sống, còn đang thở.

Tim cô còn đang đập.

Cô còn sống, nhưng cô đang khóc. Hắn đưa tay cẩn thận, vụng về dùng lòng bàn tay thô ráp lau nước mắt cô. Sau đó hắn khom người, lặng lẽ quỳ xuống, nghẹn ngào khàn khàn nói nhỏ bên tai cô, “Nàng đừng khóc... Đừng khóc...”

Là hắn.

Sự hiện hữu của hắn an ủi cô.

“Ta sẽ bảo vệ nàng... Nàng đừng sợ...”

Giọng hắn khàn khàn, nước mắt rơi xuống khuôn mặt cô.

Tiếc thương của hắn, sợ hãi của hắn tất cả bao hàm trong tiếng nức nở nghẹn ngào làm ấm lòng cô, thực sự khiến cô càng muốn khóc.

“Thực xin lỗi, ta sẽ trở nên dũng cảm hơn, ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, ta sẽ cố gắng... Ta sẽ cố gắng...”

Hắn khế siết chặt tay cô, run giọng lặp đi lặp lại bên tai cô.

“Chờ nàng khỏe lại ta sẽ hái rất nhiều rất nhiều hạt dẻ cho nàng, sau đó chúng ta có thể cùng nhau nướng ăn. Nàng đã hứa sẽ nướng cho ta ăn...”

Cô vì những lời đó của hắn mà khóc, vì những lời đó của hắn mà an tâm.

Hắn vẫn luôn ở bên cô, mỗi khi nghe thấy tiếng bước chân hắn sẽ trốn, chờ mọi người đi hết sẽ lại ra.

Đêm hôm đó hắn không ngừng thủ thỉ bên tai cô. Cô nghe hắn kể chuyện nướng hạt dẻ, kể những chuyện giữa họ trong mấy tháng ở bên nhau trong khu rừng này, kể những chuyện từ nay về sau hắn và cô có thể cùng làm, kể chuyện hắn phát hiện một cây tử kinh phía bên kia rừng. Cô dần dần thả lỏng trong tiếng nói khe khẽ của hắn, chìm vào mộng đẹp.

Trời gần sáng. Tiếng gà trống gáy khiến hắn đột nhiên choàng tỉnh, lúc này mới phát hiện mình bắt cẩu ngủ quên bên cạnh cô. Hắn không bị bắt được đúng là may mắn.

Hắn sợ hết hồn vì sự vụng về của mình, cuống quýt bò dậy.

Ngoài cửa sổ, chân trời đã từ màu đen chuyển thành xanh trắng.

Hắn phải đi.

Hắn lưu luyến cúi đầu nhìn Tử Kinh nằm trên giường.

Cô ngủ say, thở đều, khóe mắt cũng không có ánh lệ, chỉ có điều trên gương mặt có thêm mấy vết đen do đêm qua hắn lau nước mắt cho cô.

Bàn tay bẩn thỉu của hắn làm bẩn cô.

Chết tiệt. Ngày đó hắn nghe thấy tiếng hét của cô nên chỉ kịp mặc áo tơi rồi chạy đến, không có thời gian rửa ráy. Mấy ngày nay lại vì lo lắng cho cô, hắn hoàn toàn quên mất việc người ngợm mình thật bẩn thỉu. Hắn có chút xấu hổ, rầu rĩ, bối rối, cầm khăn vải lau mấy lần mới lau sạch mặt cho cô. Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Hắn vội vàng nhét khăn vải vào trong ngực, nhảy lên xà ngang cao lớn, trốn ở đó.

Một nữ pháp sư đi đến, bà ta quỳ xuống xem xét tình trạng của Tử Kinh, xác định cô vẫn ổn, đang định đứng dậy đi ra ngoài lại phát hiện có bùn trên mặt đất.

Bà ấy lại ngồi xuống, sờ lên lớp bùn, cau mày khó hiểu, ngẩng đầu lên nhìn.

Hắn vội rút đầu về, nín thở.

Nữ pháp sư đi đến bên cửa sổ, ngó ra ngoài sau đó lại quay vào.

Hắn nghe được tiếng tim mình đập như sấm, gần như muốn làm nổ tung lồng ngực hắn.

Trời ạ, hắn rất hồi, bà ta có thể nghĩ thấy mất.

Hắn sợ hãi muốn tông cửa sổ mà chạy, ngay khi hắn cho rằng bà ta sẽ gọi người đến lục soát cả căn phòng thì bà ta lại đi ra ngoài.

Hắn thở phào, lau mồ hôi trên mặt

Hắn biết lát nữa sẽ có càng có nhiều người ra vào hơn, mặc dù xà ngang này rất lớn, mặt trời cũng không chiếu vào được nhưng nếu tiếp tục ở lại đây sớm muộn gì hắn cũng bị phát hiện. Hắn nhảy xuống khỏi xà ngang, quỳ lạy nhìn cô một cái. Hắn phải về hang động, chờ đến tối lại tới. Lúc này nhân lúc còn không có ai hắn từ cửa sổ chạy ra ngoài, chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ, không để lại chút mùi hôi thối nào.

Trên bệ cửa sổ có hai quả hồng màu cam. Quả hồng chín mọng, lá vẫn còn xanh tươi. Khi vừa tỉnh lại cô đã nhìn thấy chúng. Hai quả hồng một lớn một nhỏ màu sắc rực rỡ đặt trên cửa sổ, phía sau là bầu trời xanh, nhìn như một bức tranh.

Đây không phải do các pháp sư mang đến, bọn họ sẽ không đặt hoa quả trên cửa sổ.

Đó là hắn mang đến.

Nhìn hai quả hồng, trong lòng cô bỗng cảm thấy thật ấm áp.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng bước chân. Tử Kinh quay đầu lại nhìn thấy An Ba Kim bưng một bát cháo đi đến.

“Thật tốt quá, cô đã tỉnh rồi.” An Ba Kim mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh cô, “Hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Tử Kinh chống người ngồi dậy, nhận lấy bát cháo, “Cảm ơn tỷ.”

Ba Kim tỷ tới từ ba ngày trước. Các pháp sư tới thôn trong khoảng thời gian này mỗi ngày đều sẽ thay phiên đến chăm sóc cô. Từ khi bị thương đến bây giờ đã nửa tháng. Tình trạng của cô đã tốt hơn rất nhiều, mặc dù vết thương đã bắt đầu khép lại nhưng vẫn hay mệt mỏi. Sau khi tỉnh lại, cô đã nói với các pháp sư chuyện mình gặp phải đao binh, chỉ lược bỏ sự tồn tại của Dạ Ảnh.

Cô nói cho bọn họ là một người qua đường cứu cô, cô cũng không biết đó là ai.

Không ai nghi ngờ cô, bọn họ chỉ sầm lo liếc mắt nhìn nhau, sau đó thay đổi đề tài.

Hiển nhiên, mỗi người trong số họ đều biết rõ hơn cô chiến tranh đã đến gần tới mức nào.

Cô chậm chậm ăn từng miếng cháo nhỏ, hai tay bởi vì yếu mà hơi run rẩy.

An Ba Kim bưng tới một ấm nước nóng cho cô, thay một hũ đầy than hồng duy trì độ ấm trong phòng.

“Ồ, quả hồng này ở đâu ra vậy? Tối hôm qua đâu có thấy?”

Tử Kinh sững sốt, ngẩng đầu nhìn thấy An Ba Kim đi đến bên cửa sổ, nhìn quả hồng đặt trên cửa sổ, tò mò nhìn ra ngoài sau đó quay đầu lại hỏi cô.

“Ta không biết.” Cô bưng bát, bắt buộc mình nhìn Ba Kim tỷ, mỉm cười nói: “Có thể là ai đó đến thăm bệnh mang tới lúc ta ngủ.”

“Vậy sao? Sao lại đặt ở đây?” Bình thường không phải đều đặt trên bàn trà sao?

Mặc dù vẫn còn nghi ngờ nhưng An Ba Kim vẫn cầm hai quả hồng lên.

“Ta mang đi rửa.”

Tử Kinh nghe vậy mới thở phào, “Cảm ơn.”

An Ba Kim mỉm cười với cô, “Cô ăn từ từ, cố gắng ăn nhiều một chút.”

“Được, ta sẽ.” Tử Kinh khẽ gật đầu với bà, đáp lại bằng một nụ cười yếu ớt.

An Ba Kim nhìn cô gái gầy yếu này trong lòng có chút không nỡ, há miệng muốn nói gì đó cuối cùng lại thôi, chỉ cầm lấy hai quả hồng đi ra ngoài.

Ngoài cửa sổ gió thu đã nhuộm rừng núi thành những màu sắc rực rỡ: hồng, cam, vàng... Gió thổi đến đâu lá cây lung lay theo đó. Lá rụng thường bị gió thổi vào phòng Tử Kinh.

Mùa đông càng tới gần tình trạng của cô càng tốt lên.

Cô quần thảm lông cừu ngồi cạnh cửa sổ nhìn ngọn núi kia, gió thổi qua khiến nó giống như đang sống.

Cây trong rừng dập dờn theo gió, phát ra tiếng xào xạc như đang thì thầm.

Gần đây cô thường cố ý ngồi bên cửa sổ, bởi vì cô biết như vậy Dạ Ảnh có thể nhìn thấy cô.

Mỗi khi trời tối, hần sẽ để lại một món đồ khác nhau trên bệ cửa sổ. Có khi là quả hồng, có khi là ống trúc đựng đầy mật, có khi lại là củ khoai. Sáng nay cô nhìn thấy một quả quýt. Trước khi có người vào, cô nhanh chóng giấu nó trong ngực, chờ nữ pháp sư chăm sóc cô đi rồi mới ngồi cạnh cửa sổ, bóc quýt ra ăn. Tuy vỏ quýt màu xanh nhưng thịt quả lại là màu cam. Cô bóc vỏ, bỏ vào miệng, chậm rãi nhai.

Vị chua chua ngọt ngọt tan ra trong miệng.

Cô rất muốn gặp hần, cô lo cho vết thương của hần.

Không biết vì nguyên nhân gì mà ngoại trừ đêm hôm đó hần không ở lại trong phòng, cũng chưa từng xuất hiện trước mặt cô nữa, chỉ nhân lúc cô ngủ đặt quả trên bệ cửa sổ.

Có lẽ hần sợ bị các pháp sư bắt được.

Tử Kinh khẽ thở ra, tựa đầu trên khung cửa sổ, nhìn ngọn núi cao lớn.

Cô biết suy nghĩ của mình quá tùy hứng.

Nhưng cô muốn gặp hần...

Cô hít sâu một hơi, tự nói với mình, ít nhất hần còn có thể leo lên cửa sổ tầng hai.

Nhưng ý nghĩ này cũng không khiến cô cảm thấy tốt hơn chút nào. Vai hần trúng một nhát đao, cô không cho rằng hần có thể tự mình xử lý vết thương kia.

Hần là yêu quái, bị chém một đao cũng không bị thương quá nặng.

Nhưng cô nhớ rõ cảnh tượng máu tươi bắn tóe lên khi hần bị chém trúng. Trái tim cứng lại, Tử Kinh vuốt ngực, nhắm mắt. Cô luôn nhớ rõ tiếng tim đập thành nhịp của hần vang lên bên tai cô khi hần ôm chặt cô chạy vội xuống núi. Đó là lần đầu tiên cô biết hóa ra yêu quái cũng có tim.

Tim hần cũng sẽ đập.

17. Q.1 - Chương 17

Sương chiều nặng nề. Chẳng mấy chốc, mặt trời hoàn toàn biến mất ở bên kia rặng núi. Trời đã tối hẳn, nữ pháp sư đưa cơm đến cho cô, sau khi cô ăn xong thì tự mình muốn mang về phòng bếp.

Mấy ngày nay cô đã khá hơn rất nhiều, không còn lúc nào cũng hoa mắt chóng mặt nữa.

Nếu như có thể cô hy vọng mau chóng hồi phục.

Bưng đồ ăn, cô đi qua hành lang, nhưng lại nghe thấy tiếng cãi cọ từ cánh cửa phía trước truyền đến.

Cô vốn không để ý bọn họ đang nói cái gì, nhưng cô nghe thấy tên mình, sau đó mới phát hiện bọn họ đang thảo luận có nên tìm người thay thế cô lên núi đưa cống phẩm hay không.

Cô bắt giác dừng bước.

“Tử Kinh là đặc biệt, cô ấy được A Mã tuyển chọn, chỉ có cô ấy mới có năng lực đóng cửa.”

“Đúng vậy, nơi đó không phải ai cũng có thể đến, chúng ta cũng không biết cách đi vào rừng.”

“Người biết đây không phải vấn đề, các đời trước từng ghi lại phương pháp trên da cừu.”

“Vậy người tình nguyện lên núi sao?”

Tất cả mọi người im lặng.

“Rút thăm đi, chọn ngẫu nhiên một người lên núi.”

Đề nghị này rất tốt nhưng ai cũng sợ người bốc trúng là mình, thế nên tất cả lại một lần nữa im lặng.

Muốn vào núi không dễ dàng, cho dù biết cách nhưng rất nhiều người đã từng một đi không trở lại.

Càng làm cho người ta bất an là nếu như đi một lần sẽ rất có thể trở thành người giữ cửa thay thế. Nếu có cái gì ngoài ý muốn, những người đã từng đi tám chín phần mười đều trở thành người giữ cửa kế nhiệm.

Không ai muốn cả đời bị trói trong này, lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ vì làm hàng xóm với đám yêu ma kia.

Bỗng dưng lại có người ngập ngừng đề nghị.

“Hay là chúng ta lại chờ thêm chút...”

“Đúng vậy, bây giờ mới nửa tháng thôi.”

“Qua một thời gian nữa xem sao...”

Các pháp sư hoảng sợ tán thành.

Đột nhiên An Ba Kim kích động lên tiếng.

“Các người bị điên sao? Một thời gian nữa là bao lâu? Tử Kinh bị thương, không qua mười ngày nửa tháng nữa không thể nào khỏe lại được. Cho dù khỏe lại thì thể lực cũng không đủ. Nếu giữa đường lại bị tập kích hoặc cô ấy té xỉu trong rừng thì sao? Nếu như quá một tháng, xảy ra chuyện, đến lúc đó ai chịu trách nhiệm?”

Các pháp sư im lặng một lúc. Một nữ pháp sư già trong số đó thở dài, “Ta thấy vẫn nên rút thăm thì hơn...”

“Không cần.”

Tất cả mọi người quay đầu.

Tử Kinh vén rèm lên, nhìn những pháp sư đã biết cô từ nhỏ. Pháp sư trong căn phòng này đều có chút thân phận, địa vị.

Mỗi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn cô, trên mặt bọn họ đều thoáng hiện lên cảm xúc phức tạp.

Cô mỉm cười, trấn an những bậc bề trên này, “Ta sẽ đi.”

Ngượng ngùng, bất an, xấu hổ giao thoa trên mặt bọn họ, nhưng rõ ràng nhất là nhẹ nhõm.

Mỗi người trong phòng này đều tận tâm tận lực cứu cô lúc cô trong lúc nguy kịch.

Bọn họ không phải là người xấu, Tử Kinh biết. Bọn họ chỉ là quá sợ hãi. Biết rõ như thế nhưng trong nội tâm cô lại vẫn còn có chút buồn bã.

“Nhưng vết thương của cô...” An ba Kim chần chờ nói.

“Không sao.” Tử Kinh nhìn bà, nói, “Ta đã tốt lên nhiều rồi, lên núi không phải vấn đề.”

Thầy cúng lớn tuổi nhất nhìn cô, khàn giọng hỏi: “Cô chắc chứ?” Trong đôi mắt già nua có ánh náy cùng một chút bất an.

Cô nhìn ông ấy và cả những pháp sư khác trong phòng, mỉm cười gật đầu, “Phải, ta chắc chắn.”

Không ai hỏi nữa, kể cả Ba Kim tỷ.

Không ai nhắc tới đao binh hoặc chuyện cô có thể sẽ té xỉu.

Cô mỉm cười, cáo lui.

Gần như vào đúng giây phút ấy, cô mới phát hiện thì ra sâu trong nội tâm cô vẫn ôm một tia hi vọng, hi vọng chỉ ít sẽ có người ngăn cản cô hoặc đề nghị đi cùng cô.

Nhưng không, mỗi một gương mặt quen thuộc đều dời mắt đi lúc cô nhìn tới.

Cô để thức ăn thừa vào bếp, sau đó quay về phòng mình.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng cười nói, tán phét của các pháp sư trẻ tuổi trong quán trọ cách đó không xa.

Những pháp sư bề trên để tất cả các pháp sư trẻ ở quán trọ.

Các pháp sư bề trên không mời những pháp sư trẻ tham gia bởi vì bọn họ không có kinh nghiệm cũng bởi vì bọn họ còn trẻ, còn cuộc sống tươi đẹp, không nên lãng phí tính mạng ở nơi này.

Cô dập tắt đèn, để nguyên quần áo nằm xuống.

Trong đầu suy nghĩ rối như tơ vò.

Mặc dù trong đêm tối nhắm mắt nằm một lúc lâu nhưng vẫn không tài nào ngủ được. Bi thương của A Mã, tức giận của hai tên đao binh, bất an xấu hổ của các pháp sư, vẻ mặt tất cả bọn họ lộn xộn, giao thoa, trùng điệp trong đầu cô.

Tiếng cười vui phía xa vẫn văng vẳng trong trời đêm. Cô không sợ lên núi, cô cũng sớm biết tư tâm của các pháp sư.

Nhưng dù vậy, nước mắt vẫn không kiềm chế được chảy xuống.

Cô vì thế mà cười cay đắng.

Vốn tưởng rằng đã sớm quen, giờ mới biết hóa ra là không phải.

Cô không để ý đến việc phải ở lại nơi này, nhưng cô vốn tưởng rằng ít nhất sẽ có người thật sự quan tâm cô.

Không phải bởi vì cô là người giữ cửa, không phải bởi vì cô có năng lực đóng cửa, không phải bởi vì cô biết cách ra vào khu rừng.

Mà là thật sự quan tâm cô.

Đơn thuần chỉ là quan tâm cô chứ không phải vì năng lực và địa vị của cô.

Cô vốn tưởng rằng có... Vốn tưởng rằng có...

Trong đêm tối nước mắt đã ngừng, cô ôm chặt lấy mình, chỉ cảm thấy bi thương vô hạn.

Đột nhiên một bàn tay bỗng xuất hiện, chần chờ, vụng về lau nước mắt cô.

Người nọ không dùng ngón tay, là dùng bàn tay. Cô sửng sốt, nhận ra là hắn.

Trong đêm tối, hắn chậm rãi xoa đầu cô, vuốt mái tóc cô, vô cùng dịu dàng an ủi cô. Hắn không phát ra bất kỳ thanh âm nào, ngay cả chạm vào cô cũng rất nhẹ, rất nhẹ, như sợ quấy nhiễu cô. Sự dịu dàng của hắn khiến cổ họng cô nghẹn lại.

Tử Kinh mở mắt ra trông thấy yêu quái ngồi bên giường cô trong bóng tối.

Ban đầu hắn không phát hiện ra cô đã tỉnh.

Hắn cúi đầu, nhìn chăm chú vào vết xước đã kết vảy trên mu bàn tay cô.

Trong đôi mắt u buồn của hắn có cảm xúc không tài nào diễn tả được, như là thương tiếc, đau lòng cùng không nổi...

Sợ móng vuốt làm cô bị thương, hắn nhẹ nhàng giống như chạm vào cánh hoa mềm mại, lấy tay nhẹ vuốt ve mu bàn tay bị thương của cô.

Tử Kinh nhìn hắn, lúc này mới phát hiện Thì ra trên đời này quan tâm cô nhất không phải những người dựa vào cô, cũng không phải những yêu quái sợ cô...

Là hắn.

Ít nhất còn có hắn.

Có lẽ thế là đủ rồi.

Nước mắt lưng tròng, cô để những bi thương tích tụ trong lòng trào ra. Sau đó hắn ngẩng đầu, tầm mắt chạm vào tầm mắt cô. Hắn giật nảy mình, co rụt lại, vội vàng xoay người như muốn né tránh. Khi ấy cô mới biết hóa ra hắn tưởng rằng cô đã ngủ nên mới vào. Không biết tại sao cô lại sợ hắn một đi không trở lại, vội túm lấy tay hắn.

“Đừng đi!”

Thật ra hắn chỉ cần vung nhẹ là có thể thoát. Nhưng không, hắn sợ làm ảnh hưởng đến vết thương trên người cô, cho nên hắn khựng lại.

“Huynh có sao không? Vết thương đã khỏi chưa?” Cô lo lắng nhỏ giọng hỏi: “Cho ta xem được không?”

“Không cần, không cần!” Hắn vội lắc đầu.

“Tại sao?” Cô không hiểu, muốn tiến lên lại thấy hắn dùng tay kia che mặt, quay mặt sang một bên, thân thể càng rụt về đằng sau.

Cô đột nhiên nhận ra.

“Huynh đang trốn ta?”

Hắn cứng đờ.

Cô cảm nhận được sợ hãi cùng lùi bước của hắn.

Trái tim bỗng nhiên chua xót, vì nguyên nhân cô cũng không biết.

Cô buông tay hắn ra. Hắn vội co lại, càng lùi sâu vào góc tối, giống như sợ cô lại tới gần.

“Ta tưởng huynh trốn các pháp sư, hóa ra là... Đang trốn ta.” Tử Kinh thì thào, nhìn bóng dáng dù ngồi rụt người vẫn rất cao lớn của hắn, chỉ cảm thấy hoang mang và buồn bã.

“Tại sao? “

“Ta... Ta...” Hắn lắp bắp, mãi mà không nói được nguyên do.

“Vậy để ta xem vết thương của huynh.”

Cô cố gắng đứng dậy tới gần, hắn lại vội vàng từ chối.

“Không cần! Không cần!” Hắn lắc đầu lia lịa, căng thẳng liếc qua cửa sổ ra vẻ muốn chạy, thậm chí còn giơ tay lên ngăn cô tới gần, “Nàng đừng tới đây! “

Câu nói này thật sự làm tổn thương cô.

Cô ngừng lại.

Sau đó mới phát hiện hấn giờ tay không phải ngăn cô tới gần mà là để che mặt mình.

Đêm quá tối, đèn đã tắt, cô thấy không rõ mặt hấn.

Nhưng hấn vẫn đưa tay che.

“Đã xảy ra chuyện gì? Mặt của huynh làm sao vậy? Để ta xem.” Cô nhanh chóng tới gần hấn, muốn kéo tay hấn ra.

“Đừng, đừng, nàng đừng nhìn!” Hấn cuộn mình trong góc, sống chết che mặt, không cho cô kéo ra.

Cô kéo không nổi cánh tay đã trở nên to khỏe của hấn, sức hấn quá lớn.

“Dạ Ảnh!” Cô tức giận, nhú mày. Hấn run bắn lên. Cô chưa bao giờ hung dữ với hấn, chưa bao giờ. Hấn biết cô tức giận, hấn có thể nhận ra được.

Hấn cúi đầu, che mặt, chỉ cảm thấy muốn khóc.

Không được! Hấn không thể khóc nữa! Hấn phải dũng cảm, kiên cường hơn mới có thể bảo vệ cô!

Hấn không phải mít ướt! Hấn tuyệt đối không muốn khóc nữa!

Dạ Ảnh cố gắng nén nước mắt, lại vẫn có chút chật vật.

Nhìn bộ dạng sợ hãi lại uất ức kia, Tử Kinh mềm lòng, không cố kéo tay hấn ra nữa.

Nhưng cô cũng không muốn hấn tiếp tục trốn tránh chính mình, cho nên cô đứng ở trước mặt hấn, nắm chặt hai tay, “Xin lỗi... Ta chỉ là lo lắng cho huynh mà thôi...”

Hấn cúi đầu, im lặng ngồi xồm trong góc.

Nhưng dù ngồi, hấn cũng đã gần cao hơn cô đứng.

Cô không đành lòng, đưa tay vuốt mái tóc đen của hấn.

“Để ta xem, được không?”

Vuốt ve dịu dàng này ít nhiều trấn an hấn nhưng hấn vẫn có chút sợ hãi.

Cô dịu dàng nói: “Dạ Ảnh... Cầu xin huynh...” Giọng cô mang theo bi thương khiến tim hấn không hiểu sao thất lại.

Hấn căng thẳng nuốt nước miếng, giọng khàn khàn: “Ta... Ta rất xấu...” Mấy ngày hôm trước hấn chạy đi tắm rửa phát hiện mình phát hiện mình trở nên thật xấu xí. Hơn một nửa khuôn mặt hấn đều bị ánh mặt trời làm tổn thương, loang lổ hết cả. Nếu là trước kia hấn sẽ chẳng thêm quan tâm, không để ý mình trông như thế nào... Nhưng giờ hấn lo lắng cô sẽ sợ hấn, sẽ ghét bỏ hấn.

Hấn che mặt, khàn khàn nói: “Nàng... Nàng sẽ sợ...”

“Sẽ không đâu.” Cô ngồi quỳ xuống, vuốt mu bàn tay hấn, nhỏ giọng hứa hẹn: “Ta sẽ không sợ.”

Tay của cô thật nhỏ nhưng cũng thật ấm.

Hấn Bất giác để cô nhẹ nhàng kéo tay che mặt hấn ra. Đầu tiên là tay trái, sau đó là tay phải.

Sau đó, cô nâng cằm hấn lên.

Hấn căng thẳng ngừng thở, nhìn cô.

Trong phòng rất tối, chỉ có ánh trăng mờ.

Cô không thể nhìn thấy rõ nhưng vẫn có thể nhìn thấy hơn nửa mặt hấn bị phủ bởi lớp vảy đen sẫm, vô cùng vụn vụn khô nứt.

Cô hít vào một hơi.

Hắn hơi co người lại, cuống quýt nhắm mắt muốn cúi đầu.

“Đừng.” Cô dùng hai tay đỡ lấy mặt của hắn, ngăn cản hắn, dịu dàng nói: “Đừng che.” Hắn nhắm chặt mắt nhưng không cúi đầu. Hắn không tài nào làm trái lời cô. Nhưng cô không dời tầm mắt, không rút tay về. “Còn đau không?” Cô dịu dàng hỏi.

Cô dường như không sợ. Hắn lắc lắc đầu, ôm một tia hi vọng, từ từ mở mắt ra.

Cô gái trước mắt nhìn hắn. Tầm mắt kiên định mà không hề né tránh của cô khiến tim hắn thất lại.

“Ta... Rất xấu...” Hắn tự ti nói.

Tử Kinh đau lòng lại cảm thấy buồn cười. Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng mơn trớn vết thương đã kết thành vảy. “Huynh không xấu, không xấu chút nào.”

Cô nghiêm túc. Hắn có thể nhìn ra từ trong mắt cô.

Trái tim vì cô mà trở nên ấm áp.

“Huống hồ ta còn từng thấy huynh xấu hơn rồi cơ.”

Hắn sững sốt, tròn tròn mắt nhìn cô.

Bộ dáng ngốc nghếch của hắn làm cô bật cười, nhỏ giọng giải thích: “Khi vừa gặp, huynh chỉ gầy còn da bọc xương. Giờ tốt hơn nhiều rồi.”

Vậy sao?

Hắn ngẩn ngơ.

“Nào.” Tử Kinh nắm tay hắn, đi về phía cửa sổ, hắn bắt giắc đi theo cô. Cô cầm lấy khăn vải sạch sẽ bên cạnh giường, quay lại quỳ trước hắn, nương ánh trăng nhẹ nhàng lau mặt cho hắn. Cô không dám đốt đèn, cô biết bóng hắn sẽ bị chiếu rọi lên trên cửa sổ, người phía ngoài sẽ tò mò đi lên xem xét. Thời gian qua cô đã băng bó rất nhiều vết thương cho hắn, cô biết nếu như hắn không đau thì nghĩa là gần khỏi rồi.

Dưới ánh trăng mờ, cô nhìn thấy lớp vảy trên mặt hắn khi lau quả nhiên bong ra từng mảng.

Hắn kinh ngạc nhìn cô chuyên tâm giúp hắn lau mặt, bắt giắc ngừng thở.

Trăng thu trong vắt.

Gió khẽ thổi bay tóc cô, lọn tóc đen lướt qua mũi hắn.

Trong lòng dâng lên một cảm xúc không tên quấn chặt lấy hắn, khiến hắn có chút khó chịu.

Hắn rất bẩn, bẩn không chịu nổi.

Không chỉ thân thể còn có trái tim.

Cô là người lương thiện, hắn chỉ là tiểu quỷ còn không bằng yêu quái thấp kém nhất.

Hắn vĩnh viễn không bao giờ có được người con gái trước mắt này.

Hắn biết, hắn biết, hắn biết rõ hơn ai khác, nhưng vẫn không tài nào ngăn cản được khát vọng đối với cô.

Tử Kinh ngược mắt, trông thấy hắn đang nhìn cô, cũng nhìn thấy khát vọng trong mắt hắn.

Cô bắt giắc ngừng tay. Trước đây hắn đã từng nhìn cô như vậy, khi đó cô chỉ cảm thấy đau lòng, nhưng hôm nay lại có thêm một thứ gì đó siết chặt trái tim. Cô không rõ đó là cái gì. Dưới ánh trăng ngũ quan của hắn rõ ràng, thật ra vốn không xấu.

Đôi mắt màu vàng kim của hắn phản chiếu khuôn mặt ngơ ngác của cô.

Trong ánh mắt hắn có khát vọng mang theo một chút tuyệt vọng.

Giống như vô thức, hắn giơ tay lên.

Tiếng tim đập dồn dập.

Cô chờ hấn chạm vào cô, nhưng tay hấn ngừng ở giữa không trung.

Hấn không thể chạm vào mặt cô như cô hay dịu dàng vuốt ve hấn. Móng vuốt của hấn quá dài, quá sắc. Bàn tay đen cứng của hấn ở trên mặt cô giống như hung khí.

Ý nghĩ này khiến hấn cứng đờ, nhưng khi hấn muốn rút tay về thì cô lại nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay hấn.

Hấn quên cả thở, chỉ có thể si ngốc nhìn cô.

Cô nhìn hấn, từ từ, từ từ, áp mặt vào lòng bàn tay hấn.

Khuôn mặt nhỏ mềm mịn của cô đầu tiên là hơi lạnh, sau đó dần ấm lên. Hơi ấm này từ lòng bàn tay truyền đến lồng ngực hấn.

Ấm áp như thế, chân thật như thế.

“Huynh không xấu.” Giọng cô thật dịu dàng, trong đôi mắt trong veo là khuôn mặt hấn. Khuôn mặt đó không còn gầy guộc, không còn hai má hõm sâu, không xấu xí như quỷ. Gương mặt đó là hấn.

“Cho dù huynh rất xấu cũng không sao.” Cô chăm chú nhìn hấn, “Ta không để ý.”

Sau đó cô thả lỏng bàn tay đang cầm cổ tay hấn, khuôn mặt nhỏ áp vào bàn tay to của hấn, nhắm mắt, thở dài, giống như thật sự thích hấn chạm vào, giống như trong tay hấn thật sự có thể làm cô cảm thấy an tâm.

“Cảm ơn huynh đã cứu ta.” Cô nói.

Câu chữ Ěm ái như giọt nước rơi xuống mặt hồ êm ả, chậm rãi khuếch tán.

Trong đêm tối yên tĩnh, cũng trong lòng hấn.

Cảm nhận sự ấm áp trong tay, nhìn khuôn mặt cô nhỏ bé yếu ớt lại an tâm, hấn không dám hy vọng xa vời, lại không kiềm chế được khẩn cầu dưới đáy lòng.

Cái gì cũng được, chỉ cần có thể ở lại bên cô, muốn hấn làm cái gì cũng được. Cho dù chỉ là chiếc vòng trên tay cô, cho dù chỉ là một cây trâm trên tóc cô, chỉ cần có thể ở lại bên cô

Chỉ cần có thể ở lại bên cô là tốt rồi.....

18. Q.1 - Chương 18

Thu đi đông tới. Đường như trong nháy mắt lá đã rụng hết. Cuồng phong gào thét mấy ngày, cuốn bụi bay mù mịt. Từ ngày Tử Kinh gặp chuyện không may trên núi đến nay đã qua gần một tháng.

Buổi sáng hôm đó, các pháp sư trong thôn lo lắng nhìn cô rời đi, nhưng cô lại không hề lo lắng, bởi vì Dạ Ảnh sẽ chờ cô ở đây.

Gần ra khỏi thôn, cô đã nhìn thấy hấn. Hấn mặc áo tơi, ẩn thân trong rừng, cùng cô lên núi, trên đầu đội chiếc mũ mới cô cho hấn. Khi tới khúc quẹo, thôn làng đã khuất, hấn lập tức nhảy ra.

“Ta bế nàng lên núi được không?” Thấy sắc mặt cô hơi tái, hấn không nhịn được hỏi.

“Huynh chắc chắn?” Trên lưng hấn có vết thương, tuy giờ chỉ còn sẹo nhưng vẫn cô lo hấn vẫn chưa khỏi hẳn.

“Ừ.” Hấn gật đầu.

“Vai của huynh hết đau chưa?” Cô hỏi.

“Không đau.” Hấn nói chắc như đinh đóng cột: “Thật đó, hơn nữa ta bế nàng đi nhanh hơn.”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hấn, cô mỉm cười, không từ chối nữa. “Ừ, được rồi, làm phiền huynh.”

Hấn hài lòng nhếch miệng cười, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng bế cô lên, để cô ngồi trên cánh tay phải rắn chắc của hấn, sau đó dùng tay trái cẩn thận ôm ngang hông cô.

Tử Kinh tựa vào ngực hắn, cầm lấy bờ vai hắn.

Khi hắn đứng lên, cô mới phát hiện hắn thật sự đã trở lên rất cao lớn và cường tráng.

Tuy rằng phải bế cô nhưng hắn có vẻ vô cùng thoải mái, giống như cô chỉ là một bó hoa vậy.

“Ta đi nhé.” Hắn nói.

“Được.”

Hắn ôm cô nhảy vút lên đến trăm thước, cô hoảng sợ, nhưng hắn ôm cô rất vững, cô không lo hắn sẽ làm cô rơi xuống đất nhưng vẫn căng thẳng ôm chặt cổ hắn.

Hắn nhảy như bay trên sườn núi, nhảy mấy lần đã đến giữa sườn núi, giống như chỉ trong nháy mắt hắn đã mang cô tới bìa rừng.

Gió gào thét bên tai cô, cô quay đầu nhìn má nửa bên mặt hắn trong gió, kinh ngạc không thôi.

Ngày đó, hắn ôm cô chạy xuống núi mất một khắc, nhưng bây giờ chỉ trong chốc lát hắn đã mang cô vào rừng, sau đó đi đến nơi thờ phụng. Đến bãi cỏ, Dạ Ảnh cẩn thận đặt cô xuống. Bình minh còn chưa tan. Nắng sớm chiếu xuyên qua lá cây. Tử Kinh ngẩng đầu, sững sờ nhìn hắn cao lớn lại cường tráng đứng thẳng người dậy, không thốt được nên lời.

Thấy cô không nói gì, hắn lo lắng cúi đầu, rầu rĩ nhìn cô.

“Ta chạy quá nhanh sao? Vết thương của nàng đau à?”

Nhìn khuôn mặt lo lắng của hắn, một suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu.

Ngày đó hắn chạy, chứ không nhảy giống như ngày hôm nay.

Cô há miệng, bỗng hiểu được, ngày đó hắn chạy là sợ nhảy thế này, lực rung quá mạnh động tới vết thương, làm cô chảy máu nhanh hơn.

Nên hắn thà chịu đựng để ánh sáng mặt trời đốt cháy đau đớn, cẩn thận che chở cho cô, chạy xuống núi, cũng không muốn mạo hiểm nhảy xuống núi. Cho dù vậy có thể rút ngắn thời gian hắn bị phơi dưới ánh mặt trời, có thể khiến hắn bớt đau đớn.

“Tử Kinh?” Trong mắt hắn có bất an. “Nàng có sao không?”

“Ta không sao.” Cô lắc đầu, cong khóe môi, nhìn hắn nói, “Ta chỉ đột nhiên phát hiện một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hắn tò mò hỏi.

“Huynh thật đẹp trai.” Cô mỉm cười.

Hắn sững sốt, mặt lập tức đỏ bừng lên. Cô bật cười, xoay người đỡ giỏ trúc sau lưng xuống, quỳ trước tảng đá, lấy hộp bên trong ra để lên bàn đá trống không trong hang động. Khi cô đứng lên, khuôn mặt ngăm đen của hắn vẫn còn hơi đỏ.

Tử Kinh cười nhìn hắn, “Trước đây ta vẫn muốn tới một nơi, huynh đưa ta đi được không?”

“Nàng muốn đi đâu?”

“Đỉnh núi.”

Hắn ngồi xuống, cẩn thận ôm lấy cô.

Tử Kinh ôm cổ hắn, để hắn bế cô nhảy vọt lên.

Ngọn núi này rất cao, hắn mất một lúc mới xuyên qua được tầng tầng biển mây, leo đến đỉnh núi.

Nơi ấy có một gốc cây khổng lồ đứng sừng sững.

“Huynh có thể đưa ta lên không?” Cô chỉ vào một cành khô trên cây đại thụ, nhìn hắn nói: “Ta muốn lên xem.”

Hắn gật đầu, nhảy một cái đã bắt được cành khô vững chắc, đặt cô ngồi lên.

Dạ Ảnh để cô dựa vào thân cây, còn mình thì ngồi bên cạnh cô, đề phòng cô bị ngã.

Cô ngồi trên cành cây vững chắc phóng tầm mắt ra xa. Trước mặt là dãy núi trùng trùng, biển mây trắng ầm ầm sóng dậy. Ngôi làng dưới chân núi đã bị mây mù che phủ. Xa xa, mặt trời từ từ mọc lên ở phía đông. Biển mây như đang cuộn sóng dưới chân cô.

Đã rất lâu rồi hấn chưa được ngắm mặt trời mọc.

Nếu là trước đây, hấn sẽ rất sợ, nhưng cả người hấn đã được che kín, nón trên đầu cũng che hết ánh sáng mặt trời.

Màu vàng của ánh dương chậm rãi lộ ra từ mây và núi, chiếu sáng vạn vật, đầu tiên là màu cam vàng óng, sau đó là bảy sắc màu. Đường như trong nháy mắt, vạn vật tỉnh giấc.

“Rất đẹp phải không?”

Hấn quay đầu rũ mắt, chỉ thấy cô cầm tay hấn, nhìn hấn mỉm cười.

“Phải”. Hấn cầm tay cô, khàn khàn đáp: “Rất đẹp.”

Cô vui vẻ mỉm cười.

Sau đó hấn nhận ra, cô muốn lên đây là để cho hấn xem.

Ánh mặt trời chiếu xuống người cô, nhìn cô dịu dàng mỉm cười, hấn biết, bất kể tương lai có xảy ra chuyện gì, hấn mãi mãi sẽ không quên được nụ cười này.

Tuyết rơi. Mặt đất bị bao phủ bởi một màu trắng xóa. Hấn từ trong bóng tối bò ra ngoài hang thì mới chợt phát hiện trên đất có tuyết đọng. Mấy ngày qua, hấn chăm chỉ đi tới đi lui giữa hai nơi, mang cô lên núi, xuống núi, khoảng thời gian lên lút này vừa an nhàn vừa ấm áp.

Mỗi khi rời khỏi cô về với bóng tối âm u ảm ứt đều làm hấn cảm thấy chán nản và đau khổ, nhưng hấn sợ nếu hấn không mang đồ hiến tế về sẽ khiến Ô Liệp đích thân lên lấy.

Chỉ cần cô còn là người giữ cửa, hấn tuyệt đối không thể mạo hiểm để Ô Liệp nhìn thấy cô.

Đúng như hấn đoán, trời vẫn còn âm u.

Hấn cầm cái bao chứa tất cả tài sản của mình, trong đêm đen chạy đến suối nước nóng, sau đó nhảy xuống nước, dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa sạch sẽ.

Có nhiều lúc hấn muốn nói cho cô biết, hấn đi ra từ trong hang động kia.

Cô không cần phải cực khổ lên núi, hấn có thể giúp cô mang đồ cúng về.

Thế nhưng hấn muốn ở bên cô nhiều hơn.

Hấn muốn cùng cô ở trong rừng, ăn đồ cô nấu, nghe cô kể những chuyện cô nghe từ người khác. Hấn muốn ở mãi bên cạnh cô. Khát vọng này không kêu gào, khuếch tán trong lòng hấn. Hấn muốn cùng cô cao chạy xa bay. Đó là suy nghĩ to gan, ích kỉ và ti tiện.

Trước đây, rời hang động khiến hấn sợ hãi. Nhưng sau này hấn phát hiện, những yêu ma kia không quan tâm đến hấn như hấn tưởng.

Hấn vốn lo mình càng ngày càng cường tráng sẽ bị các yêu quái khác phát hiện, nhưng sự thật chứng minh là hấn suy nghĩ quá nhiều, yêu ma vốn không để thứ thấp bé như hấn vào mắt.

Hấn có đứng thẳng lưng cũng chỉ cao bằng nửa Ô Liệp.

Hấn gầy hay béo, đối với bọn chúng mà nói không có gì khác cả.

Đúng vậy, nếu như hấn mất tích quá lâu, Ô Liệp sẽ cho hấn một trận, nhưng chỉ trong trường hợp Ô Liệp nhận ra sự vắng mặt của hấn.

Sự tồn tại của nữ pháp sư kia giống như mê được làm đám yêu ma mê muội, chúng luôn nghĩ đến cô ta.

Mấy ngày trước, hấn về muộn, hấn cứ tưởng mình sẽ bị đánh một trận tơi bời, hấn thậm chí còn chuẩn bị sẵn một túi thức ăn của con người, định mượn cơ tìm thức ăn cho nữ pháp sư kia.

Nhưng Ô Liệp không có ở đó, tên quỷ ti tiện kia đang bận lấy lòng đại nhân, mong sao tới ngày trăng tròn được xếp phía trước, được ăn thêm tí thịt, uống thêm ít máu.

Hơn trăm yêu quái bắt nạt hấn vốn đã quên sự tồn tại của hấn. Giây phút đó, hấn phát hiện mình có thể chạy trốn. Hấn có thể cùng Tử Kinh cao chạy xa bay đến thâm sơn xa xôi, sống yên ổn qua ngày. Bọn chúng phải mất một thời gian mới phát hiện hấn biến mất, bọn chúng bị kết giới ngăn cản, không thể ra khỏi nơi này. Chỉ cần hấn đủ cẩn thận, hấn có thể mang cô rời đi, trốn đi rất xa, chạy tới nơi hồn thể của bọn chúng không thể tới.

Lúc đó, hấn và cô sẽ an toàn.

An toàn và tự do.

Vừa nghĩ ra chuyện này, hấn gần như không kiềm chế được muốn chạy lên mặt đất, xuống núi tìm Tử Kinh, thuyết phục cô chạy trốn cùng hấn.

Nhưng hấn nén niềm vui sướng và xúc động đang dâng trào trong lồng ngực xuống.

Hấn tiếp tục công việc trong tay, dọn lớp bụi dày trên đất, lau sàn, bị yêu quái coi thường hấn sai bảo, bị yêu hấn nhìn hấn không thuận mắt đánh đập.

Cho dù bị đánh đến vỡ đầu máu chảy, hấn vẫn không phản kháng.

Cố nén hưng phấn, hấn lẳng lặng chờ đợi, đợi đến ngày trăng tròn.

Qua mấy lần kinh nghiệm, hấn biết chỉ cần đến trăng tròn, sẽ không ai để ý đến sự vắng mặt của hấn.

Bọn chúng điên cuồng vì nữ pháp sư.

‘Van người, thả ta đi, ta là bạn của Tử Kinh!’

‘Xin người thả ta!’

Tiếng cầu xin của cô ta vang vọng trong đầu hấn, nghĩ đến cô gái bị nhốt ở cửa Thương Khung, trong lòng hấn đột nhiên bất an. Hấn trồi lên từ giữa dòng suối, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Tầng mây dày đặc bị gió thổi tan, mặt trăng sắp tròn treo trên đỉnh đầu.

‘Xin người...’

Hấn dùng sức vẩy nước trên người, cũng vẩy đi gương mặt tái nhợt kia.

Không!

Cô gái kia không liên quan tới hấn.

Hấn trải qua bao nhiêu vất vả mới bò ra khỏi vực sâu không đáy.

Không dễ gì mới thoát khỏi bóng tối đáng sợ.

Hấn thân mình còn lo chưa xong, hấn không bao giờ... Trở về nơi đó nữa.

Mấy trăm năm qua, hấn đã quên chính bản thân, hấn chờ rất lâu, mới chờ được bọn chúng quên hấn.

Không ai có thể khiến hấn trở lại nơi kinh khủng kia.

Hấn bơi vào bờ, trèo lên bờ, mặc áo tơi, đội mũ, đeo bao tay.

Đêm nay là trăng tròn.

Hấn đã sớm tính toán, bây giờ hấn xuống núi tìm Tử Kinh, nếu cô đồng ý, hấn sẽ lập tức mang cô đi.

Bọn chúng sau khi điên cuồng phải ngủ ít nhất ba ngày.

Ba ngày sau, hấn đã mang cô chạy ra khỏi phạm vi bọn chúng có thể tới.

19. Q.1 - Chương 19

Trời còn chưa sáng. Trong thôn vẫn yên tĩnh như thường. Lớp sương mù mỏng bao trùm khắp thôn. Hấn tràn đầy chờ mong, yên lặng nhảy tới cửa sổ phòng cô sau đó nhẹ nhàng đẩy ván cửa cô để sẵn cho hấn.

Trong phòng không có người khác, chỉ có cô nằm trên chiếc giường nhỏ.

Hũ sưởi sáng lên những đốm lửa nhỏ trong bóng đêm, tỏa ra ấm áp.

Hấn ngồi trên bệ cửa sổ, đang định vào lại bỗng dừng lại.

Có cái gì đó không ổn lắm.

Trực giác đã tính nào đó nhắc nhở hấn.

Hấn nghe được tiếng hít thở.

Hoặc phải nói là hấn không nghe được tiếng hít thở.

Khi hấn đẩy ván cửa sổ thì trong phòng ngoại trừ cô còn có tiếng hít thở khác, đó không phải kiểu hít thở có quy luật, mà là bỗng nhiên có người ngừng thở.

Tiếng hít thở biến mất khiến lông tơ trên cổ hấn dựng đứng. Hấn hấn phải lập tức rời đi, nhưng hấn chần chừ, hấn nhớ tới Tử Kinh. Ngay trong khoảnh khắc ngần ngừ đó, một mũi tên từ phía sau bắn trúng vai hấn. Mũi tên kia lực cực lớn, hấn bị mũi tên kéo ngã vào trong phòng.

“Dạ Ảnh.”

Tử Kinh giật mình tỉnh lại, hốt hoảng đứng dậy. Thấy là hấn, cô đang định tiến lên, bên cạnh lại có vô số pháp sư nhảy ra.

Trong phòng sáng trưng.

Vô số ánh đuốc sáng lên.

Hai người trong số đó nhanh chóng kéo cô lại, những người khác cầm pháp khí trong tay vây quanh hấn đang trúng tên nằm trên đất.

“Buông ra, mấy người làm gì vậy! Dạ Ảnh!” Cô hoảng sợ, muốn tới giúp hấn.

Trong bóng tối, hấn muốn xông về phía cô, muốn bảo vệ cô, lại bị pháp khí trong tay pháp sư đánh trở về hết lần này đến lần khác.

Sao lại thế này? Vì sao bọn họ ở trong phòng cô? Làm thế nào mà họ phát hiện Dạ Ảnh?

Tử Kinh hốt hoảng muốn đẩy pháp sư đang giữ cô nhưng lại bị nắm chặt.

Không biết tại sao bọn họ lại phát hiện ra hấn, còn giăng bẫy chờ hấn tự chui đầu vào lưới.

Cô không biết sao mình lại ngu xuẩn đến vậy, sao hết lần này đến lần khác dung túng hấn đến thôn tìm cô? Cô biết một ngày nào đó chuyện này sẽ bị phát hiện. Nhìn hấn bị các pháp sư đánh, cô đột nhiên hiểu ra. Bởi vì cô rất muốn gặp hấn, không chỉ muốn gặp hấn ở trong rừng, không chỉ vào ban ngày... Cô khát khao lúc nào cũng được thấy hấn, muốn thấy nụ cười ngốc nghếch của hấn, muốn thấy dáng vẻ ngần ngừ của hấn, thấy hấn vì cô mà vui vẻ.

Trên thế giới này hấn là người duy nhất quan tâm cô.

“Buông ra!” Cô hoảng sợ thét lên, lo cho hấn. “Dạ Ảnh!”

Ánh lửa bập bùng, tiếng trống thùng thùng.

Các pháp sư niệm cổ chú.

Âm thanh đó khiến đầu hấn đau muốn nứt ra.

Hấn hoảng hốt sợ hãi, tức giận rít gào bọn họ, nhưng hấn tới đâu cũng bị pháp khí trong tay pháp sư đánh trở về, mỗi lần đánh đều in dấu thiêu trên người hấn.

Đau quá! Đau quá!

Hắn muốn chạy trốn, thế nhưng cô đang khóc, hắn nhìn thấy cô qua ánh lửa chập chờn.

Tử Kinh.

Hắn muốn dẫn cô đi, hắn phải bảo vệ cô!

Hắn thở dốc, gằm thét, hắn cố gắng lao tới bên cô.

Ba pháp sư cầm một cây trượng bằng đồng khắc đầy chú văn, đánh vào người hắn, khiến hắn ngã xuống đất. Hắn đứng lên, lại bị đánh ngã. Hết lần này đến lần khác, hết lần này đến lần khác, hắn bị đánh đến vỡ đầu máu chảy, cả người đầy vết thương.

“Dừng tay! Không được, đừng đánh! Đừng đánh!” Tử Kinh hét hoảng kêu khóc.

Tên xuyên qua vai hắn, như đồng đỏ nung nóng thiêu đốt hắn.

Pháp trượng đáng sợ đánh đến hắn không bò dậy được nữa, chỉ có thể cách ánh lửa chập chờn nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của cô.

Xin lỗi...

Hắn muốn xin cô tha thứ, mở miệng lại chỉ toàn ho ra máu.

Bởi vì hắn ngẩng đầu lên, một trượng khác lại đập vào đầu hắn.

“Không!”

Sợ hắn bị đánh đến chết, Tử Kinh ra sức giãy khỏi kiềm chế của các pháp sư, nhào về phía hắn.

Ba người cầm trượng có hai người không kịp thu thế, đánh một trượng vào lưng cô.

Một trượng đó, mặc dù pháp sư kia đã thu lực nhưng vẫn khiến cô bong da tróc thịt. Cô đau đớn hít vào một hơi, ngay cả kêu đau cũng không nổi, chỉ có thể run rẩy ôm chặt hắn.

Xung quanh truyền đến tiếng kêu sợ hãi của mọi người.

“Mau dừng tay!” An Ba Kim kêu lên. Nhưng không kịp nữa rồi, một trượng khác lại hạ xuống. Bọn họ vừa nghĩ vậy liền thấy con yêu quái bị đánh đến thoi thóp kia vươn tay ôm cô vào lòng, bảo vệ cô trong ngực, dùng tay đỡ một trượng.

Xì!

Pháp trượng đánh vào cánh tay ngăm đen của hắn, dấu in bốc khói trắng.

Hắn đang bảo vệ cô.

Con yêu quái kia đang bảo vệ Tử Kinh.

Đầu hắn đầy máu, cả người chằng chịt vết thương, tuy rằng sợ hãi đau đớn đến thở không nổi, nhưng hắn lại cẩn thận ôm chặt Tử Kinh đang đau đớn đến phát run. Hắn phần nọ nhìn chăm chăm các pháp sư, gằm thét, trong ánh mắt tối tăm đỏ ngầu có lệ quang dịu dàng.

Bọn họ chưa từng thấy yêu quái bảo vệ con người.

Yêu quái đều vì tư lợi, vì tiện vô cảm, là súc sinh mất đi lí trí.

Yêu quái luôn chỉ biết nghĩ đến bản thân trước tiên, bọn chúng luôn đặt lợi ích của mình lên đầu, nhưng con yêu quái này lại đang bảo vệ cô.

Dáng vẻ kia không giống như dùng cô làm con tin, không giống như đang dùng cô làm lá chắn.

Hắn đang bảo vệ cô!

Các pháp sư khiếp sợ nhìn hắn và cô, yên lặng không lên tiếng. Trong gian phòng, không ai dám cử động. Dạ Ảnh vừa sợ vừa phần nọ, hắn cảnh giác nhìn chăm chăm các pháp sư, không đứng vững nổi. Tay hắn

run, chân hần run, hần cố sức thở gấp, nhưng khói trong phòng khiến hần khó chịu. Bỗng một hơi nóng xộc lên, cổ họng hần ngòn ngọt, ho sặc sụa. Hần ho ra máu, ngã ra đất.

Hần đau đớn hít một hơi, nhưng vẫn không thể thở nổi.

“Dạ Ảnh!” Tử Kinh nhìn đau vuốt ve hần, hoảng sợ hô: “Dạ Ảnh, huynh có sao không?”

Bỗng đứng, một thầy mo hoàn hồn, tiến lên phía trước.

“Tử Kinh! Cô điên rồi sao? Mau tránh ra!”

Cô chắn trước mặt hần, nhìn thầy mo, khuôn mặt tái nhợt, giọng nói run rẩy: “Không... Ta không muốn. . .”

“Cô biết cô đang làm cái gì không?”

“Đương nhiên biết. . .” Cô hít sâu một hơi, mắt rưng rưng nhìn các pháp sư trong phòng: “Ta đang ngăn mọi người giết huynh ấy.”

“Hần là yêu quái!” Một nữ pháp sư chỉ trích.

“Huynh ấy đã cứu ta!” Tử Kinh quay đầu nhìn bà ta, giải thích cho hần, “Ngày đó là huynh ấy cứu ta từ trong tay đao binh, yêu quái cũng có yêu quái tốt!”

“Cô đã bị hần lừa, hần nhất định vì lợi dụng cô mới cứu cô.” Một thầy mo nói.

Dạ Ảnh phần nộ trừng người đó, tức giận muốn cãi lại nhưng không được, chỉ cố gắng hít thở đã khiến hần dùng gần hết sức lực. Cảm giác được hần tức giận, Tử Kinh nắm tay trấn an hần, quay đầu nhìn người đó: “Huynh ấy không lợi dụng ta!”

“Yêu quái đều ích kỷ, bằng không bọn chúng cũng không bị gọi là yêu quái.” Một nữ pháp sư khác nhắc cô.

“Vậy bà nói cho ta biết, yêu quái và tinh linh có gì khác nhau? Yêu quái và chúng ta có gì khác nhau?” Cô khóc, hỏi các pháp sư trước mặt. “Chúng ta và bọn họ rất cuộc có gì khác nhau? Mà chúng ta có thể cao cao tại thượng phán xét bọn họ, đuổi bọn họ, thậm chí là giết bọn họ?”

“Yêu quái sẽ ăn thịt người.” Thầy mo già đứng phía trước trầm giọng nói, “Cho nên chúng ta mới phải ngăn chặn bọn chúng.”

“Nhớ A Mã của cô không?” An Ba Kim tiến lên, lo lắng nhìn cô, khuyên nhủ. “Lúc ông ấy còn trẻ từng có tinh linh bên cạnh, nhưng tinh linh của ông ấy biến thành yêu quái.”

Cô hoảng sợ nhìn An Ba Kim.

“Tinh linh của A Mã cô tẩu hỏa nhập ma, bắt đầu ăn thịt người.” An Ba Kim nhìn cô, giọng nói khô khốc. “Cho nên A Mã cô mới tự tay giết tinh linh biến thành yêu quái của ông ấy.”

Cái gì?

Sắc mặt cô trắng bệch nhìn An Ba Kim, gần như thở không nổi.

Khuôn mặt đau thương của A Mã hiện ra trước mắt. Cô có thể cảm nhận được Dạ Ảnh ở phía sau run rẩy sợ hãi. “Tinh linh của A Mã tham muốn quá nhiều, vượt qua giới hạn, không ngại ăn thịt người để đạt được mục đích, nên mới biến thành yêu quái. Đó chính là sự khác biệt giữa chúng ta và bọn chúng. Chúng ta và tinh linh chỉ lấy những thứ chúng ta cần, yêu quái lại tham lam muốn tất cả, ăn thịt người là phương pháp nhanh nhất để bọn chúng tăng sức mạnh, cho nên dù đã no bụng, bọn chúng vẫn muốn ăn thịt người.”

Thầy mo già nhìn cô. “Sở dĩ yêu quái là yêu quái bởi vì yêu quái vĩnh viễn không cảm thấy thỏa mãn, vĩnh viễn không biết kiềm chế, vĩnh viễn lòng tham không đáy, bọn chúng phá vỡ cân bằng!”

“Dạ Ảnh chưa từng cố ý làm tổn thương ta!” Cô cất tiếng ngắt lời lão.

Thậm chí ban đầu hần cắn cô cũng không phải vì ăn muốn cô, nếu không hần đã sớm xé xác cô, nuốt cô vào bụng.

Cô khóc nhìn thầy mo già nua, hỏi ngược lại: “Ông có thể khẳng định yêu quái nào cũng ăn thịt người sao? Ông có thể khẳng định yêu quái nào cũng xấu xa sao? Người còn có tốt có xấu, các người nói cho ta biết, ông nói cho ta biết, trong nhiều yêu quái như vậy, không có yêu quái nào không ăn thịt người sao? Không có yêu quái nào hướng thiện sao? Ông có thể khẳng định, tất cả những việc này không phải do chúng ta ngạo mạn phiến diện tự cho là đúng sao?”

Nhìn cô hồ đồ, trưởng làng phần nộ trợn trừng mắt, nện xuống đất, gầm lên.

“Im miệng!” Ông ta giận dữ chỉ trích: “Yêu nghiệt làm việc ác, trăm nghìn năm qua đều như thế! Cô lại cố chấp mê muội không phân biệt được đúng sai, bị tiểu yêu này mê hoặc đầu óc, nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy!”

Cô không im miệng, trái lại nhìn ông ta và đám người trong phòng, nói: “Chúng ta không giết động vật để ăn thịt? Chúng ta không đoạt hồn phách để cung phụng yêu ma trên núi? Chúng ta không hiến tế người trông coi, để bảo vệ bản thân mình? Tất cả mọi người trong chúng ta rốt cuộc có gì khác bọn họ? Chúng ta và bọn họ vốn giống nhau!”

Đó là sự thật không người nào dám nói, cô lại nói toạc ra như thế.

Tử Kinh nhìn họ, gương mặt nào cũng khiếp sợ đến cùng cực, cô nói: “Huynh ấy đã cứu ta, nếu không có huynh ấy, ta đã sớm chết rồi, nếu các người muốn giết huynh ấy, thì giết ta trước đi!”

“Cô điên rồi!” Thầy mo già thở hổn hển gõ cây gậy, mái tóc trắng bạc bởi vì phần nộ mà lay động.

Ông ta vừa dứt lời, cô đã quỳ xuống đất, nước mắt rơi như mưa, cầu xin.

“Ta đời này chưa từng yêu cầu bất cứ thứ gì...”

Cô nhìn từng gương mặt quen thuộc trong phòng, khăn khăn kiên định cam đoan: “Ta sẽ trông chừng ngọn núi này, ta sẽ tiếp tục lên núi cung phụng, ta sẽ cam tâm tình nguyện ở lại nơi đây, ta sẽ không lập gia đình, sẽ không sinh con, cả đời sẽ không rời đi, đến chết vẫn ở lại nơi này...”

Từng giọt lệ nóng hổi theo từng câu thề của cô, chảy xuống trên khuôn mặt tái nhợt của cô.

“Cầu xin các người, chỉ cần các người thả huynh ấy đi, ta sẽ bảo huynh ấy rời xa nơi này, đến núi sâu không người ở phía tây, ta đảm bảo huynh ấy sẽ tuyệt đối không làm hại bất cứ ai!”

“Cô!” Lão thầy mo tức giận đến run người.

“Ta xin ông!” Cô khom lưng rạp người dập đầu trước ông ta, giọng nói nghẹn ngào: “Nể tình Dạ Ảnh đã từng cứu ta một mạng... Xin tha cho huynh ấy con đường sống...” Cô dập đầu với từng nữ pháp sư và thầy mo trong phòng, vết thương trên lưng rịn máu nhuộm đỏ cả quần của cô.

“Ta xin ông!”

“Ta xin ông!”

“Ta xin bà!”

Các pháp sư thật sự không phải là người vô tình.

Bọn họ vốn có lòng áy náy với cô.

Yêu quái kia ở sau lưng cô đang kéo chút hơi tàn, bọn họ chỉ cần cho hắn thêm một nhát trí mạng là có thể dễ dàng giết hắn. Nhưng nhìn Tử Kinh trên lưng đầy máu, không ngại đau đớn dập đầu cầu xin bọn họ, mọi người ở đây đều không thể tàn nhẫn xuống tay với hắn.

“Được rồi!” Trưởng lão hét lớn.

Cô ngẩng đầu nhìn thầy mo già đã nhìn cô lớn lên, nước mắt lưng tròng.

Thầy mo già nua cầm chặt pháp trượng, lớn giọng nói: “Cô sẽ hối hận.”

Cô biết, ông ấy cuối cùng đã nhượng bộ.

Nước mắt nóng hổi trào ra như đê vỡ.

“Sẽ không, ta sẽ không hối hận.” Cô khụy người quỳ rạp trước mắt ông ấy, khóc không thành tiếng nói cảm ơn: “Cảm ơn ông . . . Cảm ơn ông . . . Cảm ơn mọi người...”

“Không cần cảm ơn ta!” Trưởng lão tức giận nói: “Cô hãy bảo hắn rút đi! Sau này còn để chúng ta nhìn thấy sẽ giết không cần lý do!”

Các nữ pháp sư và thầy mo lần lượt rời đi. Cô vội vàng dập tắt khói trừ tà đang lượn lơ, xoay người chăm sóc hắn.

Gió đêm kéo tới, xua tan khói hương.

“Xin lỗi. . .” Tử Kinh run rẩy vỗ về Dạ Ảnh nằm trên mặt đất, hắn đau đớn cuộn người lại, trên người đã bị đốt cháy đen.

“Xin lỗi. . .” Cô ấy nức nở khóc, bôi thuốc cho hắn.

Thuốc mỡ lạnh lẽo làm hắn đỡ hơn một chút, vết thương của hắn bắt đầu khép lại.

Không khí trong trẻo lành lạnh không làm hắn hít thở không thông nữa, rốt cuộc hắn đã có thể hô hấp nhưng vẫn cảm thấy đau đớn.

Hắn như dã thú bị thương, thở phì phò trên mặt đất, hơi thở biến thành khói trắng.

Nước mắt của cô rơi trên mặt hắn, chảy xuống.

Hắn chặt vật bò dậy, giơ tay lau nước mắt trên mặt cô.

“Đừng khóc... Huynh đừng khóc...” Tử Kinh nhìn hắn, tim như thắt lại, nước mắt tuôn trào như suối. “Huynh đi đi. . .” Tay cô run run dịu dàng vuốt mặt hắn, đau thương nói: “Đến ngọn núi phía tây sinh sống, ở đó rất rộng, không người...”

Hắn đau khổ nhìn cô, biết rõ là không thể, nhưng vẫn không nịn được, run run khẩn cầu: “Nàng cùng ta... Chúng ta cùng nhau.”

“Ta không thể.” Cô đau lòng nhìn hắn, nước mắt làm nhòe tầm nhìn. Ta rất muốn, thể nhưng ta không thể.”

Cô là người canh giữ, nếu cô và hắn cùng đi, pháp sư tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô, bọn họ sẽ đuổi theo bắt cô lại, lúc đó hắn chắc chắn sẽ bị giết.

“Ta ở lại đây!” Hắn có thể trốn trong rừng, chỉ cần không xuống núi, không vào thôn là được rồi.

“Không được!” Biết hắn đang suy nghĩ chuyện gì, cô không đợi hắn nói xong đã sợ hãi ôm mặt hắn nói: “Huynh nhất định phải đi, rời khỏi nơi này, không được trở lại nữa, có nghe không?”

Hắn không muốn, hắn muốn ở bên cô!

“Huynh bắt buộc phải đi!” Tử Kinh hoảng sợ cầu xin hắn. “Trưởng lão không nói đùa, ông ấy sẽ phái người lên núi với ta, sẽ đi theo ta; lần sau, bọn họ tuyệt đối không tha cho huynh đâu.”

Cô không phải hoàn toàn không thể thay thế, cô còn rõ chuyện này hơn ai khác.

Khi cần thiết, bọn họ vẫn sẽ chọn người đảm nhận vị trí người canh giữ tiếp theo. Những đối tượng có thể đảm nhận vị trí sợ bị chọn trúng sẽ ra sức bảo vệ cô. Cho dù là phải theo cô lên núi, hay săn đuổi hắn. Bởi vì đó chỉ là tạm thời, không phải cả đời. Thế nhưng nếu cô chết, sẽ đổi thành bọn họ.

Cho nên A Mã mới phải lặn lội tìm một người ở xa không nơi nương tựa như cô, bởi vì không có ai tự nguyện ở lại đây cả.

Mười năm trước không có, mười năm sau cũng không.

“Xin huynh hãy đồng ý!”

Hắn không muốn! Hắn không muốn! Hắn không muốn!

Hắn muốn lớn tiếng cãi lại, muốn khóc xin cô, nhưng không tài nào mở miệng.

Cô đã dập đầu với từng nữ pháp sư thầy mo mới đổi được cái mạng này của hần, hần không có tư cách nói với cô rằng hần không muốn!

Tử Kinh xoa mặt hần, kiên cường nở nụ cười, trấn an hần: “Huynh hãy nghe ta nói, con người chỉ sống hơn chục năm ngắn ngủi, nhưng huynh còn một cuộc sống rất dài, ta không muốn lại nhìn thấy huynh bị thương. A Mã đã nói ta rồi, cao nguyên ở phía tây tuy không bằng nơi này, nhưng có thảo nguyên mênh mông vô tận, núi non xinh đẹp, không có người, huynh có thể chạy nhảy thỏa thích ở đó, không có người bắt huynh, không có người làm hại huynh ...”

Hần cúi đầu, nhìn cô, giọng nói khàn khàn vang lên: “Thế nhưng nơi đó... Không có nàng...”

Trời ạ. Nhìn khuôn mặt buồn bã của hần, nhìn đôi mắt rưng rưng đầy nước mắt, Tử Kinh bịt miệng, lòng rung động.

“Nơi ấy, không có nàng.” Giọng nói khàn khàn đau khổ của hần lại vang lên. Nghe từng câu từng chữ hần nói, cô hít sâu nhưng vẫn không đè nén được đau đớn trong lòng, không chối bỏ được tình cảm đang trào dâng từ sâu trong đáy lòng.

Cô quỳ dậy, không kiềm được ôm hần, ôm rất chặt, khóc nói: “Huynh nhất định phải đi . . . Nhất định phải đi. . . Xin huynh, hứa với ta . . . Hứa với ta . . . “

Cô gái ấm áp trong lòng run rẩy như lá trong gió.

Cô đau thương như vậy, thống khổ như vậy.

Bởi vì hần.

Trái tim như bị lửa thiêu.

Nước mắt cố nén lặng lẽ chảy xuống.

Hần nhẹ nhàng giơ hai tay ôm cô lần cuối.

“Được, ta đi.”

20. Q.1 - Chương 20

Hần đi rồi. Khi trời sáng, hần chân thấp chân cao rời đi trước mắt cô.

Đầu tiên hần đi về phía tây, sau đó vòng lại một vòng lớn, đến tận khi trời tối mới quay về rừng rậm, khóc lóc lên núi, trở lại hang động tăm tối.

Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên hần nói dối cô.

Nhưng nếu như cô phải ở lại đây, vậy hần cũng muốn ở lại.

Dù phải ở lại hang động âm u này, cho dù phải tiếp tục rửa chân, lau chùi, rửa thùng phân cho Ô Liệp, cho dù bị đám yêu quái phỉ nhổ đánh đập, hần cũng chấp nhận.

Hần đã thề sẽ bảo vệ cô, hần tuyệt đối không để đám Ô Liệp phát hiện sự tồn tại của cô.

Đêm hôm đó là trăng tròn.

Đám yêu ma tụ tập ở cửa Thương Khung, chờ ăn thịt nữ pháp sư.

Hần nghe thấy bọn chúng đang cười, nghe thấy bọn chúng đang hoan hô, nghe thấy bọn chúng hò hét cuồng loạn như uống mê dược.

Hần không quan tâm, không quan tâm. Hần co rúc ở góc âm u, khóc. Hần ngu ngốc mới cho rằng mình sẽ không bị những pháp sư kia phát hiện, mới sẽ cho rằng bằng hần là có thể bảo vệ cô, mới sẽ cho rằng hần có thể ở bên cô, mang cô cao chạy xa bay.

Cô là con người.

Hần không phải.

Không ai có thể chấp nhận cho cô ở bên hắn.

Hắn không đủ mạnh, không đủ dũng cảm, không đủ để bảo vệ cô không bị thương tổn.

Hắn quá yếu ớt...

Mỗi một ngày qua đi, hắn giống như cái xác không hồn. Cho dù bị đánh, hắn cũng không thấy đau, cho dù bị sỉ nhục, hắn cũng không thấy buồn.

Trong mùa đông dài dằng dặc như kéo dài vĩnh hằng, chỉ khi lên mặt đất lấy đồ cúng hắn mới cảm thấy phần chần một chút bởi vì hắn có thể trốn trong hang lên nhìn trộm cô.

Tử Kinh nói không sai, có mấy pháp sư đi cùng cô.

Bọn họ coi cô như phạm nhân. Trong tuyết, cô cũng trắng như những bông tuyết đó vậy. Hắn không thấy nụ cười của cô nữa, cũng không thấy cô hát. Có đôi khi hắn sẽ mơ thấy cô nằm trên thảm cỏ xanh mượt như nhung.

Hắn lén lút ra khỏi hang, muốn chạm vào cô nhưng móng vuốt sắc bén lại làm khuôn mặt mịn màng của cô bị thương.

Hắn tỉnh lại, điên cuồng mài móng vuốt, cố gắng làm cho nó ngắn đi một chút, nhưng nó luôn nhanh chóng mọc lại y như cũ.

Trước kia hắn muốn mình trở thành yêu, trở thành ma, nhưng bây giờ chỉ muốn trở thành người.

Nếu như hắn là người, hắn có thể ở bên cô.

Nhưng hắn không phải.

Không phải.

Trong bóng tối, hắn rơi lệ.

Có lẽ dù thế nào hắn vẫn cứ chỉ là rác rưởi, rác rưởi vô dụng.

Có lẽ hắn vẫn chỉ là...

Nó.

Cửa Thương Khung. Cô gái không còn ra hình người yên lặng nằm trên bàn đá. Mặc dù không tình nguyện nhưng hắn vẫn bị phái tới đưa thức ăn cho cô ta. Đây cũng không phải là lần đầu tiên, hắn biết đây cũng sẽ không phải lần cuối cùng.

Hắn mới đặt đồ ăn xuống, cô ta đã vội vàng cầm một cây củ cải lên gặm.

Mấy ngày nay cô ta chột nghe theo những lời khuyên từ mấy tháng trước của hắn, phải ăn mới có thể cầm cự được, ít nhất là không phải chịu đau về thể xác.

Nhưng cô ta quá yếu, mới cắn một miếng đã không cầm nổi củ cải nữa.

Củ cải màu trắng rơi xuống đất, lăn xuống bậc thang.

Hắn giúp cô ta nhặt lên. Cô ta nhìn chăm chăm hắn, hai má hõm sâu, trên mặt còn có vết thương xấu xí chưa phục hồi mờ mờ.

“Sao người có thể chịu được tất cả những chuyện này cơ chứ?”

Cô ta thần thờ hỏi, giọng nói vắng vắng trong hang động.

Từ mấy tháng trước, cô ta đã không còn khóc lóc cầu xin nữa.

Từ mấy tháng trước, cô ta đã không còn cố nói chuyện với hắn nữa. Cho tới bây giờ.

“Sao người có thể quen được với những chuyện này cơ chứ?”

Vì nguyên nhân nào đó, cô ta chưa bao giờ nói ra Tử Kinh. Có lẽ là vì chứng minh cô ta vẫn là người. Cô ta vốn không thật sự muốn biết đáp án từ hắn. Cầm lại củ cải từ tay hắn, cô ta run rẩy tiếp tục ăn. Hắn xoay người rời đi, lại nghe thấy cô ta nói.

“Tại sao người có thể tự do đi lại.”

Hắn quay người, ngẩng đầu nhìn cô ta.

Đã qua quá lâu, hắn trở nên không còn giá trị lợi dụng. Hắn không phải cô ta, đối với đám yêu quái, hắn đã trở thành đồ ăn thừa từ rất rất lâu trước kia rồi.

Nhưng hắn không cho rằng cô ta sẽ muốn nghe điều này. Cô ta nhất định sẽ muốn biết phải chờ bao lâu, mà hắn lại không biết phải trả lời thế nào, bởi vì chính hắn cũng không còn nhớ nổi khi ấy mất bao lâu mình mới có thể rời khỏi cửa Thương Khung này.

Hắn phải chờ rất lâu. Người mang dòng máu của thần tộc như cô ta chắc chắn còn phải chờ lâu hơn hắn.

Có lẽ là vì đồng tình, cũng có lẽ là bởi vì cô ta không bán đứng bạn bè, nhìn cô gái có cùng hoàn cảnh như mình, hắn khàn khàn nói:

“Ta đã quên tất cả. Cô tốt nhất cũng nên làm thế.”

Cô ta nhìn chằm chằm hắn, oán hận nói: “Ta không thể quên được, cũng không muốn quên.”

Kỳ lạ là hắn thật ra có thể hiểu tâm trạng của cô ta. Dù sao hắn cũng từng trải qua thời kì giống như vậy.

Hắn không khuyên bảo nữa, chỉ xoay người rời đi.

Nhìn yêu quái hồ hững kia, cô nổi giận, đột nhiên đưa tay túm lấy chân hắn.

Đã nhiều tháng rồi cô ta không cố chạm vào hắn, hắn cho rằng cô ta đã sớm bỏ cuộc, hoàn toàn không ngờ cô ta sẽ làm như vậy, không kịp đề phòng bị cô ta bắt được.

Trong khoảnh khắc, chui vào đầu cô lại là ngàn vạn hình ảnh.

Giống như bước vào bùn nhão, bị nuốt trọn.

Sấm mùa xuân, mưa mùa hè, gió mùa thu, tuyết mùa đông.

Cờ chiến tung bay theo gió, vương tọa đèo từ ngọc thạch.

Máu tươi, phản bội, ngày đêm nối tiếp...

Hắn sợ hãi dùng sức rút chân về nhưng đã muộn, cô ta đã nhìn thấy quá nhiều.

Mặt cô trắng bệch, ngã sấp xuống đất, thở dốc từng hơi. Cảm giác kinh khủng kia như ngàn vạn côn trùng rần rết bò khắp trong cơ thể cô, mỗi một tác da thịt cô.

Cô muốn nôn, nôn cảm giác kinh khủng kia ra nhưng không nôn ra được gì.

Sau đó giống như mạng nhện, bắt đầu đan lại.

“Người không phải yêu quái?” Cô ta ngẩng đầu lên, kinh sợ nhìn hắn, khẳng định: “Người không phải yêu quái.”

Vì nguyên nhân nào đó, hắn cảm thấy hoảng sợ.

Không, hắn không muốn nghe! Hắn không muốn nhớ lại quá khứ! Hắn quay đầu muốn đi lại nghe thấy cô ta hô to: “Người là người!”

Hắn kinh ngạc, cứng đờ tại chỗ, quay người lại, bật thốt lên: “Cô nói gì?”

Cô ta nhìn hắn chằm chằm, nhưng ngay sau đó lại đánh nát hy vọng của hắn, “Không, người không phải người.”

“Cô có ý gì?” Rốt cuộc cô nhìn thấy gì? Hắn muốn biết, lại sợ hãi biết.

Trực giác muốn hắn mau mau rời đi, nhưng cô ta nói hắn là người!

Cô ta nói thế. Hấn nghe được.

Hấn muốn mình là người!

Trong bóng tối, Dạ Ảnh run rẩy, khát vọng lại sợ hãi nhìn chăm chăm cô ta, “Cô rốt cuộc đang nói cái gì? Cô nhìn thấy gì? Tại sao nói ta là người?”

Cô ta lão đảo bò dậy, xích trên tay chân phát ra tiếng vang nặng nề.

Đôi mắt trên khuôn mặt tái nhợt có chút bối rối, cô ta thì thào nói: “Người không phải người, đã không còn là người nữa rồi. Người vốn là người, nhưng người vì quyền lực mà vứt bỏ...”

Đang nói, trong mắt cô ta lóe lên bối rối rồi lại sự tỉnh, kinh ngạc lại khiếp sợ.

Nhìn hấn, cô ta như nhận ra điều gì đó, đột nhiên cười rộ lên.

“Trời ạ! Người giống tên khốn Cung Tề đó, đều muốn có được sức mạnh, đều cùng cho rằng mình có thể giao dịch với đám ác ma này. Nhưng người không thành công, người bị bạn bè phản bội!”

Mấy câu ngắn ngủi lại mang đến quá nhiều ký ức.

Hấn sai rồi, đáng lẽ hấn nên chạy trốn. Hấn không muốn nghe, nhưng cô ta lại tiếp tục nói, cười đến chảy nước mắt. “Người là tên ngu tự cho là thông minh! Người cho rằng người có thể có được tất cả, cuối cùng lại bị bán đứng!”

Hấn xoay người chạy như bay ra ngoài, nhưng giọng cô ta cứ bám theo hấn.

“Người muốn mưu phản, muốn có được sức mạnh, nhưng trái lại lại trở thành nguồn gốc sức mạnh cho đám yêu quái. Người muốn trở thành yêu quái, nhưng không thể vượt qua giới hạn cuối cùng, người không dám ăn thịt người, cũng chưa từng uống máu người! Người không dám, người là đồ nhát gan!”

Hấn chạy ra khỏi cửa Thương Khung, cô ta lại không chịu buông tha hấn, khàn cả giọng hô to.

“Người không phải người! Cũng không phải yêu! Người không lên cũng chẳng xuống, kẹt ở giữa! Ha ha ha ha!”

Cô ta cười điên cuồng.

Tiếng cười trào phúng vang vọng trong hang động, như ác quỷ đuổi theo hấn, không chịu ngừng.

Hấn vẫn luôn nghe được tiếng cười của cô ta.

Dù hấn chạy đến đâu, trốn đi đâu, cũng không thể thoát khỏi tiếng cười nhạo, mỉa mai của cô ta.

“Người không phải người! Cũng không phải yêu! Người không lên cũng chẳng xuống, kẹt ở giữa...”

Chuyện cũ như đê vỡ nhấn chìm hấn. Đó là máu cùng thịt chồng chất xây lên, hấn đang ra sức giãy giụa trong vũng bùn máu thịt kia, cố gắng lại quên đi nhưng không tài nào quên được...

Cuộc sống...

Hấn từng có cuộc sống của con người.

Cuộc sống rực rỡ chói mắt, vô cùng hoa mỹ.

Hấn cười ngựa xông pha sa trường, tiểu ngạo hồng trần; Hấn từng đứng trên cao vờn vợi, độc bá một phương.

Nhưng quá khứ hào hùng đó đều giống như cát trong tay, không nắm giữ được.

Hấn từng có tất cả, rồi lại biến mất nhanh chóng.

Hấn rúc vào góc tối, nhắm mắt, bịt tai, giống như làm như vậy có thể ngăn cản những ký ức kia, đuổi chúng nó ra khỏi đầu.

“Con mẹ nó đồ rác rưởi! Người làm cái quái gì thế hả?”

Đột nhiên tiếng rít gào khó chịu của Ô Liệp truyền đến. Hấn bị đập một phát, khiến hấn bay ra khỏi góc tối hấn tự cho là an toàn.

Chờ đón hấn chính là một thùng phân hôi thối, đổ đầy lên người hấn.

Hấn tức giận muốn đứng lên phản kháng, nhưng cái chân khổng lồ kia trong chớp mắt đã giẫm trên đầu hấn.

Bởi vì đau đớn, hấn đau khổ cầm lấy cái chân đang giẫm lên hấn, cố gắng vặn ngã đối phương, nhưng yêu quái chết tiệt kia lại bất động như núi, thậm chí không nhận ra sự phản kháng của hấn. Móng vuốt của hấn vốn không thể nào làm thương tổn Ô Liệp dù chỉ một chút.

“Thùng phân sắp đầy, còn không mau đi rửa sạch. Dám trốn ở đây lười biếng hả?”

Nước mắt khuất nhục trào ra, hấn có thể nghe được tiếng sọ não phát ra tiếng rắc rắc, tên khốn này muốn giẫm nát đầu hấn.

Ô Liệp tức giận quát: “Đi lấy một cái thùng mới lại đây, rửa sạch cái thùng này! Nếu còn có lần sau, ta sẽ bắt người nuốt cả cái thùng luôn!”

Ô Liệp nói xong, dùng chân dính phân và nước tiểu chùi lên người hấn, xong xuôi mới xoay người rời đi.

Hấn rất hận mình vô dụng, rất hận tất cả những gì đã đẩy hấn đến mức này.

Hấn muốn xông tới giết lũ khốn nô dịch hấn, sỉ nhục hấn. Nhưng hấn đã từng thử, rất lâu trước đây hấn đã từng thử, nhưng chỉ đổi lấy càng nhiều trận đòn và vết thương.

Sự thật hấn là rác rưởi vô dụng. Hấn dùng hết toàn lực cũng không đánh lại một ngón tay của Ô Liệp.

Lúc này, hấn rất muốn chạy trốn.

Chỉ cần chạy trốn hấn sẽ không phải chịu ức hiếp, không bị đánh, không bị sỉ nhục nữa.

Hấn có thể chạy trốn, chạy rất xa, xa đến mức không ai có thể tìm ra hấn.

Sau đó, hấn nghĩ tới Tử Kinh.

Tử Kinh.

Nếu như hấn không ở đây, không chịu trách nhiệm đi lấy đồ cúng thì sẽ đổi thành Ô Liệp. Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng Tử Kinh bị Ô Liệp kéo vào trong hang, hấn đã sợ muốn nôn ra.

“Còn nhùng nhằng cái gì? Nhanh một chút! Con mẹ nó người thối giống như phân! Rửa xong cút xa một chút!” Tiếng chửi rửa ừ ừ vang vọng trong hang.

Hấn che giấu phần uất cùng hận thù trong mắt, vội vàng đứng dậy, mang theo thùng phân rời đi.

Không sao, không sao!

Hấn tự nhủ với mình hết lần này tới lần khác.

Chỉ cần là vì cô, cái gì hấn cũng có thể chịu được, cái gì hấn cũng làm.

Không sao.

21. Q.1 - Chương 21

“A Tháp Tát Cổ Linh.” Giọng nói âm trầm vang vọng trong hang. Cô như cười như không nhìn tên đáng thương về mặt tối tăm xách theo một giỏ thức ăn đi về phía cô.

“Đó là tên ta.”

Hấn không trả lời, chỉ im lặng đi lên bậc thang.

Khi tới gần, hấn có vẻ vô cùng cảnh giác. Cô có thể nhìn thấy sợ hãi hấn không che giấu được. Tên này bất đắc dĩ mới phải tới, hấn không tự nguyện, không giống yêu quái khác, hấn sợ cô. Bởi vì cô biết lai lịch của hấn, cũng biết được nhược điểm của hấn.

“Tử Kinh.” Cô khẽ nói khi hấn tới gần cô, đặt giỏ thức ăn xuống.

Đúng như cô đoán, hắn cứng đờ, ngẩng phắt lên nhìn cô.

Đôi mắt cô đen như màn đêm, sâu như vực thẳm.

“Người muốn cô ấy, đúng không?” Cô mỉm cười, khe khẽ nói ra khát vọng sâu nhất trong nội tâm hắn.

Cô ta đang cười, hắn lại chỉ cảm thấy lạnh lẽo như rắn bò dọc sống lưng.

Hắn muốn vứt đồ mà chạy nhưng không tài nào nhúc nhích được.

“Tử Kinh dịu dàng, ngọt ngào, lại lương thiện...”

Những câu chữ ngọt như đường tràn qua tai hắn, thấm vào tim hắn.

“Vì người cô ấy từ bỏ tự do, cam tâm tình nguyện cả đời bị nhốt ở đây, làm con rối cho đám pháp sư...”

Hơi lạnh đập dồn sau cổ.

Hắn không chịu nổi, há miệng thở dốc, chống cự đôi mắt sâu thẳm của cô ta, không cho phép mình đắm chìm.

Nhưng hắn trông thấy Tử Kinh trong đó.

Tử Kinh mỉm cười với hắn, Tử Kinh ôm hắn, Tử Kinh khóc cầu xin hắn rời đi... Tử Kinh. Tim hắn thất lại, đau đớn, nước mắt trào ra khỏi hốc mắt.

“Thật đáng thương, quá yếu ớt nên không thể bảo vệ người mình yêu, chỉ có thể khóc một mình trong bóng tối...” Cô ta đưa tay vuốt ve khuôn mặt thô ráp của hắn.

Bàn tay nhỏ nhắn xanh trắng lạnh lẽo như băng.

“Người yêu cô ấy, đúng không?”

Đó là bí mật ẩn sâu trong lòng hắn, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, ngay cả thừa nhận với chính mình cũng không dám.

Hắn đau khổ há miệng, nỉ non khàn khàn: “Không... Không phải...”

“Vậy sao người lại khóc?” Cô ta nghiêng đầu, giống như thương xót lau nước mắt trên mặt hắn.

“Sao lại khóc?”

Giọng cô ta thật nhẹ, thật nhẹ...

Lại như con dao nung đỏ, in dấu trong lòng hắn.

Hắn muốn chạy trốn, muốn né tránh, nhưng lại không tài nào dời mắt đi hay nhúc nhích cơ thể được.

“Ta không biết... Ta không biết...” Hắn nghẹn ngào, run rẩy.

Như đồng tình với hoàn cảnh của hắn, cô ta rút tay về, chủ động dời tầm mắt.

Giống như con rối đứt dây, hắn ngã rạp xuống, ôm đầu co người, bắt lực run rẩy, khóc.

“Ta không biết... Ta không biết...” Tiếng nức nở nghẹn ngào, trầm thấp, bi thảm của hắn vang vọng trong hang.

“Người biết, người chỉ không dám thừa nhận.” Từng câu từng chữ của cô ta như nện vào lòng hắn.

Hắn làm sao dám thừa nhận? Làm sao dám?

Hắn chỉ là rác rưởi vô dụng, dơ bẩn, dè tiện lại hèn mọn, ngay cả bảo vệ cô còn không làm được, ngay cả ở bên cạnh cô cũng sẽ làm bẩn cô.

Hắn làm sao dám thừa nhận? Làm sao dám?

Nhìn tiểu quỷ khóc không thành tiếng, trong lòng Linh ngoại trừ thương cảm thì đa phần vẫn là lạnh lẽo.

Cô nhìn thấy quá khứ của hắn, cô biết lai lịch của hắn, ngạo khí và tài cán của tên này đã từng không thua Cung Tề.

Nhưng tất cả đều bị ma cảnh đen tối này mài mòn từng chút từng chút một.

Những yêu ma kia dùng mọi cách mài mòn nhân tính của hắn, tự ái của hắn, ngạo khí của hắn, kết quả là ngay cả hận cũng bị mài sạch sẽ.

Cô tuyệt đối không muốn giống như hắn.

Tuyệt đối không.

Cô nhất định phải ra ngoài, nhất định phải rời khỏi đây.

Cô muốn trả thù Cung Tề, trả thù những kẻ bán đứng cô, trả thù những kẻ phản bội cô. Cô muốn trả lại tất cả những gì bọn chúng gây ra cho cô. Cô muốn báo thù, cô tuyệt đối không giống như hắn, ở đây chờ chết! Dù cho phải vứt bỏ nhân tính. Dù sao, cô đã sớm không còn là người, còn cần nhân tính làm gì?

Cô nở nụ cười trào phúng.

“Người biết người yêu cô ấy, người muốn cô ấy.” Linh Một lần nữa nghiêng người về phía hắn, khe khẽ dành: “Người biết. Ta có thể giúp người, giúp người có được cô ấy.”

Hắn chấn động, ngừng nức nở.

“Thật, ta có thể giúp người có được Tử Kinh.”

Có được Tử Kinh.

Có thể? Có thể? Hắn có thể sao?

Như người lạc đường trong sa mạc đột nhiên thấy được nước nhưng lại nghi ngờ đó chỉ là ảo ảnh. Hắn bất an nhưng không thể kháng cự, vẫn từ từ mong mỏi, ngẩng đầu lên.

Nữ pháp sư mỉm cười, nhẹ nhàng nói khẽ: “Ta có thể giúp người trở nên mạnh mẽ, dũng cảm, giúp người mạnh hơn tất cả yêu ma ở nơi này.”

Mạnh hơn tất cả yêu ma ở nơi này sao?

Câu nói kia giống như tia sáng trong bóng tối. Hắn trợn trừng mắt, hy vọng hừng hực dấy lên trong lòng: “Thật... Thật sao?” Hắn run giọng hỏi.

“Đương nhiên là thật.” Cô nhìn về mặt chờ mong của hắn, nói: “Ta là nữ pháp sư Bạch Tháp, chỉ cần ta muốn ta có thể nhìn thấy suy nghĩ và quá khứ của tất cả những người bị ta chạm vào. Người biết, đúng không? Ta thấy được.”

Quả thật hắn biết, thậm chí cô ta còn biết cả bí mật hắn chưa bao giờ nói ra.

“Chỉ cần người giúp ta, ta có thể giúp người.” Ánh mắt cô ta sáng ngời, khuyên lơn.

Hắn nuốt nước miếng, hỏi: “Giúp... Giúp thế nào?”

Cô ta tiến đến bên tai hắn, nói nhỏ: “Trong phòng Đại nhân có một cái hộp nhỏ màu vàng...”

“Không!” Cô ta còn chưa nói xong hắn đã sợ đến mức trắng bệch mặt, vội vàng lùi lại: “Ta không muốn!”

Cô ta điên rồi.

Hắn biết, hắn có thể nhìn thấy sự điên cuồng và thù hận dồn nén trong đôi mắt âm u của cô ta.

Cô ta không cam lòng bỏ về phía hắn, bất chấp kháng nghị của hắn, vội vàng nói, “Trong hộp chứa sách nguyên rủa của Ma Nhân. Trong đó ghi lại chú ngữ mở khóa sắt cho ta, còn cả cách để có được sức mạnh...”

Xích sắt vang lên theo cử động của cô ta.

Giọng nói vội vàng của cô ta không hiểu sao lại thật thê lương.

“Không được!” Hắn sợ hãi lắc đầu, “Ta không thể vào phòng đại nhân, không được!”

Cô ta giận dữ nhìn hấn chăm chăm, nắm chặt tay, “Tại sao không được? Chỉ cần có quyển sách ấy, ta và người sẽ được giải thoát, người sợ cái gì? Sợ chết sao? Người chết được không? Qua nhiều năm như vậy người còn gì chưa từng phải chịu, người sợ cái gì?”

Hấn ôm đầu, kịch liệt run rẩy, “Cô không hiểu, cô không hiểu, còn có đáng sợ hơn chết, đáng sợ hơn chết...”

Tên khốn nhất gan này!

Cô hận không thể túm cổ hấn, bắt buộc hấn nhìn vào mắt cô, bắt buộc hấn làm theo ý cô.

Nhưng thôi miên sẽ làm hấn trở nên chậm chạp, gặp biến cố sẽ không kịp phản ứng.

Chuyện này chỉ có hấn mới làm được.

Những yêu quái kia vốn không để hấn vào mắt, bọn chúng sai hấn đưa đồ ăn đến cho cô cũng bởi vì chỉ có hấn sẽ không ăn vụng cô.

Hấn không dám.

Bọn chúng đều biết.

Cho nên cũng chỉ có hấn mới có cơ hội lẻn vào phòng Ma Nhân, ăn cắp sách nguyên rửa.

Bởi vì không có yêu quái nào để ý đến hấn, không yêu quái nào cảm thấy hấn có cái gan đó.

Hấn là rác rưởi vô dụng nhất, tiểu quỷ đề tiện nhất ở nơi này.

Cô tính toán lâu như thế, không dễ gì mới nghĩ ra được cách này. Cô không thể thất bại, không thể để cho hấn thất bại, cô chỉ còn lại hy vọng duy nhất là hấn. Cô phải để cho hấn tỉnh táo đi trộm quyển sách kia về. “Người đứng là thất bại. Qua nhiều năm như vậy chưa bao giờ có ai yêu người không vụ lợi, thậm chí ngay cả khi người còn là người cũng chưa từng có.” Cô lạnh lùng nói, vẻ mặt mỉa mai, “Không dễ gì mới có người yêu người nhưng người ngay cả can đảm cố gắng cũng không có.”

Hấn tức tối nhìn chăm chăm cô ta, “Ta không phải yêu quái, thậm chí cũng không phải người! Ta không có cách nào bảo vệ nàng...”

“Người có!” Cô ta nổi trận lôi đình nói: “Chỉ là người không dám! Người thà tiếp tục ở lại đây, mặc cho những yêu ma kia sỉ nhục, mặc cho Tử Kinh cô đơn cả đời!”

Tử Kinh...

Trái tim thất lại.

Nước mắt lại một lần nữa trào ra.

“Đúng vậy, Tử Kinh.” Cô ta hạ giọng, tới gần, khuyên nhủ: “Không phải người muốn bảo vệ cô ấy sao? Không phải muốn được ở bên cô ấy sao? Không phải muốn có sức mạnh sao? Nghĩ mà xem, nếu người có được sức mạnh, có thể ôm cô ấy vào lòng bảo vệ cô ấy, sẽ không còn ai có thể làm hại cô ấy nữa....”

Hấn muốn bảo vệ cô, hấn khát vọng sức mạnh to lớn.

Hấn thậm chí có thể tưởng tượng được cảm giác ôm Tử Kinh vào trong lòng.

“Nghĩ mà xem, nếu như người có sức mạnh, nếu như người có thể bảo vệ cô ấy, nếu như người có thể quang minh chính đại cùng cô ấy sống vai dưới ánh mặt trời...” Hấn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng ấy. “Cô ấy sẽ mỉm cười với người, sẽ vươn tay ra với người, sẽ nằm trong lòng người, sẽ thuộc về người...” Hấn có thể tưởng tượng được.

Linh đưa tay bưng lấy mặt hấn, dịu dàng nói.

“Sau đó, cô ấy sẽ thật sự yêu người...”

Từng câu từng chữ như sấm ừ ừ trong tai.

Tim hấn thất lại, không khỏi nhắm nghiền hai mắt, toàn thân bởi vì quá mức khát vọng mà run rẩy.

Tử Kinh.

Hắn có thể nhìn thấy cô, dù là trong bóng tối hắn vẫn luôn có thể nhìn thấy cô thật rõ ràng.

Hắn khát vọng như thế, khát vọng đến mức ngay cả trái tim cũng đang run lên bần bật.

“Ta biết người đã quên tất cả. Nhưng Tử Kinh giúp người tìm lại tự tôn, cô ấy cũng giúp người tìm lại dũng khí. Ta biết người vốn có những gì, trải qua những gì, nhưng ngoại trừ cô ấy người còn gì để mất nữa đây?”

Đúng vậy, ngoại trừ Tử Kinh hắn còn gì để mất nữa?

Hắn muốn Tử Kinh, muốn cô yêu hắn!

Hắn mở mắt, nhìn vu nữ gầy yếu trước mắt, khàn khàn yêu cầu.

“Cô phải hứa cho ta sức mạnh...”

“Ta xin hứa, nhất định sẽ cho người sức mạnh.” Trông thấy quyết tâm trong mắt hắn, cô mỉm cười hài lòng. Nhìn vu nữ đang cười kia, hắn nghĩ chắc hẳn hắn đã điên rồi mới đồng ý giúp cô ta. Nhưng hắn muốn sức mạnh, hắn muốn Tử Kinh.

“Nếu như ta thất bại...”

“Sẽ không, ta biết người nhất định sẽ làm được, dù sao người cũng là Chiến thần dũng mãnh nhất của vương triều ta từ trước tới nay.”

Sắc mặt hắn trắng bệch.

“Người kia đã chết rồi!” Hắn vội vàng ngắt lời cô ta.

Nhưng dù hắn nói như thế, cô vẫn thấy được trong đôi mắt chưa khô nước mắt của hắn dũng khí hắn từng có khi xưa.

Linh nhếch môi, vuốt mặt hắn, nói: “Người muốn nói như vậy cũng được, chỉ cần mang sách nguyên rửa về là tốt rồi, không phải vì ta, không phải vì người, vì cô ấy.”

Vì cô.

Hắn biết, vì cô.

Vì cô gái đã đưa tay ra ôm kẻ ghê tởm đê tiện như hắn.

“Phải đợi trăng tròn.” Hắn khàn khàn nhắc nhở.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, hắn trông thấy sợ hãi lóe lên rồi biến mất trong mắt cô ta.

“Ta biết.” Cô ta khẽ run lên rất nhẹ. Da thịt trắng như tuyết của cô ta dưới ánh trăng mờ gần như trong suốt. Nhìn vị tổ tiên đã biến mất trong truyền thuyết mấy trăm năm trước, Linh thở ra: “Ta biết...”

Lại tới ngày trăng tròn. Vầng trăng tròn vành vạnh bị bao quanh bởi điềm xấu, như giam mặt trăng vào chiếc lồng. Tử Kinh nhìn lên mặt trăng tròn như chiếc đĩa, trong lòng không hiểu sao có chút bất an. Không biết Dạ Ảnh... Có ổn không?

Đông đi xuân tới, tuyết đã sớm tan.

Cây cối trong rừng đã lại khoác lên chiếc áo xanh, không còn trụi lủi như trước, giống như yêu ma bị phong ấn ra sức vùng vẫy khỏi đất lạnh, ngửa mặt lên trời hò hét.

Rừng rậm vì hơi ẩm mùa xuân đã không còn âm trầm nữa.

Nhưng hơi ẩm này không tài nào sưởi ấm được cô.

Gần đây cô luôn cảm thấy lạnh.

Rất mạnh. Như có cái gì đánh cắp mất sức mạnh của cô. Cô bắt giác kéo chặt chăn trên người. Nằm ở trên giường, cả đêm cô không ngủ được. Nhìn vầng trăng chậm chậm di chuyển ngoài cửa sổ, cô không kiềm chế được tự hỏi không biết Dạ Ảnh có đang nhìn vầng trăng này hay không?

Có phải hắn đã tới cao nguyên rộng lớn phía tây rồi không? Đến nơi có tự do?

Hắn có khỏe không?

Có ăn được không? Có biết cách nấu không?

Cô đã dạy hắn nhóm lửa nấu cơm, đã dạy hắn phân biệt được thảo, đã dạy hắn cách sống trong núi.

Nhưng cô luôn mơ thấy hắn đang khóc, luôn nhìn thấy ánh mắt bất lực của hắn, luôn nghe thấy hắn khàn khàn lặp lại câu nói kia!

‘Nơi đó... Không có nàng...’

Mỗi lần nghĩ đến, trái tim cô đều giống như bị đao cắt.

Mấy tháng này, cô càng ngày càng hoài nghi liệu có phải mình đã làm sai rồi hay không.

Hắn thật sự có thể sống một mình sao? Liệu hắn có bị thương nữa không? Hắn có tìm được chỗ tránh mưa che nắng không?

Hay giống như lời trưởng lão...

Hắn đã sớm quên cô?

Giữa biết bao lời khuyên bảo của các pháp sư, chỉ có câu này khiến cô đau lòng nhất.

Dù cho biết rõ quên cô mới là tốt nhất đối với hắn. Hắn còn cuộc đời rất dài, còn rất nhiều thứ để nhớ, nhưng cô vẫn ích kỷ muốn hắn nhớ.

Tử Kinh nhắm mắt lại, ôm chút ích kỷ nho nhỏ này, tuy rằng... Hắn nhớ.... Sẽ càng khiến hắn đau khổ hơn mà thôi.

Mặc cho nước mắt chảy xuống.

22. Q.1 - Chương 22

Hắn thành công. Linh nhìn chăm chăm người kia từ trong bóng tối chạy như bay đến, gần như không thể tin được. Cô muốn khóc nhưng vào giây phút này ngay cả sức để khóc vì vui sướng cũng chẳng còn. Cô không thể cử động, không đứng dậy được nổi. Qua đêm trăng tròn, cô đã bị giày vò đến mức không còn hình người. Vết thương của cô mặc dù đã bắt đầu khép lại nhưng cơ thể vẫn quá yếu, ngay cả chống người ngồi dậy cũng không nổi.

Hắn lặng lẽ nơm nớp lo sợ bò lên bệ đá.

Hắn nâng cô chảy máu đầm đìa dậy, móc từ trong lớp áo rách nát ra một chiếc hộp vàng nhỏ, lo lắng nói: “Ta lấy được thứ đó rồi, cô phải nhanh lên.”

“Cái hộp...” Cô tựa vào người hắn, cố sức run rẩy nói: “Mở ra...”

Hắn mở cái hộp ra.

Ánh sáng lập tức tràn ngập cửa Thương Khung. Những chữ viết cổ chằng chịt chiếu lên vách đá. Hắn hoàn toàn không đọc được, nhưng cô ta hiểu. Cô nhìn chữ nhỏ trên vách đá, thở gấp nói. “Trái... Bên trái...”

Lúc này hắn mới phát hiện cô ta đã không còn sức quay đầu, đành đỡ cô ta xoay người, vừa sợ hãi nhìn chăm chăm vào cửa hang.

Mặc dù sau đêm trăng tròn, đám yêu ma sẽ luôn say rượu, phải ngủ mấy ngày liền. Nhưng không phải yêu quái nào cũng ngủ.

Hắn không để gì mới nhân lúc trăng tròn không có yêu quái trong phòng đại nhân để ra tay.

Dọc đường đi hắn suýt chút nữa bị đại nhân bắt được, nhưng bên kia âm ỉ náo loạn khiến đại nhân phân tâm, hắn mới chạy được tới đây.

“Nhanh lên, cô phải nhanh lên!” Hắn sợ hãi nhỏ giọng thúc giục cô. “Có lẽ ta đã bị đại nhân thấy được rồi, hắn say không nhìn rõ ta, nhưng hắn có thể sinh nghi.”

Khoảnh khắc cô tìm được lời nguyên kia hẳn cũng biết, bởi vì cô kích động đến thổ dốc.

“Cô tìm được rồi? Phải không? Phải không?” Hắc vợi vàng nói: “Nhanh lên, nhanh lên, chúng ta không có nhiều thời gian.”

Linh nhìn chằm chằm những câu chữ ghi lại cách để có được sức mạnh, trong đầu trống rỗng.

Người có được sức mạnh trong quá trình biến đổi có thể chết.

Nếu như không chịu nổi sức mạnh ấy sẽ bị nó nuốt trọn.

Không ngờ cô lại tìm được phương pháp giải lời nguyên bất tử. Đáng lý cô phải cười, nhưng lại không cười nổi. Ngay từ đầu cô đã lừa hắc. Cô vốn định dùng lời nguyên này với mình. Cô không tin người khác, không bao giờ tin nữa. Ngay cả kẻ có cùng hoàn cảnh với cô như hắc cô cũng không tin.

Cô muốn có sức mạnh, nhưng phương pháp được ghi lại trong này cũng có thể sẽ hại chết cô.

Bởi vì có rủi ro nên vị đại nhân kia mới không dám dùng. Hắc thà trốn dưới lòng đất tối tăm, mượn đồ cúng của loài người để chữa thương từ từ.

Cô không biết chuyện này, cô không tính đến khả năng này.

Cô không muốn chết!

Cô còn có thù phải báo!

Bỗng dưng xa xa truyền đến tiếng gầm tức giận rung trời.

Cả tòa núi đều lay chuyển.

Đại nhân phát hiện ra rồi.

Dạ Ảnh sợ tới mức gần như muốn bỏ chạy. Sợ hãi khiến hắc giữ chặt lấy cô, gào lên: “Nhanh lên!”

Cô không phân vân quá lâu. Cô không muốn ở lại nơi này. Cô phải cho hắc sức mạnh!

Nếu như Dạ Ảnh chết chỉ sợ cô cũng sẽ vĩnh viễn bị giam ở đây. Nhưng cô phải đánh cược một lần!

Hạ quyết tâm, Linh dùng hết tất cả sức lực niệm lời nguyên cổ xưa.

Sức mạnh tuôn ra. Xương cốt hắc kêu lên răng rắc, da hắc nứt toác rồi tái sinh. Toàn thân hắc phồng lên nóng rực như bị lửa địa ngục thiêu đốt. Hắc đau đớn khóc thét, lăn lộn trên đất. Tiếng thét của hắc khiến Ma Nhân chú ý.

Cô có thể nghe được giọng nói lạnh như băng, nghe được đám yêu quái bị đánh thức, khủng hoảng sợ hãi la hét, chạy tứ tán trong đường hầm.

Cô có thể cảm giác được rõ ràng đám yêu ma điên cuồng chạy về phía này.

Cô run rẩy, tiếp tục niệm chú, cho đến một chữ cuối cùng.

Khi cô dừng lại thì Dạ Ảnh lăn xuống bậc thang cũng đã hấp hối nằm trên mặt đất.

Đừng chết. Van xin người đừng chết.

Cô khẩn cầu, gào thét trong lòng.

Hắc nằm trên mặt đất không nhúc nhích, nơi đó bị ánh mặt trời chiếu tới, cả người hắc đều bốc khói giống như một miếng thịt bị nướng cháy.

Tiếng vang ừ ừ càng lúc càng gần.

Cô thất bại. Tuyệt vọng như hắc ám bao phủ. Cô co ro trên mặt đất, ngay cả khóc cũng không khóc nổi.

Sau đó, miếng thịt bị đốt trụi kia bắt đầu động đậy. Đầu tiên là tay, rồi tới chân.

Cô ngừng thở nhìn hắc lấy tay chống người ngồi dậy, quỳ trên mặt đất thổ dốc, ho ra từng hơi khói đen.

Dưới cái nhìn chăm chú của cô, hắc đứng lên.

Làn da cháy đen bởi vì động tác của hắn mà bắt đầu bong ra từng mảng, rơi xuống lả tả, lộ ra làn da bóng loáng như mới.

Tóc hắn biến thành bụi bay đi, tóc mới mọc ra đen như mực, mềm mại như tơ.

Dưới ánh bình tinh, hắn vận cổ, vươn mình.

Cơ bắp mạnh mẽ phập phồng dưới làn da không tỳ vết của hắn. Lớp vảy màu xanh trên hông và trên cánh tay phản xạ ánh mặt trời lấp lánh.

Hắn ngẩng đầu lên, trong ánh nắng chiếu vào cửa Thương Khung, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra.

Ngay lúc ấy, bỗng ầm một tiếng, cửa ra vào bị đám yêu ma phá vỡ, một con măng xà khổng lồ còn to hơn hang động này phá tan tường đá, mở cái miệng to như chậu máu xông về phía hắn. Mảnh đá vỡ bay tứ tung, bụi mù mịt.

“Cẩn thận! “Cô hét lên. Hắn nghe thấy, nhưng chỉ trong chớp mắt đã bị nuốt vào bụng. Con rắn kia quá khổng lồ.

Cô sợ hãi nhìn con rắn khổng lồ mắt đỏ ngầu, cực kỳ tức giận trước mặt, không khỏi run rẩy.

Cô biết nó không nhìn thấy, mắt nó bị thương trong cuộc chiến.

Nhưng cô cũng biết, nó biết rõ vị trí của cô.

Cô không dám động đây, sợ mình cũng sẽ bị nuốt chửng.

Nhưng ngay sau đó, con rắn khổng lồ đau đớn cuộn thành một cục, rít lên. Cô đột nhiên nghe thấy âm thanh kỳ quái, giống như tiếng lưỡi dao cực kỳ sắc bén cắt lên thịt, khiến da đầu cô tê rần.

Roẹt!

Thân rắn cứng vô cùng bị móng sắc xẻ ra.

Trong đồng thịt nhầy nhụa, toàn thân hắn đầy máu.

Tay hắn còn cầm một thứ gì đó đang đập.

Đó là tim, tim của con rắn khổng lồ.

Hắn nhìn chằm chằm quả tim như đang nhìn một thứ thú vị, sau đó thản nhiên đưa quả tim vào miệng, nhai nuốt.

Hắn chiếm được sức mạnh, sức mạnh không gì sánh kịp!

Toàn thân Cô cứng ngắc, không tài nào nhúc nhích được, sợ hãi mình sẽ trở thành đối tượng bị ăn tiếp theo. Nhưng hắn vẫn đã nhìn thấy cô mất rồi. Hắn liếm móng vuốt, quay đầu nhìn cô run rẩy trên bàn đá, trong con người tối đen lóe lên ánh vàng.

“Người là ai?” Hắn hỏi.

“Người... Không nhớ?” Cô nhìn chằm chằm ma quỷ toàn thân là máu, cho là hắn đang nói đùa, nhưng hắn nhìn có vẻ không giống đang nói đùa.

Hắn nhướn mày, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Giây phút ấy, cô nhận ra rằng hắn đã quên tất cả.

Hắn vượt qua bờ vực sinh tử, chiếm được sức mạnh, nhưng sức mạnh quá lớn khiến hắn quên mất quá khứ.

Cô mở miệng, run rẩy nói ra hai chữ bảo mệnh.

“Tử... Tử Kinh...”

Hai chữ này khiến tim hắn ầm ập.

Ánh mắt của hắn lập tức trở nên mềm mại.

Hắn còn nhớ được Tử Kinh? Cô nhìn chăm chăm hắn, sau đó phát hiện hắn không thật sự nhớ rõ, nhìn hắn có vẻ hơi mờ mịt, chỉ là nét mặt đã đi rất nhiều.

Phát hiện hắn có phản ứng với Tử Kinh, trong đầu cô lập tức hiện lên rất nhiều suy nghĩ. Khi cô mở miệng một lần nữa, cô phát hiện mình có thể nói trôi chảy.

“Ta là Tử Kinh.”

Cô lừa gạt hắn, không hề có chút áy náy. Cô không muốn chết, cô muốn báo thù, cô muốn rời khỏi đây, cho dù muốn cô giết người phóng hỏa cô cũng sẵn lòng!

Cô mỉm cười, để nước mắt tràn đầy hốc mắt rơi xuống, đuổi tay về phía hắn.

“Mà chàng là A Thập Tát Cổ Dạ Ảnh.”

Cái tên này có ám áp quen thuộc khiến người ta khát vọng.

Hắn bị hấp dẫn, vô thức đi lên bậc thang, tiến về phía cô.

“Chàng là Chiến thần của ta, chúng ta bị phản bội, bị đưa đến chỗ yêu ma, ngày đêm chịu khổ...”

Cô chống người dậy, nhìn hắn, run rẩy nói ra những lời nửa thật nửa giả.

“Nhưng chàng không cam lòng, ta không cam lòng, cho nên chàng dùng tính mạng đổi lấy sức mạnh...”

Hắn mơ hồ nhớ được từng có phản bội.

Cô đỡ lấy khuôn mặt nhuộm đầy máu tươi của hắn, vừa khóc vừa cười, tràn ngập hận thù, nói: “Chúng ta muốn báo thù, chúng ta chịu đựng tất cả chính là vì muốn báo thù. Chàng đã trở thành thánh yêu, ma vương! Chúng ta sẽ thống lĩnh bảy yêu chà đạp những kẻ phản bội chúng ta, hủy diệt quốc gia chết tiệt kia!”

Hắn thích chủ ý này.

Rất thích.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng kéo một cái, dây xích trên người cô đứt rời. Khi hắn ôm người con gái đã phải nhận hết mọi tra tấn này vào lòng thì cảm nhận được cô run rẩy không tài nào khống chế được. Sự sợ hãi ấy khiến hắn bất giác thốt lên lời hứa hẹn ngay cả hắn cũng cảm thấy kinh ngạc: “Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ nàng.”

Đã xảy ra chuyện. Khi tiếng rít gào ồ ồ đầu tiên truyền đến thì Tử Kinh đã phát hiện trong núi xảy ra chuyện. Mặt đất đang chấn động, không khí rối loạn. Tất cả côn trùng chim thú đều bay ra khỏi rừng rậm.

Hôm nay là thời gian lên núi. Trời vừa sáng cô đã theo các pháp sư vào rừng.

Vừa nghe thấy tiếng tru kinh người, cô lập tức nói mới các pháp sư đang kinh sợ.

“Mọi người quay về, mở kết giới trong thôn! Nhanh lên!”

Nói xong, cô xoay người định chạy về phía trước.

“Tử Kinh” An Ba Kim lo lắng giữ cô lại. “Cô muốn đi đâu?”

“Gọi người bảo vệ khu rừng.” Tử Kinh nhìn cô, còn có những khuôn mặt quen thuộc lại hốt hoảng sau lưng cô, trấn an: “Không sao đâu, ta sẽ xử lý, đó là lý do ta ở đây.”

An ba Kim buông tay ra.

Tử Kinh mỉm cười, xoay người chạy vào trong rừng rậm. Núi đang rung ồ ồ. Cô nghe được giọng nói lạnh lùng truyền tới từ nơi xa. Dù đã có chuẩn bị nhưng khi đất rung lên cô vẫn trượt ngã. Cô bò dậy, chạy qua suối nước nóng, chạy qua cây thần, vừa chạy qua từng người bảo vệ vừa niệm câu chú đã thuộc lòng.

Theo lời niệm chú của cô, rừng rậm rung chuyển, dây leo từ dưới mặt đất trồi lên, sinh trưởng rất nhanh, uyển chuyển bò lên thân cây, tạo thành một tấm lưới dày đặc sau lưng cô. Ngay cả khi đã không thể nào xuyên qua được chúng nó vẫn quấn lấy cây thân, tiếp tục đan chặt vào nhau.

Khi cô niệm chú bên cạnh người bảo vệ thì từng người từng người đứng lên, đuổi thẳng tứ chi, giữ sạch tầng bụi đất, đi theo sau lưng cô làm rung chuyển cả mặt đất.

Cô bình tĩnh, tiếp tục đi thẳng về phía trước, không hề quay đầu lại.

Khi dây leo đã kết chặt thành tường cao thì lời niệm chú của cô cũng văng vẳng trong rừng rậm.

Cô vừa niệm cổ chú vừa đi thẳng tới nơi thờ phụng.

Tiếng tru đột nhiên biến mất.

Trong rừng rậm trong rừng rậm âm u lặng ngắt như tờ.

Hòn đá khổng lồ ở nơi thờ phụng chậm rãi đứng dậy trước lời niệm chú của nó. Nó đứng sừng sững, kéo đứt dây leo trên người, đất đá rơi xuống. Nó cúi đầu nhìn hang động đen ngòm không thấy đáy dưới thân mình mấy trăm năm qua, chờ đợi. Bốn người bảo vệ còn lại vượt qua cô, làm thành một vòng tròn. Bọn họ cao lớn còn hơn cả cây thân, che kín cả bầu trời. Mặc dù trước kia A Mã từng dạy cô đánh thức một vị trong số đó, nhưng hôm nay năm vị có mặt đông đủ khiến cô khó tránh khỏi kinh hãi nhưng đồng thời cũng cảm thấy an tâm.

Không sao đâu.

Cô tự nói với mình, bọn họ là do các pháp sư tham chiến năm đó tạo ra để phòng ngừa đám yêu ma phá vỡ kết giới, ra ngoài làm loạn nhân gian.

Bọn họ chờ, cô cũng thế.

Suy nghĩ này mới hiện lên trong đầu cô đã đột nhiên cảm nhận được đất dưới chân chuyển động như có cái gì muốn phá đất chui ra. Khí đen đậm đặc rỉ ra từ lòng đất.

Như đang kéo cô vào vũng lầy tăm tối.

Tử Kinh không cho chúng nó cơ hội thành hình.

Cô niệm trấn hồn khúc.

Người bảo vệ đồng loạt giậm chân phải, ụp một tiếng, ánh sáng màu vàng hiện ra từ chân của bọn họ, khuếch tán ra xung quanh như sóng nước. Trong nháy mắt đã áp chế tất cả.

Quá yên tĩnh. Cô sẵn sàng nghênh đón quân địch. Bỗng dưng, từ trong hang động tối không thấy đáy lao ra một thứ. Cô đang định mở miệng ra lệnh cho người bảo vệ giết yêu ma này, nhưng lại sững lại khi nhìn rõ mặt người kia.

Dạ Ảnh.

Cô không nên chần chờ, cô đáng lý phải ra lệnh cho người bảo vệ giết hắn. Nhưng đó là Dạ Ảnh. Mặc dù trở nên cường tráng hơn, cao hơn.

Nhưng hắn đúng là Dạ Ảnh.

Cô chần chờ.

Chỉ trong giây lát, hắn đã đi tới trước mắt. Khi cô còn chưa kịp phản ứng đã đuổi móng vuốt sắc bén, không chút do dự, đâm mạnh vào ngực cô.

Đau đớn kịch liệt.

“Dạ... Dạ Ảnh?”

Tử Kinh kinh ngạc nhìn hắn, thậm chí không thể thở được.

Nhìn yêu quái tuần mỹ vô trù lại lạnh lùng tàn khốc không ai sánh bằng trước mắt, cô chỉ cảm thấy hỗn loạn lại bàng hoàng.

Tại sao hắn lại ở đây? Tại sao hắn lại đi ra từ trong hang động? Tại sao hắn lại ra tay giết cô?

“Tại... Tại sao?” Cô đau đớn nói.

Hắn nhíu mày, hoang mang nghiêng đầu nhìn cô, tay phải còn cắm trong lồng ngực ấm áp của cô, nắm trái tim đang đập của cô.

Cô đã sai sao? Đã sai sao? Nước mắt tuôn trào như suối.

‘Cô sẽ hối hận’. Lời cảnh cáo của Trưởng lão như sấm bên tai.

Cô không tin, nhất quyết không tin.

Nhưng mới đảo mắt hắn đã tàn khốc đâm vào tim cô, nắm chặt trái tim cô.

Sao cô có thể ngu muội như thế? Sao cô có thể để tất cả những chuyện này xảy ra? Sao cô lại có thể sai lầm đến nhường này?

Dạ Ảnh nhìn cô gái trước mắt, trong mắt có bối rối.

Cô gái này hơi quen.

Đáng lý hắn nên moi tim cô ta, nhưng tay mới cắm vào lồng ngực cô hắn đã cảm thấy không đúng. Khi máu tươi ấm áp chảy ra nhuộm đỏ quần áo cô, thấm ướt cánh tay của hắn, không hiểu sao khủng hoảng bắt đầu quần lầy hắn.

Nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của cô, hắn nắm trái tim đập càng ngày càng yếu của cô, cảm giác phạm phải sai lầm lớn khủng khiếp dần dần nuốt lấy hắn.

“Người là ai?” Hắn hỏi.

Ba chữ còn đau hơn móng vuốt đang cắm vào lồng ngực.

Cô đưa tay cố gắng vuốt ve khuôn mặt của hắn, lại vô lực.

Đã quên sao? Thì ra hắn đã quên... Hắn rõ ràng đã từng nói hắn sẽ bảo vệ cô, rõ ràng đã từng nói... Bị thương Vô tận bao phủ cô.

“Nói cho ta biết người là ai?”

Dòng máu ấm áp của cô chảy đầy tay hắn. Hắn hoảng sợ gặm thét uly hiếp.

Đáng lý cô nên cảm thấy áy náy vì sai lầm mình gây nên,

Cô đã không còn sức ra lệnh cho người bảo vệ, yêu ma bị phong ấn sẽ một lần nữa xuất thế khiến nhân gian hóa thành Luyện ngục.

Nhưng cô lại chỉ cảm thấy đau lòng, bởi vì hắn đã quên.

“Huynh đã nói...” Hai mắt đầm lệ nhìn hắn đã bắt đầu trở nên mơ hồ, cô khàn khàn nói: “Huynh sẽ bảo vệ ta...”

Cô bị thương nhìn hắn, trước khi bóng tối vô tận kéo đến, cô không cam lòng nói.

“Tại sao lại quên... Tại... Sao...”

Giọng cô thật nhỏ thật nhẹ, cuối cùng như tan trong gió.

Cảm giác kinh hoàng bao phủ hắn.

Tim cô ngừng đập trong tay hắn.

Gió ngừng thổi.

Cô nói gì? Nói cái gì?

Trong tay bất động, yên ắng, nóng như kim loại bị nung đỏ. Hấn run rẩy, buồng trái tim ấm áp của cô ra. Cô ngã xuống phía sau như búp bê bằng vải rách. Hấn nhìn chăm chăm cô, chỉ cảm thấy sợ, rất sợ.

‘Ta nhất định sẽ bảo vệ nàng.’

‘Ừ. Ta biết. Nhưng huynh phải béo lên một chút, cường tráng lên một chút mới có sức chứ.’

Trong đầu hiện lên hình ảnh không trọn vẹn.

Cô cho hấn cơm, cô chữa thương cho hấn, cô đưa tay ôm lấy hấn...

Nhìn chăm chăm cô nằm trên mặt đất, cơn lạnh chạy dọc sống lưng.

Hấn sợ hãi, lùi một bước.

‘Ta tên Tử Kinh.’

Giọng cô dịu dàng, nhẹ nhàng.

“Không...” Hấn vô thức lùi thêm bước nữa, run rẩy phủ nhận.

Cô gái nằm trên mặt đất đã ngừng thở nhưng vẫn mở to đôi mắt đắm lệ nhìn hấn.

‘Xin chào, Dạ Ảnh.’

Hấn nghe thấy giọng nói dịu dàng của cô.

‘Xin chào, Dạ Ảnh.’

Hấn nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của cô.

Nhưng không có, cô không hề mỉm cười, không hề vươn tay ra với hấn. Cô nằm đó, máu trước ngực còn đang chảy. Hấn giết cô. Trên tay vẫn nhiễm đỏ dòng máu ấm áp của cô.

‘Ta tên Tử Kinh.’

Không... Không... Không...

Mắt hấn đỏ ngầu, nhìn chăm chăm cô, điên cuồng phủ nhận trong đầu, nhưng trí nhớ vẫn ào ào quay về.

Tiếng khóc thét thê lương từ trong lồng ngực trào ra.

23. Q.1 - Chương 23

Không phải người! Không phải người! Không phải người!

Hấn ôm đầu, bịt tai lại không dùng được gào lên cho đến khi cổ họng chảy máu.

“Không phải người! Không phải người! Người không thể nào là...”

Hấn quỳ rạp xuống đất, thân thể lão đảo, ôm đầu tức giận gào khóc, cuồng loạn gầm lên: “Không phải người! Không phải người! Không phải người! Người không phải là nàng! Không phải người! Ta không biết người là ai! Ta không biết nàng là ai! Ta không biết! Ta không biết!”

Đầu đau muốn nứt ra.

Nước mắt nóng bỏng.

Trái tim đau như bị thiêu đốt.

Hấn sợ hãi không ngừng rít gào phủ nhận, lại không đè nén được đau lòng, không cầm được nước mắt: “Không phải lỗi của ta! Không phải lỗi của ta! Không phải ta! Không phải ta! Ta không biết! Ta không biết gì hết!”

Đột nhiên trong không khí truyền đến giọng nói êm ái mà quyến rũ: ‘Đúng vậy, không phải lỗi của chàng...’
“Đúng, đúng! Không phải lỗi của ta, không phải ta! Ta không biết! Ta không nhớ!” Sợ hãi phải đối mặt với sai lầm, sợ hãi chân tướng tàn khốc, hắn liều mạng nghe theo những lời nói bao che kia.

‘Đúng vậy. Chàng không biết cô ta là ai, cô ta chỉ là người cản đường... Không có gì quan trọng...’

Giọng nói kia gần ngay bên tai, hấp dẫn, thì thầm.

Hắn lệ rơi đầy mặt thì thào tự nói, ôm đầu loạn choạng, mê muội tự thôi miên mình, “Chỉ là người cản đường...Chỉ là người cản đường mà thôi.... Không quan trọng...”

‘Quên đi, quên cô ta đi, quên sẽ không đau... Chàng biết cách mà...’

“Quên đi, ta sẽ quên, quên sẽ không đau... Quên sẽ không đau nữa.... Ta đã quên, ta đã quên, ta đã quên...”

‘Có nhớ không? Chàng bị phản bội. Chàng bị lấy ra để trao đổi sức mạnh, chàng muốn báo thù... Chàng có được sức mạnh, sức mạnh vô địch. Chàng muốn trở thành thánh yêu, ma vương...’

“Đúng, ta có được sức mạnh...”

Hắn ngẩng đầu lên, trông thấy một cô gái mặc váy đen đứng ở trước mặt hắn, cúi người đỡ mặt hắn, mỉm cười với hắn. Nụ cười dịu dàng này an ủi hắn. “Đúng, chàng có được sức mạnh.” Cô mỉm cười, khẽ nói: “Nào, còn không cười một cái?”

“Ta có được sức mạnh...” Hắn tự nói với mình, cũng nói với cô, cười vắn vẹo.

Hắn xem nhẹ những mảnh vỡ ký ức đau đớn tận cùng kia, khiến chúng nó tan rã, khiến chúng nó mơ hồ...

Hắn tiếp tục cười, bắt đầu quên.

Cô vuốt mặt của hắn, lau đi nước mắt trên mặt hắn: “Nào, hít sâu một hơi, cảm nhận sức mạnh trong thân thể chàng, mạnh mẽ như thế, tuyệt vời như thế, không phải sao?”

Hắn bắt giác hít một hơi thật sâu, sức mạnh cường đại trong thân thể của hắn dồi dào như biển, cuộn cuộn không dứt, lấp đầy từng bộ phận.

“Sức mạnh này khiến người ta mê say, cảm giác rất tuyệt, không phải sao?” Cô nhẹ nhàng đầu độc hắn.

Cô nói không sai. Cảm giác có sức mạnh thật sự rất tuyệt.

Hắn để mình chìm trong sức mạnh say lòng người đó, không nghĩ gì nữa.

Không dám nghĩ.

Đau đớn thấu tận tim gan bắt đầu tan biến, bị chôn dấu thật sâu. Cô gái trước mặt lại mỉm cười, dụ dỗ: “Có nhớ không? Chàng là Chiến thần dũng mãnh nhất của ta, chàng muốn giúp ta thống lĩnh bảy yêu chà đạp những kẻ phản bội chúng ta, hủy diệt quốc gia chết tiệt kia, đúng không?”

“Đúng.” Hắn cười, nước mắt không còn rơi nữa. Hắn có được sức mạnh, hắn phải phá hủy đất nước đã ruồng bỏ hắn.

Cô cười càng vui vẻ hơn.

“Rất tốt.”

Cô kéo hắn đứng dậy, sau đó niệm chú ngữ đã học từ nhỏ.

Tất cả tảng đá hình người đã vào trận đồng loạt lùi một bước, sau đó ngồi xuống, lại một lần nữa chìm vào im lặng vĩnh hằng.

Cô mở phong ấn và kết giới nơi thờ phụng, dây leo trong nháy mắt héo rũ.

Khí đen lập tức tràn ngập trong không khí, biến thành hình dạng yêu dị, đông nghìn nghịt kín cả khu rừng.

“Nhìn xem, bọn họ thật đáng yêu biết bao!” Cô cười duyên, ôm lấy cánh tay hắn, dong dạc tuyên bố: “Từ giờ trở đi tất cả bọn họ đều là của chàng, chàng chính là vua của bọn họ! Đây chẳng phải là nguyện vọng bấy lâu của chàng sao?”

Đúng, hắn là vua!

Thần kinh hắn run lên.

Đây mới là nguyện vọng bấy lâu của hắn! Cô vung tay lên, ngàn vạn yêu ma cùng quỳ xuống, hô vang: “Ngô vương Dạ Ảnh, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hắn vô thức ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, cảm thấy thật dễ chịu. Đúng vậy, hắn là vua! Nhìn hắn khôi phục vẻ mặt lạnh lùng bình tĩnh, cô cười, giơ tay lên chỉ vào phương bắc.

“Đi thôi! Giết bọn chúng! Giết những kẻ vong ân phụ nghĩa! Giết những kẻ khốn kiếp ức hiếp chúng ta! Để chúng nhìn thấy sức mạnh của chàng, sợ hãi thuần phục dưới chân chàng!”

Hắn ngẩng đầu lên, gầm một tiếng.

Quần ma đồng loạt rít gào, chấn động sơn hà.

Chân hắn khê điểm, bay qua rừng rậm, thống lĩnh yêu ma, khí phách tung hoành.

Trong rừng lại trở nên yên tĩnh.

Cô đứng nguyên tại chỗ, nhưng sau đó xoay người.

Cô gái đã chết vẫn nằm đó, đôi mắt không nhắm vẫn còn vương nước mắt.

“Nhìn xem, đây là váy tỷ tặng ta.”

Linh giơ ống tay áo màu đen lên, xoay một vòng, khoe với cô gái đã chết, mỉm cười, nói: “Rất đẹp đúng không? Vốn là màu trắng nhưng nhuộm máu của ta, nhuộm đỏ, nhuộm đỏ, nhuộm đỏ, cuối cùng đã trở thành màu đen rồi. Màu đen cũng rất đẹp.”

Nhìn cô gái chết không nhắm mắt, nụ cười của cô trở nên vặn vẹo, trở thành thù hận, “Tỷ có biết, hắn đã từng nói nếu như ta còn là người thì đừng làm liên lụy đến tỷ.”

Cô nhìn người bạn tốt trước đây, cười ha hả. “Đáng tiếc, ta đã không còn là người, không còn, không còn, ha ha ha ha! Ha ha ha ha!” Linh cười điên cuồng, bay lên trời, rời khỏi rừng rậm.

Trong rừng rậm một lần nữa quay về với sự tĩnh lặng. Sương mù âm u lặng lẽ lan ra. Cô mở to mắt, vẫn luôn mở to mắt. Gió làm khô nước mắt cô, thổi lá rụng xuống.

Lá rơi vô tận dần dần bao phủ đất, bao phủ người bảo vệ, bao phủ yêu và hận bị người quên lãng.

Còn có... Tử Kinh...

– Hết quyển thượng – A Tháp Tát Cổ Dạ Ảnh

Là hoàng thân của vương quốc A Tháp Tát Cổ xưa kia.

Muốn soán ngôi huynh trưởng nhưng lại bị bạn bè phản bội, bị huynh trưởng hiến cho yêu ma, trở thành nô lệ của yêu ma. Bị chà đạp, không phải người cũng chẳng phải yêu.

Được người giữ cửa – nữ pháp sư Tử Kinh giúp đỡ, tìm lại được tự tôn nhưng lại bị Linh mê hoặc, phạm phải sai lầm kinh khủng.

Tử Kinh

Người thờ phụng đồng thời cũng là người giữ cửa của Mê Vụ Sâm Lâm.

Ngay từ nhỏ đã được các pháp sư dạy chú thuật, pháp trận, là đồng môn với Linh. Biết điều khiến người đá Thượng Cổ, có khả năng phong ấn.

Trên đường dâng tinh hồn trấn áp yêu ma đã quen biết Dạ Ảnh. Vì bảo vệ Dạ Ảnh không bị các pháp sư giết chết đã tự nguyện ở lại bảo vệ Mê Vụ Sâm Lâm, cô độc cả đời.

24. Quyển 2 - Chương 1

Nàng không nên tiếp xúc với hắn.

Nàng là người bảo vệ ở thôn Vu Hịch.

Bảo vệ phong ấn kết giới là trách nhiệm của nàng.

Nàng vẫn luôn cô đơn, cho đến khi gặp được hắn.

Tuy rằng biết người không nên làm bạn với quỷ,

Nàng lại không kìm chế được mà vươn tay ra với hắn.

Hắn là người duy nhất trên thế giới này thực sự quan tâm nàng,

Quãng thời gian trong rừng rậm sương mù ấy tốt đẹp mà đơn thuần, chân thật lại phức tạp,

Nàng muốn ở bên hắn, nhưng không thể,

Vì cứu hắn, nàng quyết định để hắn đi, mặc dù điều đó có nghĩa rằng nàng sẽ phải cô độc cả đời.....

“Nếu như anh muốn nhảy xuống thì phiền anh chờ tôi đi rồi tiếp tục.” Một giọng nữ hờ hững vang lên ở phía sau. Anh sững sốt, quay đầu, trông thấy một cô gái. Anh có nghe thấy cô ta đi vào, nhưng anh không chú ý, loài người không đáng để chú ý, cho đến khi cô lên tiếng.

“Cô nói gì?” Anh nhìn cô chằm chằm, nhú mày.

“Nếu như anh muốn nhảy xuống thì phiền anh chờ tôi đi rồi tiếp tục.”

Cô lặp lại, không thiếu một chữ.

Giây phút đó anh cho rằng mình nghe lầm, nhưng cô đã lặp lại vô cùng rõ ràng. Không hiểu sao lại khiến anh á khẩu không trả lời được.

Cô gái trước mắt buộc khăn trùm đầu, mặc tạp dề công ty vệ sinh màu cà phê, trước ngực đeo băng tên, hai tay đi găng tay cao su, thậm chí còn cầm một cái khăn lau và một chai nước tẩy.

Anh quả thật có thuê công ty vệ sinh đến quét dọn, một tuần ba lần nhưng anh chưa bao giờ gặp. Anh không muốn nói chuyện với người khác, cho nên bình thường đều rời đi chờ tới giờ rồi về. Anh quên mất hôm nay là ngày nhân viên tới quét dọn định kỳ.

“Tôi không muốn làm nhân chứng, rất phiền phức.” Cô quơ quơ khăn lau, “Mỗi lần xảy ra loại chuyện này đám phóng viên đều giống như châu chấu, đuổi cũng không đi. Nhưng anh yên tâm, tôi làm rất nhanh, tôi chỉ cần lau cửa thủy tinh, thay ga giường, cọ phòng tắm, đổ rác và giặt quần áo trong rổ. Lập tức đi ngay!”

Cô nói rất nhanh, vẻ mặt vô cảm.

Anh bất giác xoay người đối mặt với cô, kinh ngạc nhìn cô gái đứng trước cửa thủy tinh sát đất. Nghe cách nói thì dường như cô ta cho rằng anh muốn nhảy lầu, lại ra vẻ không liên quan đến mình, hi vọng người tự sát là anh tạm hoãn lại đã?

“Cô muốn tôi chờ cô quét dọn xong rồi mới nhảy lầu?” Anh không kiềm chế được, thốt lên.

“Mười phút là xong ngay.” Cô không chớp mắt, tay chống eo, thản nhiên nói, không quên bổ sung: “Dù sao anh cũng muốn chết nhưng tôi còn phải tiếp tục kiếm sống, đám phóng viên sẽ theo đuôi tôi mấy ngày liền, quấy nhiễu cuộc sống và công việc của tôi. Nếu xui xẻo có khi tôi còn bị tình nghi là người đẩy anh xuống, bị cảnh sát bắt, hỏi cung không ngừng đến khi tôi mất việc.”

Anh chớp chớp mắt, nhưng cô lại tiếp tục nói ra một chuỗi liên hoàn như súng máy mà không thở gấp.

“Cho nên, phiền anh chờ tôi mười phút để tôi làm xong công việc lần này, thuận lợi rời khỏi đây, quay về công ty, lĩnh nốt số tiền lương nhỏ nhoi đối với anh nhưng rất hậu hĩnh đối với tôi để tiếp tục cuộc sống nghèo khó nhưng tạm ổn của tôi. Trừ phi anh không ngại tôi bán tin tức cho tạp chí lá cải, tăng thêm ít thu nhập.”

Anh trợn tròn mắt, tiếp tục không nói được gì.

“Đương nhiên...” Thấy anh không nói gì, vẫn chân trần đứng trên bờ tường, cô thở dài, bắt lực nhún đôi vai gầy guộc: “Nếu anh không muốn chờ mấy phút quý báu này thì tôi cũng có thể đi ngay lập tức. Nhưng xin anh làm ơn làm phước lát nữa nhảy xuống thì đừng có rơi trúng tôi. Chờ tôi đi xa một chút đã, dạo này tôi hơi xui xẻo.”

Cô nhìn thẳng anh bằng đôi mắt hơi xéch lạnh lùng.

Anh còn chưa kịp trả lời thì cô đã tức giận liếc mắt, xoay người đi, băng qua cửa thủy tinh mở rộng, trở về phòng khách.

Cô cởi bao tay, tháo khăn trùm đầu, để dụng cụ vào ngăn tủ trong phòng bếp.

Vì nguyên nhân không biết tên nào đó, anh nhảy xuống khỏi bờ tường, đi vào nhà.

Trông thấy anh đi vào, cô ngừng tay.

Người đàn ông này đi ưu nhã như mèo, lặng lẽ mà lại nhẹ nhàng.

Có lẽ là bởi vì cơ thể anh ta rất cường tráng và mạnh mẽ, cô chưa bao giờ thấy ai có thể mặc quần áo bằng tơ tằm mà không bị ẽo lả như vậy. Còn chưa nói đến chuyện anh ta có mái tóc đen như mực dài quá eo.

Chỉ tiếc anh ta cũng u buồn giống như mèo vậy. Anh ta không đi đến trước mặt cô mà đứng ở bên quầy rượu trong phòng bếp kiểu mở. “Tôi không định tự sát.”

Cô nhìn anh, ngừng một giây, sau đó hết sức khách khí dùng giọng điệu lễ phép đáp: “Rất vui vì nghe anh nói vậy.”

Cô gái này không tin.

Cô không chớp mắt lấy một cái, nhưng anh biết, cô không tin lời anh nói, nhưng cô cũng không có thái độ nào khác.

Cô cho là anh muốn chết.

Anh muốn chết? Người có tất cả như anh mà muốn tự tử sao?

Thật buồn cười.

“Cô có thể ở lại quét dọn.” Nhìn cô gái tự cho là đúng này, anh cảm thấy thú vị.

“Cảm ơn.” Cô nhìn anh, thản nhiên đáp, thái độ không kiêu ngạo cũng không hèn mọn.

Sau đó, cô im lặng, không để ý tới anh nữa, chỉ tiếp tục lấy dụng cụ ra, buộc lại khăn trùm đầu, đeo bao tay, bắt đầu quét dọn.

Động tác của cô thật sự rất nhanh, nhanh chóng lại gọn gàng linh hoạt, từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong, theo thứ tự quét sạch gian phòng hơn ba trăm mét vuông này.

Đầu tiên cô lau bụi ngoài cửa thủy tinh, thay ga trải giường, dọn rác trong nhà vệ sinh, giặt quần áo, còn nhanh chóng cọ rửa bồn tắm lớn và bồn rửa mặt của anh, lau nước đọng trên gương, cuối cùng mới dùng máy hút bụi hút sạch bụi, lông, vụn nhỏ do dọn dẹp. Khi cô dọn dẹp, anh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhìn cô làm. Cô từ đầu tới cuối không hề liếc nhìn anh một cái.

Chẳng bao lâu sau cô đã quét dọn xong, lại một lần nữa thu dọn dụng cụ, cởi bao tay và khăn trùm đầu, cất gọn.

Cô tốn hơn mười phút, nhưng nói thực cũng không vượt quá nhiều.

Cô gái này gầy như cây chổi.

Anh chắc chắn cô chỉ mới hơn hai mươi, trên đầu lại búi một búi tóc tròn như bác gái, trên mặt cũng không có chút son phấn.

Từ đầu đến chân cô đều làm cho người ta có cảm giác lạnh đậm và khát khe, rất giống tảng đá vừa từ trên núi rơi xuống, các cạnh vẫn còn sắc nhọn, chưa từng bị núi non mài mòn.

Vốn tưởng rằng cô dọn dẹp xong sẽ vội vàng chào anh, yên tĩnh mang theo rác và quần áo bẩn rời đi, để lại anh tiếp tục với sở thích nhảy lều.

Nhưng cô xoay người, lấy từ trong tủ quần ra một cái nồi anh chưa bao giờ dùng, cho nước và gạo vào.

Trời mới biết, anh thậm chí còn không biết trong nhà anh có gạo. Cô vo sạch gạo, cắt hai miếng gừng, bắc bếp, bật bếp đun nước. Rất lâu rồi anh chưa ăn gì. Anh đã sớm không còn hứng thú với thức ăn, dù ăn cái gì đều có vị như nhai sáp nến. Anh nên ngăn cản cô, nhưng không. Sự ngạc nhiên khiến anh ngồi im trên sofa, nhìn cô gái kia loay hoay với đồng hồ làm bếp mới tinh của anh.

Nhắc nồi, cô đánh một quả trứng vào trong nồi, rắc chút muối, tắt bếp, đổ cháo vào trong bát, thêm một chiếc thìa, sau đó đặt lên bàn trước mặt anh.

“Đây là cái gì?”

“Cháo trứng gà.” Cô đứng thẳng người, mặt không cảm xúc nhìn anh, “Có đôi khi anh chỉ là đói mà thôi. Ăn chút đồ nóng, cân nhắc một chút sẽ tìm được cách giải quyết. Nếu không, cho dù muốn chết ít nhất cũng ăn xong rồi chết, đừng để mình biến thành quỷ đói.”

Trời ạ, ngay cả Khô Lâu tinh còn ăn nói uyển chuyển hơn cô ta.

Cô xoay người, ngừng một chút, lại quay lại nhìn anh, nói: “Có người nói cho tôi biết, đời người chính là quá trình không ngừng học tập từ những sai lầm. Kiếp này phạm phải sai lầm nếu không sửa chữa thì kiếp sau chắc chắn sẽ lại phạm phải. Tôi không tin quỷ thần nhưng nếu đó là thật thì đúng là quá khổ sở, tôi thà rằng giải quyết hết ngay trong kiếp này.”

Anh không ngờ cô gái này lại đang dạy dỗ anh đấy.

“Tôi không định tự sát.” Anh khó chịu lặp lại.

Cô nhìn anh hai giây, “Vậy thì tốt.” Sau giây phút khựng lại ngẩn ngui ấy, cô không chớp mắt nói, “Xin lỗi đã hiểu lầm anh.”

Cô gái này xin lỗi không có chút thành ý nào hết.

“Cảm ơn anh đã để cho tôi quét dọn.” Cô lại nói.

Không đợi anh trả lời, cô xoay người đi rửa nồi, lau khô kệ bếp, phơi khăn lau, rời khỏi phòng bếp, đi đến cửa trước, cầm ba lô đặt ở trên bàn, ngồi ghế đi giày.

Sau đó, cô đứng dậy mặc áo khoác, mang theo túi quần áo và rác đi ra ngoài, lẳng lặng đóng cửa lại.

Trong phòng quay về với sự yên tĩnh.

Đáng tiếc thế giới vẫn âm ỹ.

Anh nghe được tiếng cô ấn thang máy, yên lặng chờ thang máy lên.

Cháo trứng gà trước mắt tỏa hơi nóng nghi ngút mang theo mùi cơm ngòn ngọt.

Nhìn chén cháo kia, anh hừ lạnh một tiếng, không hiểu mình bị làm sao mà lại để cho cô ta phách lối trước mặt anh như thế.

Anh cầm lấy chén cháo kia, quyết định đổ vào bồn rửa bát.

Nhưng bát cháo trắng noãn như những đóa hoa nhỏ đang nở, phát sáng dưới ánh đèn.

Mùi cơm bay vào mũi, chui vào tim phổi. Ngoại trừ gừng và trứng, còn có một chút muối, cô không cho thêm bất cứ gia vị dư thừa nào. Mùi này có cảm giác hoài niệm. Anh bất giác cầm lấy thìa, múc một miếng cho vào miệng.

Cửa thang máy mở ra, cô đi vào.

Vị cháo trong veo, trứng trơn mềm, rất ấm bụng.

Anh nghe thấy cô mệt mỏi dựa vào thang máy, thở dài.

Anh lại từ từ múc một miếng cháo trứng gà đưa vào miệng.

Rất ấm.

Ấm áp lan ra trong dạ dày đã trống rỗng lâu ngày.

Không hiểu sao anh cười.

Đi ra thang máy, cô đi qua đại sảnh tầng một, ném rác vào trong thùng rác, mang theo túi quần áo gặt đầu tạm biệt nhân viên quản lý và bảo vệ, bước trên sàn đá cẩm thạch, đẩy cửa thủy tinh, rời khỏi tòa nhà cao cấp xa hoa này.

Bên ngoài gió lạnh thấu xương.

Cô quần chặt khăn quàng cổ đang lỏng dần, đi đến trạm xe điện ngằm gần đó.

‘Tôi không định tự sát’. Giọng nói trầm lắng của anh vang vọng trong đầu. Người kia vừa rồi rõ ràng có vẻ không muốn sống nữa, có điều mới tin lời anh ta. Vì dễ phòng, cô đứng ở vỉa hè ngẩng đầu lên nhìn tầng cao nhất của tòa nhà.

Tầng kia vẫn sáng đèn.

Trên bờ tường không có bóng người muốn nhảy xuống.

Đến lúc này trên mặt đất không có bất kỳ thi thể và vết máu nào thì chứng tỏ anh ta đã đã bắt đầu ăn chén cháo kia.

Cô không nên xen vào việc của người khác, cô nên giả vờ như không biết, khi phát hiện ra anh ta thì phải rời đi ngay sau đó gọi điện thoại báo cảnh sát. Đó mới là hành động khôn ngoan.

Nhưng khi cô nhìn thấy anh ta đứng ở trên bờ tường ban công, vẻ mặt vô cùng đau khổ thì cô thật sự không thể coi như không thấy.

Cô nhận ra vẻ mặt tuyệt vọng trống rỗng ấy. Cô đã từng bị dồn đến mức phải đứng trên sân thượng, đau đớn tới mức chỉ muốn nhảy xuống cho xong chuyện, không cần phải lo nghĩ bất cứ chuyện gì nữa.

Cuối cùng, cô vượt qua được, không nhảy xuống.

Cô không hiểu, loại người có tiền có thế, mặt lại đẹp trai đến mức có thể làm siêu sao như anh ta thì có gì mà không làm được? Cô quay mặt đi, tiếp tục đi về phía trước. Mặc dù không hiểu nhưng cô cũng biết rằng trên thế giới này dù là ai đi chăng nữa thì cũng có khó khăn và phiền não riêng của mình. Cô hi vọng sau khi anh ta ăn chén cháo kia, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời sẽ phát hiện ngõ cụt nào cũng có đường ra, nhưng vì quá vội vàng nên chúng ta không nhìn thấy mà thôi.

Vàng trắng sáng trên bầu trời đã hoàn toàn bị mây che khuất.

Cô đi bộ trong gió rét, lướt qua đám người vui vẻ chìm trong không khí giáng sinh.

Hi vọng người kia không nghĩ quẩn nữa. Anh ta là khách hàng tuyệt vời, phần lớn thời gian đều không ở nhà. Anh ta ở một mình, muốn lau dọn sạch sẽ căn nhà cao cấp kia vô cùng đơn giản. Đơn giản đến mức khiến cô hàng tháng đi lĩnh tiền lương quét dọn một lần bốn tiếng, một tháng tám lần thậm chí sẽ cảm thấy chột dạ.

Bình thường cô tốn bốn tiếng để dọn xong hết cả căn nhà, nhưng hôm nay chỉ một lát là xong rồi.

Nếu anh ta ngừng, cô sẽ vô cùng tiếc nuối.

Nhưng chỉ vậy mà thôi, cô đã cố hết sức, nếu như anh ta ăn cháo xong vẫn muốn chết thì cô cũng bất lực, chỉ có thể chúc anh ta may mắn.

Cô không phải người tốt, mỗi ngày làm một việc thiện cũng chỉ đến mức độ này mà thôi. Cô không rảnh bận tâm đến chuyện sống chết của một tay nhà giàu, cô còn có cuộc sống của mình. Anh ta muốn chết thật

cũng không liên quan tới cô.

25. Quyển 2 - Chương 2

Anh ăn hết bát cháo kia, tắt đèn nằm trên giường sạch sẽ. Chẳng hiểu tại sao đôi tai bèn nhạy vẫn tự động dõi theo tung tích của cô. Cô ngồi trên tàu điện ngầm, lại chuyển xe bus, sau đó xuống xe đi bộ, co ro đi qua khu chợ, vào nhà trọ không có thang máy, vất vả leo hơn mười tầng, tay run run móc chìa khóa ra, mở cửa vào nhà.

Cô rót cho mình một chén nước ấm, mở túi ni lông, bắt đầu ăn.

Trong bóng tối, anh mở mắt ra.

Lúc này mới phát hiện tiếng vang nhỏ nhoi đều đều không ngừng xuất hiện lúc cô ở đây là vì cô đói bụng.

Cô đói mà vẫn nấu cháo cho anh xong mới đi.

Đột nhiên anh nhận ra cô không hề lạnh lùng như vẻ bề ngoài.

Nếu như cô thật sự vô tình thì lúc nghĩ anh muốn nhảy lầu cô đã chạy mất rồi, nhưng không, cô gọi anh lại.

Mặc dù từng câu từng chữ đều có vẻ mỉa mai nhưng cô quả thật đã khiến anh xuống khỏi bờ tường. Thậm chí cô còn nấu cháo cho anh. Cháo ở trong dạ dày anh đến giờ vẫn cảm thấy ấm.

Trong bóng tối, anh nhắm mắt lại lắng lắng nghe âm thanh của cô. Cô ăn rất chậm rất chậm, giống như đồ ăn trong tay là mỹ vị hiếm có, mỗi một miếng đều không nỡ nuốt vào bụng.

Anh có thể nghe thấy âm thanh của cô từ phía bên kia thành phố, ăn cơm uống nước, rửa mặt, đánh răng, tắm gội, sau đó trên giường trùm chăn.

Có vài âm thanh anh không phân biệt được, nhưng đa số anh có thể biết rõ cô đang làm gì, giống như thể cô chỉ ở ngay cách vách, giống như khi cô rời đi đã để lại một sợi dây vô hình khiến anh có thể tìm theo.

Anh không biết tại sao mình muốn nghe nhưng không tài nào cắt đứt được liên kết nho nhỏ này.

Thế giới này vô cùng âm ỹ, anh có thể để âm thanh khác lấn át cô.

Nhưng trên người cô có sự yên tĩnh lạ kỳ.

Anh không kiềm chế được muốn lắng nghe.

Có thể là vì cô không xem tv, cũng không nghe radio, anh thậm chí không nghe thấy tiếng cô bật máy tính.

Sau đó anh phát hiện ra cô cũng không mang di động.

Cô lại nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Giống như trên lưng vẫn luôn mang theo gánh nặng ngàn cân, đến khi nằm xuống mới có thể nghỉ ngơi. Tiếng thở dài như vang lên khe khàng bên tai. Chẳng bao lâu sau cô đã ngủ say. Nghe tiếng thở đều đều của cô, anh cho rằng cô lẽ mình mắc bệnh.

Chẳng qua chỉ là một con người hạ đẳng mà thôi.

Nhưng tập trung vào sự yên tĩnh của cô khiến anh quên đi những âm thanh khác.

Bất giác, anh xoay người nằm nghiêng, thả lỏng giữa thế kỷ hai mươi mốt vô cùng âm ỹ.

Không thấy cô nữa. Tiếng thở đều đều biến mất. Anh đột nhiên mở mắt ra mới phát hiện trời đã sáng bạch, lại là một chuyện lạ khác khiến người ta ngạc nhiên.

Anh kinh ngạc từ từ ngồi dậy, vuốt mặt, nhìn chằm chằm bầu trời đã sáng rõ ngoài cửa sổ, phát hiện anh mất dấu cô là bởi vì anh ngủ.

Anh ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay.

Hơn nữa ít nhất cũng ngủ được mấy tiếng.

Anh đã quên lần trước mình ngủ là lúc nào. Vài chục năm? Vài trăm năm? Hay hơn một ngàn năm? Anh đã quên. Anh đã sớm quên cách nghỉ ngơi chứ đừng nói đến ngủ. Anh đã từng vì không thể ngủ được mà nổi trận lôi đình, anh không muốn tỉnh mãi, không muốn vĩnh viễn phải nghe nhiều âm thanh như vậy, nhưng lại không khống chế được. Khi xưa, anh đã từng hô bằng dẫn bạn uống rượu mua vui chỉ mong quên đi sự âm ỹ ồn ào kia. Nhưng làm vậy chỉ có thể tạm thời dời đi sự chú ý của anh chứ không thể đem lại sự yên tĩnh mà anh mong muốn.

Một hai trăm năm trở lại đây, tiếng ồn máy móc phát ra càng nhiều.

Anh từng nghĩ tới chuyện hủy diệt tất cả, nhưng anh cũng không muốn sống ở một thế giới chỉ còn lại yêu ma quỷ quái. Thần tộc cũng sẽ không cho phép anh hủy diệt thế giới.

Huống hồ, anh mệt mỏi cũng chán ngán rồi.

Không biết vì sao anh cảm thấy tất cả đã không còn quan trọng nữa, cho nên anh mặc cho những tiếng ồn kia tiếp tục, cũng vứt bỏ mong muốn ngủ yên. Cho tới hôm nay...

Ngoài cửa sổ, mây mù dày đặc, thấp gần như ở ngay trên đỉnh đầu.

Anh xuống giường, đến bên cửa sổ.

Trên đường cái người đến người đi, những bóng người nhỏ bé kia như con kiến qua lại bận rộn.

Yêu ma đều đã trốn vào bóng tối, chờ đêm đến. Anh còn tưởng rằng anh sẽ không bao giờ có thể ngủ ngon một giấc nữa. Thì ra chỉ cần tập trung sự chú ý vào một người, xem nhẹ những âm thanh khác là được. Anh muốn bật cười, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái. Không ngờ đáp án lại đơn giản như thế.

Trên kệ báo cửa hàng đặt một chồng báo. Nếu như anh ta đã chết dù trên TV không đưa thì báo cũng sẽ đăng, ví dụ như “Ông trùm giàu có bí ẩn nhảy lầu tự sát”.

Lại qua hai ngày nữa cô phải tới nhà anh ta dọn dẹp, cô chỉ không muốn đi một chuyến phí công mà thôi.

“Chị Nhiên!”

Một bàn tay nhỏ nhắn vỗ lên vai cô.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái tầm hai mươi tuổi đang vui vẻ nhai kẹo cao su.

“Chị mua báo à? Em cứ tưởng chị không đọc báo chứ.” Cô gái cũng mặc tạp dề công ty vệ sinh giống cô, vui vẻ cười hì hì.

Nhìn thấy cô gái này cô đột nhiên nhớ ra, nếu người nọ thật sự đã chết thì công ty sẽ thông báo cho cô, “Không. Chị chỉ nhìn qua thôi.” Cô xoay người, bỏ qua thôi thúc muốn mua, bước ra khỏi cửa hàng tạp hóa.

“Nói thật này chị Nhiên, chị có nên nghĩ đến việc mua di động không, em tìm chị rất lâu đấy.” Cô gái đút tay vào trong túi tạp dề, sải bước đuổi theo cô, “Có di động rất tiện.”

“Thuận tiện để cho người khác quấy rầy 24/24 sao?” Cô kéo cửa chính công ty, cầm túi quần áo hôm qua đi thẳng tới phòng giặt là.

“Không thể nói vậy được, nếu chị không muốn nghe thì có thể tắt đi mà.”

“Chị không muốn.” Cô hờ hững từ chối.

“Nếu có người có việc gấp muốn tìm chị thì làm sao?”

“Bọn họ có thể nhắn lại ở công ty. Huống hồ, ở cái thời đại này ai mà chẳng có việc gấp? Chị chỉ có hai tay, chuyện gấp đến mức nào đi nữa chị cũng chỉ có thể làm từng việc từng việc một.”

“Nếu chị có việc gấp cần gọi điện thoại thì sao?” Cô gái không cam lòng hỏi lại.

Cô vừa đi vừa nói, “Em có điện thoại không?”

“Đương nhiên là có.” Cô gái lấy từ trong túi tạp dề ra một chiếc điện thoại màu hồng gắn đầy hạt cườm lấp lánh đến mức sáng mù mắt người nhìn, đưa tới như hiến vật quý. “Là kiểu mới nhất đấy, màn hình HD, còn có thể lên mạng xem phim.”

“Cho chị mượn gọi một cuộc.” Cô đưa tay.

Cô gái vui vẻ đưa cho cô. Cô nhận lấy nhưng không gọi, chỉ dừng bước lại trả điện thoại cho cô, “Làm như vậy đấy.”

“Hả? “Cô gái sững sờ.

“Nếu như chị có việc gấp muốn gọi điện thoại, mượn người bên cạnh là được.”

Cô gái há hốc miệng.

Cô suýt bật cười, lắc lắc đầu, xách túi quần áo đi vào phòng giặt là chuyên nghiệp, giao quần áo cần giặt cho nhân viên trong đó.

Nhân viên dùng máy vi tính đánh hóa đơn, ghi rõ loại quần áo, sau đó in ra, một tờ cho cô, một tờ dán lên quần áo cần giặt.

Cô xoay người phát hiện cô bé kia vẫn đứng ở bên cạnh, lại hỏi.

“Nếu như người bên cạnh cũng không có điện thoại thì sao?”

“Đi mượn mấy hàng quán gần đó.”

“Nếu không có hàng quán, ở nơi hoang vu thì sao?” Cô gái chưa từ bỏ, ỉ ôi không ngừng như chim gõ kiến, “Sau đó chị phát bệnh tim, cần gọi điện thoại cầu cứu thì sao?”

“Như vậy thì đó là số của chị rồi.” Cô nhún vai, thản nhiên đẩy cửa công ty ra.

Đi tới nơi làm việc kế tiếp.

Cô gái nhìn bóng lưng cô rời đi, có đôi khi thật sự không biết cô là rộng lượng hay cực đoan nữa.

“Chỉ là điện thoại mà thôi...” Cô nghe thấy cô bé kia lăm lăm sau cánh cửa, vừa bực mình vừa buồn cười nghĩ. Đúng vậy, chỉ là điện thoại mà thôi cũng đâu phải mạng sống, thật không hiểu sao mọi người lại phải kè kè bên mình như mạng sống vậy.

Mây mù giăng kín trời, nhưng không khí rất khô.

Cô hi vọng tối nay cũng không mưa.

Cô thích khí trời khô mát một chút.

Lên tàu điện ngầm thì cô đã hoàn toàn quên mất anh chàng giàu có nghĩ quần kia rồi.

Cô bận rộn cả ngày, quét sạch ba căn nhà tối hôm qua tổ chức tiệc. Sau mỗi dịp nghỉ, khắp nơi đều là chén bát ngổn ngang.

Đây là một thành phố đầy lo toan, mọi người đều cần vui chơi hoan lạc để quên đi hoàn cảnh thật sự.

Cô nhanh chóng dọn dẹp căn nhà bẩn thỉu bữa bọn, trả lại cho khách hàng sự sạch sẽ.

Mặc dù đây không được coi là một nghề thoải mái, nhưng cô phát hiện mình thật sự rất thích công việc này.

Công ty vệ sinh cô làm rất chuyên nghiệp, chuyên môn phục vụ khách hàng cao cấp. Nhân viên vào công tác đều phải qua kiểm tra lý lịch và tham gia huấn luyện dọn dẹp nội trợ chuyên nghiệp. Đương nhiên bởi vì phục vụ khách hàng có chút tầng cấp nên tiền lương cũng cao hơn nhân viên vệ sinh bình thường rất nhiều. Là nhân viên vệ sinh cấp A chuyên nghiệp nhất trong công ty, cô cũng không cần khả năng giao tiếp quá cao. Cô không nhiều chuyện, xuất thân trong sạch, làm việc thành thật, cũng sẽ không thấy người sang bắt quàng làm họ với khách hàng, càng sẽ không vọng tưởng mình có thể gả vào nhà giàu, bay lên đầu cành làm phượng hoàng.

Mặc dù khó liên lạc quả thật đã làm cô đánh mất không ít khách hàng, cô cũng đã từng vì vậy mà bị trách mắng, nhưng đa số khách hàng đều thích sự yên lặng cũng như tác phong làm việc nhanh chóng của cô.

Bọn họ coi cô như cái bóng tự động dọn dẹp nhà cửa, cô cũng tình nguyện làm cái bóng không cần giao tiếp xã giao, đối đáp trôi chảy với người khác.

Cô quét dọn cho những con người xa lạ kia, mua thức ăn, giặt quần áo, cô không quen bọn họ, cũng không muốn quen.

Tiền cô kiếm được đủ cho cô sống, đủ cho cô ăn, như vậy là được rồi.

Cô cũng chỉ mong như vậy.

Trong công ty vệ sinh, cô gái nắm điện thoại lấp lánh nhìn bóng dáng gầy yếu đi xa dần ngoài cửa, thở dài một hơi.

Cô biết mình làm sai rất nhiều chuyện, nhưng cô thực không thích đối mặt với chính hậu quả mình tạo thành.

Những năm gần đây này, cô không ngừng cố gắng đền bù sai lầm, có những sai lầm đã được sửa chữa, được tha thứ; có những sai lầm thì chưa. Trước kia, cô gái kia có tâm hồn trong sáng, linh hồn dịu dàng. Cô ấy biến thành vẻ lạnh lùng quái gở này đều do cô làm hại.

Cô không biết cô gái lạnh như băng tuyết kia có còn nhớ cái gì là dịu dàng nữa hay không.

Bởi vì cô, cô gái kia đã không còn tin vào người khác nữa.

Mấy năm trước, cô tìm được cô ấy, cố gắng thay đổi vận mệnh của cô ấy, xoa dịu vết thương lòng của cô ấy. Nhưng dù cô làm như thế nào đều vô ích.

Cô gái kia bị tổn thương quá sâu, không bao giờ tin tưởng vào ai nữa.

Cô ấy không yêu ai, tình nguyện cô độc cả đời.

Cô đã thất bại nhiều lần.

Chết tiệt, cô vốn nghĩ rằng chỉ cần cô ấy có thể yêu ai đó, cô ấy sẽ không phải tiếp tục đau khổ nữa. Bất kỳ ai cũng được, chỉ cần cô ấy yêu một người, cô có thể kết thúc công việc rồi.

Nhưng dù cô đưa những người đàn ông cực phẩm tới mức nào đến trước mặt cô ấy, cô ấy cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Hết cách, cô chỉ đành dẫn đường cô ấy gặp lại kẻ khiến cô sợ hãi kia.

Sau đó, chờ bị hận.

Thật đáng ghét.

Một người đàn ông đến bên cạnh cô. “Anh có chắc tên kia sẽ không điên lên giết phứt cô ấy không?” Cô buồn bực hỏi.

“Anh không chắc.” Anh ta nhún vai, “Nhưng anh quan sát hắn đã lâu rồi, anh không cho rằng hắn sẽ làm hại cô ấy.”

Trông thấy vẻ mặt xem thường của cô, anh ta dừng lại một chút rồi bổ sung: “Khi xưa em nhân lúc hắn yếu đuối lợi dụng nhược điểm của hắn mới thành công. Nhưng qua mấy ngàn năm, tâm trí hắn đã không còn yếu ớt như xưa nữa rồi. Không cần anh nói em cũng biết, em tận mắt thấy, mặc dù không nhớ ra nhưng trong vô thức hắn biết mình thiếu cái gì.”

Mặc dù là đối địch với yêu quái kia nhưng anh luôn không nhịn được mà thông cảm với tên đáng thương ấy.

“Hơn nữa em từng thử những người khác rồi, vô dụng, không phải sao? Linh hồn của cô gái ấy bị tổn thương quá sâu cho nên không chịu để cho vết thương khép lại. Ngoan cố anh thấy nhiều rồi, lúc này chỉ có thể đánh cược một phen thôi.”

Cô kêu rên, không chịu nổi, hỏi: “Làm sao anh biết cô ấy sẽ mở lòng với hân. Tên kia trước đây chỉ là một kẻ nhất gan không lên cũng chẳng xuống, lại vô dụng ngu ngốc. Không biết chừng, khi xưa cô ấy chỉ là thương hại hân.”

“Nói thực ra anh cũng không biết, loại chuyện này không có đảm bảo 100%. Nếu có thì anh cũng đã không cần vất vả như vậy rồi.” Anh ta cười khổ, hỏi lại: “Nhưng ngoại trừ thử, em còn cách nào khác không?”

Cô á khẩu, không cam không nguyện nói hai chữ: “Không có.”

Cô không nghĩ ra cách nào khác, có thể thử cô đều thử hết rồi.

“Anh cũng không.” Anh chỉ nghĩ ra được cách một hòn đá ném hai con chim này thôi. “Huống hồ, đây là em nợ hân.” Câu này khiến cô sa sầm mặt. Phát hiện mình chọc trúng chỗ đau của cô, anh gượng cười hai tiếng, vội vàng bổ sung: “Nếu như có thể nhân cơ hội này giải quyết nghiệp chướng, em cũng là một công đôi việc, đúng không?”

“Chiêu này tốt nhất hãy hữu hiệu.” Nàng lầu bầu.

“Nếu như không hữu hiệu anh cũng đành phải đi thu yêu thôi.”

Người đàn ông đó nói với vẻ mặt cợt nhả, cô lại hoàn toàn không cho rằng hân đang nói đùa.

Cô liếc nhìn anh ta, lạnh lùng uy hiếp, “Nếu anh bắt tôi, hại tôi chữa lợn lành thành lợn què, tôi tuyệt đối sẽ khiến anh sống không bằng chết.”

“Tiểu Linh muội muội, anh thật sự muốn giúp em, em nở lòng nào dùng lòng tiểu nhân của em đo bụng quân tử của anh?” Anh ta tỏ vẻ uất ức.

“Giúp tôi? Là anh muốn ăn bơ làm biếng thì có, hừ.”

Cô quay đầu, quyết định đi tìm anh trai anh ta, mặc dù có thể sẽ phải nghe căn nhắc nhưng nếu xảy ra chuyện ít nhất Tần Vô Minh còn có thể dựa vào một chút. Nhưng để phòng ngừa, cô nên tìm Khởi Lệ làm chỗ dựa trước thì hơn.

Ánh trắng như bạc.

Mây lững lờ trôi trên bầu trời đêm. Anh đứng ở trên tầng cao, nghe thành phố ầm ĩ náo loạn. Gió lạnh thổi tung bay vạt áo anh, mái tóc dài của anh.

Trên đường cái phía dưới kia đám người vui chơi ồn ào đông nghìn nghịt.

Tiếng nhạc rock phát ra từ dàn loa làm chấn động không khí.

Bọn họ cùng vẫy tay, thân thể đầy mồ hôi chuyển động theo tiếng nhạc, cười, la hét, trên mặt là vẻ mê dại.

Dù cách 30 tầng nhà anh vẫn luôn nghe thấy những âm thanh ồn ào này.

Anh vốn ở đó, cùng những con người điên cuồng, cùng yêu ma quỷ quái.

Nhưng tất cả đều thật nhàm chán.

Sau đó, anh nhìn thấy ánh trắng lấp ló giữa những tầng mây. Một cảm xúc không tên nào đó khiến cho anh càng thêm bức bối, không muốn tiếp tục ở lại nơi âm ỉ, nhìn những người kia không ngừng nhảy nhót, a dua nịnh hót, quyến rũ anh nữa. Cho nên anh rời khỏi đó, về căn phòng trên tầng cao nhất. Đáng tiếc đây là một thời đại ồn ã, dù ở đâu cũng nghe thấy tiếng ồn.

Thính lực anh quá tốt, dù cho có thiết bị cách âm cũng không cho anh được yên tĩnh nghỉ ngơi.

Trong thành phố cuồng loạn này, loài người cũng giống như điên rồ, bọn họ trắng đêm không ngủ, một ngày 24 tiếng đồng hồ ở mỗi góc ngách đều có người cười vui, cãi nhau, khóc lóc. Bọn họ thậm chí còn truyền sóng điện cả đêm, phát radio cho những người khác nghe.

Anh không biết nghe người khác nói chuyện thì có ý nghĩa gì, nhưng hiển nhiên là loài người cảm thấy có.

Vài năm sau, bọn họ phát minh ra TV, thế giới càng trở nên ồn ào, hỗn loạn hơn.

Ban đầu anh còn cảm thấy thú vị, nhìn con người diễn trò, ca hát, truyền phát tin tức trong cái hộp nhỏ, nhưng chẳng bao lâu sau anh bắt đầu thấy chán.

Trăm năm qua, thế giới lúc nào cũng có những phát minh mới, nhưng rất khó để kéo dài được sự hứng thú của anh.

Tất cả những thứ mới phát minh không phát ra mùi tanh tươi thì sẽ phát ra tiếng ồn vô tận.

TV, điện thoại, máy vi tính, khóa điện, điều khiển từ xa, radio, đèn điện, gần như tất cả những thứ có liên quan đến điện đều phát ra tiếng ồn tần số thấp. Anh thậm chí có thể nghe thấy tiếng đèn giao thông trên đường chuyển đèn.

Nhìn những tòa nhà chọc trời xung quanh cùng xe cộ như nước dưới những con đường giao nhau lẫn lộn phí dưới, anh nhú mày. Trước kia anh không thêm để ý tới những thứ này, nhưng gần đây anh càng ngày càng không thể xem nhẹ.

Chúng nó khiến anh bức bối.

Có đôi khi anh thật sự muốn phóng một mũi lửa thiêu trụi tất cả, chỉ mong một giấc ngủ yên.

Có lẽ anh nên vung tay lên phá hủy cả thành phố này, để anh được yên tĩnh một chút.

Đó là một ý kiến không tồi, chỉ tiếc là làm vậy sẽ khiến Thần tộc chú ý, anh sẽ càng không được yên bình.

Mấy ngàn năm qua bọn họ tuy không thể diệt trừ anh, nhưng đồng thời cũng khiến anh không yên. Thỉnh thoảng vui đùa cùng bọn họ một chút cũng được, nhưng gần đây anh đã chẳng thêm tranh đấu với mấy kẻ dai như đĩa ấy nữa rồi.

Anh đã từng là vua của yêu ma, thống lĩnh đại quân trăm vạn yêu ma, nếm thử mỹ thực thể gian, uống loại rượu ngon nhất trên đời, có một núi vàng núi bạc, còn có sức mạnh và quyền lực tuyệt vời.

Nhưng trong lòng anh có một chỗ trống.

Cực kỳ lâu trước kia anh cho rằng đó là dục vọng, cho nên anh đói khát chiếm đoạt, cắn nuốt tất cả, cố gắng lấp đầy chỗ trống vô tận kia.

Nhưng bất kể anh làm thế nào cũng không thể lấp đầy chỗ trống trong lòng. Dù anh làm cái gì, quyền lực, phụ nữ, mỹ thực, rượu ngon, vàng bạc châu báu, thậm chí là sức mạnh chưa bao giờ cạn kiệt kia cũng không thể khiến anh cảm thấy yên bình, tìm được thỏa mãn. Anh đã chán, không chỉ chiến tranh mà là tất cả.

Anh vứt bỏ tất cả, rời đi chiến trường giết chóc, trung tâm quyền lực, để lũ yêu ma tự tranh giành cướp đoạt. Anh từng tới tận cùng thế giới, tới đỉnh núi cao nhất, đại dương sâu nhất, sa mạc rộng lớn nhất, nhưng không đâu có thứ anh cần.

Vì vậy, anh trở lại thành phố của loài người, lang thang hết thành phố này tới thành phố khác, đi giữa đám người, lại không biết mình đang tìm kiếm cái gì.

Có đôi khi anh thậm chí không biết rốt cuộc vì sao mình tồn tại.

Gió cuốn mây trôi, che khuất mặt trăng.

Anh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng để sức mạnh tràn ngập toàn thân, khiến sự sung sướng đã từng làm say lòng người ấy trào lên.

Nhưng vô dụng.

Sức mạnh tuy vẫn còn, vẫn dồi dào như biển, như vô cùng vô tận, nhưng anh lại vẫn cảm thấy khao khát, cảm thấy trống rỗng, cảm thấy... Muốn một cái gì đó.

Anh không hiểu, rõ ràng anh muốn gió được gió muốn mưa được mưa, tại sao anh vẫn cảm thấy... Cô đơn.

p.s: Chẹp, theo bác sĩ Mỡ thì anh mắc bệnh FA mãn tính, để chữa thì chỉ có 1 cách là đi kiếm gấu. Đừng hơi tỷ là lại nghĩ quần đi tiêu diệt thế giới. =v=

26. Quyển 2 - Chương 3

“Cô không có điện thoại!” Mới vào cửa đã thấy anh ta đứng đợi sẵn, vẻ mặt lạnh lùng.

Cô cứ tưởng rằng anh ta không ở nhà, công ty nói sáng nay anh ta đã gọi điện thoại tìm cô, nhưng không nói rõ có chuyện gì đã cúp rồi. Có điều, chuyện này cũng khiến cô xác định được là anh ta còn sống.

Cho nên cô đến đây quét dọn.

Đây là lần thứ hai anh ta ở nhà trong thời gian quét dọn từ khi ký hợp đồng đến nay.

Không phải trong nhà có người thì cô không quét dọn được, chỉ là bất ngờ mà thôi.

Lần đầu tiên tới quét dọn cô gặp một người đàn ông khác chứ không phải anh ta.

Lúc ấy người kia còn nhấn mạnh ba lần là tuyệt đối không được làm phiền chủ nhà. Nếu chủ nhà ở nhà thì phải lập tức rời đi. Đáng ra cô nên ghi nhớ cảnh cáo ấy mới đúng.

“Cô không chỉ không có điện thoại mà còn không có cả di động.” Nếu như vừa rồi cô còn chưa phát hiện thì giọng điệu lên án lúc này đã khiến cô cảm nhận được rõ ràng sự bất mãn của anh ta.

Cô đi qua anh ta, tới nơi để đồ. “Nếu anh có chuyện tìm tôi thì có thể nhấn lại ở công ty.”

Tất cả khách hàng của cô đều biết, muốn tìm cô thì hãy nhấn lại ở công ty, cô sẽ cố định trở về công ty kiểm tra những việc họ giao.

Anh ta nhíu mày đi theo, khó chịu nhìn cô chằm chằm.

“Tôi không muốn.”

Cô không muốn hỏi anh ta tại sao, nhìn cái vẻ kia thì tám chín phần mười anh ta sẽ không nói cho cô biết nguyên nhân.

Không lãng phí thời gian tự chuốc lấy bực, cô buộc khăn trùm đầu, đeo bao tay, mặc tạp dề, hỏi thẳng: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

Anh ta há miệng định nói rồi lại cứng đờ, vội vàng ngậm miệng lại.

Cô nhìn anh ta chằm chằm, chờ.

Cả căn nhà lặng ngắt như tờ.

Hay thật, người đàn ông nay ngay cả nguyên nhân tại sao tìm cô cũng không chịu nói, cô cố gắng để mình không lờ anh ta, nói: “Nếu không còn chuyện gì nữa tôi có thể bắt đầu quét dọn được chưa?”

Anh ta trợn mắt trợn mắt, khoảnh khắc ấy cô cho là anh ta sẽ nổi giận với cô. Cô trông thấy rõ ràng anh ta cắn chặt răng, trên trán nổi gân xanh.

“Tôi muốn ăn cháo.” Anh ta cắn răng nói. Nếu như thái độ của anh ta khách khí một chút, có lẽ cô sẽ cân nhắc đến chuyện đi nấu cho anh ta ăn, nhưng không.

“Tôi chỉ phụ trách quét dọn vệ sinh.” Cô lạnh lùng nói, “Trong hợp đồng anh ký với công ty không bao gồm nấu nướng.”

“Vậy thì thêm vào!” Anh ta nổi giận, ra lệnh: “Tôi muốn ăn cháo, ngay bây giờ.”

Khách hàng vô lý không phải cô chưa bao giờ gặp. Có không ít người cho rằng chỉ cần có tiền thì chính là đại gia, lúc nào cũng khinh bỉ những nhân viên vệ sinh quét dọn như cô, cảm thấy cô nên vinh hạnh vì được

phục vụ bọn họ, cô nên mang ơn, nơm nớp lo sợ phục dịch bọn họ, không thể cãi lại, bằng không chính là tội đáng chết vạn lần.

Đáng tiếc tên này cũng thế.

Ngày đó đáng lẽ ra cô nên để cho anh ta nhảy xuống quách đi cho rồi.

Nhìn chằm chằm tên khốn kiếp kiêu ngạo vô lễ kia, cô vô cảm khách khí nói

“Tiên sinh, rất xin lỗi, nếu như anh muốn thêm cả phục vụ nấu nướng thì chúng ta phải ký lại hợp đồng. Bây giờ tôi quét dọn trước, lần sau tới tôi sẽ mang theo hợp đồng. Nếu anh không hài lòng với sự phục vụ của tôi, muốn lập tức đuổi tôi cũng được, tôi sẽ thông báo cho công ty đưa người khác tới, tin rằng trong công ty chúng tôi chắc chắn có người phù hợp với yêu cầu của anh.”

Cô cố ý, cố ý làm khó anh ta. Anh ta biết, cô đương nhiên càng biết hơn.

Gân xanh trên trán anh ta giật giật, cô không kiềm chế được tưởng tượng ra cảnh nó nổ tung, chắc máu sẽ phun ra nhỉ.

Có lẽ cô nên đứng xa một chút, cẩn thận kéo bị máu của anh ta phun vào người.

Cô cho là anh ta sẽ trút giận lên đầu cô, giống như những người khác, lớn tiếng quát nạt đòi đuổi việc cô.

Nhưng trong giây lát, anh ta lại xoay người, sải bước quay về phòng ngủ của anh ta.

Đáng lẽ anh nên làm thịt cô ta vì dám khiêu khích anh! Từ trước tới nay luôn là người khác khúm núm, vội vã phục vụ anh, đã rất lâu rồi không có ai dám vô lễ với anh, còn dám can đảm cãi lại mệnh lệnh của anh.

‘Nếu anh không hài lòng với sự phục vụ của tôi, muốn lập tức đuổi tôi cũng được...’

Giọng nói lãnh đạm của cô cứ văng vẳng trong đầu khiến anh tức giận không nguôi.

Nếu có thể anh cũng muốn bảo cô ta cút ra ngoài, nhưng hai ngày trước anh cho rằng chỉ cần tùy tiện chú ý một người là có thể được nghỉ ngơi. Hai ngày sau, anh thử vô số lần mới phát hiện không phải ai cũng được. Chỉ có cô. Giận dữ đi về phòng ngủ, anh đứng ở trước cửa sổ nhìn đám người rộn ràng trên đường, không hiểu sao chỉ cảm thấy khó chịu.

Trên phố tấp nập người, nhưng ai cũng mang theo di động, ngay cả người già bảy tám chục tuổi cũng mang theo sản phẩm điện tử.

Cho dù thỉnh thoảng có thể tìm thấy một người không mang điện thoại hoặc máy nghe nhạc thì một khi về đến nhà người đó cũng sẽ bật máy tính lên mạng hoặc xem TV. Không ai yên lặng, tắm rửa xong ngoan ngoãn đi ngủ cả.

Ngày hôm qua không dễ gì anh mới phát hiện một ông lão nhả nhặn, về nhà chỉ đọc sách. Nhưng anh chú ý ông ta suốt cả đêm vẫn không thể nào ngủ được.

Sau đó mới phát hiện chỉ có cô, không phải ai cũng có thể.

Mà anh đã mất tung tích của cô.

Anh biết cô ở hướng nào, ước chừng xa bao nhiêu, anh thậm chí còn suýt kích động muốn đi tìm theo mùi của cô.

Nhưng kiểu chuyện bé xé ra to này rất giống một con chó ngu xuẩn, anh khinh thường lắm.

Anh đã từng nghĩ tới chuyện gọi đám tiểu yêu, ra lệnh cho bọn chúng bắt cô tới đây, tìm ra số điện thoại, địa chỉ của cô. Nhưng anh không muốn để cho những thứ yêu ma quỷ quái tiện kia biết anh không thể ngủ được. Gọi đến công ty vệ sinh cô làm đã là cực hạn của anh rồi. Anh không thể tin được mình lại thật sự đi lục số điện thoại của công ty vệ sinh, còn gọi đến đó. Thế nhưng bọn họ lại nói cô không có di động, nhà cũng không có điện thoại. Bởi vì không thể lập tức liên lạc được với cô cho nên cô cũng không thể tới ngay, nếu như anh ta có việc gấp bọn họ có thể cử một nhân viên khác tới.

Không tìm được cô khiến anh nổi trận lôi đình.

Anh cúp điện thoại, gần như bóp nát nó.

Nói thực ra anh rất muốn đập nát điện thoại, nhưng anh không thể nào lại cần một con người ngu xuẩn đến như thế được. Kiêu ngạo tự tôn ngăn cản lửa giận không tên đột nhiên xuất hiện của anh.

Chỉ là con người, một con người chết tiệt mà thôi.

Nhưng quỷ tha ma bắt là không phải ai cũng được.

Chỉ có cô.

Cô chờ anh ta tức giận sập cửa, nhưng mãi mà không nghe thấy.

Anh ta không sập cửa, trên thực tế anh ta còn không đóng cửa. Nếu anh ta không muốn cô cút thì hiển nhiên cô vẫn phải hoàn thành nốt công việc của cô. Không có thời gian để ý tới tên quái dị đang bận giờ thối đại gia kia, cô cầm chổi và hót rác bắt đầu quét từ ban công vào. Không giống các nhà khác, anh ta không bố trí ban công rộng lớn thành vườn hoa trên cao, anh ta thậm chí còn không có nổi một chậu hoa, cứ để ban công ấy trống không.

Ban công trống không chỉ lát nền gỗ.

Bởi vì ở tầng cao nên dù là bên ngoài nhưng cũng không bẩn, chỉ có chút bụi mà thôi. Bình thường cách ba bốn ngày cô mới quét ban công một lần.

Tỉ mỉ quét sạch ban công xong, cô cầm chổi và hót rác đi vào, dùng máy hút bụi dọn sạch trong nhà. Khi cô đi vào phòng bếp kiểu mở thì sững sờ.

Phòng bếp luôn gọn gàng sạch sẽ có mùi kỳ lạ, hơn nữa trên bàn còn bày ngỗng ngang nồi bẩn, dưới đất là phần còn lại của một thứ gì đó và hai cái nắp nồi bẩn lật ngửa.

Thứ kia đặc sánh, cô nghĩ dùng khăn lau sẽ tốt hơn máy hút bụi. Cô nên bỏ qua phòng bếp, dọn những nơi khác trước, để chỗ này lại đến cuối, nhưng cô không kiểm chế được tới gần nhìn.

Trong thùng rác có vỏ trứng; trên kệ bếp có gừng chưa cắt hết; một bao gạo đã xé vỏ bị vứt trong chậu rửa cùng hai cái nồi bẩn và bát đĩa thìa chưa rửa. Cô nhìn chăm chăm thứ đặc quánh trên sàn và trong nồi, chúng nó nhìn có vẻ rất giống nhưng mùi thì hoàn toàn khác, màu cũng hơi lạ. Nhưng cô nghĩ cô biết đó là cái gì.

Nồi vốn mới tinh, sáng đến mức có thể dùng làm gương dính nước cháo cháy đen, không cần nghĩ cô cũng biết anh ta để lửa quá to, khiến cháo trào ra khỏi nồi, liên lụy đến cả cái bếp xinh đẹp.

Nhìn cảnh tượng bi tráng trước mắt, cô đoán anh ta hẳn đã thử nhiều lần.

Thật thê thảm.

Cô chưa bao giờ ngờ được hóa ra có người còn không biết nấu cháo.

Mỗi người đều có sở đoản riêng, nhưng chỉ nấu cháo trứng gà mà có thể khiến phòng bếp thành ra thế này thì đúng là đáng buồn.

‘Tôi muốn ăn cháo, ngay bây giờ!’

Tiếng anh ta khó chịu ra lệnh quanh quẩn bên tai.

Nồi inox trên bếp còn hơi ấm, có lẽ anh ta vẫn cố thử cho đến tận buổi sáng hôm nay.

Cô ra khỏi phòng bếp, đẩy máy hút bụi tiếp tục dọn những căn phòng khác, cuối cùng mới đi đến phòng ngủ anh ta.

Nói thật, bởi vì không có cây cối nên căn nhà này luôn có vẻ lạnh lẽo.

Anh ta chưa từng có khách, cũng không cho người tới ngủ lại, cô chưa bao giờ thấy dấu hiệu sinh hoạt của người khác ngoại trừ anh ta. Mà trước hôm nay, anh ta thậm chí còn không sử dụng phòng bếp, túi gạo, trứng và gừng là hai ngày trước cô mua hộ một khách hàng khác, lúc đi chẳng may để quên lại, còn không

trong phòng bếp của anh ta vốn chẳng hề có đồ ăn. Mặc dù có đồ làm bếp nhưng anh ta không biết nấu cơm, vậy cho nên phòng bếp mới mới tình như vậy.

So với các khách hàng mời bạn bè về mở tiệc, quét dọn nhà anh ta thật sự nhàn hạ hơn rất nhiều.

Nhưng nói cách khác, điều này cũng chứng minh anh ta không có bạn bè.

Trước kia cô cũng từng không có bạn.

Nhìn người đàn ông đứng cạnh cửa sổ, hai tay đút túi quần, nhìn chăm chăm dòng người dưới đường, trong lòng cô không hiểu sao dâng lên chút thương hại.

Anh ta đúng là đáng thương và cô độc, nhìn như có được tất cả thật ra lại không có gì.

Bản thân anh ta cũng giống như căn nhà này, rộng rãi đẹp đẽ lại trống trải vắng lặng, tuy được xây bằng vật liệu tốt nhất, bài trí bằng đồ đạc tốt nhất nhưng không hề có hơi người, không có đồ trang trí, không có cây cối, không có đồ ăn, chỉ khiến cho người tôi cảm thấy lạnh lẽo, cứng nhắc và cô đơn.

Khó trách ngày đó anh ta lại nghĩ quẩn, người đàn ông này vốn không biết nên sống thế nào.

Chắc hẳn trải qua thời gian dài có tiền tài và vẻ ngoài, luôn ở trên cao ăn trên ngồi trốc, chỉ biết ra lệnh, không biết nhún nhường nên anh ta mới không có lấy một người bạn thật lòng.

p.s: Quào, giờ thì mắc bệnh tsun =))))))))))

27. Quyển 2 - Chương 4

Cô đi vào phòng ngủ của anh ta, anh ta chẳng mấy may nhúc nhích, giống như một pho tượng hóa đá.

“Anh để lửa quá lớn.” Cô không biết là do anh ta đã từng thử nấu hay là bởi vì bóng lưng cô đơn của anh ta làm cô nhớ tới bản thân mình, tóm lại, cô đã lên tiếng. Nghe vậy anh ta hơi cứng người lại.

Cô tắt máy hút bụi, vừa trải phẳng ga giường xóc xếch của anh ta vừa nói: “Bảy chén nước, một chén gạo, sau khi nước sôi thì nhỏ lửa mười lăm phút, trước khi hạ nồi nhớ cho trứng vào, ngoáy đều rồi đổ ra bát là xong.”

Anh ta không xoay người, cô không chờ mong anh ta sẽ cảm động đến rơi nước mắt.

Cô trải xong ga giường, thay vỏ gối cho cái gối bị rơi xuống đất, vỗ cho mềm rồi lại đặt lên đầu giường, sau đó lại bật máy hút bụi.

Làm xong, cô đi ra ngoài.

Từ đầu tới cuối anh ta không hề quay đầu lại.

Có lẽ cô nên tức giận vì sự vô lễ của anh ta nhưng nói thật cô cũng không muốn kết bạn với anh ta hoặc nhận sự cảm kích của anh ta. Chỉ là cô thương hại anh ta mà thôi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người đáng thương tất có chỗ đáng hận.

Những lời này thực con mẹ nó chí lý.

Khi anh ta đi ra khỏi phòng thì cô đã dọn dẹp xong tất cả bao gồm cả đồng đồ làm bếp nữa. Cô đang quỳ lau sàn phòng bếp, nhìn thấy hai chân anh ta xuất hiện trước mắt cô hơi sững sốt.

Đúng là chuyện lạ, cô còn tưởng rằng anh ta sẽ đứng mãi ở đấy cho đến khi hóa thạch luôn cơ.

Không muốn tốn nước miếng với anh ta, cô làm như không thấy, lau nốt vết bẩn cuối cùng, sau đó đứng dậy đi đến bên bồn rửa bát giặt khăn lau.

“Tôi sẽ không đuổi cô.”

Giọng điệu bố thí.

Cô dừng tôi, xoay người đối mặt với anh ta, tay chống eo, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Cần tôi quỳ xuống tạ chủ long ân không?”

Anh ta khoanh tay trước ngực, cảm hơi hắt lên, vẻ mặt cao ngạo nhìn cô từ trên xuống: “Không cần, vừa này cô đã quỳ rồi.”

Khoảnh khắc ấy, cô thật sự muốn đánh người.

Cô nheo mắt, bắt buộc mình nén giận, nói: “Cảm ơn ý tốt của ngài nhưng dựa vào năng lực của tôi không đủ để đảm nhiệm chức vụ này. Tôi đặc biệt không có khiếu nịnh bợ, nếu ngài muốn có người quỳ ở dưới chân ngài thì tốt nhất nên mới cao nhân khác.”

“Những người khác không được.” Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Dựa vào cái tính khí này của anh ta, cô cho rằng sẽ chẳng ai được cả, “Tôi cũng không được.” Cô lạnh lùng xoay người, tiếp tục giặt khăn, muốn mau chóng làm xong công việc để rời khỏi đây.

Cô quyết định đi, đã đi là sẽ không trở lại nữa.

Không biết tại sao điều này khiến anh bất giác hoảng sợ.

Anh đưa tay tắt vòi nước.

Người đàn ông này đúng là trẻ con.

Cô hít sâu một hơi, quyết định khuyên anh ta nên lý trí một chút. Ai ngờ còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy anh ta nói.

“Bao nhiêu tiền?”

“Hả?” Cô không thể tin được vào tai mình, quay đầu lại nhìn anh ta chằm chằm.

Anh ta sắc mặt xanh mét, ra vẻ cố chịu đựng, nhíu mày hỏi: “Bao nhiêu tiền cô mới đồng ý làm tiếp?”

Cô quả thực không thể tin được.

Trên đời này, bất cứ lúc nào cũng có người thiếu tiền, từng ít nhất một lần vì tiền mà buộc phải nhẫn nhịn. Cô cũng đã từng phải nén giận nhưng may là bây giờ cô đã không thiếu tiền nữa rồi, ít nhất là không thiếu một khách hàng như anh ta.

“Tôi không thiếu tiền.”

“Không thể nào.” Anh ta mỉa mai: “Trên đời này ai cũng thiếu tiền, mỗi người đều có bảng giá.”

“Tôi không có!” Ngọn lửa giận bốc lên: “Ít nhất anh mua không nổi!” Cô vút khăn lau, cởi bao tay, xoay người rời đi.

“Một trăm vạn.” Anh ta nói.

Cô không quay đầu lại.

“Một ngàn vạn.” Anh ta lại ra giá.

Cô cầm balo, đi giày.

Chết tiệt, cô thật sự muốn đi.

Anh tái mặt nhìn cô cầm tay nắm cửa, tăng giá lần nữa.

“Một triệu!”

Cô dừng lại.

Mỗi người đều có bảng giá.

Cô bỗng nhiên xoay người, anh đặc ý, cho đến khi trông thấy vẻ mặt nổi trận lôi đình của cô.

Cô hùng hổ sải bước về phía anh. Trong một giây ngắn ngủi ấy anh cho rằng cô muốn đánh anh, nhưng cô chỉ cầm điện thoại trên tường phòng bếp đưa cho anh: “Tôi muốn mười triệu, gọi cho ngân hàng của anh, lập tức chuyển tiền.”

Anh nhìn chằm chằm vẻ mặt hung hãn của cô, có hơi bất ngờ.

Cô ngẩng đầu, nhíu mày, trong đôi mắt hơi xéch hừng hực lửa: “Sao? Anh trả không nổi?”

Đó là khiêu khích. Cô ra vẻ ‘Tôi thắng’.

Anh cầm lấy điện thoại, ấn số máy riêng cho ngân hàng.

“Eric, tôi muốn chuyển tiền.”

Anh nhìn cô, trả lời câu hỏi của đầu bên kia điện thoại: “Mười triệu.”

Ban đầu cô cho rằng anh ta sẽ chùn tay, cho đến khi anh ta đưa điện thoại cho cô nghe. “Đọc tài khoản của cô cho anh ta.”

Tên này nhất định là điên rồi mới có thể cho cô mười triệu!

Cô cứng đờ nhìn anh ta chằm chằm, nghĩ rằng liệu có phải anh ta đang đùa cô không.

“Sao, tôi dám cho mà cô không dám lấy à?” Anh ta ra vẻ chờ xem trò vui.

Cô nhíu mày, cầm điện thoại, đọc số tài khoản ngân hàng của mình.

“Xin hỏi tên chủ tài khoản?” Đối phương hỏi.

Cô nhìn trừng trừng tên đàn ông cao ngạo lúc trước, nói: “Đông Thu Nhiên.”

“Viết như thế nào?”

“Chữ Đông là chữ nhân bên cạnh chữ (mùa) đông, Thu trong mùa thu, Nhiên trong thiên nhiên.”

Anh ta khoanh tay trước ngực, nghiêng người dựa vào tường, trong mắt có đặc ý không giấu được. Cùng lúc ấy, cô có thể khẳng định mười triệu đối với anh ta chỉ là hạt cát trong sa mạc. Nhân viên ngân hàng kia xác nhận lại tài khoản một lần nữa, sau đó nói cho cô biết là đã chuyển tiền, phiên cô đưa điện thoại lại cho người đàn ông đã trả giá mười triệu kia.”

Anh ta cầm điện thoại, qua loa hai câu rồi cúp.

“Tôi đã nói rồi, mỗi người đều có bằng giá.” Anh ta nhìn cô, giễu cợt.

Cô đưa tay tát anh ta một cái.

Bởi vì quá đột nhiên nên anh ăn trọn cái tát, thậm chí không kịp tránh.

Anh kinh ngạc nhìn cô chằm chằm, không thể tin được chuyện cô vừa làm.

Nhưng cô gái vừa tát anh lại không có chút áy náy nào, trái lại còn hung dữ chỉ tay vào mặt anh, cảnh cáo.

“Thứ nhất, nếu như anh thật sự chuyển mười triệu thì mười triệu đó chỉ là giá để tôi tới nơi này tiếp tục làm việc, không có nghĩa là anh mua tôi. Thứ hai, đây là dạy anh biết phải tôn trọng nhân viên của anh dù chỉ là một nhân viên vệ sinh mới tốt nghiệp trung học. Thứ ba, cho dù anh nhiều tiền hơn đi chăng nữa thì trước khi trả tiền cũng phải nhìn xem có phải mình vừa vút vào bồn cầu hay không. Bởi vì tôi con mẹ nó là đồ ngọc giữ lời cho nên ngày mai tôi sẽ vẫn mang theo hợp đồng mới tới làm chứ không cuồn mười triệu kia chạy mất!” Cô hùng hổ nói xong, không đợi anh kịp phản ứng liền cầm ba lô xoay người rời đi, còn đóng sầm cửa lại.

Anh ta nhìn chằm chằm cánh cửa, sững sờ thật lâu.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Đáng lẽ anh phải tức giận, phải cảm thấy bị sỉ nhục, phải muốn giết con người dám to gan làm càn kia, nhưng không biết tại sao lại chỉ cảm thấy kinh ngạc.

Cô lại dám đánh anh? Còn mắng anh?

Cô gái này tám phần là ăn gan hùm mật gấu.

Anh chưa bao giờ gặp ai giống như cô, cho dù anh không phải yêu quái mà chỉ là con người bình thường cũng có thể khiến cô ta đi đời nhà ma. Rốt cuộc đầu cô ta có vấn đề ở đâu vậy?

Còn anh. Anh uống nhầm thuốc hay sao mà lại để cô ta mạo phạm mình như vậy mà không tức giận?

Hoang mang nhướng mày, nhìn phòng bếp được cô quét dọn sạch sẽ tới mức phát sáng lấp lánh, nghe cô dùng ‘tam tự kinh’ đứng trong thang máy chờ tám đời tổ tông anh, anh đột nhiên bật cười thành tiếng.

Quá lâu không ai dám đối xử với anh như thế rồi.

Nói thật, rất thú vị.

Phản ứng của cô ngoài dự đoán của anh, anh chưa thấy ai giống cô, có thể yên tâm thoải mái cầm tiền phi nghĩa một cách đương nhiên như thế. Anh bắt giặc đi ra ban công, đứng ở cạnh tường, nhìn cô đã đi ra khỏi tòa nhà. Cô gái kia đi trong gió rét, không hề quay đầu lại, mỗi một bước đều giậm mạnh như thể muốn giẫm lên mặt người nào đó vậy.

‘Bởi vì tôi con mẹ nó là đồ gốc giữ lời cho nên ngày mai tôi sẽ vẫn mang theo hợp đồng mới tới làm...’

Giọng nói tràn ngập tức giận của cô cứ văng vẳng trong đầu.

Anh hài lòng nở nụ cười.

Cô đi, nhưng cô sẽ còn quay lại, và anh có thể nghỉ ngơi.

Nhìn bóng dáng gầy gò kia biến mất ở góc đường, anh quay lại phòng, nằm lên chiếc giường gọn gàng sạch sẽ.

Anh luôn có được những thứ anh muốn.

Luôn luôn.

Lặng nghe tiếng cô đi trong thành phố, anh an tâm thở dài, nhắm mắt lại.

Mười triệu. Cô nhìn chằm chằm số tiền trong sổ tiết kiệm, không biết mình đang làm cái gì. Ngủ một giấc tỉnh lại, cô cho rằng tối qua chỉ là mơ. Để xác định, cô vẫn đến ngân hàng kiểm tra sổ tiết kiệm, không ngờ tiền thật sự đã được chuyển vào. Cô vẫn cho là chuyển khoản tiền lớn như vậy sẽ không đơn giản, ít nhất cũng phải tự mình tới ngân hàng chứ?

Nhưng sự thật đã chứng minh là không phải.

Nhìn chằm chằm rất nhiều số 0 trong sổ tiết kiệm, không hiểu sao cô có chút choáng váng.

Người đàn ông kia nhất định là điên rồi, buổi tối mấy hôm trước anh ta còn muốn tự sát, nếu không phải cô gọi anh ta lại thì có lẽ anh ta đã nhảy xuống rồi.

Cô cần gì phải so đo với loại thần kinh tự đại ấy?

Khép quyển sổ tiết kiệm với một đồng số 0, cô ném nó vào trong ba lô, quyết định ngày mai đi làm thì hỏi số tài khoản của anh ta, trả anh ta số tiền này.

Rời ngân hàng, cô đi lên vạch kẻ cho người đi bộ, rẽ vào một con đường khác, đi quét dọn nhà cho một người phụ nữ độc thân.

Vị quý tộc độc thân này vốn tự mình dọn dẹp, nhưng sau khi chức vụ càng cao, công việc cũng càng ngày càng bận rộn, nên đành thuê công ty vệ sinh. Cô tới nơi này quét dọn hai năm cũng chỉ gặp chủ nhà năm sáu lần. Đa số khách hàng của cô đều là loại này. Công ty tuy cũng nhận loại khách hàng gia đình, nhưng

đều sẽ giao cho người khác, bởi dọn dẹp cho gia đình cần biết ngoại giao với nữ chủ nhân, vậy nên tám khách hàng giao cho cô đều là độc thân.

Cô nhanh chóng dọn dẹp đồng quần lót và quần tất vứt bừa bãi, phân loại rồi ném vào máy giặt sấy giặt sạch hong khô, dọn rác, lau đồ gia dụng, sau đó lột ga giường, thay mới. Trước khi đi cô còn gấp gọn gàng số quần áo đã được giặt sạch sẽ và hong khô vào tủ quần áo, mang ga giường và quần áo bẩn cần giặt về công ty

Nhưng kể cả trong lúc làm việc, cô vẫn không thể nào không nghĩ đến mười triệu kia được.

Lúc chờ lấy đơn giặt quần áo, sổ tiết kiệm trong ba lô trên lưng đột nhiên như nặng ngàn cân.

Cô không thích mang theo tiền không phải của mình, áp lực siêu lớn.

Mặc dù không phải tiền mặt nhưng nếu có người cầm súng chĩa vào đầu cô, cô nhất định sẽ lập tức nói mật mã, giao luôn sổ tiết kiệm và con giấu cho tên đó. Đến lúc đó nếu cô thật sự muốn trả chỉ sợ chỉ sợ cũng không trả nổi.

Tối qua, cô thật sự không nên dây vào anh ta, cô nên biết tâm trạng anh ta không ổn định. Nhưng người đàn ông kia quả thật khiến cô rất tức giận.

Bình thường cô không phải loại người thừa cơ chiếm của, là do quá tức giận mới chấp mạch ra giá.

Cô cho là dù anh ta có tiền cũng sẽ không trả. Người bình thường dù giàu nứt đổ vỡ vách cũng chẳng ai tùy tiện ném mười triệu đi như vậy.

Nhưng sự thật là anh ta đã trả, còn trả quá nhanh. Từ lâu cô đã thấm thía đạo lý không ai cho không ai cái gì, cô vốn không thật sự muốn cầm số tiền kia. Ngày hôm qua cô quá kích động, giờ tỉnh táo lại mới thấy bất an. Chết tiệt, để tránh phiền toái, cô nên lập tức trả tiền cho anh ta thì hơn.

Cầm đơn giặt quần áo, cô lên tầng, về bàn làm việc của mình, mở máy tính, nhắc điện thoại ấn số điện thoại trên hợp đồng.

Không ai nhắc máy.

Cô nhìn đồng hồ trên tường, hiện giờ là 12 giờ trưa, nếu không phải anh ta ra ngoài thì tức là còn đang ngủ, rút dây điện thoại. Giờ quét dọn anh ta sắp xếp đều là từ năm đến mười giờ tối, bởi vì khi đó anh ta luôn không có ở nhà. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của cô, điều này chứng tỏ 80% anh ta là loại cú đêm.

Cô lật trang kế tiếp, cố gắng tìm điện thoại của công ty hoặc số điện thoại di động của anh ta, nhưng bất giờ là anh ta không ghi nghề nghiệp, cũng không viết tên công ty.

Cô sững sờ.

Người lúc trước liên lạc với cô là một nhân viên đảm trách khác.

Bởi vì chọn cách thanh toán trước nên chỉ cần trả tiền, công ty sẽ không kiểm tra xem thông tin khách hàng đăng ký có phải thật hay không. Nhưng cô rất ít khi nhìn thấy hồ sơ ít thông tin đến mức này.

Anh ta chỉ điền địa chỉ, điện thoại và cái họ vừa nhìn đã thấy kỳ lạ: A Táp Thát Cổ. Hiển nhiên anh ta không phải dân tộc thiểu số thì là con lai. Cô cũng nghĩ vậy. Đường nét khuôn mặt của anh ta rất sâu, có thể nhận ra là có huyết thống nước ngoài. Trên hợp đồng chỉ có một số điện thoại, là số cô vừa gọi.

Cô có thể đợi đến ngày mai.

Nhưng vấn đề là khi đó anh ta chưa chắc đã ở nhà. Mặc dù cô nói là sẽ mang hợp đồng mới đến, nhưng biết đâu anh ta bỗng dưng chấp mạch, không đợi cô đến đã tự ‘thăng thiên’, đến lúc đó cô không biết phải xử lý sao với mười triệu này nữa.

Hơn nữa cô cũng không muốn mang theo quyển sổ tiết kiệm mười triệu đi đi lại lại trên đường.

Tắt máy vi tính, cô lại gọi cho anh ta lần nữa.

Anh ta vẫn không nghe. Cô hít một hơi thật sâu, xách ba lô đi ra ngoài, quyết định đánh cuộc rằng anh ta vẫn ở nhà, chỉ là rút dây điện thoại mà thôi.

Giấc mơ nhẹ nhàng đột ngột ập đến theo làn gió. Anh ngồi co lại trong bóng đêm, ngửi thấy hơi thở của mùa xuân.

Đây là mùi hương anh đã tìm mấy ngàn năm. Anh bắt giấc đi theo mùi hương ngọt ngào này, khát vọng nhìn bóng dáng mềm mại dưới ánh mặt trời. Đang ở đâu? Đang ở đâu? Anh trốn ở dưới gốc cây, tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm thấy cô ở đâu cả. Đang ở đâu? Đang ở đâu?

Bởi vì không tìm được mà nóng lòng, anh khóc, hốt hoảng chạy khắp khu rừng. Mặt đất dưới chân lại đột nhiên nứt ra, há cái miệng to như chậu máu, anh ngã xuống, vội túm lấy khoảng đất bên cạnh, nhưng có bàn tay nắm lấy chân anh ta kéo xuống.

Không... Không....

Anh khóc, giãy giụa, cố gắng leo ra khỏi vũng bùn tanh mùi máu và tằm tối ấy. Nhưng lại một lần nữa bị kéo về.

Thả ta ra... Thả ta ra...

Anh ra sức giãy giụa, móng vuốt cào mặt đất thành một vệt dài, nước nở nghẹn ngào khẩn cầu.

Nhưng không ai để ý.

Đừng... Đừng...

Anh rơi xuống, lại một lần nữa chìm vào vũng bùn đen đặc tanh hôi, được tạo nên từ máu.

Không...

p/s: Đã hiểu tại sao khi đi làm các editor lại bỏ nghiệp edit =v= Quá mệt. Haizz

28. Quyển 2 - Chương 5

“Dừng!!!” Cô đưa tay ấn chuông, không ngờ lại nghe thấy tiếng kêu khóc đau đớn ấy. Hôm nay vốn không phải thời gian cô đến quét dọn, cần cứ vào phép lịch sự nên cô không dùng chìa khóa mở cửa. Rất có thể anh ta còn đang ngủ, cho nên cô mới ấn chuông.

Nhưng tiếng hét thảm thiết ấy khiến cô hết hồn, cách cánh cửa nghe không to nhưng thật sự rất rợn người.

Không kịp nghĩ cô đã dùng chìa khóa mở cửa xông vào.

Phòng khách không có người, phòng bếp không có người, cô chạy tới phòng ngủ.

Cửa đóng nhưng không khóa.

Cô trực tiếp mở cửa, vốn tưởng rằng sẽ thấy cảnh tượng nào đó thảm thiết lắm, ví dụ như bị anh ta bị kẻ xấu uy hiếp, chém bầy tám nhất... Nhưng phía sau cửa không có ai khác, chỉ có một mình anh ta.

Người đàn ông đó ngồi ở trên giường, mặt đầm nước mắt, trên mặt còn sót lại đau đớn và ngỡ ngàng vô tận.

Chết tiệt, anh ta chẳng sao cả, chỉ là đang ngủ, lại gặp ác mộng mà thôi. Tình huống hiện giờ có chút khó xử, cô chỉ biết đứng đực tại chỗ. Anh ta nhìn cô chằm chằm, nước mắt lăn trên gò má, nhỏ lên mu bàn tay anh ta. Anh ta cúi đầu xuống, nhìn giọt nước trên mu bàn tay, sau đó đưa tay vuốt nước mắt trên mặt như thể tới lúc này phát hiện mình đang khóc.

“Anh có sao không?”

Câu hỏi này khiến cả cô và anh đều giật mình.

Cô từ trước đến nay không phải người thích lo chuyện bao đồng, cô nên ra ngoài, nhưng vẻ mặt hoang mang của anh ta như đứa bé lạc đường.

Anh ta nhìn chằm chằm trên mu bàn tay, vô cùng kinh ngạc.

Đây là cái gì?

Nước mắt... Sao?

Anh đang khóc sao? Đùa gì thế?

Nghe được câu hỏi của cô, anh gần như muốn thốt nên lời mắng chửi đuổi cô đi, nhưng không biết tại sao cứ nghẹn lại ở cổ.

Anh ngẩng đầu lên, trông thấy cô cứng ngắc lại lạnh lùng đứng ở cửa, khàn khàn đáp lại một câu khiến chính mình sợ hãi.

“Tôi không biết...”

Anh đang nói cái gì vậy? Sao anh lại không biết? Nhưng anh thật sự không biết. Anh chưa bao giờ khóc, trong trí nhớ của anh, anh là vô địch, anh chưa bao giờ khóc! Đó là chuyện chỉ loại tiểu quỷ gan nhỏ hèn nhát, vô dụng mới làm! Nhưng chết tiệt, anh vẫn có thể cảm nhận được sự sợ hãi và hoang mang còn sót lại, tìm anh cũng vì nguyên nhân nào đó mà đập điên cuồng.

“Anh gặp ác mộng.” Cô nói.

“Không thể nào.” Anh nhìn cô chằm chằm, khàn giọng phủ nhận, “Tôi không nằm mơ.”

Anh vốn không ngủ, làm sao có thể nằm mơ?

“Ai cũng sẽ nằm mơ thôi.” Cô nói tiếp.

Anh trông thấy trong mắt cô thoáng lóe lên chút thương hại.

“Tôi không biết.” Anh lật chần, xuống giường, đi vào phòng tắm rửa mặt, lại nghe thấy cô nói.

“Người chỉ cần ngủ sẽ nằm mơ, chỉ là chúng ta không nhớ rõ thôi.”

Anh cứng đờ, nhìn chằm chằm mình trong gương, chợt nhớ ra.

Anh ngủ, lại một lần nữa.

Nhưng anh không nằm mơ, chưa bao giờ từng nằm mơ, ít nhất anh nhớ là vậy.

“Không có gì không tốt cả, nằm mơ cũng là một cách giải tỏa áp lực.” Giọng cô vọng vào phòng tắm nhưng anh có thể nghe thấy tiếng bước chân cô rời đi. Áp lực? Anh có áp lực? Đùng đùng! Anh cười nhạt với những gì cô nói, lau đi vết nước mắt trên mặt, thay quần áo đi ra ngoài. Cô đứng ở phòng bếp, nhìn thứ ở trong nồi. Ngày hôm qua anh lại thử nấu cháo trứng gà một lần nữa. Nhưng anh rõ ràng đã làm theo lời cô mà thứ chết tiệt này vẫn dính vào đáy nồi, chỉ có thể ăn một nửa, mà lại có mùi khét.

Không biết tại sao anh có chút buồn bực.

“Tôi nấu theo cách cô chỉ.” Anh vì thẹn quá mà hóa thành giận, nói: “Nhưng tự nó cứ dính vào.”

“Anh quên không khuấy.” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ ra lỗi sai.

Anh khó chịu nhìn cô chằm chằm, khề gằn: “Cô đâu nói là phải khuấy.”

Chết tiệt! Thái độ của anh không tốt, cô không thích anh có thái độ như vậy

Anh hơi luống cuống, sau đó lại càng buồn bực hơn, sao anh phải quan tâm cô ta có thích hay không?

Anh bực bội nhíu mày, cảm thấy khó chịu với chính mình.

Nhưng ngay sau đó, lại một lần nữa ngoài dự liệu của anh, cô khề cong môi mỉm cười.

“Xin lỗi, tôi tưởng rằng ai cũng biết.”

Cô thật lòng xin lỗi, không có trào phúng mỉa mai.

Thật lòng mỉm cười. Anh nhìn cô chăm chăm, nghe được trái tim đang cuồng loạn. Cô chỉ mỉm cười trong chớp mắt. Ấp áp tác động tới tim anh thoáng chốc biến mất khiến anh gần như thốt lên ra lệnh cho cô cười. Nhưng điều ấy sợ rằng chỉ chọc giận cô thôi. Anh không hiểu vì sao mình lại quan tâm, cũng không quá muốn hiểu, anh chỉ đứng ở phòng khách nhìn cô gái trong phòng bếp, hỏi.

“Tại sao cô lại ở đây.” Theo lịch là ngày mai cô mới phải tới quét dọn.

“Tôi tới trả tiền cho anh.”

Cô theo thói quen cạo nồi cháo, thuận tay cho nồi vào bồn rửa bát, lấy nước sôi đổ vào cho phần cháy nhanh bục ra.

Nghe vậy anh đột nhiên cứng đờ, chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy sợ hãi. Anh ngăn chặn sự sợ hãi đột nhiên xuất hiện, lạnh lùng nói: “Cô cầm tiền thì phải làm việc, tôi không chấp nhận đơn phương vi phạm hợp đồng.”

“Chúng ta vẫn chưa ký hợp đồng.” Cô nhắc nhở anh.

“Chỉ là chưa ký hợp đồng mới thôi.” Cổ họng anh thít lại.

Trên hợp đồng cũ có ghi chỉ cần tôi thông báo cho khách hàng trước bảy ngày, công ty có thể phái những nhân viên khác thay thế.” Cô ôn hoà nói cho anh ta biết, “Trong công ty còn có nhiều nhân viên vệ sinh chuyên nghiệp khác lễ phép hơn tôi rất nhiều, phù hợp với yêu cầu của anh hơn.”

” Tôi không muốn đổi người.” Anh kiềm chế, lặp lại.

Cô im lặng, nhìn nồi inox đã đầy nước. Mặc dù sớm biết anh ta có vấn đề nếu không đã không nghĩ quẩn như vậy, nhưng ngoài ý muốn nhìn thấy một mặt yếu ớt của anh ta vẫn làm cô có chút mềm lòng. Nhất là khi việc anh ta không ngừng thử nấu cháo không hiểu sao cứ ám ảnh cô.

Cô không nên để ý đến chuyện của anh ta nữa, không nên tiếp tục dây dưa, nhưng anh ta muốn ăn cơm, anh ta thật ra vẫn chưa muốn chết.

‘Tôi không biết...’

Anh ta nói. Giọng nói khàn khàn, vẻ mặt hoang mang.

Có lẽ anh ta không muốn thừa nhận, nhưng anh ta đã vô thức phát ra tín hiệu cầu cứu.

Anh ta cần bạn cho nên mới không muốn cho cô đi. Ngay cả người mới gặp một lần anh ta cũng muốn bám víu, giống như người chết đuối trên biển giữ chặt khúc gỗ cứu mạng.

Phiền thật.

Cô thật sự hy vọng mình có thể giả vờ như không nhìn thấy.

Cô tắt vòi nước, có chút buồn bực quay đầu nhìn người đàn ông có vẻ bực bội không kiên nhẫn lại đang cố gắng giữ yên lặng kia.

“Tiền trả anh.”

“Tôi...”

“Yên lặng. Tôi còn chưa nói xong.” Cô nhíu mày, giơ tay lên, ngăn cản anh ta. Anh ta có chút tức giận nhưng vẫn ngậm miệng lại, “Tiền trả anh, ngày hôm qua tôi chỉ là quá tức giận nên mới hờn dỗi đòi tiền.” Cô thu tay về, chống eo, nhìn anh ta nói: “Tôi sẽ ở lại, nhưng có một điều kiện.”

Anh ta nhíu mày, chờ cô nói rõ.

“Anh phải tôn trọng tôi.” Cô nhìn anh ta, nói: “Không được sỉ nhục tôi nữa.”

“Tôi không có.” Anh ta cứng ngắt nói.

“Anh có.” Hít một hơi thật sâu, cô nói cho anh ta biết: “Anh định giá người khác, anh định giá tôi, đó chính là sỉ nhục.”

Loài người vốn có bảng giá mà.

Anh rất muốn mở miệng cãi lại cô, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, anh lập tức nuốt lại những lời này.

“Tiền không phải tất cả, anh không thể định giá người ta.” Cô răn dạy, “Bây giờ, xin lỗi tôi đi.”

Anh ta kinh ngạc nhìn cô chằm chằm.

Cô lạnh mặt, thúc giục, “Nhanh lên, sự kiên nhẫn của tôi có hạn.” Cô gái này đúng là quá được voi đòi tiên! Anh còn lâu mới xin lỗi, anh sẽ không xin lỗi một con người kiêu ngạo vô lễ.

Cô đi khỏi bồn rửa bát, qua kệ bếp, đi ra cửa. Ngay lúc này anh đột nhiên phát hiện mình lại đang giẫm lên vết xe đổ, trong lòng anh hoảng hốt, bước nhanh đến, giữ cô lại.

“Cô muốn đi đâu?”

Cô quay đầu nhìn anh, vẻ mặt hờ hững.

“Về nhà.”

Anh trợn mắt, biết rõ mình nên để cô đi nhưng lại không muốn buông tay.

Anh có thể nhốt cô lại, bắt buộc cô ở lại đây. Nhưng anh không muốn, anh không muốn bắt buộc cô, anh muốn cô tự nguyện. Anh không biết suy nghĩ này từ đâu đến nhưng nó luôn quanh quẩn trong đầu anh.

Anh ta không chịu buông tay, Đông Thu nhiên Nhìn tay anh ta, nhìn vẻ mặt tức giận của anh ta, đành phải cho anh ta một cơ hội nữa.

“Xin lỗi tôi đi.”

Đó gần như là ra lệnh.

Cô nhìn thẳng anh, trong mắt có kiên định, không chút sợ hãi.

Sau đó anh nghe được mình khàn khàn nói: “Tôi xin lỗi...”

Vẻ mặt anh ta cứng ngắc, giống như bị ba chữ kia làm cho nghẹn chết. Nhưng tốt xấu gì cũng là xin lỗi. Cô nhận lời xin lỗi ấy, vẻ mặt lạnh lùng dịu đi, nhìn anh ta, nói: “Tôi xin lỗi ngày hôm qua đã đánh anh.”

Không ngờ cô cũng sẽ xin lỗi, anh sửng sốt.

“Thấy chưa. Xin lỗi không khó đúng không?” Cô muốn rút tay về nhưng lại phát hiện anh vẫn cầm chặt không buông, đành tức giận nói: “Có thể buông tôi ra không?”

Anh không muốn, nhưng anh vẫn buông tay ra.

Cô xoa cổ tay bị kéo đau, nhìn người đàn ông vẻ mặt phức tạp kia, “Tôi sẽ nấu cơm cho anh, nếu như anh muốn tôi cũng có thể dạy anh.”

Anh ta ngớ ra nhìn cô, không nói được gì.

Không biết tại sao khi anh ta sững sờ nhìn cô lại có chút ngốc nghếch.

Thở dài, cô hỏi lại: “Anh có muốn ăn gì không?”

Muốn ăn?

Cô gái trước mắt dường như luôn làm những chuyện ngoài dự đoán của anh. Anh nhìn cô, trái tim không hiểu sao thất lại, khàn khàn đáp: “Cháo trứng gà.” Cô cũng nghĩ thế.

Nhưng đáp án này khiến cô cảm động.

Trong thùng rác không có gì, không có vỏ đồ, không có thức ăn thừa.

Mặc dù nhìn anh ta có vẻ vẫn rất cường tráng, nhưng cô cho rằng từ sau hôm ấy anh ta vẫn chưa ăn gì.

Cô xoay người về phòng bếp, lấy từ trong tủ ra xoong nồi mới, vo gạo, lại một lần nữa nấu cháo trứng gà cho anh ta.

Cô dạy anh ta từng bước nấu cháo. “Nước sôi thì phải quấy như thế này cháo mới không dính vào đáy nồi.” Cô vừa nói vừa dùng muổng nhẹ nhàng quấy cháo, làm mẫu cho anh ta xem, “Lần trước anh quên làm vậy nên cháo mới dính nồi.”

Người đàn ông bên cạnh lại đến gần thêm một bước.

Cô vốn cho là anh ta sẽ quay lại phòng khách, nhưng không, anh ta vào phòng bếp, dần dần tới gần. Nếu anh ta đã ở đây thì cô dạy luôn cho anh thôi vậy. “Giống thế này, để lửa một lúc rồi cho nhỏ đi.” Cô vặn nhỏ bếp, sau đó đẩy nắp rồi, rồi đi tới bên bồn rửa bát, rửa sạch nồi dính cháo.

“Sau đó thì sao?” Anh ta nhìn cô rửa nồi, không nhin được, hỏi.

Cô vừa rửa vừa nói: “Sau đó anh có thể tạm thời mặc kệ nó, đi lấy hai quả trứng đập vào.”

Anh ta xoay người muốn đi lấy trứng nhưng lại nhìn thấy hộp trứng trống rỗng trên kệ bếp, hơi khựng lại, không hiểu sao có chút ngưng ngừng xoay người lại, “Hết trứng rồi.”

Cô sững sốt, tròn tròn mắt nhìn anh ta.

“Hết rồi?”

Ngày hôm qua dùng hết rồi.”

“Anh...” Cô mở miệng, sau đó dừng lại.

Cô vốn định bảo anh ta đi mua nhưng không biết loại đại thiếu gia như anh ta có biết đi đâu mua không. Nhu yếu phẩm trong sinh hoạt của anh ta như giấy vệ sinh, túi rác, dầu gội đầu, sữa tắm... Mọi thứ đều do cô hàng tuần mua cho anh ta một lần. Huống hồ tên này cả ngày tự giam mình ở trong nhà, nghĩ quần cũng đúng. Trách nam bình thường ít nhất còn có thể ở nhà đọc truyện tranh, hoặc lên mạng chơi game, nhưng anh ta thì không. Mặc dù anh ta có máy vi tính nhưng trước giờ cô chưa thấy anh ta sử dụng. Nhà anh ta cũng không có bất cứ hộp giấy hay sản phẩm đồ chơi điện tử nào. Cho nên cô ngừng sau đó tắt bếp, nhanh chóng sửa lời: “Anh đi mua trứng với tôi.”

p.s: Thê nô, thê nô, thê nô. Chuyện quan trọng nói 3 lần =)))))))))) Cái bản tính ko sửa được mà, dù có tsun thì vẫn là đồ thê nô. Chương sau anh sẽ cấp đít theo vợ đi chợ =))))))))

29. Quyển 2 - Chương 6

Anh sững sốt, bắt giác nhú mày, “Cô muốn tôi cùng đi với cô?”

“Anh muốn ăn cháo trứng gà đúng không?” Cô hỏi.

Anh đương nhiên muốn.

“Tôi phải tới siêu thị, cách đây tận mấy cây số, anh lái xe chở tôi đi.”

Cô cởi tạp dề, ra về không được từ chối.

Không muốn phá hỏng hài hòa khó có, anh đi theo cô, cầm lấy chìa khóa xe đặt trong ngăn bàn ở cạnh cửa, sau đó mới chợt phát hiện mình đang nghĩ gì.

Hài hòa? Anh muốn duy trì hài hòa?

Chẳng lẽ lúc anh ngủ, mặt trời đã đổi thành mọc từ hướng tây sao?

“Anh tốt nhất nên mặc thêm áo vào.” Cô mặc áo khoác, thấy anh như chỉ định mặc áo sơ mi màu đen bằng tơ tằm ra ngoài liền không kiềm chế được lên tiếng nhắc nhở anh, “Bên ngoài hơi lạnh đấy.”

Lạnh? Anh không cảm thấy lạnh chút nào. Anh nhìn cô, muốn nói lại không biết nên nói cái gì, đầu thế nói với cô bởi vì anh là yêu quái cho nên anh không cảm thấy lạnh được. Mặc dù cô nói có chút giống như ra lệnh anh vẫn quay vào nhà, tiện tay lấy một chiếc áo khoác lông cừu màu đen từ trong tủ quần áo.

“Còn khăn quàng cổ.” Giống như có mắt thần, giọng cô từ ngoài cửa vọng vào.

Anh nhúu mày nhưng vẫn cầm một chiếc khăn quàng cổ, đi ra khỏi phòng ngủ, lạnh mặt nói: “Đừng ra lệnh cho tôi.”

“Đây không phải là ra lệnh, chỉ là tốt bụng nhắc nhở.” Cô chờ ở cửa ra vào, hai tay đút túi áo, hỏi lại, “Anh có mang theo sổ tiết kiệm không?”

“Tôi mang đi làm gì?”

Anh đi đến trước mặt cô, lông mày vẫn nhúu lại, rất giống bé trai năm tuổi bị mẹ bắt ra ngoài.

Cô tức giận nói: “Như vậy tôi mới có thể đến ngân hàng trả lại tiền cho anh.”

Anh xỏ đôi giày vướng víu vào, đi qua bên cạnh cô, kéo cửa ra ngoài, chỉ vút lại một câu.

“Tôi không cần.”

“Tôi cũng không cần.” Cô đứng nguyên tại chỗ.

“Vậy thì vút đi, ném vào bồn cầu.” Anh không quay đầu lại, đi thẳng về phía thang máy.

Vút? Là mười triệu đấy! Quan niệm về tiền bạc của tên này thật sự rất kinh khủng.

“Vút hoặc cho đi, tùy cô muốn làm gì thì làm.” Anh không kiên nhẫn nói.

Cô ghen lời, chỉ có thể nhìn chằm chằm bóng lưng chết tiệt của anh. Thang máy đến, cánh cửa lặng lẽ mở ra. Anh đi vào, quay người lại, nhìn cô vẫn đứng ở cửa trước, lại nhúu mày, “Cô rốt cuộc có muốn đi không?”

Người đàn ông này thật sự rất đáng ghét.

Cô có chút bực bội bước ra cửa, đóng cửa giúp anh ta rồi đi tới thang máy.

Khiến người ta kinh ngạc là anh ta lại vì đợi cô mà giữ nút mở cửa, cô còn tưởng rằng anh ta sẽ để cửa đóng luôn cơ.

Đến khi cô bước vào anh mới thu tay, để cửa đóng lại.

Thang máy xuống tầng hầm.

Trong lúc ấy cô nói, “Một đồng tiền bức tử một trang hảo hán, anh không nên tiêu tiền hoang phí như vậy. Người không quan tâm một đồng tiền cuối cùng lại vì một đồng tiền mà đau khổ đấy.”

“Tôi tưởng cô nói tiền không phải tất cả.”

Anh nhếch môi, lại thấy cô nghiêm túc nói: “Đúng vậy, tiền không phải tất cả.” Cô lặp lại. Cửa mở, cô đi ra trước, rồi dừng bước ở ngoài cửa, quay người lại nhìn anh, “Tiền tuy không phải vạn năng, nhưng tuyệt đối không thể không có tiền.”

“Cho nên?”

“Anh lấy lại tiền đi.” Cô nói.

Nhìn cô có vẻ hết sức nghiêm túc, lưng thẳng tắp chỉ làm cho cô nhìn có vẻ càng thêm gầy yếu.

Anh không tin cô thật sự không cần tiền.

Trên đời này, ai cũng cần tiền.

Tiền, không ai chê ít.

Nhưng người phụ nữ trước mặt anh lại nói cô không cần tiền.

Trong mắt cô có tang thương không hợp tuổi, không hiểu sao khiến tim anh rung động.

“Cô đúng là ngoan cố.” Anh đi ra thang máy, vứt bỏ cảm giác không biết tên ấy.

“Cảm ơn lời khen của anh.” Lại một lần nữa cô tỏ vẻ mỉa mai.

“Đấy không phải lời khen.” Anh đi về phía một chiếc xe thể thao màu đen. Mặc dù không thích máy móc nhưng xe là thứ cần thiết trong xã hội hiện đại ngày nay, anh cũng có vài cái, chuẩn bị cho mọi tình huống, ví dụ như lúc này.

“Tôi cho rằng đó là khen.” Cô đuổi theo, khi nhìn thấy chiếc xe thể thao thì khựng lại, “Anh không có cái xe nào bình thường một chút sao?” Cô nhìn chằm chằm con quái vật màu đen kia, “Cái nào không giống như của Batman ấy.”

Ví von này khiến anh mỉm cười, chỉ vào chiếc BMW bên cạnh: “Tôi còn có của Jame Bond đây.”

Trông thấy nụ cười của anh cô sững sốt. Thì ra anh còn có khiếu hài hước đấy.

“007 sao? Tôi muốn, ít ra nhìn bề ngoài vẫn còn bình thường.”

Anh đi đến chiếc xe màu bạc bên cạnh, mở cửa xe, ngồi vào.

Cô mở cửa bên kia, ngồi vào, sau đó lẩm bẩm, “Nó không lắp tên lửa chứ?”

Anh cười ra tiếng, vừa lái xe ra khỏi ga ra hòa vào dòng xe đông đúc trên đường, vừa trả lời, “Thật đáng tiếc, không có.”

“Thật tốt quá, tôi không muốn ngồi trên thứ biết phun lửa.”

Câu nói ấy khiến nụ cười trên môi anh tiếp tục kéo dài.

Cô nghĩ đó là một hiện tượng tốt, có lẽ anh chỉ thiếu bạn mà thôi.

“Không được, trứng gà phải mua loại này.”

“Tại sao?”

“Loại này là gà hữu cơ, không tiêm thuốc kháng sinh, dinh dưỡng mà ăn lại ngon.” Đi đến siêu thị, cô đẩy xe hàng, bắt anh để trứng lại, cầm loại cô chọn.

Cố gắng giảm tốc độ, đi chậm rãi.

Vốn tưởng rằng cô mua được trứng rồi sẽ đi tính tiền nhưng cô lại tiếp tục đẩy xe hàng đi về phía trước.

“Tôi cho là chúng ta chỉ đến mua trứng thôi.” Anh đi theo sau cô, nói nhỏ.

“Nhà anh sắp hết giấy vệ sinh rồi, thuận tiện mua luôn.”

Tuy nói vậy nhưng cô lại cho vào xe rất nhiều đồ ăn: Bột mì, bí đỏ, đậu tây, trứng muối, mì sợi, đậu phụ, cà rốt, cà chua, dưa chuột, hành, gừng, tỏi, sau đó là ớt, rong biển, cá, nấm hương...

Chẳng mấy chốc xe hàng đã đầy ắp.

“Những thứ này nhìn có vẻ không giống giấy vệ sinh.” Anh nghi hoặc.

“Đó là bởi vì chúng nó không phải giấy vệ sinh.” Cô cười, tiếp tục đẩy xe, cùng lúc ấy tay không ngừng cho muối, xì dầu, dầu vừng, dầu ô liu, dầu hạt nho vào.

“Tôi biết chúng nó không phải giấy vệ sinh.” Anh đi sau lưng cô, đoán rằng cô đang cười, “Chẳng lẽ cô thật sự cho rằng tôi không biết giấy vệ sinh là cái gì à?”

“Đương nhiên không.” Cô rẽ sang dãy khác lấy một bịch khăn giấy, nói: “Hàng ngày anh đều dùng, sao có thể không biết. Tôi lấy những thứ này là bởi vì tôi không muốn ngày mai lại phải đi mua lần nữa. Chiều

nay vốn là thời gian nghỉ ngơi của tôi, tôi đến giúp anh mua sắm không công, anh chỉ xách đồ thôi là không đủ.”

Cô vừa nói vừa xoay người cầm một túi giấy vệ sinh to từ trên giá hàng, thuận tay đưa cho anh, “Cái này to quá không bỏ vào xe được, anh cầm hộ tôi.”

Anh vô thức cầm lấy túi giấy, tiếp tục đi theo sau mình cô, nhìn cô tiếp tục cho đồ vào xe chở hàng đã đầy ắp.

Lượn hết một vòng quanh siêu thị, cuối cùng lại về khu thực phẩm: “Anh có kiêng gì không? Không ăn thịt bò, dê, gà hay cá?”

Đến khi cô hỏi anh mới phát hiện cô những thứ này cho anh. Anh còn tưởng rằng cô muốn mua cho mình.

Thì ra là cho anh...

Anh sững sờ nhìn cô, trong lòng ngạc nhiên. Không thấy anh trả lời, cô quay đầu thúc giục: “Có không?”

Anh nên nói cho cô anh không ăn, cô mua cũng vô dụng, đã rất lâu anh không muốn ăn bất cứ thứ gì rồi. Nhưng anh ăn cháo trứng gà cô nấu. Rất ngon, hơn nữa anh còn muốn ăn nữa.

Có lẽ thức ăn cô nấu cũng có thể kích thích khẩu vị của anh.

Nhìn cô đang chờ đáp án, anh nghe thấy mình nói: “Không có.”

Nghe vậy cô cầm một hộp gà đất, một hộp cá lư, và một miếng thịt ức bò lớn, sau đó lại lấy thêm một túi gạo hữu cơ, thuận tay lại đưa cho anh.

“Cầm lấy.”

Anh theo phản xạ nhận lấy, nhìn thấy cô lại tiếp tục đi về phía trước thế là vội vàng đuổi theo.

Ở khu đồ đông lạnh, cô lấy thêm một hộp bơ, một hộp bột custard, ở khu đồ uống thì lấy một bình sữa tươi đưa cho anh, cuối cùng lại thêm một hộp yogurt mới hài lòng.

“Được rồi, chúng ta đi thanh toán.”

Anh theo cô đi xếp hàng, sau đó trông thấy trên tủ rượu thủy tinh phản chiếu bóng hình mình mới chợt nhận ra hiện giờ một tay anh đang xách một bao giấy vệ sinh ngoài vỏ in hình con cún con, tay còn lại cầm một bình sữa tươi lớn, dưới nách còn kẹp một túi gạo.

Bộ dáng của anh có chút buồn cười, rất giống tên ngốc đi làm bận rộn cả ngày còn bị vợ sai ra siêu thị mua đồ. Đáng lý anh phải cảm thấy khó chịu, cô không chỉ ra lệnh cho anh mà con dám sai bảo anh, coi anh như con người. Nhưng... Anh không thấy khó chịu chút nào.

Cô lần lượt bỏ đồ trong giỏ lên quầy tính tiền, nhân viên thu ngân trông thấy cô cầm giấy vệ sinh trên tay anh đặt lên quầy, vừa quét mã vạch vừa mỉm cười hỏi: “Cùng nhau sao?”

“Đúng.” Cô gật đầu, nhận lấy sữa tươi từ trong tay anh, muốn anh buông cả bao gạo ra, sau đó đưa tay ra: “Thẻ.”

Anh rút thẻ từ trong túi tiền ra đưa cho cô.

Cô đưa cho thu ngân để cô ấy quét.

Thu ngân vừa quét thẻ vừa không nhịn được liếc nhìn anh chàng đẹp trai lạnh lùng kia, nói chuyện phiếm với cô: “Chồng cô cùng cô đi sắm đồ tết à? Thích thật, chồng tôi ngay cả bảo anh ta đi mua chai nước tương anh ta cũng lười.”

Cô âm ỉ cho qua, nhanh chóng bỏ đồ đã tính tiền xong vào túi mua hàng, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Anh ấy bình thường cũng rất lười, quen là được.”

Anh nhướn mày, nhưng không cãi lại.

Thu ngân trả thẻ lại cho anh, mỉm cười nói: “Cảm ơn quý khách, hoan nghênh lần sau lại tới.”

Anh cầm thẻ đút vào túi áo, cô gái phía trước lại nhanh chóng nhét giấy vệ sinh và gạo lại cho anh, nhân thể cũng nhét luôn hai túi hàng đầy ắp vào tay anh: “Đi thôi.” Nói xong cô quay đầu bước đi, thậm chí không thèm chờ anh. Xách theo túi lớn túi nhỏ, anh sải bước đuổi theo cô gái đi đường mà giống như chạy bộ kia. Làm vậy cũng không khó, những thứ này đối với anh thì không nặng, nhưng đối với cô thì khác.

Mặc dù nhét một đồng đồ cho anh nhưng chính cô cũng xách bốn túi đồ ăn và đồ linh tinh.

Túi mua hàng hẳn sâu vào các ngón tay cô, mặc dù có chút khó khăn nhưng cô vẫn đi như gió.

“Tôi không biết tôi là chồng cô đấy.” Anh đi đến bãi đỗ xe, rút chìa khóa xe, mở cốp sau.

Cô cho hết đồ trong tay vào cốp, trả lời: “Tôi cũng không nói anh là chồng tôi, chỉ lười giải thích thôi. Nếu anh để ý, tôi có thể quay lại giải thích với cô ấy.”

Nói thực ra anh không ngại.

Cho nên anh nhún vai, “Không cần.”

Một bà lão xách giỏ đồ đi qua bên cạnh anh, gật đầu mỉm cười với anh và cô.

Anh sửng sốt, cô gái bên cạnh lễ phép đáp lại bằng một nụ cười.

Chưa bao giờ có người gật đầu mỉm cười với anh.

Mọi người luôn sợ hãi, cho dù anh thu móng vuốt, dấu đi lớp vảy, hòa vào đám người, những con người nhát gan kia đều sẽ theo bản năng né tránh anh, không dám lại gần anh. Một bà mẹ dắt con trai năm tuổi đi qua, quả quýt trong tay thằng bé rơi xuống, lăn tới, dừng ở bên chân anh. Cô đẩy anh, “Nhặt giúp đi.”

Anh bất giác cúi người nhặt quả quýt. Thằng bé chạy tới, sợ hãi đứng trước mặt anh, tha thiết nhìn quả quýt trong tay anh.

“Đứng đực ra đấy làm gì, trả lại cho người ta.” Cô nhắc nhở.

Anh trả quả quýt lại cho thằng bé.

“Cảm ơn chú.” Thằng bé vui vẻ, hai tay cầm quả quýt, nói cảm ơn anh.

Anh kinh ngạc, ngẩn ra.

“Xin lỗi.” Mẹ thằng bé đi tới, vỗ mặt áy náy.

Anh im lặng không biết nên nói cái gì, cô gái bên cạnh lại giúp anh trả lời.

“Không sao.” Cô xua tay, “Đừng để ý.”

“Tiểu Hoa, con nói cảm ơn chú chưa?”

“Con nói rồi.”

“Thằng bé nói rồi.” Cô và thằng bé đồng thanh, thế là cùng cười. Anh tiếp tục im lặng. Bà mẹ bật cười, khen ngợi bảo bối nhà mình, “Ngoan lắm. Tạm biệt chú đi con.”

“Tạm biệt chú.” Thằng bé lanh lợi nói.

“Cảm ơn hai người.” Mẹ thằng bé gật đầu mỉm cười với họ lần nữa rồi mới dắt con đi.

Đứa bé trai kia đi xa thảnh thơi còn quay đầu lại nhìn anh, vẫy tay, giống như anh quả thật là một ông chú tốt bụng.

Anh đóng cốp xe, trông thấy cô còn đang mỉm cười với đứa bé kia mới phát hiện...

Bà lão cười với anh là vì cô. Đứa bé kia cảm ơn anh cũng là bởi vì cô.

Bởi vì cô giúp anh nhìn giống một con người, cảm giác cũng giống con người.

Anh không biết nên nghĩ như thế nào.

Anh không thích loài người, nhát gan, vô dụng, cuộc đời ngắn ngủi, dễ chết.

Nhưng đây là lần đầu tiên có người xa lạ mỉm cười với anh, không phải bởi vì sức mạnh của anh, không phải bởi vì thân phận của anh, không phải bởi vì tiền và quyền của anh, chỉ là bởi vì anh là anh.

Cảm giác... Có chút kỳ lạ...

Nhưng nói thật ra cũng không tồi, không hề cảm thấy... Ghét.

30. Quyển 2 - Chương 7

Anh ta là kẻ bốc đồng, kiêu ngạo, cực đoan, gần như hận đời, nhưng đồng thời cũng yếu ớt kỳ lạ. Nói đi cũng phải nói lại, chính cô thật ra cũng không khác hơn là bao, cô biết người bên ngoài cũng đánh giá cô ăn nói chua ngoa, quá lạnh lùng, lại cứng đầu.

Bận rộn cả một ngày, về đến nhà cô liền ngâm mình trong bồn tắm. Nước nóng khiến ý thức và thân thể cùng thư giãn.

Dòng nước dần dần xua đi mệt mỏi cả một ngày.

Nửa tháng trước sau khi mua sắm giúp anh ta, cô lại nấu cháo trứng gà, dạy anh cách làm bánh sandwich đơn giản, hôm đó anh ăn rất vui vẻ. Cô vốn tưởng rằng đồ ăn đơn giản như vậy chính anh ta cũng sẽ tự làm được, nhưng ngày hôm sau cô tới thì lại phát hiện anh ta tiếp tục không ăn gì.

“Tôi làm không ngon.”

Anh ta nhúu mày trợn mắt ra vẻ đều tại cô dạy không tốt làm cô thật sự muốn lấy chuôi dao gỗ cho anh ta một phát, nhưng anh ta nói tiếp, “Không ngon như cô làm.” Giọng điệu và vẻ mặt đều không phải đang phàn nàn.

Cô không nên thấy mừng vì những lời khen vốn chẳng phải khen ấy, nhưng cô không thể không chế được tâm trạng hơn hờ cứ đột nhiên dâng lên.

Đàn ông lười biếng đều là do phụ nữ chiều hư như thế cả.

Nhưng cô là nhân viên vệ sinh kiêm đầu bếp của anh ta, tuần trước cô đã mang hợp đồng mới đến cho anh ta ký.

Cô nói cho anh ta biết mặc dù có cô nhưng anh ta vẫn phải tự mình học nấu cơm, nếu không kẻ lười tiền đến mức không cần đi làm như anh ta sẽ quá rảnh rỗi rồi lại suy nghĩ lung tung.

Hai tuần trôi qua, mặc dù anh ta sẽ thử làm một vài món ăn đơn giản cô dạy nhưng lại không chịu ăn.

Anh ta nói không ngon nhưng cô lại cảm thấy không hề tệ.

Tiền của anh ta còn đang ở trong tài khoản của cô, anh ta không chịu nói cho cô biết tài khoản của anh ta.

Dù cô nói gì anh ta vẫn nhất quyết không chịu nói.

Cô đã bắt đầu cân nhắc đến chuyện quyên góp từ thiện dưới danh nghĩa của anh ta.

Cô không muốn có quá nhiều dây dưa với anh ta nhưng đồng thời lại không thể bỏ mặc anh ta.

Trong hợp đồng mới yêu cầu cô tới nhà anh ta nấu ăn hàng ngày, tăng thêm thời gian quét dọn, mỗi ngày ít nhất phải hơn hai tiếng. Ngày ngày tới nhà anh ta khiến cô càng thấy rõ cuộc sống của anh ta buồn chán đến nhường nào. Suốt hai tuần qua ngoại trừ lần bị cô bắt buộc thì anh ta chưa bao giờ ra ngoài, anh ta cũng không xem TV, lên mạng, điện thoại của anh ta cũng chưa bao giờ kêu, ít nhất là cô chưa thấy.

Cô cho rằng cô là đối tượng duy nhất anh ta nói chuyện hàng ngày. Có lẽ trước đây cô đến quét dọn anh ta cố ý tránh đi bởi vì không muốn nói chuyện.

Có khi nhìn anh ta cô sẽ bất giác hiếu kỳ, rồi cuộc gặp phải chuyện gì mới mới khiến cho anh ta trở thành tự kỷ như bây giờ.

Cô không nên quan tâm anh ta, nhưng khi anh ta cho rằng cô không chú ý anh ta sẽ đứng ở bên cửa sổ phòng ngủ nhìn đám người phía dưới. Mỗi lần như vậy cô đều sẽ nhìn thấy trong mắt anh ta sự cô đơn chết lặng đáng sợ. Giống như linh hồn anh ta không ở đây, giống như thế giới này đối với anh ta đã chẳng còn ý nghĩa gì, mà anh ta cũng không muốn sống nữa.

Cô không hiểu rốt cuộc anh ta bị làm sao nữa. Rõ ràng anh ta có tất cả nhưng lại tự giam mình ở trong phòng.

Sau đó khi anh ta ngẩng đầu lên nhìn cô thì cô lại sẽ thấy cảm xúc không thể định nghĩa trong mắt anh ta, như thể có thứ gì đó giống như mạng nhện trói chặt lấy anh ta, mà anh ta thì đang hi vọng có ai có thể tới cứu mình.

Mỗi lần trông thấy vẻ mặt cầu cứu kia cô đều muốn chạy trốn.

Nhưng dáng vẻ đó của anh ta rất giống cô mười lăm năm trước. Cô còn nhớ rõ sự tuyệt vọng khi cô run rẩy leo lên tầng cao, còn nhớ rõ năm đó gió lạnh thổi giật mép váy cô, lùa qua bên tai cô, giống như đang thì thầm: Chỉ cần nhảy xuống, cái chết có thể mang đau khổ và nhiệt độ cơ thể của cô đi... Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi. Năm đó cô đã không thể chìa tay giúp đỡ cô gái kia, ít nhất bây giờ cô có thể thử giúp anh ta một chút.

Chỉ cần cô cẩn thận một chút, cẩn thận giữ một khoảng cách với anh ta, đừng trở nên quá quan tâm là được.

Chờ anh ta bỏ ý định tự tử, cô có thể rời đi, tiếp tục cuộc sống yên bình của cô.

Chỉ cần cô đủ cẩn thận...

Tắm xong khiến thân thể ấm áp lên rất nhiều nhưng bụng lại râm rì đói. Bởi vì cả ngày đều bận rộn ở bên ngoài nên cô thường mua đồ ăn sẵn, cũng không sắm tủ lạnh. Mặc dù gió lạnh đang gào thét bên ngoài nhưng sau khi cân nhắc cô vẫn quyết định mặc thêm áo, ra cửa hàng tạp hóa đầu đường mua chút thức ăn nóng.

Cô mua một ly ca cao nóng và một chiếc sandwich, nhưng không ngờ khi về đến nhà, ác mộng xưa kia sau ba năm tám tháng lại xuất hiện trước mặt cô.

Cô không biết vì sao lão ta tìm được cô. Vì tránh né tên khốn kiếp này cô đã chuyển nhà nhiều lần. Từ sau khi lão ta đánh mẹ cô bị trọng thương, cô đã bất chấp sự phản đối của người mẹ yếu ớt sụt sùi tập chứng cứ xin sự bảo vệ của tòa án mới khiến lão ta không dám quấy rầy hai mẹ con cô nữa. Nhưng cũng chỉ được một thời gian mà thôi. Ba năm trước đây mẹ cô mất, sau khi xong xuôi tang sự cô lập tức dời xa quê hương, nhưng hiển nhiên lão ta vẫn tìm cô bằng mọi cách. Cửa nhà cô bị cạy, một gã đàn ông hèn mọn bỉ ổi như sói như hổ đang lục tung căn nhà nhỏ hẹp của cô.

Rất khó tưởng tượng lại có người đã sống vài thập niên nhưng vẫn không chịu lớn khôn như vậy. Trong ký ức của cô, cô đã nhìn thấy lão ta đối xử với mẹ cô như thế nào, qua mấy chục năm lão ta vẫn chỉ là kẻ vô tích sự, chỉ biết ăn cắp và phá phách.

“Nếu như ông muốn tìm tiền thì chỗ đó không có đâu.” Cô lạnh lùng nói.

Người đàn ông kia đột nhiên quay người lại, trong mắt đầy tơ máu, vẻ mặt hung ác. Dù bị cô bắt gặp nhưng trên mặt lão ta vẫn không có chút áy náy, giật mình nào, chỉ có bức bối và vội vàng.

“Tiền đâu? Tao biết mày có tiền, mày giấu tiền ở đâu?”

“Tiền ăn tháng này tôi đã cho ông rồi còn gì. Tôi đã nói rồi, tiền ăn tôi sẽ cho nhưng muốn nhiều hơn thì không có đâu.” Cô khinh bỉ nhìn lão ta, “Nếu ông muốn đánh bài thì tự mình đi tìm việc đi.”

“Con bất hiếu này!” Lão ta tức giận tới gần cô, cô ngửi thấy mùi rượu khiến người ta buồn nôn.

“Tao nhọc công khổ sở nuôi mày lớn như vậy, mày đừng mơ dùng mấy đồng cắc đã đòi đuổi tao đi.”

“Ông nuôi tôi?” Tên phế vật không biết xấu hổ này khiến cô muốn phỉ nhổ. Cô tức giận chỉ trích: “Nuôi tôi là mẹ, là người phụ nữ nhọc công khổ sở giặt quần áo giúp việc cho ông còn bị ông đánh, bị ông trộm tiền. Tôi chưa bao giờ tiêu một xu nào của tên nát rượu cờ bạc như ông. Nếu không phải nể mặt mẹ, nếu không phải pháp luật quy định tôi phải nuôi ông thì ngay cả một xu tôi cũng sẽ không cho ông.”

Lão ta giơ tay lên muốn đánh cô.

Nhưng cô sớm đoán được, nghiêng người tránh quả đấm của lão ta, hất cả cốc ca cao nóng trên tay lên mặt lão ta.

Lão ta đau đớn kêu lên, lại càng nổi giận điên cuồng vung nắm đấm.

Mặc dù sớm có chuẩn bị nhưng trong lúc hỗn loạn cô vẫn bị đánh trúng.

Trên mặt đau đớn, trong lòng sợ hãi.

“Con khốn! Sớm biết thế năm đó tao nên bóp chết mày!”

Tiếng rít gào tức giận chấn động không khí, tương tự như những đêm kinh hoàng năm xưa.

Dưới sự đe dọa của lão ta, cô suýt nữa theo phản xạ co người lại, giống cô gái nhát gan nhiều năm trước, chỉ có thể co ro trong góc tường, khóc lóc chịu đựng bạo lực. Nhưng cô đã trưởng thành, vì không để bị đánh nữa cô đã sớm học cách tự vệ.

Khi lão ta lại vung nắm đấm về phía cô, cô liền đập ba lô nặng trịch vào người lão ta, nắm chìa khóa giữa kẽ tay, đâm mạnh lên mặt lão. Tiếng kêu thảm thiết của lão một lần nữa vang khắp hành lang. Cô xoay người chạy trốn, cô biết mặc dù đòn tấn công của mình có tác dụng nhưng không thể nào đánh bại lão ta. Lão ta to hơn, khỏe hơn cô. Cô vốn tưởng rằng cô sẽ kịp chạy ra đường lớn nhưng mọi chuyện không đơn giản như tưởng tượng. Cô chưa ra khỏi ngõ nhỏ lão ta đã đuổi kịp.

Lão ta túm được mái tóc dài của cô, kéo giật cô lại.

Cô đau kêu ra tiếng, bị hất ngã xuống đất, nước mắt trào ra. Cô căng người chuẩn bị những nắm đòn sắp giáng xuống.

Nhưng lão ta đột nhiên buông tóc cô ra, khóc thét.

Cô hé mắt quay đầu lại, trông thấy người đàn ông cô chưa bao giờ ngờ sẽ nhìn thấy vào giờ phút này.

Anh chàng trạch nam tự kỷ đáng ra phải đang ở trong căn nhà cao cấp của anh ta hiện giờ đang nắm lấy cánh tay tên khốn kia, vẻ mặt lạnh lùng thờ ơ.

Anh ta mặc từ trên xuống dưới toàn màu đen, gần như hòa vào bóng tối trong ngõ nhỏ.

Lão đàn ông kia đau đớn khóc thét tức giận giơ tay kia lên, chửi bới tấn công anh.

“Mẹ mày!”

Anh không thèm tránh. Cô cho là anh sẽ bị đánh trúng liền hốt hoảng bò dậy, hô to: “Dừng!!!”

Lão ta không dừng tay, anh cũng không. Anh đâm lão ta một phát, còn bóp gãy tay lão. Cô có thể nghe thấy tiếng thứ gì đó vỡ nát. Trong đêm tối tiếng răng rắc vỡ vụn nghe vô cùng rõ ràng, khiến người ta rợn tóc gáy.

“A!!! Tay của tôi... Tay của tôi...”

Lão ta khóc lóc nức nở, quỳ xuống đất cầu xin: “Đau quá, đau quá! Tôi xin lỗi, xin lỗi, tôi không dám nữa, buông tay... Xin cậu... Tôi van cậu... Buông tôi ra...”

Anh hờ hững nhìn người đàn ông quỳ dưới đất, giống như trước mắt chỉ là con kiến hôi.

Anh quay đầu, nhìn cô trắng bệch cả mặt, vô cảm hỏi.

“Cô muốn tôi giết lão ta không?”

Cô muốn lão chết, cô hận không thể khiến tên khốn kiếp này lập tức chết đi.

Nhưng khuôn mặt mẹ lại hiện ra trước mắt.

Cô hận người này, nhưng mẹ yêu lão, cô vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu nổi. Nhưng trước khi mất mẹ đã yêu cầu cô chăm sóc lão.

“Không.” Cô khàn giọng nói.

“Tại sao?” Anh nhàn nhạt hỏi.

Cô nhìn người đàn ông lạnh lùng này, lần đầu tiên cảm thấy xấu hổ lúng túng. Cô khó chịu, khàn khàn thừa nhận: “Bởi vì ông ta là bố tôi.”

Anh không tỏ vẻ gì, không có khinh thường hay coi rẻ, không có đồng tình hay thương hại, anh chỉ buông lão ta ra.

Lão ta ôm tay nằm trên mặt đất, nức nở.

“Tay của tôi... Tay của tôi...”

Cô nhìn gã đàn ông co quắp, nước mắt đầy mặt, sợ hãi không ngừng run rẩy. Con quái vật lớn nhiều năm đánh đập cô và mẹ giờ phút này thật nhỏ bé, co ro như con chuột nhắt gan.

Cô rất muốn đạp tên ti tiện này mấy phát. Cô hận tên phế vật mang đến cho cô sinh mạng rồi lại vứt bỏ cô, nhưng không có cách nào hoàn toàn chặt đứt mối quan hệ giữa họ.

“Đời này chuyện ngu xuẩn nhất ông làm chính là phụ mẹ tôi. Bà ấy là người ngốc nghếch duy nhất còn tin tưởng ông trên thế giới này.” Cô run run lấy ví từ trong ba lô, ném cho lão ta mấy ngàn tệ: “Đi bệnh viện, đừng đến quấy rầy tôi nữa. Nếu không lần sau tôi sẽ đích thân giết ông.”

Đồng tiền bay trên không trung, còn chưa rơi xuống, lão ta đã vội vã dùng tay không bị thương bắt lấy. Cánh tay gãy đung đưa bên người, dù đau nhưng lão ta vẫn muốn nhặt tiền.

Bộ dáng kia đáng buồn đến cực điểm. Cô đau lòng xoay người rời đi, không liếc mắt nhìn lấy một cái.

Người đàn ông kia giống như bóng đen trong đêm tối im lặng đi theo sau lưng cô. Cô không nghe thấy tiếng bước chân của anh nhưng cô biết anh ở đó. Cô không quay đầu lại, đi thẳng về căn hộ như vừa bị bão quét qua.

Cô ở đây một năm, đây là nơi cô ở lại lâu nhất từ sau khi thành niên.

Căn hộ này rất nhỏ, một phòng một nhà vệ sinh, cho dù tính cả ban công cũng không to bằng căn phòng bếp của người đàn ông đứng sau lưng cô, nhưng đây đã từng là cái ổ nhỏ cô có thể an tâm trở về ngủ.

Đáng tiếc không còn nữa rồi.

Cô quay người lại, trông thấy người đàn ông quần áo phong phanh kia đứng ở cửa ra vào.

Cảm giác nhức nhối như mưa to chảy khắp toàn thân.

Từ nhỏ cô đã phải đối mặt với tình cảnh này, cô còn tưởng rằng mình đã sớm có thể vô cảm với cái nhìn của người ngoài...

Theo bản năng cô vô thức đưa tay ôm lấy mình, nén nước mắt, ưỡn thẳng sống lưng.

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô cho là anh trước giờ không ra ngoài.

“Tôi có chuyện ở gần đây, vừa đúng lúc đi qua.” Anh nói.

Cô không tin lắm, nhưng không thể hỏi tiếp. Anh ta không biết địa chỉ của cô, hướng hồ anh ta mặc không nhiều, nếu như nói anh ta mặc phong phanh như thế này đi theo dõi cô thì quả là một ý kiến không khôn ngoan.

“Anh mặc quá ít.” Cô nhắc nhở anh.

Anh không chớp mắt, nói: “Trên xe có điều hòa, tôi không định ra ngoài lâu.”

Cho nên anh ta thực sự chỉ là đi ngang qua sao?

Thôi, cô không còn sức đoán nữa.

Nói cho cùng anh ta đã cứu cô, cứu cô không bị đánh.

“Xin lỗi đã để anh phải chứng kiến trò cười này.” Cô hít sâu một hơi, đứng trong căn phòng gần như đã biến thành đồng rác, duy trì chút tự tôn còn sót lại, nhìn anh ta nói: “Tôi rất muốn pha cho anh một ly trà, nhưng tôi nghĩ chén đều bị ném vỡ hết rồi.”

“Giường của cô hỏng rồi.” Anh nhìn chiếc đệm rách tươm.

Cô quay đầu lại nhìn theo tầm mắt của anh, đệm bị dao rạch nát, bông trong đó lòi hết ra ngoài.

“Lão ta cho rằng tôi giấu tiền trong đó.” Cô cười cay đắng, giọng khàn khàn

“Cô không thể ngủ ở đây.” Anh nhìn khắp căn hộ bị lực tung gần như không còn chỗ nào lành lặn. Cô đồng ý. Chỉ cần liên quan tới cờ bạc, tên kia sẽ có nghị lực kinh khủng, vì tiền lão ta còn có thể quay lại. Cô biết rõ hơi ai hết.

“Tôi sẽ ở khách sạn.” Ngày mai cô về quét sạch sẽ, sau đó trả nhà cho chủ thuê, chuyển tới nơi khác.

“Cô có thể ở chỗ tôi.” Anh đề nghị.

p.s: Ai tin anh tình cờ đi ngang qua thì giờ tay :v

31. Quyển 2 - Chương 8

Cô sững sốt, quay đầu nhìn anh ta.

“Tôi vẫn còn phòng trống.” Anh ta hồ hững nói: “Dù sao cũng để không.”

Cô há hốc miệng nhìn người đàn ông này, không biết anh ta có mục đích gì. Cô không đủ xinh đẹp, đáng người bình thường, với điều kiện của anh ta muốn tìm phụ nữ chắc chắn ra ngoài sẽ có một đồng sẵn sàng chết vì anh ta.

Đương nhiên, có lẽ sẽ có không ít người cảm thấy lo lắng với tình trạng tinh thần không ổn định của anh ta.

Nhưng trong thành phố xô bồ này, ai mà chẳng có chút khuyết điểm.

Nói đi phải nói lại, cô đang suy nghĩ cái gì vậy? Có lẽ anh ta chỉ thương hại cô thôi.

“Tôi không trả nổi tiền thuê nhà đâu.” Cô cố nặn ra mấy chữ từ trong suy nghĩ hỗn loạn.

“Tôi không cần tiền thuê nhà, cô chỉ cần nấu cơm cho tôi là được.”

“Tôi vốn đang nấu cơm cho anh rồi.” Cô nhắc nhở anh ta.

Anh ta nhúu mày, không kiên nhẫn nói: “Tôi muốn ăn nóng chứ không phải những thứ hâm lại bằng lò vi sóng.”

Cô sớm nên nghĩ đến chuyện anh ta sẽ không thỏa mãn với thức ăn hâm lại. Cho nên anh ta chỉ muốn tìm đầu bếp miễn phí 24/24 thôi sao? Cô nên cẩn thận nhưng đêm nay cô không muốn ở một mình trong khách sạn. Cô sẽ luôn bị những âm thanh nhỏ nhất đánh thức, sợ người kia lại lén theo dõi cô, tới làm loạn cả đêm, sợ phải đối mặt với tình cảnh khó xử và bạo lực vô tận này lần nữa.

Mà chỗ của anh ta rất yên tĩnh, dưới tầng có bảo vệ, nhà ở tận tầng 30, còn có những thiết bị cách âm tốt nhất, phía dưới ồn thế nào đi nữa cũng không ảnh hưởng.

Thật sự mà nói cô không tìm được nơi nào để trốn tốt hơn chỗ anh ta.

Cô muốn đồng ý, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng cô rất sợ, sợ phải một mình đối mặt với cơn ác mộng ngày xưa.

Người đàn ông trước mắt này đã cứu cô.

Có lẽ anh ta cũng không phải người tốt nhưng anh ta chưa bao giờ dùng bạo lực với cô, anh ta muốn làm tổn thương chính mình còn nhiều hơn tổn thương cô.

Sau đó cô nhìn thấy trong đôi mắt lạnh lùng rũ xuống ấy của anh ta một tia khát vọng khó nén.

Ngay lúc này cô đột nhiên hiểu ra vì sao anh ta lại mời cô. Anh ta rất cô đơn. Ngoại trừ thức ăn nóng, anh ta còn không muốn ở một mình.

“Tôi chỉ cần vài ngày, chờ tôi tìm được nhà sẽ chuyển đi.” Cô vô thức xoa cánh tay mình, khàn giọng nhấn mạnh: “Còn nữa, khách của tôi không chỉ có một mình anh, tôi còn phải đi làm, không thể có mặt 24/24.”

Thế nghĩa là cô đồng ý rồi.

Anh ta không cho cô cơ hội đổi ý, chỉ gạt đầu: “Cô thu dọn đồ đạc, tôi đi lái xe.”

Biến hiệu nhấp nháy trong đêm. Trong ngõ tối, gã đàn ông kia đã biến mất chỉ để lại mùi rượu hôi hám. Anh có chút tiếc nuối vì tên khốn ấy đã đi mất.

Trong căn nhà nhỏ lộn xộn kia, anh thấy cô vô thức run rẩy. Cô rất sợ tên khốn vừa rồi, đáng lẽ ra anh nên giết lão ta, nhưng anh không muốn làm cô sợ.

Cô run rẩy khiến anh muốn ôm cô vào lòng, giúp cô ngừng run.

Anh không hiểu tại sao mình lại quan tâm cô, nhưng anh vẫn quan tâm.

Lặng lẽ đi vào bóng tối, anh nhảy lên nóc nhà trọ cũ kỹ như một bóng ma. Trong đêm tối không trăng và gió lạnh anh nhảy qua nóc các tòa nhà cao tầng nhanh như chớp.

Anh nói dối cô. Anh không lái xe tối, xe của anh vẫn ở dưới ga ra tầng hầm.

Mới vừa rồi anh còn nằm ở trên giường, lắng nghe âm thanh của cô, cố gắng đi vào giấc ngủ.

Suýt chút nữa thì anh đã ngủ mất rồi, thậm chí anh dường như còn mơ thấy mình ngâm mình ở suối nước nóng. Anh có thể nghe được tiếng nước, cảm giác được sóng nước phản chiếu ánh sáng rọi trên mí mắt.

Sau đó anh choàng tỉnh. Anh nghe được giọng nói tức giận của cô, nghe thấy cô cãi cọ với tên kia, nghe thấy cô bị đánh, nghe thấy cô kêu đau và sợ hãi.

Anh xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ, qua phòng khách, mở cửa thủy tinh sát đất thông ra ban công, không cần nghĩ ngợi đã nhảy vào bầu trời đêm, xuyên qua cả thành phố, lao về phía cô.

Không biết tại sao đau đớn trong giọng cô khiến anh rất khó chịu, cảm giác kia gần giống như là đau.

Rất lâu rồi anh chưa từng cảm nhận được đau đớn.

Nhưng nghe cô bị đánh thì anh lại cảm thấy đau.

Khi anh theo tiếng tìm được cô thì phần nộ đột nhiên xuất hiện khiến anh gần như muốn giơ móng vuốt xé nát cổ họng tên khốn kiếp đang túm tóc cô kia. Con người không đáng để anh ra tay, đã rất lâu rồi anh chưa giết người. Nhưng thấy cô bị thương, khiến cuồng nộ tràn ngập mỗi một tế bào trong cơ thể anh, anh muốn giết tên khốn đó! Cô là của anh, không ai có thể làm tổn thương thứ thuộc về anh. Anh muốn giết tên tạp chủng ấy. Nhưng ở một giây cuối cùng, anh kiềm chế kích động kia.

Anh đoán cô sẽ không muốn bị máu tươi bắn tung tóe lên người. Đây là chuyện đương nhiên sẽ xảy ra nếu muốn cắt đứt cổ tên khốn kia, chém đứt cái tay kia cũng vẫn khiến máu bắn ra, làm vậy chắc chắn vẫn sẽ khiến cô sợ.

Cho nên anh kiềm chế.

Anh không muốn làm cô sợ, vì nguyên nhân nào đó anh cũng không rõ.

Khi anh nghe thấy mình mời cô ở cùng thì thật ra anh cũng rất kinh ngạc. Anh không thích con người nhưng anh lại không ghét ý kiến ấy chút nào, thậm chí còn vô cùng.... Chờ mong?

Anh nhẹ nhàng hạ xuống ban công nhà mình như con cú, đi qua cửa gian giữa, sau đó cầm chìa khóa xe vào thang máy, xuống tầng hầm để xe. Anh gần như có chút vội vã, lái xe qua nửa thành phố, quay lại căn nhà trọ chật hẹp của cô.

Anh vừa dừng xe thì cô cũng xuống tới nơi.

Cô chỉ mang theo một vali hành lý nhỏ nhỏ cao tới đùi.

Anh nghĩ cô cũng không còn bao nhiêu thứ dùng được. Dù chỉ liếc qua một lượt cũng đủ để anh trông thấy tên kia đã cắt nát tất cả quần áo của cô, những thứ khác cũng không khá hơn là bao.

Trông thấy anh, cô khựng lại ở cửa ra vào, trên mặt hiện lên một chút do dự. Khoảnh khắc đó, anh cho rằng nếu không phải anh đã ở đây thì có lẽ cô sẽ tự mình rời đi rồi.

Anh mở cửa xe, cô hơi chần chờ nhưng vẫn đi tới, đặt vali vào ghế sau, sau đó tự mở cửa lên xe, ngồi ở bên cạnh anh.

Anh nhấn ga, thuần thục lái xe ra khỏi ngõ nhỏ.

Suốt dọc đường cô không nói gì, anh cũng không nhiều lời.

Nửa đêm xe trong thành phố rất ít, anh lái thẳng về nhà mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Anh lái xe xuống gara tầng hầm, cô tự mình lấy hành lý từ ghế sau ra rồi cùng anh đi vào thang máy.

Anh ấn số tầng, nhìn đèn tự động nhảy.

Lưng cô vẫn thẳng tắp, giống như chỉ cần hơi khom xuống sẽ gãy rồi tan thành cát bụi mất.

Cửa mở, anh đi ra ngoài trước, rút chìa khóa mở cửa vào nhà.

Cô hơi khựng lại ở cửa, sau đó mới đi tới.

Khoảnh khắc đó, cô đứng ở cửa, trên mặt lại xuất hiện vẻ yếu ớt giống như một đứa bé lạc đường giữa cánh đồng hoang, không biết nên làm thế nào, không biết nên đi đâu.

“Cô có thể ở phòng cho khách.” Anh nhắc nhở. Giọng anh khiến cô bừng tỉnh khỏi suy nghĩ. Cô từ từ xoay người cởi giày, sau đó kéo theo hành lý đi đến căn phòng chưa bao giờ có người ở từ khi nơi này xây. Căn phòng này ngoại trừ đồ gia dụng cơ bản thì không còn gì cả, tuy có chút lạnh lẽo nhưng nó có phòng tắm riêng.

Cô mở vali, gần như chết lặng, sửa sang lại chút quần áo ít ỏi chưa bị xé rách. Treo bộ quần áo cuối cùng lên cô mới chợt nhớ ra cô vẫn chưa cảm ơn anh ta.

Cô hít một hơi thật sâu, ra khỏi phòng, trông thấy anh ta đứng ở bên quầy bar.

Trên quầy bar có hai cái cốc, một ly đã đầy, anh ta đang rót ly thứ hai.

Anh ta rót một ly rượu cho cô.

Cô bước tới, ngồi lên ghế chân cao trước quầy bar, khi anh ta đẩy ly rượu tới trước mặt cô, cô cầm lên uống một hớp.

Rượu kia giống như lửa, làm cổ họng cô nóng rát. Cô ho khan, sau đó bật cười.

“Sao vậy?” Anh ta nhíu mày nhìn cô.

Cô lau nước mắt bên khóe mắt, khẽ cười nói: “Không có gì, chỉ là tôi đột nhiên nghĩ đến thì ra cơ bắp trên người anh không phải chỉ để cho đẹp.”

“Đúng vậy.” Khóe miệng anh ta nhếch lên. Cô cười, nhìn anh ta cười nước mắt lại đột nhiên chảy xuống. “Xin lỗi, rượu cay quá...” Cô gượng cười chống chế, nước mắt tiếp tục rơi. Mặt cô bị đánh sưng lên, dưới ánh đèn sáng ngời nhìn rất rõ ràng. Nước mắt lăn tới vết sưng thì ngừng, để lại vệt nước mắt.

Tim anh không hiểu sao lại thất lại.

Anh không hề nghĩ ngợi đã đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt cô.

Ngón tay lạnh lẽo lướt qua vết sưng đỏ, nhẹ nhàng nâng cằm cô.

Sự xót xa bất ngờ ấy khiến cô nín thở, cứng đờ.

“Sưng lên rồi.” Anh ta nhíu mày như nhìn thấy thứ gì đó chướng mắt.

Cô nên lùi lại, nhưng cô không muốn.

Từ sau khi mẹ mất đã lâu lắm rồi không có ai dịu dàng chạm vào cô như vậy. Mặc dù vẻ mặt anh ta hồ hững, lạnh lùng không có chút gì gọi là yêu thương cả.

Nhưng cô tình nguyện mơ mộng, tình nguyện giả vờ, ảo tưởng rằng vào giờ phút này, trải qua nhiều năm chờ đợi rồi cực khổ ước của cô cũng thành sự thật. Có một người như hoàng tử dừng cảm, vung bảo kiếm xé tan bóng tối bạo lực, tới cứu vớt cô.

Cô nhắm mắt lại, dè dặt ảo tưởng lúc thơ bé, nhưng vẫn run rẩy vì sự an ủi của anh ta.

Đồng Thu Nhiên, đừng mơ hão nữa. Cho dù anh ta là hoàng tử thì mày cũng không phải là công chúa cần được cứu vớt. Mày là dân đen, có một ông bố nát rượu cờ bạc, một người mẹ thà bị đánh cho đến chết cũng không dám can đảm ly hôn.

Cấp hai cô đã từng bị dồn vào đường cùng tới mức muốn tự tử, một người đàn ông xa lạ đã cứu cô, thuyết phục cô sống tiếp. Từ sau khi tự sát không thành, cô đã quyết định phải kiên cường, rời khỏi căn nhà đáng sợ kia. Cô không cần sống trong đe dọa uy hiếp, sống dưới bạo lực không giới hạn nữa. Cô không thể thuyết phục mẹ rời đi, chỉ có thể tự cứu lấy mình trước.

Xưa nay cô luôn độc lập.

Mở mắt ra, cô bắt buộc mình lùi về, rời khỏi phạm vi tay anh ta có thể chạm đến, lấy một viên đá từ xô đá trước mặt anh ta bọc bằng một cái khăn sạch sau đó đắp lên vết sưng.

Anh ta thu tay về như thể không nhận ra sự lảng tránh của cô, chỉ cầm lấy chén rượu trước mặt mình nhấp một ngụm.

“Bị một tên khốn kiếp như vậy làm phiền tại sao cô lại không muốn mười triệu kia?” Anh ta nhìn vết sưng trên mặt cô, tò mò hỏi, “Cô có thể dùng khoản tiền kia đuổi lão ta.”

Những lời này chứng minh cuộc sống của cô và anh ta khác biệt như mây và bùn.

“Lão ta nghiện cờ bạc.” Cô cười giễu, “Nhiều tiền hơn nữa cho một kẻ nghiện cờ bạc cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi. Mười triệu và mười xu cũng chẳng khác là bao, chỉ cần trong chớp mắt là lão ta có thể tiêu sạch. Lão ta cũng sẽ không vì mười triệu mà buông tha cho tôi, trái lại sẽ càng đòi hỏi nhiều hơn mà thôi. Năm đó lão ta thậm chí đã từng lấy tôi uy hiếp mẹ tôi, nếu không cho lão ta tiền lão ta sẽ bán tôi đi...” Cô dùng một giây, nắm chặt chén rượu, sửa lời: “Đổi tiền.”

Anh biết cô vốn định nói gì. Con người đều ích kỷ, vì lợi riêng, chuyện gì cũng làm được.

Cô hít sâu một hơi, đặt chén rượu xuống, chua xót nhưng thành thực nói: “Nếu như được chọn, thay vì cho lão ta tiền tôi thà ném vào bồn cầu còn hơn.”

“Cô có thể tìm người xử lý lão ta.”

Anh ta đề nghị, như thể đang nói chuyện phiếm.

Cô cười khẽ một tiếng, “Nói thật tôi từng nghĩ tới chuyện đó, nhưng làm vậy là trái pháp luật. Hơn nữa tôi cũng không muốn vì lão ta mà phải ở tù cả đời.”

Cô đưa tay vén lọn tóc dài rủ xuống ra sau tai, động tác nhẹ nhàng lại khiến da đầu đau đớn. Cô đau đến run lên, một giọt nước mắt lại không kiềm chế được lăn xuống. Cô tức giận mắng: “Chết tiệt, đáng lẽ tôi không nên nuôi tóc dài...”

“Tại sao?” Anh ta hỏi.

Cô cứng đờ, rất lâu sau mới nói: “Như vậy... Lão ta sẽ dễ dàng đánh tôi hơn.”

Tóc dài sẽ chỉ khiến lão ta dễ bắt được cô, khiến cô không thể nào tránh được đòn roi của lão. Cô cho rằng mình đã sớm học được bài học. Từ cấp hai cô đã không còn để tóc dài nữa. Nhưng ba năm tám tháng tự do khiến cô tưởng rằng nó đã trôi vào dĩ vãng, ký ức ố vàng chỉ giương nanh múa vuốt trong ác mộng. Cô bận rộn với cuộc sống của mình, mặc cho mái tóc ngày một dài hơn. Cô luôn tự nhủ là do mình không rảnh cắt mà thôi, nhưng sự thật là cô thích ngắm mình với mái tóc dài trong gương, nó làm cô cảm thấy tự do và độc lập, ác mộng đã rời xa. Đáng tiếc tất cả chỉ là ảo ảnh.

Cô hít sâu một hơi quyết định ngày mai sẽ cắt tóc.

Cô buông ly rượu, mang theo chiếc khăn bọc cục đá, trượt xuống khỏi ghế, nhìn thẳng anh ta nói: “Tôi nghĩ tôi nên cảm ơn anh.”

Anh ta nhẹ nhàng lắc chất lỏng trong ly, chỉ nói: “Nhớ nấu cơm là được.”

“Tôi sẽ.” Cô xoay người đi về phía phòng, lại nghe thấy anh ta ở phía sau nói.

“Không cần thay đổi vẻ ngoài của cô.”

Cô sửng sốt, quay đầu nhìn anh ta.

Anh ta cầm ly rượu, nhắc nhở cô, “Không cần vì lão ta, điều ấy sẽ khiến lão ta cảm thấy lão ta thắng, đừng để lão ta thao túng cô.”

Anh ta nói rất đúng.

Trong thời niên thiếu, cô luôn sống dưới bóng ma bạo lực của người kia, cô cũng không muốn bị lão khốn ấy ảnh hưởng, thao túng nữa.

“Tôi sẽ để tóc dài.” Cô nói.

“Rất tốt.” Anh ta hài lòng gật đầu, khóe miệng hơi cong lên, “Tôi thích cô để tóc dài, khi thả xõa rất đẹp.” Sự thẳng thắn của anh ta khiến cô không biết nói gì, chỉ có thể im lặng xoay người trở về phòng. Cục đá mát lạnh thấm vào da thịt cô, khuôn mặt không hiểu sao có chút nóng.

Cô nhẹ nhàng khép cửa phòng, sau đó khóa lại.

Cô biết anh ta sẽ nghe thấy tiếng khóa, để anh ta cho rằng cô nhát gan hẹp hòi còn hơn để anh ta hiểu lầm cô không khóa cửa là mời mọc.

Cô để xõa tóc rất đẹp...

Chỉ là một lời khen nhỏ, cô không nên cảm thấy vui mừng, không nên chờ mong.

Có quá nhiều chuyện cô cần giải quyết, tốt nhất không cần thêm gánh nặng tình cảm.

Cô sống một mình cũng rất tốt, như bây giờ chẳng hạn. Cô không muốn có quá nhiều liên hệ với người khác, cô không muốn quan tâm tới bất cứ ai, cô không muốn cảm nhận đau lòng và tuyệt vọng vô hạn.

Người đàn ông ngoài cửa kia là người cô tuyệt đối không thể chạm tới.

Anh ta là đại thiếu gia giàu có, cô chỉ là nhân viên quét dọn.

Chim sẽ biến thành phượng hoàng chỉ có trong phim, cô bé lọ lem cũng chỉ là truyện cổ tích, kết thúc hạnh phúc mãi mãi chỉ có trong thần thoại. Anh ta không thể nào thật sự có hứng thú với cô, cho dù có cũng chỉ là vui đùa một chút. Cô không muốn, tuyệt đối không thể giống như mẹ cô, dốc hết tất cả yêu một người sau đó không ngừng chịu đựng tổn thương dưới danh nghĩa tình yêu.

Thân thể bị thương sẽ khỏi.

Nhưng trái tim bị tổn thương sẽ không.

Cô biết, biết rõ hơn ai hết. Cô đã tận mắt chứng kiến một ví dụ sống.

Mẹ cô bởi vì tình yêu mà héo rũ.
Cô tuyệt đối không muốn giống như bà.
Hiện giờ, cứ như vậy là tốt rồi.
Cô khóa anh ta ở ngoài cửa, cũng khóa chặt trái tim đang bắt đầu không yên.
Cô xoay người cầm cục đá đập lên mặt, đi vào phòng tắm rửa thay quần áo.
Khi trời rạng sáng cô mới tắt đèn, nằm lên chiếc giường lớn mềm mại.
Cô nhắm mắt lại, ngoài cửa phòng lặng ngắt như tờ.
Cô để xõa tóc rất đẹp...
Giọng anh ta lặng lẽ vang lên bên tai, khiến tim cô run lên khe khẽ.
Đừng nghĩ nữa. Cô tự nói với mình lại không tự chủ được than nhẹ một tiếng. Nếu như chỉ là ở trong mơ, ảo tưởng một chút cũng không sao. Áo tưởng rằng anh ta thật sự có tình ý với cô, thật sự quan tâm cô, thật sự thích cô để tóc dài, thật sự bởi vì cô... Xinh đẹp. Lời khen ấy đối với anh ta có lẽ không có ý nghĩa gì nhưng đối với cô thì khác.
Đồng cảm cũng tốt, thương hại cũng được.
Cô lén đặt lời khen ấy vào chiếc hộp trong tim, giấu đi.
Cô không nghe thấy bất cứ tiếng ồn ào nào, không xe, không người, chỉ có yên tĩnh dễ chịu.
Anh ta chắc đã ngủ rồi.
Nhưng trong nhà còn một người khác không hiểu sao khiến cô an tâm hơn. Cô không cô độc.
Trong bóng tối, cô dần thả lỏng, chìm vào tấm đệm êm ái. Lúc sắp chìm vào giấc ngủ cô mới chợt nhớ ra một chuyện kỳ lạ.
Người đàn ông đó không đi giày.
Cả buổi tối nay, anh ta vẫn luôn để chân trần...

32. Quyển 2 - Chương 9

“Anh không đi giày.”
“Tôi không thích giày.”
“Tôi là nói đêm qua, lúc anh ở nhà tôi.” Người đàn ông đang ăn trứng tráng sữa cùng thịt hun khói kia dừng lại một giây, sau đó ngược mắt nhìn cô, không chớp mắt nói: “Tôi có, giày da, đôi màu đen.”
Anh ta không có.
Lúc đầu cô cũng tưởng cô nhớ nhầm nhưng buổi sáng hôm nay khi cô dậy thì trông thấy trên sàn nhà có dấu chân từ ban công vào phòng khách đến tận cửa, còn cả vết sau khi anh ta trở về, từ cửa đi đến quầy bar.
Nhưng anh ta khẳng định chắc như đinh đóng cột như thế làm cô phải nghi ngờ lục lại ký ức mơ hồ.
Đêm qua có quá nhiều chuyện, cô cũng không chú ý, có lẽ cô nhìn nhầm thật.
Có lẽ... Vậy anh ta ra ban công làm gì? Đêm qua bên ngoài có mưa mặc dù không đến mức lầy lội nhưng mấy ngày nay vẫn có bụi. Có thể là buổi sáng anh ta ra ban công sau đó đi vào nên mới để lại vết. Anh ta

ra ban công mà chẳng để làm gì thật sự không phải một hiện tượng tốt, cô cũng không muốn vạch trần lời nói dối của anh ta.

Cô không hỏi nữa.

Anh ta vừa mới dậy, mái tóc dài vẫn hơi rối. Cô rót một chén sữa ấm cho anh ta, đặt thêm một đĩa salad, sau đó rời đi.

“Cô muốn đi đâu?” Anh ta hỏi.

“Về dọn đồ đạc.” Cô cầm lấy ba lô, lục tìm chìa khóa và ví tiền, xác định chúng nó đều ở bên trong mới nói: “Khóa cửa hỏng rồi, tôi phải gọi người đến sửa, dọn dẹp lại sạch sẽ, mới có thể kết thúc hợp đồng với chủ nhà. Việc này càng giải quyết sớm càng tốt.”

“Cô còn chưa ăn.”

“Đó là bữa sáng của anh, không phải của tôi.” Cô cầm lấy áo khoác, “Tôi sẽ mua sandwich trên đường đi.”

Cô phân chia hai người rõ ràng như vậy không hiểu sao khiến trán anh nổi gân xanh, không cần nghĩ ngợi anh đã bật thốt lên: “Tôi không muốn ăn một mình.”

Cô sửng sốt, dừng lại động tác mặc áo khoác, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ta. Người đàn ông ngồi bên bàn cơm vẻ mặt tức giận. Cô không biết anh ta đang giận cô hay là giận chính mình bất cẩn lỗ miệng nói ra khát vọng sâu trong nội tâm.

“Ngồi xuống.” Anh ta ra lệnh, vẻ mặt khó chịu. Cô nhíu mày nhắc nhở: “Anh quên nói mời.”

Khóe mắt anh ta giật giật, nắm chặt dao nĩa nhưng vẫn nói: “Mời ngồi xuống.”

Cô cởi áo khoác, quay lại bên cạnh bàn, lấy cho mình một suất, sau đó kéo ghế ngồi xuống nhưng vẫn phàn nàn, “Tôi còn phải đi làm, anh sẽ hại tôi muộn giờ mất.”

“Sẽ không.” Anh ta lại cúi đầu, xiên thức ăn trong đĩa, tuyên bố: “Tôi lái xe đưa cô đi.”

Cô lại sửng sốt, “Anh muốn đưa tôi đi? Tại sao?”

Như vậy nếu tên khốn kia vẫn còn ở đó mai phục, anh mới có thể cho lão ta thêm một trận.

“Chỉ là thuận tiện thôi.” Anh nói dối không chớp mắt, “Tôi có bạn ở gần đó, tôi phải tới đấy có việc.”

Ngày hôm qua anh ta cũng nói như vậy.

Có lẽ anh ta thật sự có bạn ở gần đó, có lẽ ngày hôm qua anh ta thật sự có đi giày, có lẽ anh ta không tự kỷ như cô nghĩ? Cô không biết tại sao phải mình lại để ý, xua đi cảm giác kỳ lạ đó, cô lấy cho mình chút salad và một ly sữa tươi. Tám giờ, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây dày đặc, chiếu xuống. Nói thực ra cô rất bất ngờ khi anh ta dậy sớm như vậy. Cô vốn định sau khi dậy sẽ lập tức ra ngoài, nhưng nghe thấy tiếng anh ta mở cửa mới thuận tay làm bữa sáng cho anh ta.

“Cô nên ăn nhiều một chút, cô gầy như cái sào vậy.” Anh ta phê bình, đồng thời đẩy giỏ bánh mì ra trước mặt cô.

“Anh có chắc là anh thật sự có bạn không?” Cô theo thói quen đáp trả, chằm chọc lại anh ta một câu nhưng vẫn cầm lấy một miếng bánh, xé một ít cho vào miệng.

Anh ta hoàn toàn không thèm để ý, nói: “Cô muốn tôi gọi bọn họ lập tức tới đây trình diện không?”

Tên này quả nhiên không có bạn, cho dù có chỉ sợ cũng là bạn nhậu vì tiền của anh ta mới tụ tập.

“Không cần, tôi không rảnh nhìn anh duyệt binh.” Cô bác bỏ đề nghị của anh ta, cầm lấy sữa tươi uống một hớp lớn, một lát sau mới chợt nhận ra cô không nên chua ngoa như vậy, dù sao anh ta cũng đã giúp đỡ cô.

Nhưng lời của cô lại khiến anh ta mỉm cười.

Cô không biết rốt cuộc là có chỗ nào buồn cười nhưng ít ra tâm trạng của anh ta dường như đã tốt hơn.

Nụ cười ấy khiến trái tim nguội lạnh của cô có chút mềm mại. Anh ta chậm rãi thưởng thức bữa sáng cô làm, tức giận trên mặt không biết đã biến mất từ bao giờ, thay vào đó là vẻ vừa lòng. Cô cảm thấy kỳ quái. Mặc dù vì công việc nên cô từng đi học nấu ăn nhưng cô cũng không có tay nghề như đầu bếp, thức ăn cô nấu cũng chỉ bình thường mà thôi, thế nhưng anh ta lại ăn ngon lành.

Nhìn anh ta ăn lại khiến cô có cảm giác... Vui vẻ?

Hai chữ ấy làm cô ngẩn ngơ.

Trên ly thủy tinh phản chiếu nụ cười của cô.

Cô kinh ngạc, vội vàng hạ khốe môi, cúi đầu trộn salad, tự cảnh cáo mình.

Đông Thu Nhiên, buổi tối nằm mơ thì được nhưng ban ngày đừng mơ mộng hão huyền.

Cô có chút buồn bực, xiên rau xà lách đưa vào miệng, nhai ngấu nghiến.

Cô vui đầu ăn, bắt mình tập trung vào bữa sáng không để ý đến người đàn ông đối diện vừa ăn vừa vô thức đưa tay cầm bình sữa tươi rót đầy ly sữa đã uống hết một nửa của cô.

Vốn dĩ chẳng phải tiện đường.

Cô về nhà trọ thu dọn đồ đạc, anh ta thả cô xuống xe sau đó lái xe đi. Cô cho là anh ta đi tìm bạn anh ta nên không nghĩ nhiều. Cô tìm thợ khóa đổi khóa mới, sửa sang lại gian phòng một lượt. Vất vả dọn dẹp xong xuôi, cô đóng cửa lại, liên lạc chủ nhà, giao chìa khóa mới, hủy hợp đồng, cầm tiền đặt cọc xong mới rời đi. Ai ngờ vừa đi ra khỏi ngõ lại phát hiện xe anh ta đậu ở bên cạnh công viên.

Cô cũng sợ, nhưng đó quả thật là xe của anh ta, vẫn là biển số xe ấy.

Anh ta không ở trên xe, cô nhìn bốn phía, phát hiện góc áo của anh ta ở rừng cây trong công viên.

Cô vô thức đi tới.

Quả nhiên là anh ta. Anh ta đứng giữa mấy gốc đại thụ, cởi giày, chân trần đứng trên thảm cỏ xanh tươi tốt.

Ánh mặt trời xuyên qua tán lá, gió nhẹ nhàng thổi.

Anh ta ngẩng đầu, nhắm mắt, vẻ mặt dịu dàng bình thản, giống như đang lắng nghe một khúc nhạc êm đềm.

Ánh mặt trời xuyên qua tán lá, phủ lên người anh ta, tóc anh ta khẽ bay khi gió thổi tới. Cành lá đung đưa, ánh sáng cũng như nhảy múa trên người anh ta.

Dáng vẻ yên bình như tắm trong ánh mặt trời, để gió mơn man.

Khoảnh khắc đó, anh ta giống như không phải con người, hòa vào khung cảnh thiên nhiên như bức tranh.

Trong lúc ngẩn ngơ, cô như nghe được tiếng lá cây quanh mình khẽ thì thầm. Đột nhiên, anh ta mở mắt ra, quay đầu nhìn cô. Cách thảm cỏ xanh tươi, cách một bụi hoa dâm bụt còn chưa nở, cùng một lùm thất lý hương. Sau đó, anh ta xoay người nhấc giày lên. Khoảnh khắc ấy, cô biết, không phải anh ta tiện đường, vốn dĩ chẳng phải.

Anh ta cởi giày, hiển nhiên là đã đứng ở đây được một lúc rồi.

Anh ta cố tình chờ cô tới.

Trái tim đập thành thạch, có chút hoảng hốt.

Cổ họng đột nhiên thít lại, cô nghe được tiếng tim đập ong ong trong tai, cảm giác được máu toàn thân chảy điên cuồng.

Người đàn ông như bức tranh kia đi về phía cô, trên mặt không có bất kỳ sự xấu hổ và ngượng ngùng nào dù bị cô vạch trần. Nhưng chính cô lại có cảm giác muốn quay đầu bỏ chạy, rồi lại mê mẩn đến không thể dời tầm mắt. Anh ta đi đến trước mặt cô, cô bất giác ngửa đầu nhìn anh ta.

Cô không hiểu, rõ ràng người nói dối là anh ta, tại sao người cảm thấy mặt đỏ lại là mình?

Vạt áo của anh ta mở rộng, để lộ một nửa lồng ngực.

Cô biết mình nên nói cái gì? Hỏi anh ta tại sao ở đây? Hỏi anh ta có phải đang đợi cô hay không? Nhưng cổ họng cô cứ thít lại, không nói nổi một lời. Cô không thể hỏi, cô sợ hãi, sợ nhận được đáp án mình muốn lẫn không muốn. Cho nên, cô chỉ có thể cố nặn ra một câu nhắc nhở cứng nhắc. “Anh sẽ bị cảm mất.” Anh ta nhìn cô, trong mắt có cảm xúc khó hiểu, nhưng lại hỏi một câu.

“Kế tiếp muốn đi đâu?”

Hiển nhiên anh ta muốn làm tài xế miễn phí cho cô, cô nên từ chối anh ta, nhưng chẳng mấy khi anh ta ra ngoài chỗ cô đi, dù sao cũng tốt hơn để anh ta tự nhốt mình trong căn hộ lạnh lẽo kia.

Nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt, cô đè nén vui sướng trong lồng ngực, cố bình tĩnh trả lời.

“Đi ăn cơm trưa trước, sau đó tới ca chiều.”

Anh ta gật đầu, sau đó đi về phía xe mình.

Khi anh ta không nhìn cô nữa thì cô mới bắt đầu thở được.

Sau đó cô mới phát hiện, khi anh ta tới gần cô đã vô thức nín thở.

Chết tiệt, cô còn tưởng rằng cô đã miễn dịch với đàn ông đẹp trai rồi!

Trước kia cũng từng có vài thần tượng là khách hàng của cô, cho dù là đối mặt với siêu sao được vạn người mê, cô cũng chưa bao giờ có cảm giác mặt đỏ tim đập loạn xạ như vừa rồi.

Công ty cho cô nhận những khách hàng kia cũng là bởi vì cô miễn dịch với trai đẹp. Nhưng bây giờ có thể thấy cô vẫn còn mất thăng bằng. Đây quả thật không phải tin tức tốt. Hít sâu một hơi, cô xoay người, đi theo anh ta, tự nhủ với mình. Đừng suy nghĩ quá nhiều rồi, anh ta chỉ rảnh rồi lại thương hại cô mà thôi.

Buổi sáng anh tỉnh lại bởi mùi thơm của thức ăn, lúc đi ra đã thấy cô ở trong phòng bếp. Anh đi đến bên cạnh bàn ăn, ngồi xuống, nhìn bóng lưng bận rộn của cô. Từng đĩa thức ăn nóng hổi được bày trước mặt anh, anh cầm dao nĩa bắt đầu ăn.

Như anh mong muốn, cô cũng ngồi xuống, ăn phần bữa ăn của cô.

Anh bất giác vừa ăn vừa nhìn cô chăm chăm giống mấy ngày qua.

Cô là người con gái kiên cường, kiên cường đến mức làm cho người ta đau lòng.

Qua vài ngày, vết sưng đỏ trên mặt cô chuyển thành thâm tím, nhìn càng thêm chướng mắt.

Có lẽ vì cô phải đối mặt với bạo lực quá nhiều, cho nên mới hình thành cá tính mạnh mẽ như thế.

Anh không biết tại sao mình phải quan tâm cô như vậy, đối với anh đáng lẽ cô chỉ là một công cụ giúp anh ngủ được, nhưng lại không phải như thế. Anh thích cô, cô là một trong số rất ít người dám chất vấn anh, dám ở trước mặt anh giữ vững lập trường của mình. Cô khiến anh có cảm thấy quen thuộc. Gió, lẳng lẳng thổi vào, làm bay tóc của anh và cô. Tia nắng lóglansh nhảy múa trên sàn nhà màu trắng.

Khi cô phát hiện thì cô đã ăn hết đĩa salad, mà anh ta đang dùng ánh mắt nghi hoặc lại hoang mang nhìn cô chăm chú.

“Trước kia tôi từng gặp cô rồi sao?”

Tim cô vì ánh nhìn chăm chú ấy mà đập lỡ một nhịp.

“Đương nhiên.” Cô đứng dậy, không dám nhìn anh ta nữa, vội vàng dọn dẹp đồ ăn trên bàn, nhắc nhở anh ta: “Tôi là nhân viên vệ sinh của anh, đã làm nửa năm rồi, công ty có lẽ đã cho đưa anh sơ yếu lý lịch của tôi, trong đó có ảnh chụp.”

“Tôi là nói trước đây.”

“Vậy không có.” Cô bỏ bát đĩa vào bồn rửa.”Cho dù có, tôi cũng không nhớ.”

Không biết tại sao, câu trả lời của cô khiến lòng anh khó chịu.

Nhìn này cô gái đang rửa bát dưới ánh nắng, anh bất giác nhíu mày.

Vài năm qua, anh rất ít khi chú ý tới loài người, ngay cả hoạt động của yêu quái cũng ít tham gia, nếu như hắn có từng gặp cô thì đáng lý phải nhớ rõ mới đúng. Anh sống lâu như vậy, gặp quá nhiều người, có khi cũng lười nhớ khuôn mặt người khác. Nhưng cái anh cảm thấy quen thuộc không phải là vẻ ngoài của cô mà là hành vi cử chỉ. Cô có mùi hương quen thuộc, không phải bên ngoài, mà là một loại cảm giác anh không thể nói rõ ràng.

Đặc biệt khi cô yên lặng, không tỏ ra chanh chua, khi anh lắng nghe cô làm việc, nhìn cô đi lại thì loại cảm giác quen thuộc ấy lại càng sâu sắc...

Có lẽ, anh thật sự từng gặp cô, chỉ có điều không phải ở kiếp này mà là kiếp trước của cô, trước khi cô chuyển thế.

Bề ngoài con người sẽ thay đổi nhưng linh hồn và bản chất thì không.

Anh cố gắng nhớ lại, nhưng dù có cố thế nào cũng không thể nhớ được từng có ai giống như cô, cho anh cảm giác yên tĩnh, an bình lại thoải mái quen thuộc này. . .

p.s: Đường nhiên phải quen rồi, anh lừa tình con gái nhà người ta mà :v

33. Quyển 2 - Chương 10

Anh ta mỗi ngày đều đưa đón cô đi làm. Buổi sáng ngày hôm đó anh ta còn viện cớ nói đi tìm bạn, nhưng sau đó dường như biết cô sẽ không hỏi nữa nên anh ta cũng chẳng thèm tìm lý do nữa. Cô cùng anh ta trải qua thời gian chung sống kỳ lạ. Cô nhận tiền lương của anh ta, nấu cơm quét dọn cho anh ta; Anh ta đưa đón cô đi lại, thậm chí sẽ cùng cô đi siêu thị. Bởi vì ở bên nhau sớm chiều nên cô nhanh chóng phát hiện ra anh ta không thích nói chuyện với người lạ. Rõ ràng khi nói chuyện với cô anh ta đối đáp rất trôi chảy, thỉnh thoảng còn rất hài hước, nhưng ở bên ngoài ngoại trừ lúc cần thiết thì anh ta tuyệt đối sẽ không chủ động mở lời.

Cô không biết anh ta lười hay là tự kỷ. Có lẽ khả năng trước cao hơn.

Anh ta luôn giữ dáng vẻ lạnh nhạt, kỳ quái, thế nên dù anh ta rất đẹp trai nhưng trước giờ chưa có ai chủ động tới tiếp cận anh ta.

Mọi người luôn nhìn lên sườn mặt tuyệt đẹp của anh ta, nhưng nhìn thẳng vào mắt anh ta lại không dám.

Anh ta có một loại khí chất đặc biệt khiến người ta không dám lại gần.

Đó là cảm giác nguy hiểm rất khó diễn tả bằng lời, giống như nhìn thấy dã thú. Dù biết nó đang ngủ nhưng vẫn sẽ né tránh theo bản năng, bởi vì sợ con dã thú này đột nhiên tỉnh lại, há mồm xơi tái mình.

Từ lần đầu tiên gặp anh ta, hệ thống cảnh báo của cô đã kêu liên tục. Dù sao cô cũng thuộc về nhóm động vật ăn cỏ, không phải dã thú.

Nếu như cô đủ thông minh cô nên nghe cảnh cáo từ nội tâm, giống như những người khác, lặng lẽ đi qua, mau chóng chạy trốn. Cô nên tìm chỗ ở mới, cố gắng tránh xa loại động vật nguy hiểm như anh ta. Cô biết rõ, nhưng khi xem danh sách nhà cho thuê thì lại luôn bắt bẻ chỗ này quá đắt, chỗ kia quá xa. Chết tiệt, như vậy thật không tốt. Nhưng thật sự là do không tìm được nhà tốt...

‘Đây chẳng qua là lấy có, lấy có mà thôi. Thật ra mày đang ảo tưởng anh ta...’

A! Cảm miệng!

Cô căn môi, bực bội tắt trang web, cắt đứt tranh cãi trong đầu mình, tiếp tục chuẩn bị cho ca làm việc sau.

“Chị Nhiên! Chị Nhiên!”

Giọng nói trong trẻo ngọt ngào làm cô hoàn hồn, chỉ thấy một cô gái đang vui vẻ cầm một hộp Hoa Trà tới.

“Này, cho chị đây?”

“Cái gì vậy?” Cô sững sốt.

“Hoa Trà.” Cô bé kia cười nói: “Hôm qua em tới một quán cà phê tổng vệ sinh, bà chủ cho.”

“Chị không uống trà, em giữ đi.”

Cô khéo léo từ chối ý tốt của cô bé, nhưng cô bé kia cũng không cho cô cơ hội cự tuyệt, liên tục đề cử.

“Đây là lavender không thuốc trừ sâu đấy. Hoa do bà chủ quán cà phê tự trồng, uống rất ngon. Được rồi được rồi, chị cứ uống thử xem, không thích thì trả lại cho em cũng được mà.” Trông thấy thời gian biểu trên máy tính của cô, cô bé kia tò mò hỏi: “Cuối tuần có mấy buổi tổng vệ sinh cuối năm, chị muốn nhận à? Nếu chị nhận em cũng đi nhé.”

“Tại sao?” Cô buồn cười hỏi.

“Bởi vì chị lợi hại. Như vậy em mới có thể thừa cơ lừa biếng.”

Cô nhướn mày, trả lời: “Nghĩ hay quá nhỉ, chị rất bận, không rảnh giúp em.”

“Đừng, chị cho em theo đi mà!”

“Chị nhận việc mới, không rảnh nhận tổng vệ sinh cuối năm, em đi tìm chị Lâm đi.”

“Em không thích quét dọn cùng người khác, em thích chị cơ!!!”

Nào có ai chơi xấu như vậy chứ.

Nhìn cô gái đang làm nũng trước mặt mình, cô suýt bật cười, nhưng cô hiểu quá rõ hậu quả khi dung túng con bé lưu manh này. Mặc dù khả năng làm việc của cô bé này rất tốt, nhưng cô bé thật sự vô cùng lười biếng, lần trước hợp tác cùng cô bé, suýt chút nữa khiến cô mệt chết.

Không để ý tới cô gái đang nằm bò lên bàn mình ăn vạ, cô nhanh chóng xử lý nốt thời gian biểu còn dang dở, trả lời email của những khách cô đồng ý nhận. Cô bé kia thấy cô đã quyết lại nhanh chóng trở nên vui vẻ như thường.

“Được rồi, chị đã nhấn tâm như vậy, em chỉ đành đi tìm ‘phù thủy’ thôi.” Cô gái quay người, đi được hai bước lại chạy về, vẻ mặt vui sướng, ra vẻ thần bí hạ giọng hỏi: “Chị Nhiên, em suýt quên mất. Em có thể hỏi chị một chuyện không?”

“Chuyện gì?” Cô trả lời email xong, tắt máy vi tính.

“Anh chàng đi BMW ngoài kia là bạn trai chị à?”

Cô sững sốt, ngừng một giây, mới trả lời.

“Không phải.”

“Nhưng em thấy anh ta đưa đón chị mỗi ngày.”

Những lời này tràn đầy hâm mộ.

Đông Thu Nhiên nhìn cô bé còn chưa đầy hai mươi tuổi này, chọc tan bong bóng ảo tưởng màu hồng của cô bé.

“Anh ta đưa đón chị chỉ vì tiện đường thôi.”

“Hôm nào cũng tiện đường à?” Cô bé cười mờ ám, trong mắt tràn đầy mập mờ.

“Đúng vậy, mỗi ngày đều tiện đường.” Cô ra vẻ bình tĩnh, không chớp mắt nói.

Nhìn cô, cô bé kia không cam lòng, nhú mày hỏi lại: “Chuyện gì mà hôm nào cũng có thể tiện đường vậy?”
Trời mới biết.

Cầu sao cô biết, anh ta rốt cuộc là có chuyện gì mà có thể tiện đường như vậy.

Cô đứng lên, cầm lấy túi xách, cười ngọt ngào, trả lời cô bé thích lo chuyện bao đồng này.”Việc riêng.” Dứt lời, cô xoay người rời đi. Cô biết câu trả lời này có chút phũ phàng, nhưng còn hơn là bắt cô thừa nhận có lẽ anh ta có tình ý với cô, lo cô bị gã đàn ông kia quấy rầy, cho nên mới không ngại một nhọc đưa đón cô; Cô cũng không muốn thừa nhận, cô đã bắt đầu quen, thậm chí thích cùng anh ta đấu khẩu mỗi sáng; không nên bắt cô thừa nhận, cô bỏ tăng ca, chỉ vì muốn...

Đi ra khỏi cửa thủy tinh tự động tầng một, cô thấy người đàn ông kia đứng dưới ánh hoàng hôn, tựa bên cửa xe, chờ cô. Trái tim cũng bối vì nhìn thấy anh ta mà run rẩy.

Chỉ là muốn... Có thêm một chút thời gian... Cùng người đàn ông này...

Nếu đây là sự thật thì thật đáng sợ.

Nhưng đây không phải, tuyệt đối không phải.

Cô cũng không vì khuôn mặt đẹp trai, thân thể cường tráng, còn có sự tích anh hùng cứu mỹ nhân, mỗi ngày đưa đón của anh ta mà đắm chìm, mê say.

Cô không yêu, cũng không muốn yêu.

Huống chi, anh ta là bệnh nhân, có bệnh tâm lý.

Cô cần nơi trốn và sự bảo vệ, anh ta thì cần người ở cùng.

Cô chỉ vì biết ơn mới làm bạn với anh ta, nhiều hơn có chăng cũng là chút thương hại. Cô tự nói với mình, sau đó đi về phía anh ta. Nhưng dù như thế, khi anh ta bối vì sự xuất hiện của cô mà đứng thẳng người, thậm chí hơi mỉm cười thì cô không tài nào ngăn cản trái tim bỗng dâng lên sự ảm áp tê dại. Phải cẩn thận.

Cô kìm nén không cho mình mỉm cười đáp lại, nhủ thầm.

Đừng say mê...

Mắt của anh ta là màu vàng nhạt, trong đen có ánh vàng. Trước kia cô không chú ý, cho tới đêm nay.

Trong đêm, cô bị ác mộng làm choàng tỉnh.

Khi tỉnh lại, cô không nhớ rõ hình ảnh trong giấc mơ, nhưng trái tim vẫn đập thành thịch, mồ hôi đầm đìa. Cô đứng dậy xuống giường, đến phòng bếp rót nước uống, lại nghe thấy ngoài ban công truyền tới tiếng khóc nức nở trầm thấp.

Anh ta đang khóc.

Anh ta ngồi trên bờ tường ban công, nhìn đường phố phía dưới, khóc. Giây phút ấy, cô cho rằng mình vẫn đang ở trong giấc mơ kỳ quái nào đó. Cô bất giác nín thở tức, nhìn chằm chằm cảnh tượng quái dị này. Người đàn ông đó không mặc áo, chỉ mặc quần, chân trần, dùng một tư thế rất kỳ quái ngồi trên tường.

Gió lạnh thổi tới làm cô rùng mình một cái, sực tỉnh.

Cô nhắm mắt lại, lại mở ra, anh ta vẫn còn ở đó.

Ôi trời...

Cô còn tưởng rằng anh ta đã bỏ ý nghĩ muốn tự tử rồi.

Nhưng xem tình hình này thì chắc chắn là chưa bỏ rồi, chẳng những chưa bỏ mà còn nghiêm trọng hơn thì phải.

Tình trạng của anh ta không ổn lắm, cảm giác hoàn toàn trái ngược lần trước.

Khi đó, cô nhìn ra được anh ta còn có thể suy nghĩ; khi ấy anh ta không kích động, cũng không khóc lóc nức nở như bây giờ.

Khi anh ta bắt đầu cử động, cô sợ tới mức tim suýt ngừng đập, sau đó cô chợt nhận ra không ai có thể duy trì thăng bằng tuyệt đối ở độ cao ba mươi tầng, cho dù là người đang muốn tự tử cũng không được.

Anh ta đang mộng du.

Bởi vì ở mộng du, cho nên mới không sợ, mới có thể ở đi trên bờ tường. Chết tiệt, anh ta có thể ngã xuống bất cứ lúc nào! Sợ làm anh ta giật mình, cô cố gắng rón rén đi tới bên cạnh cửa thủy tinh. Gió đêm mang đến tiếng nức nở nghẹn ngào của anh ta. “Đang ở đâu... Đang ở đâu...?”

Anh ta khóc nhìn đường phố phía dưới như đang tìm kiếm gì đó, miệng khàn khàn nỉ non: “Đang ở đâu... Đang ở đâu...?”

Ban đầu, cô cho là anh ta đang nói chuyện với cô, cho là anh ta phát hiện ra cô, nhưng anh ta không quay đầu lại, chỉ nhìn chăm chăm về phía trước, sau đó cô mới nhận ra anh ta đang tự lẩm bẩm.

“Không thấy... Không thấy... Tại sao không tìm thấy...?”

Không tìm được vật cần tìm, anh ta ngừng lại, ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời đêm, khàn khàn hỏi.

“Tại sao. . . Không thấy? Tại sao...?”

Ánh trăng chiếu lên vẻ mặt bi thương cùng dòng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt anh ta

“Trả ta... Trả ta... Trả lại cho ta... “

Anh ta cầu khẩn, dáng vẻ đau lòng tuyệt vọng ấy khiến tim cô thất lại.

Cô vốn định kéo anh ta xuống tường trước, nhưng lại sợ kinh động đến anh ta, làm anh ta kháng cự, trượt chân ngã xuống.

“Này. . .” Cô khẽ hỏi: “Anh không thấy gì cơ?” Nghe được giọng cô, anh ta đột nhiên quay ngoắt lại. Anh ta quay đầu quá nhanh, cô còn tưởng rằng anh ta sẽ ngã xuống mất. Anh ta mở to đôi mắt đăm đăm, kinh ngạc nhìn cô như gặp ma. “Anh đang tìm cái gì thế?” Cô duỗi tay về phía anh ta, dịu dàng hỏi: “Nói cho tôi biết, tôi tìm giúp anh, được không?”

Anh ta nhìn cô, trong mắt có khát vọng vô cùng, “Thật sao?”

“Thật.” Cô gật đầu.

Anh ta nhìn bàn tay trắng nõn của cô, sợ hãi, run rẩy đưa tay ra, rồi lại ngừng lại giữa không trung, ngẩng đầu lo lắng nhìn cô.

Anh ta hiện giờ không còn vẻ cao ngạo, tự tin bình thường mà giống như một đứa bé lạc đường.

Người đàn ông này có vấn đề tinh thần rất nghiêm trọng.

Cô biết, chỉ không ngờ tình trạng lại tệ như vậy.

Về nhát gan của anh ta làm cổ họng cô thít lại, cô mỉm cười, khích lệ: “Không sao đâu.” Anh ta run rẩy cầm tay cô, để cô dắt mình từ trên tường bước xuống.

Cô nhẹ nhàng thở ra, hỏi lại: “Nơi này lạnh quá, chúng ta vào trong nhà, được không?”

Anh ta gật đầu, không kháng cự, chỉ nhìn chăm chăm vào cô giống như cô là tia sáng duy nhất trong bóng tối. Cô dắt anh ta vào nhà, dẫn anh ta trở lại chiếc giường của anh ta, cầm chăn đắp kín. Trời ạ, anh ta lạnh như băng vậy. Cô xoay người, muốn trở về phòng lấy đệm sưởi. Phòng anh ta không có, nhưng cô có. Mỗi lần đến ‘tháng’, cô đều rất sợ lạnh, bụng cần chườm nóng, vậy nên chiếc đệm điện đó là một trong số ít xa xỉ phẩm mà cô có.

Cô bước nhanh trở về phòng, lấy đệm điện từ rương hành lý ra, quay người lại suýt chút nữa đâm phải anh ta, mới phát hiện anh ta đã lặng lẽ đi theo sau lưng cô, chân đã bị anh ta vút lại ở trên giường.

“Chết tiệt, anh làm tôi sợ chết khiếp...” Cô vượt ngục, nhìn thấy nước mắt còn vương trên mặt anh ta mới chợt nhớ anh ta còn đang trong trạng thái mộng du.

Ôi trời, có khi nào cả đêm anh ta đều sẽ ‘lúc ẩn lúc hiện’ thế không?

Cô có nên đánh thức anh ta không?

Người bị mộng du có thể đánh thức sao?

Cô do dự mãi, không biết nên làm như thế nào mới đúng.

Cuối cùng, vẫn quyết định để anh ta về giường ngủ đến khi tự tỉnh.

Cô dắt anh ta quay trở về phòng một lần nữa, để anh ta ngồi trên giường, giúp anh ta đắp lại chăn.

“Rốt cuộc anh đang tìm cái gì vậy?”

Cô rầu rĩ hỏi, tuy rằng không thực sự cần biết đáp án. Anh ta đang mộng du, hẳn là vậy. Nhưng anh ta lại đưa tay ra chạm lên má cô, khàn khàn trả lời cô. “Em . . . “

Giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt anh ta, “Anh đang tìm em. . . “

Anh ta đang làm cái gì vậy?

Cô nhìn chằm chằm anh ta, muốn hất tay anh ta ra, mắng anh ta đùa vớ vẩn.

Nhưng người đàn ông trước mắt đau khổ vuốt ve khuôn mặt cô, bàn tay lạnh như băng khẽ run, nói nhỏ: “Anh xin lỗi, xin lỗi... Anh không muốn... Anh không cố ý. . . “

Khát vọng cùng tuyệt vọng, bi thương cùng áy náy, đồng thời tồn tại trong mắt anh ta.

Anh ta không giống như đang nói đùa.

Anh ta bi thương như thế, cô không tài nào nhẫn tâm đẩy tay anh ta ra.

“Xin lỗi . . . Xin lỗi... ” Anh ta khóc nói xin lỗi không ngừng.

Sau đó, cô phát hiện anh ta còn ở trong mơ, nhầm cô là người anh ta muốn xin lỗi.

Cô bắt giắc gơ tay lên lau nước mắt của anh ta.

“Không sao đâu, anh đừng khóc... Đừng khóc... ” Cô để anh ta nằm xuống, khẽ an ủi anh ta.

“Chỉ là mơ... Mơ mà thôi... “

Anh ta nghe lời, ngoan ngoãn nằm xuống, để cô đắp chiếc chăn sưởi nhỏ của cô lên người anh ta. Chính lúc đó, bởi vì khoảng cách quá gần, cô mới thấy rõ đôi mắt đậm lệ của anh ta là màu vàng, trong đen có ánh vàng, phản chiếu khuôn mặt cô. Dáng vẻ anh ta nằm trên giường khóc nức nở khiến cô có cảm giác quen thuộc. Giống như trước kia cô đã từng thấy anh ta đau khổ khóc như vậy, đã từng muốn lau nước mắt trên mặt anh ta, hi vọng anh ta không khóc nữa.

Trong lúc mông lung, có hình ảnh nào đó lặng lẽ lóe lên.

Cô thấy anh ta quỳ trên mặt đất, nói nhỏ bên tai cô.

Xin lỗi... Xin lỗi...

Thông qua đôi mắt màu vàng ướt lệ của anh ta, cô thấy một cô gái hấp hối nằm ở trên thảm cỏ.

Trái tim đột nhiên đập điên cuồng.

Giống như có ký ức kinh khủng nào đó muốn phá kén chui ra. Cô sợ hãi bịt mắt anh ta lại.

Ngay sau đó, cô giật mình hoàn hồn, suýt bật cười vì sự nhất gan của mình.

Cô đang nghĩ cái gì vậy?

Là đêm quá khuya, quá tối, mới khiến cho cô nghĩ lung tung. Bởi vì anh ta nói quá nhỏ, quá kỳ quặc, mới khiến cho cô cảm thấy sợ hãi, chứ không phải bởi vì đôi mắt đầm nước mắt của anh ta.

Cô bắt buộc mình rút tay về, nhưng giây phút ấy đáy lòng vẫn còn chút sợ hãi. Nhưng, có lẽ là bởi vì cô che mắt anh ta, hoặc có lẽ là sự an ủi của cô có hiệu quả, nên khi cô rút tay về thì anh ta đã nhắm mắt, ngủ thật say. Chỉ là nước mắt vẫn vương trên khuôn mặt tuần tú của anh ta chứng minh anh ta thực sự đã trải qua ác mộng.

Đang ở đâu. . . Đang ở đâu... ?

Về mặt anh ta đau khổ, bị thương nỉ non cứ níu chặt trái tim cô.

Cô bắt giắc tự ôm lấy mình, kìm chế kích động muốn lau nước mắt cho anh ta. Giọng anh ta cứ văng vẳng trong đầu cô.

Không thấy nữa... Tại sao... Không thấy nữa?

Người này dường như đã đánh mất thứ quý giá nhất của anh ta.

Cô không biết đó là cái gì.

Em... Anh đang tìm em...

Trái tim lại rung động.

Nhìn người đàn ông trên giường, tim cô đập thình thịch.

Không phải cô, anh ta không tìm cô, nhưng... Dưới ánh trăng mờ ảo này, cô lại ảo tưởng... Ảo tưởng có ai đó thực sự trân trọng cô, giống như anh ta, cho dù ở trong mơ cũng không quên.

Cho dù anh ta đã thiếp đi nhưng nước mắt vẫn tiếp tục chảy. Cô dựa vào giường anh ta, yên lặng nhìn, chỉ cảm thấy đau buồn.

Không sao đâu. Giờ là ban đêm, anh ta đã thiếp đi rồi, sẽ không ai biết đâu. Trong bóng tối, khát vọng sâu trong lòng bắt đầu rục rịch.

Cô không kìm lòng được, đưa tay lau nước mắt cho anh ta, quỳn luyến vuốt ve khuôn mặt của anh ta.

Cho dù cô lén đầm chìm cũng không sao. . . Cô sẽ không say mê, đây không phải tình yêu, chỉ là thương hại.

Cô lặng lẽ nghĩ.

Lừa gạt mình.

p.s: Lâu rồi bạn mới ngoi lên =v= Thi tốt nghiệp xong rồi. Phát hiện ra mình cũng ed được ngót nghét 4 năm, về hưu được rồi.

p.s 2: Tình như cái bình, ngược chết lũ cầu độc thân như mình =v=

34. Quyển 2 - Chương 11

Anh ta không nhớ gì cả. Khi anh ta mở mắt, đi ra khỏi phòng ngủ, đối diện với ánh mắt cô, cô có thể nhận ra ngay rằng anh ta đã quên chuyện xảy ra tối hôm qua. Cô cũng không bắt ngờ, phần lớn người mộng du đều không nhớ khi mộng du mình làm cái gì.

Khi anh ta ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, cô liền mang sandwich vừa làm xong lên.

“Chào buổi sáng.”

Anh ta gật đầu một cái coi như nghe thấy.

Không có tâm trạng bắt bẻ lễ phép của anh ta, cô vừa thêm salad vừa hỏi: “Tối hôm qua anh ngủ ngon chứ?”

“Cũng được.” Anh ta cầm sandwich bắt đầu ăn.

Cô không cho rằng anh ta ngủ được, nhưng anh ta nhìn có vẻ vẫn ổn.

Cô giúp anh ta rót một chén trà hoa nóng, cân nhắc không biết có nên nói cho anh ta chuyện anh ta nửa đêm mộng du không.

“Đây là cái gì?” Nhìn chất lỏng không biết tên, anh ta hiếu kỳ hỏi, “Lavender, đồng nghiệp tôi cho.” Anh ta đưa chén trà hoa nóng tới mũi ngửi thử, sau đó uống một ngụm. Không biết tại sao động tác của anh ta có chút quen mắt. Nụ cười của cô cứng lại, có gắng xóa đi cảm giác quen thuộc đến mức làm cho cô có chút sợ hãi, buông chén trà hoa, kéo ghế ngồi xuống ăn sáng với anh ta.

Anh ta dường như không ghét loại trà này. Cô thấy anh ta uống hết, còn tự mình rót thêm một chén.

Cô ăn hết bữa sáng mà không hề cảm thấy mùi vị, không nhận được nhìn chăm chăm vào anh ta.

Nhận thấy cái nhìn của cô, anh ta nhú mày.

“Sao?”

Nhìn người đàn ông trước mắt, cô suy nghĩ một lát rồi quyết định nói cho anh ta biết. Tình huống này chỉ sợ không phải lần đầu tiên, cho nên lúc trước cô mới thấy trên sàn nhà có dấu chân. Anh ta nhất định là thường xuyên mộng du. Tiếp tục như vậy sợ một ngày nào đó anh ta sẽ ngã xuống mất.

“Anh nên đi gặp bác sĩ.”

Anh ta sững sờ, suýt chút nữa bật cười, hỏi ngược lại, “Tại sao?”

“Anh mộng du.” Cô nghiêm túc nói.

“Mộng du?” Anh ta nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt quái lạ.

“Đúng vậy, mộng du.” Cô bèn giải thích: “Là sau khi ngủ sẽ đứng dậy đi lung tung.”

“Tôi biết mộng du là cái gì.” Anh ta ngắt lời giải thích của cô, cười nhạt nói: “Tôi không mộng du, chuyện đó không thể nào xảy ra được.”

“Anh chắc chứ?”

“Tuyệt đối không thể nào.” Lúc trước anh vốn hoàn toàn không ngủ được, làm sao có thể nằm mơ, thậm chí là mộng du.

“Anh chưa bao giờ mộng du?”

“Chưa bao giờ.”

Cô nhú mày hỏi lại: “Anh có hôm nào tỉnh lại phát hiện mình không ở trên giường không? Hoặc trên chân dính bấn, trên người có vết thương?”

Anh ta dừng lại một giây, trong mắt lóe lên một chút chần chờ nhưng vẫn nhanh chóng phủ nhận.

“Không có.”

Cô có chút buồn bực nhìn anh ta chăm chăm, “Cho nên anh chưa bao giờ nằm mơ, cũng không mộng du?”

“Đúng vậy.”

Anh ta trả lời nhanh chóng như thế. Cô cho rằng anh ta vốn không muốn trả lời.

Anh ta chối bỏ chắc như đinh đóng cột khiến cô không thể nói gì hơn.

Khoảnh khắc đó, anh ta rõ ràng đã chần chờ một chút. Trước kia nhất định đã có lần anh ta tỉnh lại phát hiện mình không ở trên giường. Trước khi hỏi, cô đã liệu trước anh ta sẽ phủ nhận, chỉ không biết sẽ phản

ứng mạnh như vậy. Có lẽ cô không nên nói thẳng rằng anh ta nên đi gặp bác sĩ, đàn ông có lòng tự trọng lớn như anh ta chỉ sợ sẽ không tình nguyện thừa nhận mình không thể khống chế hành vi của bản thân.

Xem ra, muốn bắt buộc anh ta chữa bệnh là không có khả năng.

Mặc dù vẫn tiếp tục ăn sáng, nhưng anh ta lại ra vẻ vô cùng khó chịu dùng đĩa ‘hành hạ’ đựng salad kia, như thể chúng nó có thù với anh ta vậy.

Không muốn tiếp tục cãi cọ với anh ta, khiến hai người đều không thoải mái, cô đành giải hòa, cầm chén trà hoa nhấp một ngụm, nói: “Đã như vậy thì có lẽ là tôi nhìn nhầm rồi.”

Nhìn nhầm?

Anh ta nhìn chằm chằm cô gái tập trung ăn sáng trước mắt, trong lòng sợ hãi.

Cho nên, cô thấy được anh đang mộng du?

Từ bao giờ? Đêm qua sao? Làm sao có thể?

Anh không nhớ rõ mình có từng mộng du hay không, trước khi cô đến, anh đã rất lâu không ngủ rồi.

‘Anh có hôm nào tỉnh lại phát hiện mình không ở trên giường không? Hoặc trên chân dính bẩn, trên người có vết thương?’ Lời cô nói văng vẳng trong đầu, khiến trong lòng anh dâng lên nỗi bất an. Trước đây rất lâu, khi anh còn có thể ngủ, anh thật sự có một lần khi ngủ thì ở trên giường nhưng ngày hôm sau lại tỉnh dậy ở nơi khác. Khi đó trên người anh ta quả thực cũng xuất hiện vết thương không rõ. Anh không thích cảm giác không biết chính mình đã làm gì.

Anh nhíu mày, nắm chặt dao nĩa, không hiểu sao có chút bức mình. Anh vốn đã quên, đến khi cô nhắc nhở anh.

Nếu như đó là triệu chứng của mộng du vậy chẳng phải là trăm ngàn năm trước anh cũng từng mộng du sao?

Chẳng lẽ, khi anh ngủ thật sự sẽ đi lung tung khắp nơi?

Ồn lạnh chạy dọc sống lưng.

Anh vứt bỏ cảm giác sợ hãi bất an ấy.

Sẽ không, nhất định là cô nhìn nhầm rồi.

Anh mộng du? Làm sao có thể?

Anh lặng lẽ cười nhạt, xóa bỏ ý nghĩ vớ vẩn ấy khỏi đầu. Lại thấy cô nói tiếp.

“Đúng rồi, nếu tôi tạm thời được ở đây, tôi có thể trồng vài bồn hoa không?”

Cô muốn tiếp tục ở lại, không biết tại sao khiến anh có chút mừng thầm.

Anh nhìn cô, nhún vai.

“Tùy cô.”

Cô mỉm cười, đứng dậy dọn dẹp bát đĩa của mình. Mỗi một động tác của cô đều trôi chảy như nước, không có chút ngập ngừng nào. Anh tiếp tục ăn sandwich, chậm rãi nhai nuốt, có chút say mê nhìn cô như cánh bướm, nhẹ nhàng bay lượn trong phòng bếp.

Anh thích nhìn cô.

Bóng dáng của cô khiến anh có cảm giác an tâm.

Ban đầu, chỉ vì yên giấc, cho nên lắng nghe.

Nhưng chỉ nghe thôi không thể nào thỏa mãn khao khát trong lòng anh. Anh phát hiện, nhìn cô càng làm cho anh thấy bình yên.

Vì nguyên nhân không rõ nào đó, anh dường như không thể cãi lời cô. Không hiểu sao anh ta muốn thuận theo tất cả ý muốn của cô.

Đương nhiên, ngoại trừ gặp bác sĩ.

Trời mới biết, loại thân thể ‘kim cương bất hoại’ như anh nếu thật sự đi gặp bác sĩ, có báo cáo kết quả, sợ rằng sẽ dọa chết đám người phàm ngu ngốc tự cho là không gì không biết kia.

Huống chi, anh ta lại không bị bệnh, cần gì đi gặp bác sĩ?

Anh cười lạnh một tiếng, đưa miếng sandwich cuối cùng vào miệng, sau đó lấy cả salad cô ăn thừa tới, ăn hết. Quá lâu anh không ăn gì nên khi bắt đầu có thể ăn lại, anh đói đến mức không dừng lại được.

Hôm nay cô được nghỉ, không biết sẽ nấu món gì? Nhìn cô gái ở trong phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu cơm trưa, anh không kìm chế được nuốt nước miếng, thấp thỏm chờ mong. Thật kỳ quái, trước kia không phải anh chưa từng mời đầu bếp nhưng đồ ăn người khác nấu anh chỉ cảm thấy như nhai sáp, chỉ có cô nấu là khác.

Thực kỳ lạ...

Nhìn cô, anh bất giác ngáp một cái, chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu.

“Này, muốn ngủ thì lên giường ngủ, lúc ăn cơm tôi sẽ gọi anh.”

Phát hiện anh ta ngáp liên tục, cô nhắc nhở.

Đã nói với cô là đừng có ra lệnh cho anh rồi. Cô gái này sao vẫn không chịu hiểu nhỉ?

Trong lòng anh oán thăm, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, trở về phòng, lên giường.

Tiếng lách cách từ phòng bếp truyền đến.

Anh nhắm mắt lại, nghe cô thái rau, nghe cô vo gạo, nghe cô hầm súp, bất giác lại chìm vào mộng đẹp.

Khi anh tỉnh dậy, trước mắt là một màu xanh biếc. Có cây, ở bên cạnh giường anh, lá dài và to, rủ xuống. Trên mặt lá cây còn dính một chút sương sớm. Khoảnh khắc ấy, anh không biết mình đang ở đâu, sau đó mới nghe được tiếng nói chuyện ồn ào bên ngoài. Trong phòng có người, ngoại trừ cô, còn có người khác. Anh có thể nghe được tiếng cô nói chuyện.

Anh ngồi dậy, nhìn mấy chậu cây đặt trong phòng, không ngờ mình lại có thể ngủ say như vậy, có người vào cũng không biết.

Anh xuống giường, nhú mào ra khỏi phòng.

Trong phòng khách, người đến người đi.

Nhà của anh ta giống như biến thành chợ hoa ngày lễ, rất nhiều công nhân đang không ngừng bê cây lớn cây nhỏ vào nhà.

Làm cái gì vậy?

Anh không tin vào mắt mình, lại nghe thấy cô nói.

“Không cần, không cần đá hay ván gỗ làm đường đâu, cứ để thảm cỏ là được.”

Anh ta theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên ban công ngoài cửa thủy tinh sát đất phủ kín thảm cỏ xanh biếc.

Cô đứng trên sân ban công, chỉ huy đám đàn ông không biết ở đâu ra, di chuyển bồn hoa khổng lồ.

Anh vô thức đi tới, qua cả phòng đầy cây, đi đến bên cạnh cô, hỏi.

“Cô đang làm cái gì vậy?”

Trông thấy anh, cô vẫn thản nhiên như thường.

“Sắp xếp bồn hoa.” Cô xoay người ôm lấy một chậu hoa chuỗi tây, trở lại phòng khách, không chớp mắt trả lời: “Buổi sáng tôi đã hỏi anh rồi, anh nói tùy tôi.” Anh không nói gì, lại thấy mấy công nhân khiêng một

khóm trúc cao hơn một tầng nhà tới. Một người trong đó da đen nhẻm, còn cao giọng hỏi: “Thu Nhiên, những cây trúc này em muốn đặt ở đâu?”

Cô không chút do dự đáp: “Bên ngoài ban công, bên cạnh tường, xếp đầy luôn nhé.”

Thu Nhiên?

Cô để tên kia gọi cô như vậy?

Trong giây phút ấy, cảm khác khó chịu khiến anh quên tất cả những vấn đề khác, bắt giắc đi theo cô, gắt gỏng hỏi: “Tên kia là ai?”

“Ông chủ của cửa hàng làm vườn Hân Phong.” Cô ôm bồn hoa, đi qua phòng khách, đi vào phòng ngủ của anh, đặt bồn hoa vào phòng tắm rộng rãi. “Anh ấy là đàn anh của tôi, tôi mời anh ấy đến giúp một tay.”

“Đàn anh?” Đàn anh có thể gọi thẳng tên cô sao?

“Đúng vậy. Yên tâm, tôi biết anh không thích có người vào phòng anh nên trong phòng anh đều là tôi chuyển vào.”

Cô đặt hoa chuối tây vào góc phòng tắm dùng tà vệt cùng đá cuội màu đen trang trí thêm; trong này lúc trước cô đã đặt một chậu hoa chuối tây và vài chậu họ quyết. Cô điều chỉnh vị trí một chút, sau đó lùi ra phía sau một bước, nhìn nhìn, quay đầu lại hỏi anh ta: “Anh thấy thế nào? Người ta nói đây là phong cách nhiệt đới.” Anh ta há hốc mồm nhìn cô chăm chăm. Không đợi anh ta trả lời, cô lại quay đầu trở lại, liếc mắt nhìn, tuyên bố: “Thêm một cây dừa cảnh và khoai sếp nữa, nhìn sẽ bớt trống trải.”

Nói xong, cô xoay người đi ra ngoài, nói với người đàn ông đã buông khóm trúc mà quay sang vận chuyển đồ trong phòng khách: “Anh Bang, có thể sẽ giúp em lấy một cây dừa cảnh và khoai sếp không? Cây khoai sếp lớn một chút, xem có cây nào cao bằng người ấy.” Nóc khu nhà cao cấp này rất cao, cây lớn một chút mới tốt.

“Không thành vấn đề.” Người đàn ông kia nhe răng cười, rút điện thoại từ túi sau mông ra gọi hàng, đồng thời nói: “Anh đã bảo mọi người xếp trúc xong rồi, phía dưới đáy chậu dùng tà vệt chặn, nếu cây hỏng có thể đổi. Em xem đã vừa ý chưa, chưa được bọn anh sẽ sửa.”

“Cám ơn, lần sau em mời anh ăn cơm.” Cô cười vẫy tay với tên kia, xoay người đi ra ngoài ban công kiểm tra.

Mời tên kia ăn cơm? Đùa sao!

p.s: Ghen rồi, lăn giường đi =))))))))))))))))))

35. Quyển 2 - Chương 12

Anh sải bước đuổi theo, đột nhiên túm lấy cô, tức giận nói: “Khoan đã, cô không thể!”

Nói được một nửa, anh giật mình nhận ra mình định nói cái gì, bắt giắc cứng đờ.

“Không thể gì?” Cô nhìn anh. Không thể mời tên kia ăn cơm! Anh muốn nói với cô như vậy, rồi lại cảm thấy quá hoang đường, ngay cả chính anh cũng thấy vô lý. Mặt anh đỏ lên, đột nhiên im lặng, chỉ có thể nhìn cô chăm chăm.

“Nếu anh không thích những bồn hoa này, tôi có thể bảo họ mang đi.” Cô nhìn anh đang tức giận, bình tĩnh nói, “Tôi tưởng rằng anh sẽ thích.”

Thích?

Anh sững sờ, “Thích gì?”

“Cây cối.” Cô nhìn anh, không chớp mắt nói: “Ngày đó ở công viên, tôi thấy anh có vẻ rất thích. Tôi vốn cũng chỉ định đặt hai bồn hoa ở phòng khách và phòng tắm thôi, sau đó lại nghĩ tới bên ngoài ban công có

thể trải thảm cỏ, trồng trúc chắn gió che nắng. Như vậy cho dù anh không thích ra ngoài thì cũng có thể ra thảm cỏ ngoài ban công vận động một chút.”

Cho nên, cô là vì anh sao?

Anh bỗng không biết nói gì.

“Thu Nhiên, ban công thế này OK chưa?” Ông chủ công ty làm vườn đi từ ban công vào, cười hỏi: “Còn chỗ nào cần sửa không?”

Cô nhìn người đàn ông còn đang nắm tay cô, hỏi: “Thế nào, anh thích không?” Mặc dù nhìn như bình tĩnh, nhưng anh có thể nhìn trong mắt cô lóe lên một chút bồn chồn. Anh có thể cảm nhận được cơ thể cô dưới bàn tay anh bất giác căng lên, ngừng thở. Anh thích không?

Anh ngẩng đầu nhìn.

Ban công vốn trống rỗng phủ kín đất và cỏ xanh biếc; góc phòng khách xuất hiện một ao đá kiểu cổ, trong ao có bèo và sen; bên bờ ao có một cái cây cành lá sum suê, đang nở vài bông hoa nho nhỏ màu hồng nhạt; nhìn theo thảm cỏ, trúc xanh bên tường xếp thành hàng, che kín thành phố ồn ào phía dưới.

Gió thổi, rừng trúc vang sào sạt, lá xanh biếc đung đưa theo gió.

Anh cúi đầu xuống, nhìn bãi cỏ dưới chân, cảm giác chúng nó mềm mại dưới lòng bàn chân mình.

“Nếu như anh muốn để như ban đầu, tôi có thể bảo bọn họ mang đi.”

Giọng cô dịu dàng, êm ái, vang lên bên tai anh.

Anh ngược mắt nhìn cô gái với khuôn mặt tái nhợt này, cổ họng thít lại, trái tim cũng như bị bóp nghẹt.

Cô cho rằng anh muốn tự sát, cho nên mới sắp xếp hàng trúc che kín ban công, để cho anh không thể leo lên được nữa.

Trong giây phút ấy, anh biết, cô quan tâm ý kiến của anh, quan tâm anh có thích hay không, quan tâm anh sẽ từ chối.

Cô lo lắng, chờ anh, quan tâm anh... Bỗng xóa hết không vui và tức giận của anh, tăng thêm mấy phần rung động không thể diễn tả bằng lời. “Không. . . ” Anh hắng giọng, hơi mất tự nhiên nói: “Không cần, để lại đi.”

Câu trả lời ấy làm cô thở phào nhẹ nhõm, anh có thể nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của cô thả lỏng, đôi môi hơi cong lên, nở nụ cười khiến anh khẽ run lên.

Thần kỳ nhất là đôi mắt của cô, nó vốn luôn như bao phủ một tầng băng mỏng, trong chớp mắt ấy liền hóa thành mặt hồ êm ái, khiến anh muốn vĩnh viễn chìm đắm trong đó.

“Cảm ơn.” Cô nói, giọng nói mềm mại mà khàn khàn.

“Nên. . . ” Anh khẽ nói: “Nói cảm ơn là tôi.”

Anh vừa dứt lời, cảm giác quen thuộc khiến hai người đồng thời run lên.

Trong chớp mắt ấy, thảm cỏ xanh hiện lên, sương trắng lượn lờ.

Anh trông thấy một khu rừng âm u yên tĩnh. . .

Không biết tại sao, hình ảnh này khiến anh cảm thấy sợ hãi.

Như bị bóng, anh buông tay đang nắm chặt cánh tay cô, lùi một bước.

“Xin lỗi... ” Anh cao giọng nói: “Tôi không thoải mái, về phòng trước... ”

Anh vội vàng xoay người đi, nhưng khi anh nhìn thấy ông chủ công ty làm vườn kia thì đột nhiên đứng lại.

“Làm sao vậy?” Thấy anh đứng lại, cô lo lắng hỏi, mới vừa anh giống như sắp té xỉu. “Anh có sao không?” Anh không tốt, anh muốn về phòng, nhưng cô đang ở đây cùng với gã đàn ông dám gọi cô là “Thu Nhiên” để dằn dặt anh cứ quặn lên từng cơn.

Nếu như anh dám thừa nhận, thì cảm giác kia giống như khủng hoảng.

“Tiên sinh?” Cô khẽ chạm vào tay anh, giọng điệu có chút bất an.

Xưng hô xa cách ấy khiến anh tức giận.

Anh quay đầu, nhìn cô, lạnh lùng nói: “Tôi tên Dạ Ảnh, không phải tiên sinh, nếu như cô muốn ở nơi đây thì ít nhất hãy nhớ tên tôi!”

Sắc mặt cô trong nháy mắt trắng bệch.

Anh cảm thấy buồn nôn.

Lời anh nói làm tổn thương cô.

Anh không biết mình bị làm sao, anh cảm thấy mâu thuẫn, anh không sai, xưa nay anh luôn nói như vậy. Nhưng khoảnh khắc trong mắt cô hiển hiện đau đớn và tức giận, anh sợ đến mức không khống chế nổi, sợ cô sẽ quay đầu rời đi, rời khỏi đây, rời khỏi anh!

Nỗi sợ này lớn đến mức nuốt chửng anh, anh lập tức xin lỗi.

“Xin lỗi, tôi không cố ý!” Anh hoảng sợ, sợ đến mức không thềm quan tâm đến sĩ diện, sợ đến mức ngay cả bên cạnh còn có người khác cũng không ngại. Mới vài ngày ngắn ngủi mà thôi, sự hiện hữu của cô to lớn đến thế. Tức giận cùng sợ hãi xung đột trong đầu, sao anh lại quan tâm cô như thế? Nhưng lời xin lỗi vẫn tiếp tục tuôn ra, mà ngay cả sĩ diện cũng không ngăn cản nổi.

“Tôi rất xin lỗi...”

Sắc mặt anh tái nhợt, giọng khàn khàn.

Nhìn người đàn ông hốt hoảng bối rối trước mắt, ngoại trừ kinh ngạc và tức giận ban đầu thì trong lòng cô phần nhiều là đau lòng.

Từ khi quen anh tới giờ, cô chưa bao giờ thấy anh hốt hoảng như thế. Mặc dù giận anh tự dưng to tiếng vô cớ nhưng anh nhanh chóng xin lỗi và sự sợ hãi rõ ràng trên mặt cũng làm cho cơn giận của cô dịu xuống.

“Anh là khách hàng của tôi, trực tiếp gọi tên anh không thích hợp cho lắm.” Cô bình tĩnh nói.

Khóe mắt anh giật giật, trong đôi mắt tràn ngập đau đớn, khàn khàn nói: “Tôi cho rằng, chúng ta ít nhất có thể tính là bạn...”

Cô cứng đờ.

Phản ứng này khiến anh tức nghẹn, anh không nói gì thêm nữa, vội vàng xoay người.

Đàn anh của cô đứng ở bên cửa sổ sát đất, nghiêng người cúi đầu nhìn điện thoại, giả vờ đang nhìn tin nhắn, nhưng trên mặt không che giấu được vẻ ngượng ngùng. Hắn là ‘anh Bang’, anh là khách hàng, xưng hô nhỏ nhỏ nhưng lại cách biệt một trời một vực. Khi ấy, anh cảm thấy hâm mộ, còn có chát vật, đó là hai cảm xúc hoàn toàn xa lạ với anh khiến anh tức giận. Anh kìm nén mong muốn ném tên kia từ trên tầng xuống, mặt vô cảm đi qua bên cạnh người đàn ông kia.

Trái tim không hiểu sao lại thấy đau.

‘Tôi cho rằng, chúng ta ít nhất có thể tính là bạn...’ Cô... Không biết anh sẽ chú ý tới cách xưng hô nhỏ bé này. Lúc ấy, cô không biết nên nói cái gì, cô chưa từng nghĩ anh sẽ coi cô là bạn.

Nhưng không phải bạn thì nên là cái gì?

Cách anh đối xử với cô, giúp đỡ cô, đã sớm vượt qua một khách hàng bình thường.

Cô cố gắng đặt anh ở vị trí khách hàng, thậm chí không dám nghĩ thành bạn, bởi vì sợ đắm chìm trong đó, cho nên cố ý không nhớ tên anh, cố ý không kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Cô đã quá quan tâm.

Đứng ở trong phòng bếp, cô thái rau quả dùng để nấu bữa tối. Phía ngoài ban công đã hoàn công, bồn hoa trong phòng cũng đã đặt vào vị trí, tất cả công nhân đều đã rời đi, căn nhà cao cấp phủ kín màu xanh của cây cỏ lại quay về với yên lặng, chỉ có tiếng cô thái rau văng vẳng trong nhà. Cô không muốn quan tâm, lại vẫn vô thức đắm chìm vào sự dịu dàng của anh, rơi vào sự yêu chiều của anh, không thể nào cưỡng lại sự hấp dẫn của anh.

Bởi vì sợ tổn thương, cô mặc định sự săn sóc của anh, tình cảm của bản thân thành thương hại và đồng tình.

Cô không ngừng coi sự quan tâm của anh đối với mình thành lòng tốt bộc phát mà cô phải cảm kích và báo đáp.

Nhưng nếu thật sự là như thế, tại sao lần trang hoàng vườn cây này cô lại tự bỏ tiền, mà không dùng khoản tiền anh cho?

Bởi vì cô muốn làm chút gì đó cho anh, cô muốn để lại trong nhà anh, trong cuộc đời anh một chút dấu vết của cô.

Đáp án rõ ràng mà đơn giản đến vậy.

Một giọt nước mắt chảy xuống.

Chẳng qua là cô... Cắt phải ngón tay mà thôi...

Nhìn vết máu trên ngón tay, cổ cô thít lại, muốn tiếp tục nói dối chính mình, lại không làm được.

Cô đã sớm quá quan tâm anh.

‘Tôi cho rằng, chúng ta ít nhất có thể tính là bạn...’

Bi thương trong mắt anh làm cô cũng đau. Tâm trạng suốt cả ngày đều vì anh mà lên xuống thất thường như điện tâm đồ, mới lên mây, lại ngã xuống vực. Mỗi lần nửa đêm tỉnh giấc, cô luôn tự nói với mình, cô có thể không cần tình yêu, không cần yêu ai cả, nhưng cô có thể lên ao ước, lặng lẽ nằm mơ, chỉ một chút thôi cũng được. . . Để bản thân chìm vào biển tình huyền ảo này... Chờ sáng mai tỉnh lại, cô sẽ lại khoác áo giáp, bao chặt lấy trái tim mình, sau đó lại cầm lấy cây chổi, kiên cường.

Hiện giờ cô mới hiểu, tất cả những thứ đồ đều là tự lừa gạt mình.

Cô không chỉ muốn tình yêu hư ảo, cô muốn có người thực sự yêu cô, muốn thực sự yêu, nhưng cô không thể tin bản thân mình, cũng không thể tin người khác. Cho nên anh không để người khác có cơ hội tiếp cận cô, cô cũng không để mình để ý người và vật xung quanh, cô xây nên một bức tường cao ngăn cách, không quan tâm, không để ý...

Cô luôn tự nói với mình, như vậy là tốt rồi, như vậy rất tốt.

Đến khi anh xuất hiện, làm cô bất giác quan tâm, không cách nào kháng cự.

Cô nhìn thấy khát vọng, nhìn thấy quyến luyến trong mắt anh, nhưng cô giả vờ không thấy, chỉ tìm một đồng lý do, sau đó vẽ ra giới hạn giữa hai người, không cho anh tới gần, rồi lại không muốn rời đi.

Nước mắt từng giọt từng giọt đưa nhau chảy xuống.

Vết đỏ trên đầu ngón tay chậm rãi chảy ra một giọt máu đỏ tươi.

Nói thật, mặc dù cô cắt vào tay nhưng cô không khóc vì điều ấy, mà bởi vì đau đớn trong lòng. Cô buồn vì sự nhát gan của bản thân, buồn vì mình cố ý đẩy anh ra, buồn vì mình vừa kháng cự tình yêu đồng thời lại khát vọng tình yêu, buồn vì bản thân không ngừng kiếm cớ thuyết phục chính mình...

Cô ngẩng đầu, trông thấy người đàn ông đã biến mất suốt mấy tiếng, đi tới bên cạnh.

Anh nhìn cô, vẻ mặt tái nhợt, trong mắt có đau đớn.

Cô gái trước mắt cần môi, khóc, không nói không rằng, giống như làm vậy sẽ không bị phát hiện, có thể giả vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Anh hận gã đàn ông đã khiến cô hình thành thói quen không dám khóc thành tiếng này, càng giận mình khiến cô buồn.

Tim đau nhói.

Anh không kìm lòng được đưa tay lấy con dao trên tay cô, cầm lấy bàn tay bị thương, cúi đầu liếm đi giọt máu trên ngón tay.

Cô không động đậy, chỉ có thể nhìn người đàn ông kia thương yêu liếm vết thương của cô, nước mắt chảy không ngừng.

Anh khẽ nắm tay cô, lau nước mắt trên má cô.

“Đừng khóc...” Anh vuốt ve mặt cô, nói nhỏ.

An ủi dịu dàng ấy càng khiến cô khó chịu.

Cô rút tay về, bịt miệng, lùi lại, lại không kìm nén được nước mắt, tầm mắt bởi vì nước mắt mà nhòe đi. Thấy cô lùi bước anh cứng đờ, đồng thời cô cũng đau đớn vì làm tổn thương anh. Vốn tưởng rằng, cao ngạo như anh sẽ bỏ đi. Nhưng không, giống như hiểu được sự nhất gan của cô, anh tiến lên một bước, đưa tay ra dịu dàng mà kiên định nâng mặt cô lên, hôn lên nước mắt cô.

“Đừng khóc...”

Anh nỉ non, khàn khàn nói, bồi hồi bên tai, rót vào trái tim.

“Anh làm em đau. . .”

Dịu dàng của anh, thẳng thắn của anh, yêu thương của anh cũng khiến cho cô không thể nào kháng cự.

“Đừng khóc... Đừng khóc...”

Anh nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô, mắt cô, môi cô, giống như cô là người con gái anh yêu thương nhất, giống như anh không thể chịu đựng được khi nhìn thấy cô khóc.

Thương tiếc ấy, cho cô dũng khí.

Cô nghĩ muốn được yêu, khát vọng được thương.

Cô run rẩy giơ tay lên, lòng bàn tay đặt trên lồng ngực nóng rực của anh.

Giây phút ấy anh cho rằng cô sẽ đẩy anh ra, người anh cứng đờ, cảm thấy sợ hãi.

Đừng từ chối anh... Đừng... Anh khẩn cầu trong lòng. Đến khi nghe thấy tiếng nói khàn khàn của mình, đến khi cảm thấy cô khẽ run lên, mới phát hiện anh đã nói ra miệng. Anh áp vào trán cô, chỉ cảm thấy chặt vật, anh chưa bao giờ quan tâm qua ai như thế, dù là người hay yêu quái cũng chưa. Nhưng khát vọng có cô lại mạnh mẽ như thế, cô là người đầu tiên cũng là duy nhất trong mấy ngàn năm anh thật sự muốn có, cũng không muốn buông tay...

Anh muốn ép buộc, nhưng lại không dám ra tay vì sợ cô chạy trốn.

Đôi mắt cô đắm lệ nhìn anh, anh sợ hãi chờ đợi, thậm chí khẩn cầu một lần nữa.

“Xin em...”

Bàn tay nhỏ bé đặt trên lồng ngực run rẩy, anh ngừng thở, nhưng cô không đẩy ra, cô không đẩy anh ra.

Cô vuốt ve lồng ngực anh, khuôn mặt nhỏ ướt nước mắt, dùng đôi môi mềm mại, run rẩy chạm vào môi anh.

Nhẹ nhàng, run rẩy, bao hàm sợ hãi thương yêu, còn mùi hương của cô.

Toàn thân anh run lên.

Nhiệt tình bị dồn nén phá tan tường cao, điên cuồng trào dâng.

Anh ôm cô vào trong lòng, gần như không thể chờ đợi được, muốn có, muốn vùi cô vào trong lòng.

Cô ôm anh, cảm nhận môi lưỡi của anh, cảm nhận vòng ôm của anh, cảm nhận làn da anh, nhiệt độ cơ thể anh.

Trong lòng anh có bệnh, chẳng lẽ cô không có? Cô và anh là hai linh hồn cô đơn tổn thương trong thành phố này, khát vọng lẫn nhau có gì sai? Cô đưa tay ôm anh, không bao giờ muốn kháng cự nữa, không bao giờ nghĩ ngợi nữa, khao khát của cô, anh tình nguyện đáp ứng tất cả.

Thương yêu dịu dàng, nhiệt tình tham lam, thân thể cường tráng...

Vào giờ phút này cô chỉ cần đưa tay cầm lấy, là có thể lấy được tất cả.

Bóng đêm mờ ảo, người đang ở trong mộng.

Ngoài kia giá rét, gió gào thét thổi qua, cô lại chưa bao giờ cảm thấy ấm áp như thế.

Lạnh lẽo trong suốt nửa cuộc đời đều vì nhiệt tình của anh mà hòa tan.

Trong đêm tối, anh và cô tứ chi dây dưa, da thịt kề nhau, mồ hôi giao hòa, tham lam khao khát lẫn nhau, hấp thu nhiệt độ cơ thể đối phương.

Hết lần này tới lần khác, anh cùng cô triền miên, dịu dàng, sục sôi, quyến luyến. . .

Cô chưa bao giờ cảm thấy được quý trọng, chưa bao giờ cảm thấy được khao khát như thế.

Anh dùng môi lưỡi, hai tay, mỗi một tác thân thể, cảm nhận cô, bao bọc cô, quý trọng cô, xua đi đau khổ và xót xa không tên trong lòng cô.

Đêm nay, cô đã hoàn toàn cảm nhận được cảm giác được yêu thương.

p.s: Lăn xong rồi đó =v= Tôi không hợp edit tình cảm sến súa mà huhu TvT

36. Quyển 2 - Chương 13

Cô ngủ trong lòng anh, cũng tỉnh lại trong lòng anh. Anh ngủ rất say, gương mặt tuấn tú vô lo vô nghĩ giống trẻ con, không nhíu chặt lông mày, không buồn bã. Ngoài phòng, gió đang thổi ào ào. Cơ thể nóng rực của anh ôm lấy cô, làm cô cảm thấy vừa ấm áp vừa an toàn.

Cô muốn tiếp tục nằm trong vòng tay đã bắt đầu trở nên quen thuộc này, nhưng trời đã sáng, cô còn phải đi làm.

Cô lặng lẽ ngồi dậy, lưu luyến rời khỏi anh và chiếc giường.

Cô quay lại phòng mình, tắm rửa, sau đó lau khô thân thể.

Cô gái trong gương nhìn qua không khác gì ngày hôm qua.

Cô vẫn gầy, vẫn tái nhợt, vì công việc nên tay luôn thô ráp, trên người cũng có rất sẹo do bị đánh hồi nhỏ.

Nhưng cô biết, mình không bao giờ giống như trước nữa.

Anh thay đổi cô. Cô cảm thấy dường như qua một đêm mình đã sống lại, trở nên hoàn chỉnh. Dường như anh đã dùng nhiệt tình và yêu thương chữa lành vết thương trong lòng cô nhiều năm qua. Mặc dù thân thể có chút đau đớn, nhưng cô lại không hề thấy mệt mỏi. Đây có lẽ chỉ là ảo giác, cô gái trong gương nhìn vẫn không khác gì.

Cũng có lẽ, cô nên chấp nhận sự ấm áp và yên bình anh mang đến.

Cô hít và một hơi thật sâu, mặc quần áo, rời phòng tắm, cầm balo đi đến phòng anh.

Anh còn đang ngủ, dường như cũng đã thay đổi.

Giây phút ấy, cô muốn cởi bỏ quần áo mùa đông dày cộm nặng nề, quay lại giường, nằm cạnh anh.

Nhưng anh ngủ rất say, hiếm khi anh ngủ ngon như vậy, cô không muốn đánh thức anh. Không có anh làm tài xế, nên bây giờ cô phải lập tức xuống dưới kia đón xe nếu không muốn bị muộn.

Cô lẳng lặng khép cửa phòng, đi giày, xuống tầng đi làm.

Công việc dọn dẹp này giúp cô không cần động não, không suy nghĩ, nhìn thấy tất cả đã trở nên gọn gàng cũng làm cho cô cảm thấy bình tâm hơn.

Cô mất cả một buổi sáng quét dọn hai nơi, nhưng khi cô rời khỏi nơi làm việc thứ hai thì lại trông thấy anh chờ ở bên đường. Cô dừng bước, cảm thấy xấu hổ và một chút hồi hộp. Mặc dù trong khoảng thời gian này đều là anh đưa đón cô, nhưng cô không ngờ anh lại nhớ rõ tất cả thời gian và địa điểm làm việc của cô như vậy. Vốn cho rằng buổi tối trở về mới có thể gặp anh, nên giờ cô còn chưa nghĩ ra nên đối mặt với anh như thế nào.

Vạt áo anh hơi mở, tóc dài mất trật tự, hai tay đút trong túi quần, có chút buồn bực dựa vào xe.

Cô lấy dũng khí, đi tới.

Anh nhìn thấy cô liền phàn nàn: “Đáng ra em nên gọi anh dậy.”

“Em không muốn làm phiền anh.”

Còn chưa nói xong, anh đã đưa tay kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên lời giải thích của cô.

Cô kinh ngạc, tiếng hô khẽ cũng bị anh nuốt mất.

Môi lưỡi anh nóng như lửa, khiến hai chân cô như nhũn ra.

Hôn nhau ngay trên đường là chuyện chỉ có những người trẻ tuổi đang yêu đương cuồng nhiệt mới có thể làm.

Lá từ hàng cây bên đường theo gió bay xuống.

Cô đỏ mặt, không hiểu sao còn thấy choáng váng, khi anh dừng lại cô vẫn cảm thấy tim mình đang đập thình thịch.

“Lần sau, nhớ đánh thức anh.” Anh áp lên môi cô, quyến luyến liếm hôn cánh môi mềm mại, giọng khàn khàn: “Anh không muốn khi tỉnh dậy lại... Không thấy em.” Cô có thể thấy sâu trong đôi mắt màu nâu vàng của anh là sự bất an khó có thể phát hiện.

“Xin lỗi...” Cô đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt căng thẳng của anh, hứa. “Lần sau, em sẽ gọi anh dậy...”

Ấm áp trong mắt anh làm trái tim cô cũng nóng lên.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng bụng anh kêu, bất giác cong môi.

“Anh đói rồi.” Cô nói.

“Ừ.” Anh đáp.

Về mặt người đàn ông này ai oán như muốn nói tất cả là lỗi tại cô vậy.

Cô vừa bực mình vừa buồn cười, vuốt ngực anh, đề nghị.

“Chúng ta về nhà đi.”

“Được.”

Ba năm tám tháng qua là quãng thời gian bình yên nhất trong cuộc đời cô.

Cô vốn tưởng rằng đời này mình sẽ vĩnh viễn sống như vậy. Trước khi quen anh, cô cảm thấy như vậy là tốt rồi, cô không mong gì hơn, chỉ mong bình an, chỉ cần ăn no. Nhưng anh xuất hiện, đột ngột đi vào cuộc đời lạnh lẽo của cô, cho cô ấm áp. Anh và cô cùng trải qua mùa đông giá rét, cùng ăn, cùng ngủ, cùng đi dạo phố, cùng cãi cọ, cùng cười vui, cùng chia xẻ mỗi một ngày mỗi một phút, mỗi một giây.

Cô quý trọng thời gian ở bên anh.

Đây không phải vĩnh viễn, cô biết. Cô không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Ít nhất, cô rất vui vẻ.

Cô bạo gan để mình hưởng thụ sự yêu chiều của anh, hưởng thụ tình yêu say đắm trước đây cô hoàn toàn không dám nghĩ.

Anh dùng tất cả tình yêu vun tưới cho cô.

Cô như hoa cỏ trong sa mạc hạn hán lâu ngày gặp mưa rào, tha thiết tiếp nhận anh.

Một ngày rồi lại một ngày, cô có thể thấy rõ người con gái trong gương vì được anh chăm sóc mà dần trở nên đầy đặn, khuôn mặt tái nhợt bắt đầu trở nên hồng hào.

Anh bỗng xuất hiện trong gương, cô giật mình, khuôn mặt đỏ ửng, muốn cầm khăn che thân thể, anh lại đã đi tới sau lưng cô, đôi mắt bao hàm ham muốn nóng bỏng như lửa.

Tim cô đập thành thịch, cảm thấy xấu hổ, không tài nào cử động nổi.

Mặc dù vừa mới tắm nước nóng xong, nhưng do có điều hòa nên trên mặt kính to lớn không có chút hơi nước nào. Thông qua mặt kính rõ ràng, ánh mắt nóng rực của anh di chuyển trên thân thể trần truồng của cô khiến cô tê dại run rẩy. Cô thấy anh đi tới càng gần, cảm giác nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của anh ở sau lưng. Cô chỉ có thể run rẩy nín thở. Sau đó, anh đưa tay ôm cô, cầm lấy chiếc khăn che trước người cô.

Anh cúi đầu, hôn bờ vai ướt át của cô, liếm đi giọt nước trên làn da.

Đầu gối của cô đang run rẩy, mắt lại không thể nào dời khỏi đôi mắt màu nâu vàng trong gương. Anh nhìn cô đắm đắm, chậm rãi dùng khăn lau người cô, giúp cô lau khô nước trên người.

Hai chân cô, bụng cô, cánh tay cô, lưng cô, sau đó là bộ ngực mềm mại của cô.

Cô xấu hổ, toàn thân nóng lên, hai chân gần như không còn sức đứng vững.

Cánh môi nóng ướt của anh đi từ bờ vai đến cằm cổ trắng nõn.

Cô run rẩy, không kìm được nghiêng đầu, để anh liếm đi từng giọt nước trên da.

Mắt cô không thể nào rời khỏi ánh mắt anh.

Khăn trong tay anh rơi xuống, bàn tay trực tiếp đặt lên bộ ngực mềm mại. Cô co rúm lại, lại chỉ có thể mặc anh giữ lấy cô, ấn cô vào cơ thể cường tráng nóng bỏng của anh.

Tiếp xúc toàn diện và trực tiếp như vậy làm cô run rẩy.

Tay anh vòng qua eo cô, nâng cô lên, tiến vào cơ thể đã ướt át vì anh.

“A...” Cô bắt lấy cánh tay rắn chắc đặt trên eo mình, vô thức rên rỉ, cảm giác được người đàn ông phía sau cùng cô hợp lại làm một. Người con gái trong gương đôi môi đỏ mọng, bởi vì dục vọng mà cong người lên, sắc mặt ửng hồng mê loạn. Người đàn ông trong gương, vẫn nhìn cô.

Cô muốn nhắm mắt lại, trốn tránh tầm mắt của anh, trốn tránh người phụ nữ này say mê ở trong dục vọng trước mắt, nằm trong lòng anh thở gấp rên rỉ, nhưng không thể.

Cô muốn nhìn anh, cô thích nhìn anh nóng vội vì cô, say mê vì cô.

Anh xoa ngực cô, đè lên tim cô, chậm rãi chuyển động trong cơ thể cô, dịu dàng cọ sát, như muốn kéo dài tất cả, như không nỡ chấm dứt cảm giác say lòng người này, như không thể rời khỏi cô.

Cô có thể cảm nhận được cơ thể anh căng lên, có thể nhìn thấy được dục hỏa trong mắt anh, có thể cảm thấy anh trong cơ thể cô càng trở nên càng nóng bỏng, cứng rắn hơn.

Nhưng anh vẫn chậm rãi.

Cô cần môi, thở dốc, cố nén không cầu xin anh.

Cảm giác giày vò này dần chồng chất, dần dâng cao. Cô không nhận được khe nước nở thành tiếng, móng tay ấn vào tay anh. Sau đó dưới sự ép buộc vừa nóng bỏng vừa dịu dàng của anh, khi anh không thể dồn nén gầm nhẹ, cùng anh tới cao trào cuồng nhiệt. Cô không thể đứng thẳng được nữa, chỉ có thể dựa vào lòng anh, để anh đỡ lấy mình. Nhịp tim cuồng loạn của anh áp sát ngay sau tấm lưng trần của cô, hòa cùng nhịp tim cô, sau đó dần chậm lại. Trong mắt anh vẫn còn si mê.

Dục vọng của anh đối với cô dường như không có giới hạn.

Ban đầu, cô cho là chỉ mấy ngày anh sẽ mất hứng thú với cô, dù sao cô cũng không phải người đẹp tuyệt sắc, đáng người nóng bỏng, hay biết đồ ngon đồ ngọt, biết làm nũng. Đàn ông như anh hẳn là sẽ cảm thấy cô rất buồn tẻ, nhưng anh chưa bao giờ tỏ ra chán ghét.

Anh đối với cô quyến luyến không rời.

Khi những từ này hiện lên trong đầu thì cô bỗng đỏ mặt.

Anh ôm lấy cô đã mềm nhũn, giúp cô tắm rửa, lại giúp cô lau khô thân thể.

Lần này anh không có ‘làm loạn’ nữa, cô cũng giúp anh lau khô mái tóc dài, để anh cô ôm về giường.

Cô không từ chối, mấy ngày nay đang nghỉ tết, cô còn một kỳ nghỉ dài.

Cho nên, cô cuộn mình trong lòng anh. Dưới ánh mặt trời cùng ôm nhau ngủ.

Quá trưa, anh tỉnh lại, chỉ cảm thấy sáng khoái tinh thần. Cô lại mệt mỏi, vẫn đang ngủ say. Ánh mặt trời ảm áp xuyên qua tấm rèm, rơi trên khuôn mặt cô. Khoảnh khắc ấy, không biết tại sao anh lại sợ cô không còn thở nữa. Trái tim bỗng siết lại.

Tình cảnh này thật quen thuộc, giống như anh đã từng ngắm nhìn cô như vậy, sợ hãi cô ngừng thở.

Anh nghe được rõ ràng tiếng thở của cô, anh thậm chí còn nghe được tiếng tim cô đập.

Nhưng anh vẫn không kìm chế được đưa tay dò thử hô hấp của cô, cảm nhận tim cô đang đập dưới lòng bàn tay anh.

Sợ hãi đột nhiên xuất hiện bị này nhịp tim mạnh mẽ ấy đè xuống.

Anh không biết sao mình lại nghĩ như thế.

Anh khẽ gạt lọn tóc trên mặt cô, lặng lẽ miêu tả khuôn mặt xinh đẹp của cô. Anh khẽ thở dài, lông mày giãn ra.

Thần kỳ là mỗi lần đụng vào cô không hiểu sao đều an ủi anh.

Anh thích sờ làn da mềm mại của cô, thích nhìn cô run rẩy dưới đầu ngón tay anh, thậm chí phát ra tiếng thở dài nho nhỏ, hoặc vì vậy mà mỉm cười.

Anh yêu cảm giác vuốt ve cô, thích nhìn cô vì anh mà thay đổi.

Không hiểu sao, anh lại cảm thấy nhiều năm qua anh giấu đi móng vuốt sắc nhọn chính là để có thể vuốt ve cô. Ý nghĩ này quá hoang đường, nhưng vừa xuất hiện thì không chịu biến mất. Cô như một vầng sáng, lặng lẽ tiến vào chiếm lấy trái tim anh, chiếu sáng cuộc đời tăm tối vô vị của anh. Trái tim bởi vì cô mà trở nên mềm mại và tròn vẹn. Anh quyến luyến vuốt ve khuôn mặt cô, làm cô mỉm cười ngay cả khi còn đang ngủ.

Anh sẽ đánh thức cô mất.

Nghĩ tới điều này, anh lưu luyến thu tay về.

Cô là con người, cô cần ngủ mới có thể khôi phục thể lực.

Anh không nên làm phiền cô.

Nhưng chết tiệt là nếu anh còn ở lại đây thì nhất định sẽ không kìm chế được muốn vuốt ve cô. Anh rất khó không chế tay mình không chạm vào cô.

Có lẽ anh có thể thử nấu vài thứ cho cô?

Ý nghĩ này bỗng xuất hiện.

Anh gần như có thể nhìn thấy sự kinh ngạc, cảm động và vui sướng của cô, sau đó chính là nụ cười.

Trước tới nay luôn là người khác hầu hạ anh, anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện làm gì cho ai đó. Nhưng từ khi quen cô, loại xúc động này càng ngày càng nhiều, anh bất giác muốn nịnh nọt cô, muốn thấy cô cười vì anh.

Nhìn cô ngủ, anh nghĩ cô có thể sẽ mỉm cười. Điều ấy đáng giá để anh ở trong phòng bếp tới tận chiều. Vì nụ cười thoáng qua ấy, anh lặng lẽ xuống giường, để cô nghỉ ngơi. Đi vào phòng bếp, anh mở tủ lạnh, học theo cách cô dạy vo gạo, nấu cơm

Trong lúc anh bận rộn, sắc trời đã tối lúc nào không hay. Gió len qua cửa sổ, mang đến tiếng lá trúc xào xạc... Trong lúc chờ cô tỉnh lại, anh vô thức đi ra ban công, nhìn hai hàng trúc.

Chúng nó chắn đường phố, chắn nhà cao tầng, cũng chắn ánh hoàng hôn.

Không biết tại sao, anh có chút hoang mang.

Sau đó, cô xuất hiện ở bên cạnh, mang đi chút hốt hoảng ấy.

P/s: H của má Hắc ít lắm, mơn trớn nhau mới mất thời gian =)))))))))

37. Quyển 2 - Chương 14

Cô mặc áo ngủ của anh, tóc hơi rối, mắt mơ màng, giọng khàn khàn: “Anh... Nấu cơm... “

Anh nhìn cô gái gợi cảm vô cùng ấy, nói: “Còn có canh.”

“Tại sao?” Cô không hiểu, hỏi.

“Em cần nghỉ ngơi.”

Câu trả lời của anh làm cô không biết trả lời thế nào, nhưng anh trông thấy trong mắt cô tràn đầy hơi nước, ngay sau đó, cô lặng lẽ tiến tới, nhào vào lòng anh. “Chưa có ai . . . Từng nấu cơm cho em cả...” Dù là mẹ cô cũng không, bà ấy luôn bận rộn kiếm tiền, trả nợ cho người đàn ông kia. Từ khi cô có nhận thức đến nay, cô luôn phải ăn đồ mua bên ngoài. Cô vùi mặt vào lòng anh, giọng nói nghẹn ngào khiến anh đau lòng.

“Em nên cười mới đúng.” Anh lăm bắm oán trách: “Anh nấu không phải để nhìn em khóc.”

Giọng điệu rầu rĩ của anh làm cô nín khóc mỉm cười.

Cô ôm eo anh, ngẩng đầu lên, mỉm cười, “Cảm ơn... “

Lau đi những giọt nước mắt khiến anh lo lắng trên mặt cô, anh dắt tay cô đi vào trong nhà.

Lá trúc trên ban công luôn vang xào xạc, anh lại không hề cảm thấy ồn ào, bởi vì có cô ở bên cạnh.

Mấy ngày nghỉ tết, cô luôn quấn lấy anh. Trước kia cô sẽ cười nhạo những đôi đang yêu cả ngày dính lấy nhau, nhưng bây giờ cô đang làm chuyện y hệt như vậy.

Thời gian này, cô kéo anh ra ngoài đi dạo phố, cố gắng để anh tìm được hứng thú, tìm được chuyện anh thích, khiến anh có việc để làm thay vì cả ngày buồn bực trong nhà. Sau đó, ra ngoài đi dạo phố, cô mới phát hiện thật ra anh biết rất nhiều, chỉ là không có hứng thú mà thôi. Nếu thật sự phải nói tới chuyện anh

vừa giỏi vừa cảm thấy hứng thú thì đó chính là chiều chuộng cô. Anh không sẽ can thiệp vào sự tự do của cô, cũng chưa từng muốn độc chiếm cô, bảo cô bỏ việc. Tuy cô biết thật ra anh rất muốn, anh không thích cô quá mệt mỏi, bởi vì như vậy sẽ làm giảm thời gian cô dành cho anh.

Mặc dù luôn dùng vẻ mặt khó chịu đợi cô tan ca, nhưng anh chưa bao giờ yêu cầu cô bỏ việc.

Trái lại, anh trở nên thích tắm rửa cho cô, giúp cô lau người, xoa sữa tắm, sau đó mát xa cơ thể đau nhức của cô.

Đương nhiên, có khi khó tránh khỏi lau súng cướp cò, nhưng sau khi hoan ái xong anh sẽ lại giúp cô tắm lại một lần.

Cô không hiểu, quan hệ giữa hai người rốt cuộc có tính là người yêu hay không, nhưng cô không để ý, chỉ quý trọng khắc ghi người đàn ông này vào tim mình.

Dù tương lai thế nào đi chăng nữa, quãng thời gian hạnh phúc này cũng đủ để cô ghi nhớ suốt đời.

Anh lại mộng du, bóng tối bao trùm tất cả. Trong mơ hồ anh dường như ngửi thấy hương hoa, anh đi theo mùi hương này, lại nghe được một giọng hát dịu dàng.

Anh không tìm được khe khẽ hát theo. Nghe được tiếng hát khẽ, cô tỉnh lại, anh không ở trên giường. Cô xuống giường, đi tìm theo tiếng, thấy anh đứng trên ban công, nhưng không leo lên bờ tường, rùng rùng trúc quả thật đã chặn đường anh. Anh ngồi dưới tàng cây mọc đầy hoa, khe khẽ hát. Cô không hiểu lời bài hát, nhưng làn điệu rất êm tai, anh nhìn có vẻ rất khoan thai.

“Dạ Anh . . .” Cô gọi anh.

Anh quay đầu lại, trên mặt có chút xấu hổ, nhưng anh nhìn cô nở nụ cười.

Chính nụ cười xấu hổ này khiến cô biết anh đang mộng du.

Khi tỉnh táo, anh không bao giờ tỏ ra thẹn thùng.

Có lẽ cô nên hỏi rõ tại sao anh lại mộng du, rốt cuộc anh đã mất đi cái gì. Nhưng cô không muốn ép anh, cô không muốn phá hỏng khoảng thời gian tốt đẹp này.

Ít nhất, anh đã không còn khóc trong đêm.

“Nào.” Cô mỉm cười, vươn tay về phía người đàn ông nhát gan e lệ kia.

Lúc này đây, anh không chút do dự nắm lấy tay cô, ngoan ngoãn cùng cô trở về phòng.

Cô an ủi anh, đến khi anh lại thiếp đi.

Nhìn người đàn ông cho dù đã ngủ, trên mặt vẫn nở nụ cười ngây ngô, xô đột nhiên nhận ra rằng dù là anh biến thành thế nào đi chăng nữa cô cũng không ngại. Chỉ một thoáng, ý nghĩ ấy đã đâm sâu vào tiềm thức. Mới qua một thời gian ngắn ngủi mà anh đã chiếm vị trí quan trọng như thế trong lòng cô. Nếu như đây không phải tình yêu, cô không biết cái gì mới là tình yêu. Cô đau lòng đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt anh, khẽ nói: “Cho dù anh biến thành thế nào đi nữa cũng không sao cả...”

Buổi sáng cuối cùng của đợt nghỉ, chuông cửa đột nhiên vang lên. Cô kinh ngạc, bởi vì cô chưa nghe thấy nó kêu bao giờ. Cô còn đang buồn ngủ, vốn định rời giường đi mở cửa, anh lại đưa tay ngăn cản cô.

“Em ngủ đi, để anh.”

Đây là nhà anh, người ẩn chuông đương nhiên là tới tìm anh.

Cô mệt mỏi không mở nổi mắt, liền nhắm mắt lại. Sau một lúc lâu, anh xuống giường đi ra ngoài, cô mới nghĩ đến chuyện nhân viên quản lý dưới tầng sao có thể cho người lạ lên đây ẩn chuông nhỉ?

Anh đi ra phòng ngủ, đóng cửa lại, ngoài cửa bay vào mùi tanh hôi.

Anh nhăn mày, nhưng vẫn đi mở cửa, anh nhận ra cái mùi thối rửa kia. Quả nhiên, ngoài cửa không phải người, là yêu quái. Con yêu quái có nguyên hình màu đỏ – Xích Vĩ, mặc dù vẫn là ban ngày, nhưng hắt

chính là một trong số ít những kẻ có thể hoạt động dưới ánh mặt trời. Nhiều năm không thấy, hắn đã hấp thu nhiều nhân khí hơn, nhưng trong mắt anh, hắn vẫn là tên vô dụng mà thôi.

Nhìn con yêu quái mặc tây trang, giày da, bề ngoài y hệt con người, anh lạnh lùng nói.

“Người tới làm gì?”

Trong mắt Xích Vĩ lóe lên chút tức giận, nhưng đồng thời cũng nhanh chóng rũ mắt, cung kính cúi người nói: “Ngô Vương, ta vốn cũng không muốn tới quấy rầy ngài, nhưng gần đây quân địch nhiều lần tấn công, chúng ta tổn thất rất nhiều, tiếp tục như vậy sẽ khiến chúng càng ngày càng lấn tới...”

“Chuyện ấy liên quan gì tới ta?” Anh không kiên nhẫn hỏi.

“Ngài là vương của tộc ta, ngài có sức mạnh vô địch...”

“Ta không làm vương lâu rồi.” Anh lạnh lùng nhìn tên ngu ngốc vọng tưởng lợi dụng anh, “Cho dù ta còn là vương, tất cả các người có chết sạch cũng không liên quan tới ta.”

Xích Vĩ sa sầm mặt, thẹn mà hóa thành giận, mất đi bình tĩnh và cung kính, cắn giận nói: “Người không thể ngồi yên, bọn chúng giải quyết chúng ta xong cũng sẽ tới tìm người, chúng ta nên...”

Anh bỗng nhiên xòe móng vuốt sắc nhọn, tóm lấy cổ tên kia.

Xích Vĩ trợn mắt, hoảng sợ. Hắn đã sớm đoán trước anh có thể sẽ ra tay, nhưng vẫn không kịp né tránh móng vuốt nhanh như chớp của anh. Hắn muốn khôi phục nguyên hình, nhưng không được, tên rác rưởi chết tiệt này có sức mạnh vô tận, chỉ là chạm vào là có thể hút sức mạnh của hắn.

“Ta đã không có hứng thú với trò chơi của các người nữa rồi.” Anh lạnh lùng cảnh cáo: “Ta đã từng nói, đừng đến làm phiền ta!”

“Dạ Anh?”

Sau lưng vang lên tiếng gọi bất an.

Anh nhanh chóng thu móng vuốt, buông tay ra.

“Đừng để có lần tiếp theo, nếu không ta sẽ giết người.”

Xích Vĩ vuốt cổ, ho khan, vội vàng lùi về phía sau, suýt nữa ngã.

Anh từ trên cao khinh thường nhìn con yêu quái tanh tuổi này, lạnh lùng nói.

“Cút.”

Sau đó đóng sầm cửa lại ngay trước mặt hắn.

“Ai vậy?” Trong cửa vang lên giọng nữ êm ái.

“Nhằm nhà.”

“Em tưởng cả tầng này chỉ có một nhà.”

“Hắn nhằm tầng, anh nghĩ hắn sẽ nhanh chóng xuống lầu thôi.” Xích Vĩ nhìn chằm chằm cánh cửa đã khép lại, vừa tức giận vừa sợ hãi, nhưng lại không dám ở lâu, hắn có thể nghe được cảnh cáo trong câu nói kia. Hắn vội vàng xuống tầng, phần hận không nguôi. Con mẹ nó, tên kia vốn chỉ là thứ rác rưởi, ngay cả ngón chân hắn cũng không bằng, nếu không phải nó chiếm được sức mạnh thì sao có thể trở thành vương?

Chẳng qua chỉ ăn thịt mấy người mà đám Thần tộc chết tiệt đã muốn đuổi tận giết tuyệt hắn. Nếu hắn có được sức mạnh như tên khốn kia thì đã không cần hạ mình đi cầu xin như vậy!

Hắn đã sớm muốn Đại nhân cho hắn sức mạnh nhưng tên nhu nhược khốn kiếp ấy lại không chịu, chỉ muốn sống bình an ru rú dưới lòng đất.

Nếu như hắn có quyển sách nguyên rửa kia, tuyệt đối có thể vượt qua tên rác rưởi này.

Hắn mới là yêu quái thuần chủng, không giống tên kia ngay cả ăn thịt người cũng không dám, hắn mới xứng làm thánh ma, yêu vương!

Rác rưởi kia lại dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hần, lại dám xem thường hần!

Hần muốn sức mạnh, hần nhất định phải có được sức mạnh vô địch, nhưng sách nguyên rửa của Đại nhân đã bị trộm từ mấy ngàn năm trước, bị tên rác rưởi chết tiết ấy trộm mất đưa cho nữ pháp sư có máu Thần tộc. Nhưng nữ pháp sư hiện đang ở cùng Thần tộc, hơn nữa cô ta thủ đoạn lại thông minh, hần không thể nào động đến cô ta.

Tất cả là tại ả pháp sư kia, tại tên rác rưởi kia, hần tổn biết bao công sức, không dễ gì mới tìm được nữ pháp sư, ăn máu thịt cô ta mới có khả năng hoạt động dưới ánh mặt trời. Ai ngờ nữ pháp sư lại cản trở hần, làm hỏng kế hoạch lớn của hần. Mặc dù cuối cùng hần cũng thoát khỏi kết giới, thoát khỏi bóng tối, một lần nữa có được tự do, nhưng hần ăn chưa đủ, còn chưa đủ. Sức mạnh của hần và tên rác rưởi kia cách nhau một trời một vực. Hần cố gắng ăn thịt người để bổ sung, lại kinh động tới Thần tộc. Mấy ngàn năm qua, hần bị thợ săn Thần tộc đuổi giết, không ngừng trốn chui trốn nhủi, không có nổi một ngày bình yên.

Nếu như hần có sức mạnh, nếu như hần cũng có sức mạnh vô địch ấy, hần sẽ không phải sợ Thần tộc, không phải sợ tên rác rưởi kia, không cần khoác da người trốn tránh khắp nơi nữa.

Hần muốn sức mạnh, hần muốn sức mạnh, hần muốn sức mạnh!!!

Hần vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lên tầng cao nhất.

Người đàn bà kia rất thơm.

Hần nhận ra mùi hương kia, chỉ vì vừa rồi quá sợ hãi, lại qua quá lâu, nên mới không phát hiện.

Nhưng hiện giờ đứng ở đây, hần có thể ngửi được hương thơm đặc biệt ấy.

Cô ta là người phụ nữ kia, người thờ cúng, người bảo vệ kết giới!

Sau khi Đại nhân bị giết hần biết kế tiếp sẽ là mình. Sức mạnh kinh người ấy khiến hần sợ hãi, cho nên hần trốn vào rừng rậm, sớm hơn tất cả mọi người, nhanh hơn tất cả mọi người, thậm chí còn trước cả khi người phụ nữ này triệu hồi Người bảo vệ.

Hần không ra khỏi rừng mà trốn trong đó, hần nhìn thấy tên rác rưởi kia phát cuồng vì cô ta.

Vừa rồi, nó thu móng vuốt, vội vàng buông tay là vì người phụ nữ kia. Tên rác rưởi ấy tha cho hần, không phải vì lòng tốt đột nhiên nổi lên, cũng không phải vì thương hại hần, mà là vì không muốn để người phụ nữ kia biết. Tên rác rưởi ấy không muốn để người phụ nữ kia biết nó là yêu quái!

Hần không biết hai người này gặp lại nhau, ở bên nhau bằng cách nào, nhưng rõ ràng là người phụ nữ kia không nhớ gì cả. Hần cũng biết tên rác rưởi kia đã quên hết, ngay cả chuyện bị ám yêu ma cầm tù cũng quên, thế cho nên hần mới có cơ hội quay lại bên cạnh nó tìm kiếm che chở. Ai biết mới được có mấy năm, nó lại nói nó thấy chán, đột nhiên mặc kệ, vứt bỏ tất cả, biến mất tăm, hại hần lại bắt đầu phải trốn chui trốn nhủi.

Rác rưởi chết tiết, dù nó có nhớ hay không thì dường như nó vẫn rất quan tâm người phụ nữ này. Thế mới có thể sau mấy ngàn năm, lại ở bên kiếp sau của cô ta, mới không muốn để cô ta biết nó là yêu quái.

Xích Vĩ nhướng mày, trong đầu lóe lên một kế hoạch, sau đó cười gian.

Hần biết nên làm thế nào để có được sức mạnh rồi.

Anh đang nằm mơ. Ác mộng. Ác mộng.

Trong mơ, anh là rác rưởi nhát gan vô dụng, bị yêu ma quỷ quái ức hiếp, bị nô dịch. Trong mơ, anh bị phản bội, bị lừa gạt, bị đánh, lại chỉ có thể ngồi co ro trong bóng tối khốc. Trong mơ, anh luôn tìm kiếm thứ quý giá nhất của mình, nhưng không tài nào tìm được... Anh sợ tới mức giật mình tỉnh lại, mồ hôi ướt đầm mặt.

Chết tiết, thứ kia không thể nào là anh được, anh còn lâu mới là loại phế vật vô dụng nhát gan lại nhu nhược ấy!

Anh thở dốc, muốn ôm chặt người phụ nữ khiến anh có thể an tâm vào lòng.

Rạng sáng năm giờ, trời vẫn tối đen, nhưng ấm áp trong ngực đã không còn nữa.

Sợ hãi lại bao trùm anh cho đến khi anh nghe thấy tiếng cô ở phòng khách nhẹ nhàng đẩy cửa thủy tinh.

Anh xuống giường, ra khỏi phòng, đi qua sảnh.

Cô khoác áo choàng, đứng cạnh lan can trên ban công, trong đêm lạnh ngắm nhìn cái cây mới trồng.

“Thu Nhiên?”

Cô nghe tiếng, kinh ngạc quay đầu.

Anh gọi tên cô tự nhiên như thế, cô cũng không hề cảm thấy kỳ lạ.

Cô thích giọng anh, thích nghe anh gọi tên mình.

Người đàn ông này dường như không biết lạnh là gì.

Nhìn anh tỉnh lại ngay cả áo cũng không mặc đã chạy ra tìm cô, khiến trong lòng cô vừa đau vừa ấm, bất giác cắn nhằn.

“Một ngày nào đó anh sẽ cảm cho xem.” Cô mở áo choàng rộng rãi trên người, bọc lấy cả hai người. Anh đưa tay ôm lấy cơ thể mảnh mai của cô. Cô gác đầu lên ngực anh, vô thức thở dài, thì thầm: “Em tưởng anh còn đang ngủ.” Anh tỉnh bởi vì không thấy cô, còn hại anh gặp ác mộng. Nhưng anh còn lâu mới thừa nhận, anh không muốn nhắc tới giấc mơ vớ vẩn buồn cười kia.

Anh siết chặt tay, càng ôm cô sát vào mình hơn.

Ấm áp của cô khiến anh an tâm.

Mặc dù không cảm thấy lạnh, nhưng anh biết cô rất lạnh, anh có thể nhìn thấy cô thở ra khói trắng.

“Lạnh như vậy, em ra ngoài làm gì?” Anh muốn ôm luôn cô về giường đi, nhưng cũng tò mò.

Cô ngủ một lúc rồi nhưng cảm thấy đói nên dậy tìm đồ ăn, lại phát hiện ngoài ban công thấp thoáng những đốm sáng sắc sỡ.

“Anh xem.” Cô đưa tay, chỉ vào cái cây bên cạnh. “Hoa nở rồi.”

Anh ngẩng đầu, nhìn theo hướng cô chỉ.

Đêm lạnh, không trăng, chỉ có gió rét.

Nhưng trên ban công có đèn, ngọn đèn mờ chiếu lên cành cây.

Tất cả nụ hoa một đêm đã nở rộ.

Hoa mềm mại nở đầy cây, đung đưa theo gió như cánh bướm đang nhảy múa.

Tim anh đột nhiên thất lạc. “Đây là... Hoa gì?” Anh khàn khàn hỏi.

“Tử Kinh.” Trong đầu tê rần, đau đến mức khiến mặt anh trắng bệch. Cô ngẩng đầu mỉm cười với anh, anh lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Phát hiện anh không ổn, cô lo lắng nhìn anh.

“Làm sao vậy? Anh có sao không?”

“Không sao, anh không sao, chỉ hơi nhức đầu.” Anh đè nén sự sợ hãi đột nhiên dâng trào, ôm lấy cô, nói: “Bên ngoài lạnh quá, chúng ta về phòng đi.”

“Anh thật sự nên nhớ mặc quần áo, em đi pha cho anh bình trà nóng.” Cô cắn nhằn.

Anh biết cô tưởng anh bị gió lạnh làm đau đầu, anh không giải thích, cũng không dám nghĩ.

Một vài hình ảnh lóe lên rồi biến mất khiến anh sợ hãi đến mức ngay cả trái tim cũng run rẩy.

“Anh không cần trà.” Anh dùng một tay ôm eo cô, đi về phòng, lên giường, khàn khàn nói: “Có em là được rồi.”

Vốn tưởng rằng cô sẽ không đồng ý, nhưng cô lại giơ tay lên, vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của anh, sau đó như anh mong muốn, ngẩng đầu dịu dàng hôn môi anh, xua tan lạnh lẽo sợ hãi trong lòng anh.

38. Quyển 2 - Chương 15

Ngày đó, gió nhẹ nắng ấm, trời xanh như biển. Hàng cây hai bên đường đã bắt đầu đâm những chồi non mơn mẩn. Cô bỗng mỉm cười, nghĩ: mùa xuân sắp đến rồi. Anh dừng xe ở cửa ra vào của công ty, trước khi cô xuống xe, quay đầu lại nói với anh, “Chờ em một chút, em vào lấy quần áo, sẽ ra ngay thôi.”

Anh giữ cô lại, nghiêng người hôn cô, đến khi toàn thân cô như nhũn ra, mới chịu buông. Cô đỏ mặt xuống xe, đi vào công ty, cầm quần áo đã giặt xong mang tới cho khách.

Trước khi vào cửa, cô quay đầu trông thấy anh ngồi trong xe còn đang nhìn.

Nhìn cô.

Trong lòng cô cảm thấy thật ấm áp.

Đây là cuộc sống bình thường, cô không kim chế được mong ước tương lai cũng sẽ tiếp tục như vậy.

Trong phòng giặt đồ, người đến người đi như mọi ngày. Cô cầm quần áo, quay lại hành lang. Mới bước ra cửa, trên hành lang bỗng có một người đàn ông lạ mặt xông tới. Cô còn chưa kịp phản ứng, người nọ đã há miệng phun ra một luồng khí hôi thối. Mùi này cực kỳ khó chịu, cướp đi sức lực của cô, cô nín thở cũng không kịp, trong nháy mắt đã gục xuống. Xích Vĩ đỡ lấy cô, nhanh chóng móc ra pháp bảo lấy được từ chỗ Đại Nhân, lập kết giới.

Thứ này, có thể che giấu khí của hắn và ả đàn bà này, khiến tên rác rưởi kia không tìm được bọn họ.

Hắn khiêng người phụ nữ kia lên vai, vội vàng rời đi từ cửa sau.

Không thấy nữa. Tiếng động của cô, hơi thở của cô, trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. Tim anh như ngừng đập, mở cửa xuống xe, nhanh chóng xông vào tòa nhà. Qua cửa, hành lang, đến phòng giặt đồ, nhưng cô không ở đó.

Anh bắt lấy người nhận quần áo đứng sau quầy, bối rối hỏi: “Đồng Thu Nhiên đâu?”

“Hà?” Người nọ sợ hết hồn, nhưng vẫn trả lời: “Thu Nhiên? Cô ấy vừa mới cầm quần áo đi rồi, làm sao vậy?”

“Không thấy nữa, không thấy cô ấy nữa...” Anh buông con người kia ra, chỉ cảm thấy khủng hoảng. Anh nhanh chóng mở rộng tất cả tri giác, cố gắng tìm kiếm cô. Đang ở đâu? Đang ở đâu? Anh không nghe thấy cô, không cảm nhận được cô, không ngửi thấy cô, không thấy bất cứ dấu vết nào của cô! Không, không thể nào, cô sao có thể đột nhiên biến mất như thế được?

Cô nhất định ở đây, nhất định vẫn ở đây!

Nhưng anh không tìm được, trong khoảnh khắc, sợ hãi hoang mang lo sợ, gần như muốn nổi giận.

Anh như rơi xuống vực sâu không đáy, xung quanh không một tia sáng. Anh càng mở rộng tri giác ra xung quanh, từ trăm mét đến mấy cây số.

Không có, không thấy cô nữa, giống như cô chưa bao giờ tồn tại, giống như cô chỉ là ảo giác của anh.

Không, sẽ không, sẽ không!

Đang ở đâu? Đang ở đâu? Tại sao không thấy nữa? Tại sao

“Chết tiệt, tên đầu heo nào ném hết quần áo xuống đất đây!”

Một cô gái cầm quần áo, đi đến, chưa dứt lời đã đột nhiên dừng lại.

Anh nhìn chăm chăm cô ta, cô ta nhìn chăm chăm anh.

Ngay sau đó, cô ta ném quần áo, xoay người bỏ chạy, xông lên nóc nhà, muốn chạy trốn.

Cô ta chạy rất nhanh, nhưng không nhanh bằng anh. Không có bất kỳ người nào, hoặc yêu quái nào, có thể nhanh hơn anh. Anh bắt được cô ta ở tầng thượng, bóp lấy cái cổ mảnh khảnh của nữ pháp sư kia, ghì cô ta lên tường, tức giận gầm thét: “Tại sao ngươi ở đây? Ngươi có mục đích gì? Ngươi giấu cô ấy ở đâu?” Cô ta kết ấn trước ngực, ánh sáng lóe lên, đẩy anh ra. Anh trúng chiêu, buông tay ra, bị đánh bay ra ngoài.

Cô ho khan, nhưng biết đòn này có thể ngăn anh ta tạm thời nhưng không thể làm anh ta bị thương. Tên da dầy chết tiệt!

Cô muốn chạy, nhưng không thể chạy thoát khỏi anh ta, chỉ đành vừa sợ vừa uy hiếp quát: “Đừng có tới gần tôi! Tên chết tiệt! Tôi chỉ là đến đây làm việc thôi, tôi không hiểu anh đang nói gì...”

Cô ta không hiểu mới là lạ! Mấy ngàn năm trước, nữ pháp sư này lợi dụng anh được một thời gian, lừa anh gây chiến, lừa anh dẫn dắt đại quân chinh phạt khắp nơi. Sau này nhờ Xích Vĩ, anh mới phát hiện ra cô ta nói dối. Nhưng lúc ấy, chiến tranh đã kết thúc, cô ta cũng đã biến mất tăm, chỉ để lại một đồng Thần tộc đầu đá với anh cả ngàn năm.

Cô ta không thể nào vô duyên vô cớ lại xuất hiện tại nơi này!

“Đông Thu Nhiên!” Anh nổi gân xanh, sải bước tới gần cô ta, gào thét: “Ngươi giấu Thu Nhiên ở đâu? Cô ấy vừa mới ở đây! Nếu không phải ngươi, tại sao cô ấy lại đột nhiên biến mất?”

“Tôi không giấu cô ấy, tôi vừa mới tới làm!” Cô tức giận chửi ầm lên, mắng xong mới sững sốt. “Khoan, anh nói gì? Thu Nhiên biến mất?”

Sự kinh ngạc của cô ta không giống giả dối, lại càng làm anh sợ hơn. Nếu không phải cô ta, vậy sẽ là ai? Anh giờ móng vuốt, lạnh lùng nói: “Ngươi đừng đánh trống lảng, mau trả cô ấy lại cho ta, nếu không ta sẽ giết ngươi!”

“Tốt nhất là anh giết tôi đi!” Cô phẫn hận gào thét. Anh lạnh mặt, vô tình vung vuốt xuống!

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một cây gậy đen nhánh, một chàng trai mặc trang phục thời Đường, cầm gậy chặn móng vuốt của anh, che chở cô ta.

Anh nhận ra tên này, hẳn là người bắt yêu quái, Thần tộc. Anh đỏ mắt, càng tấn công dữ dội hơn, rít gào.

“Lũ khốn kiếp! Trả cô ấy lại cho ta! Trả ta...”

Chết tiệt, hiểu lầm lớn rồi!

Tần Thiên Cung thấy anh phát điên, luống cuống tay chân vừa ngăn cản vừa tránh, vừa hô: “Này này này! Anh nhầm rồi, Đông Thu Nhiên không phải bị chúng tôi bắt đi, là yêu quái, anh có nghe hay không? Là một yêu quái khoác da người!”

Anh đột nhiên cứng đờ, móng vuốt vung đến một nửa ngừng giữa không trung.

“Ngươi nói gì? !”

Thấy anh cuối cùng cũng dừng lại, Tần Thiên Cung lùi một bước, thở hổn hển hai cái, nói: “Tên kia nguyên hình có đuôi, da đỏ, đúng không? Tôi nhớ hẳn tên Xích Vĩ. Hẳn mang theo kết giới di động, che giấu mùi, cho nên anh mới không phát hiện. Buổi sáng tôi nhìn thấy hắn đi vào công ty, khi Đông Thu Nhiên biến mất, hắn cũng đồng thời biến mất, tôi dùng cái móng nghĩ cũng biết là hắn bắt.”

Tên Xích Vĩ hèn hạ này, dám cả gan động vào người của anh. Anh giận dữ, gầm lên: “Hắn đang ở đâu?”

“Đợi một chút, để tôi xem.” Tần Thiên Cung lôi từ trong ngực ra một quyển sổ, lật lật, tìm được bản ghi chép.”Đấy rồi, chỗ trốn gần đây nhất của hắn, ở đây!”

Anh ta còn chưa dứt lời, quyển sổ trong tay đã bị cướp mất.

“Này!”

Người đàn ông trước mắt nhảy xuống khỏi nóc nhà, bay về phía đông nam, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng nữa.

“Tên này đúng là nóng vội.” Tần Thiên Cung xoay người, mỉm cười với cô gái nhếch nhác kia, “Cô có sao không?”

“Có.” Cô giận dữ nhìn anh ta, “Tại sao Xích Vĩ lại bắt cóc Thu Nhiên?”

“Tôi cũng đâu phải hần, làm sao tôi biết được?”

Về mặt anh ta thật vô tội, nhưng cô còn lâu mới tin, nhất định là tên này lên giở trò.

“Tôi cũng đi xem sao, đề phòng có chuyện xảy ra. Cô muốn đi cùng không?” Anh ta hỏi.

“Hỏi thừa!”

Hạnh phúc mỏng như giấy, chỉ cần lưỡi dao khứa nhẹ qua sẽ rách. Thần may mắn luôn lạnh lùng với cô luôn, chưa bao giờ mang đến may mắn cho cô, luôn ở lúc cô bắt đầu cảm thấy an toàn lại đâm cô một nhát. Giống như lúc này vậy.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, cô sợ hãi không chịu nổi.

Sau khi ngã xuống, cô vẫn có ý thức, vẫn nhìn thấy được, nhưng không thể nhúc nhích.

Gã bắt cóc khiêng cô đi ra cửa sau. Cô vốn tưởng rằng sẽ có người phát hiện, bởi hần khiêng cô như thể thật không bình thường. Nhưng giữa ban ngày ban mặt, trên đường người đến người đi, nhưng không ai phản ứng. Sau đó cô mới phát hiện, không ai nhìn thấy được cô và hần ta.

Ngay sau đó, hần khiêng cô bay lên trời.

Cô không thể tin được, sợ tới mức mặt trắng bệch. Nếu như cô có thể lên tiếng, nhất định sẽ hét lên, nhưng hần nhanh chóng bay qua thành phố, vào trong núi.

Đây nhất định là mơ, một cơn ác mộng quái đản.

Cô tự nói với mình, nhưng hần mang cô đáp xuống trước một biệt thự cũ kỹ trong núi, ném cô xuống đất. Đau đớn tàn khốc nói cho cô biết đây là sự thật. Cô đau đến mức suýt khóc, lại vẫn không thể cử động được, chỉ có thể nằm oặt trên mặt đất như bùn nhão. Trong rừng cây, côn trùng chim chóc đều yên tĩnh, giống như trong chớp mắt mọi thứ đều biến mất. Cô thở dốc nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, lại thấy hần giơ tay, bắt đầu từ trên đỉnh đầu, lột lớp da của mình xuống, không chỉ là mặt mà là toàn thân.

Cảnh tượng kinh khủng này khiến cô muốn nôn. Cô muốn nhắm mắt nhưng không được.

Hần lột bỏ lớp da, tùy tiện ném lớp da hôi thối ấy sang bên, lộ ra thân thể màu đỏ, sau đó cơ thể bắt đầu phình to, cao lớn gấp đôi so với hình dạng lúc đầu.

Bây giờ cô đã thấy rõ, tên kia không phải người. Bề ngoài hần rất kỳ quái, làn da màu đỏ, đôi mắt xanh đậm, còn có chiếc đuôi dài đầy vẩy như thần lằn.

Hần hít một hơi thật sâu, có vẻ sảng khoái.

Hiển nhiên hần đã mặc bộ quần áo quá nhỏ so với cơ thể, hoặc là nên nói là... Lớp da quá nhỏ?

Nó ở ngay bên cạnh cô, mắt cô có thể nhìn thấy một phần của mặt trong lớp da, đỏ lừ, ướt đẫm, cô ngửi được mùi máu tanh và mùi thối phân hủy.

Là da thật!

Da người! Khoảnh khắc nhận ra điều này, cô sợ đến mức da đầu tê rần. Đúng lúc này, tên màu đỏ kia lại đi về phía cô, ngồi xổm xuống hít một hơi. Thân thể nặng nề đột nhiên trở nên nhẹ nhàng hơn. Đường như... Yêu quái trước mắt đã hút đi khí độc khổng lồ chế cô.

Hoảng sợ nhìn chằm chằm yêu quái kia, cô cố gắng bò dậy, lại vẫn không có sức, chỉ có chống dậy nửa người, run rẩy hỏi:

“Người... Người là ai? Bắt tôi... Để làm gì?”

Hắn móc một chiếc điện thoại từ túi quần áo của lớp ra, toét cái miệng to như chậu máu, mỉm cười nói: “Đừng sợ, ta sẽ không làm gì người đâu, chỉ cần người ngoan ngoãn gọi điện thoại báo tên rác rưởi kia đi tìm nữ pháp sư mang sách đến đây.”

“Gọi... Gọi ai?” Cô hoang mang, không biết hắn đang nói cái gì.

“Tên rác rưởi ở cùng người.”

Cô sửng sốt, bật thốt lên hỏi: “Dạ Ảnh?”

“Đúng vậy, mau, mau cho hắn, bảo hắn mang quyển sách nguyên rửa đến đây trao đổi người. Chờ hắn đem sách đến, ta sẽ thả người đi.” Hắn dùng đôi mắt sắc xanh đậm nhìn cô, dụ dỗ: “Ta chỉ muốn quyển sách kia thôi, đó là của ta, là hắn trộm mất. Người gọi hắn trả sách cho ta, chỉ cần hắn đưa sách cho ta, ta sẽ thả người đi.”

Cô nhìn chằm chằm hắn, yêu quái này thực sự cho rằng cô sẽ tin lời hắn nói?

Cô không biết Dạ Ảnh có trộm sách của hắn hay không, nhưng yêu quái khoác da người như quần áo này sẽ không giữ lời hứa, thả cô. Mắt hắn vẫn đục, giống hệt cha cô. Cô rất sợ hãi, quả thật rất sợ, nhưng cô không cho rằng hắn nói thật, cũng không cho rằng hắn sẽ giữ lời.

“Không... “

Hắn trợn mắt, rít: “Người nói gì?”

Cả người cô run lên, lại vẫn kiên quyết đáp: “Tôi không muốn.”

Hắn tức giận tát cô một cái, cô đau đến chảy nước mắt, hắn lại không đợi cô kịp thở, một tay xách cô lên, rít gào uy hiếp.

“Mau gọi, nếu không ta sẽ ăn thịt người!”

Yêu quái này không nói đùa, hắn sẽ ăn cô, ăn tươi nuốt sống, nhưng cô tuyệt đối sẽ không để Dạ Ảnh cũng rơi vào tay tên yêu quái ăn thịt người này.

Cô giận dữ nhìn hắn, đáp: “Muốn ăn thì ăn đi! Đừng mơ tôi sẽ gọi!”

“Đồ đàn bà ngu ngốc...”

Xích Vĩ giận tím mặt, đang muốn tát cô một cái nữa, lại đột nhiên cảm nhận được sát khí đáng sợ.

Lông tơ trên người hắn dựng đứng, quay đầu lại chỉ thấy tên rác rưởi kia không hiểu sao lại tìm được nơi này. Hắn sợ tới mức chân nhũn ra, cuống quýt duỗi móng vuốt bóp cái cổ mảnh khảnh của cô. Tên rác rưởi kia đáp xuống sân đầy lá rụng, nhìn chằm chằm căn biệt thự cũ nát, vẻ mặt hung ác. Thấy tầm mắt tên kia không nhìn mình, Xích Vĩ mới nhớ ra kết giới còn hoạt động, tên rác rưởi kia không nhìn thấy hắn! Hắn thở phào, xách người phụ nữ kia định chạy đi, ai ngờ ả đàn bà này lại rút một chiếc bút bi từ trong túi, dùng sức đâm vào mắt hắn!

Anh bật mắt kêu thét, buông lỏng tay đang giữ cô.

Cô chạy về phía anh, hét to.

“Dạ Ảnh! Chạy mau...”

Xích Vĩ ra sức rút bút trong mắt ra, đuôi dài hất lên, quần lấy cổ của cô, kéo cô lại, nhưng vẫn chậm một bước.

Mặc dù bắt được cô, nhưng một giây đó đã khiến cô chạy ra ngoài phạm vi kết giới.

Ngay sau đó, hắn đã bị đánh ngã xuống đất.

Một đòn này bởi vì không xác định được vị trí của hắn, phạm vi lớn, cho nên hắn miễn cưỡng đỡ được, nhưng pháp khí không chế kết giới đã bị nghiền nát.

Kết giới vừa mất, hắn lập tức hiện hình. Vì bảo vệ tính mạng, hắn siết đuôi, giữ chặt người phụ nữ kia, dùng cô chắn phía trước, sợ hãi nhìn tên kia giơ tay muốn tấn công hắn lần nữa, rít gào uy hiếp.

“Đứng tới đây! Đứng tới đây!” Mặt hắn đầy máu, dùng con mắt còn lại nhìn chăm chăm tên kia, gào thét: “Không được lại đây, người dám lại đây, ta sẽ giết cô ta!”

“Người dám?” Dạ Ảnh nheo mắt, nổi gân xanh, anh muốn tiến lên giết chết tên khốn kiếp nhát gan này, lại lo lắng sẽ ngộ thương Thu Nhiên. Nếu không phải móng vuốt của Xích Vĩ đang để sau lưng cô, anh đã sớm ra tay chặt đứt đuôi hắn.

Cô cầm chặt cái đuôi đang vòng quanh cổ, hai mắt nhắm lệ nhìn anh, gần như không thể thở nổi.

“Thật to gan!” Anh trợn mắt gầm gừ, nhìn chăm chăm tên khốn kia dám dùng cô làm lá chắn.

Xích Vĩ sợ hãi lùi dần về phía sau, nhưng việc đã đến nước này, nếu hắn không tiếp tục thì tên rác rưởi kia chắc chắn cũng không tha cho hắn.

Hơn nữa, tên kia đã ngừng tiến lên chứng tỏ hắn thật sự quan tâm ả đàn bà này.

p.s: Đăng giờ hoàng đạo =))))))))))

39. Quyển 2 - Chương 16

Hắn bắt chặp, quát: “Nếu như người muốn cứu cô ta thì hãy đi tìm nữ pháp sư kia, dùng quyển sách nguyên rủa người đã trộm để trao đổi!”

“Sách gì?” Anh nhíu mày.

“Hợp chi thư!” Xích Vĩ sợ hãi lùi thêm bước nữa, chuyển sang thuyết phục anh: “Chính là quyển sách người đã trộm đi. Người bị nữ pháp sư thôi nên cho nên người đã quên tất cả mọi chuyện. Trước kia ta cũng đã nói rồi, nữ pháp sư kia đã lừa người, bởi vì muốn lợi dụng người gây chiến giúp cô ta, nhưng cô ta không chỉ làm có thế thôi đâu.”

Xích Vĩ cảnh giác nhìn hắn, nói: “Ả pháp sư ấy đã hại người quên người phụ nữ này, hại người tự tay giết cô ta!”

“Người nói bậy bạ gì đó?” Sắc mặt hắn lạnh lùng, tuy nói như thế nhưng trong đầu lại đau âm ỉ.

“Người biết ta không nói linh tinh.” Xích Vĩ cẩn thận nhìn hắn, nói: “Sau khi người giết cô ta thì đã phát điên, nữ pháp sư nhân cơ hội thôi miên người, lợi dụng người báo thù cho cô ta, gây chiến cho cô ta. Cô ta mới là người người nên đối phó, không phải ta!”

Đầu anh đau quá, đau đến mức như sắp vỡ ra.

Hình ảnh đáng sợ theo từng câu từng chữ đan xen trong đầu.

Hại người tự tay giết cô ta!

Không, anh không có!

Khuôn mặt đầm lệ mơ hồ xuất hiện trong đầu.

Huynh nhất định phải đi... Nhất định phải đi... Van cầu huynh... Hứa với ta... Hứa với ta...

Ai? Đó là ai? Thu Nhiên?

Anh ngược mắt nhìn cô bị xích Vĩ dùng đuôi nâng giữa không trung.

Cô tái mặt, mất hết huyết sắc, nước mắt bởi vì đau đớn mà chảy xuống gò má.

Trong hoảng hốt, anh thấy móng vuốt sắc nhọn của mình đang cắm vào ngực cô, bóp trái tim còn đang đập của cô.

Không!

Anh sợ tới mức lão đảo lúi lại, xúc cảm trong tay lại rõ ràng như thật. ‘Nói cho ta biết, nàng là ai?’ Anh nghe thấy mình hoảng sợ hỏi. Tại sao... Tại sao... Khuôn mặt của cô gái xuất hiện trong đầu bỗng biến thành Thu Nhiên. Anh nhìn thấy cô đau khổ, nghe thấy cô nghẹn ngào, câu hỏi cứ quanh quẩn không dứt.

‘Tại sao lại quên...’

Đầu anh đau muốn nứt, trái tim như ngừng đập.

Người đã tự tay giết cô ta!

Không!

Anh cố gắng phủ nhận, trí nhớ lại ùa đến như sóng dữ.

Rừng rậm, suối nước nóng, hoa!

Cô cười, cô khóc, cô dịu dàng khe hát!

‘Xin chào, Dạ Ảnh.’

Anh sợ hãi, lại nghe thấy Xích Vĩ không cam lòng uy hiếp.

“Người không muốn cô ta chết đúng không? Ta chỉ cần quyển sách kia, chỉ cần người lấy được quyển sách ấy ta sẽ trả lại người phụ nữ này cho người. Trừ phi người muốn cả hai kiếp cô ta đều chết trên tay người!” Thu Nhiên bị cái đuôi siết chặt, đầu choáng váng, gần như không thở nổi, nhưng cô vẫn nghe rõ từng câu từng chữ. Yêu quái này đang nói cái gì vậy? Hắn rốt cuộc đang nói cái gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô kinh hãi nghĩ, tầm mắt và suy nghĩ lại bắt đầu nhòa dần. Không, cô không muốn chết, vẫn chưa muốn...

Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cô không muốn mất đi ý thức, nhưng điểm đen lại che kín trước mắt.

Ngay lúc cô sắp hôn mê, lại nghe thấy tiếng quát kinh thiên động địa của anh.

“Ta không có! Người nói láo! Người nói láo!!!”

Cái đuôi siết chặt lấy cô đột nhiên buông ra, cô ngã xuống đất.

Đuôi của tên yêu quái da đỏ bị thứ gì đó cực kỳ sắc bén chặt đứt, máu phun lên mặt hắn. Cô hé mắt chỉ thấy tay Dạ Ảnh đặt trên ngực yêu kia quái, vẻ mặt dữ tợn.

“Ta không giết cô ấy, không có!”

Xích Vĩ kinh ngạc nhìn người đàn ông nổi giận trước mắt. Hắn không ngờ tên này lại không để ý tới an nguy của người phụ nữ kia, đột nhiên ra tay. Hắn ho ra máu, sợ hãi cầu khẩn: “Đừng... Thả ta!”

“Ta không có!” Anh không để ý đến lời cầu xin của hắn, tức giận bóp nát tim yêu quái kia, điên cuồng hét lên: “Ta không có!”

Yêu quái trợn mắt, đau đớn khóc thét, lập tức tắt thở. Thu Nhiên sợ đến mức không nhúc nhích nổi. Anh rút bàn tay nhuộm đầy máu ra, máu tươi đầm đìa từ trên tay chảy xuống.”Ta không có... “

Anh nhìn bàn tay nhuộm máu của mình, lảo bẫm.

“Ta không có... “

Nước mắt chảy xuống khuôn mặt nhuộm máu của anh.

Bởi vì sợ hãi, cô khẽ run, cảnh tượng quỷ dị kinh khủng trước mắt quen thuộc như thế, như ác mộng giấu ở sâu trong linh hồn.

Gió lạnh thổi tới cuốn bay lá khô lên trời.

Đau đớn chôn dấu đã lâu rục rịch trôi lên.

Không, cô không muốn!

‘Ta nhất định sẽ bảo vệ nàng...’

Cô thở dốc, bịt chặt hai tai, cố gắng không nghe lời hứa hẹn ấy nhưng lại không ngăn cản được.

Lá bay vang lên tiếng xào xạc.

‘Tử Kinh, Tử Kinh...’

Ký ức từ sâu trong linh hồn trỗi dậy, tàn bạo chà đạp cô. ‘Ta sẽ bảo vệ ngọn núi này, ta sẽ tiếp tục lên núi hiến tế, ta sẽ tình nguyện ở lại đây, ta sẽ không lập gia đình, sẽ không sinh con, cả đời cũng sẽ không rời đi, đến chết cũng sẽ ở lại đây...’ Cô nhìn thấy vô số gương mặt, nghe thấy mình khấn cầu. ‘Ta cầu xin mọi người! Nể tình Dạ Ảnh đã từng cứu ta một lần... Xin hãy cho huynh ấy một con đường sống...’

‘Ta xin ngài... Ta xin ngài... Ta xin ngài...’

Cô nhìn thấy mặt hấn, vết thương chồng chất, chặt vật nhéch nhác, đầm nước mắt.

‘Nàng cùng... Chúng ta cùng...’

Cô nghẹn ngào, nhớ lại tình cảm xa xưa.

‘Ta không thể... Ta rất muốn, nhưng ta không thể...’

Không, cô không muốn. Cô nhắm mắt lại, nhưng những giọng nói này, những quá khứ kia, lại không chịu buông tha cô.

‘Nhưng ở đó... Không có nàng...’

Hấn bi thương nói.

‘Chỗ đó, không có nàng.’

Trái tim thất lại, nước mắt lạnh lẽo lăn xuống.

Cô thở dốc, lại không tìm được đau khổ như đang trào ra từ từng tế bào.

‘Cô sẽ hối hận...’

‘Sẽ không, ta sẽ không hối hận...’

Cô cảm kích nói, nhưng ngay sau đó, cô lại trông thấy, cảm thấy được, tay của hấn cắm vào ngực cô, bóp lấy trái tim cô.

Cô không thở nổi, chỉ cảm thấy đau, đau khổ lấp đầy trong tim.

‘Nói cho ta biết, ngươi là ai?’

Hối hận và đau đớn trong tim rõ ràng đến mức gần như muốn xé rách cô.

Hấn đã quên, đã quên, đã quên tất cả!

Tại sao? Tại sao lại quên? Tại sao lại quên? Sao huynh có thể quên ta?

Cô thấy anh run lên, quay đầu lại nhìn cô, mới phát hiện mình đã hô lên thành tiếng.

Mặt anh trắng bệch, kinh ngạc nhìn chằm chằm cô, như bị người ta chém một đao.

Trong mắt anh có hoang mang, nhưng đa phần là hoảng sợ.

Cô khóc nhìn anh, đau đớn tràn đầy ra. Cô không tìm chế được đau khổ đã chôn dấu ngàn năm, chỉ có thể để nó trào ra.

“Sao anh có thể quên em, sao có thể? !”

Anh bàng hoàng nhìn cô, bị sự oán hận của cô đã kích.

Tiếng hét của cô văng vẳng trong không khí, đình tại nhức óc. Trên người cô có máu, giống như năm đó. Anh có thể nhìn thấy, tay anh cắm vào lồng ngực cô, cảm nhận được trái tim cô dần ngừng đập trong tay mình, khi anh rút tay ra cô ngã xuống đất, ngừng thở. Anh sợ hãi lùi về phía sau, nước mắt trào ra.

“Không, anh không giết ‘cô ấy’, anh không quên em!”

Anh phủ nhận, đau khổ gào thét.

Trí nhớ giả tạo vì chất vấn của cô mà xé rách, lộ ra sự thật tàn khốc. Anh ôm đầu đau dữ dội, quỳ rạp xuống đất, tất cả mông lung không rõ đều hiện ra.

Loài người phản bội, yêu quái đánh đập, mất đi ánh sáng!

‘Đồ rác rưởi!’

Đây không phải sự thật! Đây không phải sự thật! Anh không phải thứ rác rưởi nhất gan nhu nhược! Không phải...

‘Huynh phải rác rưởi...’

Giọng nói dịu dàng ấy khiến nước mắt anh lại chảy xuống, trái tim như bị bóp nghẹt.

Sau đó, anh nhìn thấy khuôn mặt cô, nụ cười của cô. Tên của cô gái ấy hiện lên rõ ràng trong tim.

“Tử Kinh... “

Tử Kinh lương thiện dịu dàng, Tử Kinh nấu cơm cho anh. Anh run rẩy, nhớ lại. Trời ạ, là Tử Kinh! Anh đã giết cô, đáng ra anh phải bảo vệ cô, anh lại tự tay giết cô! Hoảng sợ trào ra từ mỗi tế bào.

Sao anh có thể ngu xuẩn như thế? Sao anh có thể làm vậy với cô?

Anh ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn cô đang rưng rưng chỉ trích anh.

‘Sao anh có thể quên em, sao có thể?!’

Ừ ừ như sấm, vang dội khiến tim anh như bị đốt cháy.

“Thu Nhiên... “

Chính là Tử Kinh.

Ánh mắt đau xót của hai người xuyên qua thời không ngàn năm giao nhau.

Cô ôm lấy mình, đau đớn nhìn anh, nước mắt ướt áo, giống như có thể nát vụn bất cứ lúc nào.

Anh hốt hoảng đứng dậy, đi về phía cô, muốn chạm vào cô, muốn ôm cô, muốn xin lỗi giải thích với cô.

Ngay lúc anh đưa tay lại, cô lại rút lại, kích động run rẩy nói.

“Đừng! Đừng đụng vào tôi!”

Anh sững sờ, bàn tay ngừng giữa không trung.

“Đừng... Đụng vào tôi . . . ” Trong mắt cô có khổ, có hận, còn có vô tận đau xót. “Anh đi. . . ” Cô rưng rưng nhìn anh, run rẩy nói: “Anh đi đi... Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa... “

Thế giới chao đảo.

Từng câu từng chữ giống như lưỡi dao sắc bén, cắm vào tim anh.

Cô ở ngay trước mặt, nhưng anh không thể nào chạm tới.

Gần trong gang tấc lại cách xa ngàn dặm.

Con người của anh co rút lại, không tài nào thở nổi, cũng không thể cử động.

Tay anh, còn có móng vuốt sắc bén, nhuộm đầy máu, dơ bẩn hèn mọn.

Nhìn người con gái vừa khóc vừa oán hận nhìn anh, cổ anh nghẹn lại, không thốt nên nổi một lời.

Cô bảo anh đi, bảo anh đi.

Anh đi tới, lại chỉ đổi lấy càng nhiều hối hận, càng nhiều đau xót.

Khi đó anh không phải người cũng chẳng phải yêu quái, nhất gan bản thủ, nhưng anh đã học được bài học!

“Không, anh không đi...” Anh quỳ trước mặt cô, muốn chạm vào mặt cô, rồi lại dừng lại, chỉ có thể run rẩy nói: “Anh không đi...”

Hai mắt cô đầm lệ nhìn anh, nhần tâm lập lại: “Tôi không muốn phải nhìn thấy anh nữa, anh nghe không hiểu sao?” Nét mặt của hần bởi vì câu nói kia mà biến sắc; trái tim cũng bị xé nát. Cô làm tổn thương anh, cô biết, nhưng ngoại trừ đau khổ của bản thân cô không tài nào nghĩ được tới chuyện nào khác, chỉ có thể tức giận gào lên: “Anh đi đi! Đi đi!”

Cô hận anh, nhưng nỗi sợ mất đi cô càng khiến anh sợ hãi hơn.

“Anh không muốn mất em lần nữa... Anh không muốn...”

Hần hạ quyết tâm, bất chấp sự phản đối của cô, ôm lấy cô nhảy lên trời, mang cô trở về, trở về nơi duy nhất trong mấy ngàn năm qua anh có thể gọi là ‘nhà’.

Tất nhiên, đó là ngôi nhà cô đã tự tay bố trí vì anh.

p.s: Còn khoảng 4 chương nữa là hoàn rồi. Cho trầm tý động lực đề :v

40. Quyển 2 - Chương 17

“Thả tôi ra! Đồ khốn! Buông ra.” Anh ôm cô, bay vùn vụt qua cả thành phố, đáp xuống trên ban công nhà mình, sải bước đi vào trong nhà, vào phòng tắm rộng lớn.”Thả tôi xuống!” Cô tức giận hét lên.

Anh không buông tay, chỉ ôm cô vào trong lòng, xả nước ấm.

Dòng nước ấm áp từ vòi sen tuôn ra, xối lên đầu lên mặt hai người, rửa trôi máu trên người anh, nhưng không thể rửa trôi dòng nước mắt không ngừng trào ra từ đôi mắt cô.

“Thả tôi ra!” Cô đưa tay đẩy anh, lại đẩy không nổi, anh vững chãi giống như tường đồng vách sắt.

“Không.” Anh ôm cô thật chặt, nhân lúc cô còn yếu, nhân lúc cô không có nhiều sức lực phản kháng. “Anh xin lỗi, anh rất xin lỗi, anh không cố ý...”

“Tránh ra! Tôi không muốn nghe!” Anh nói được một nửa, thì cô đưa tay bịt tai, đau khổ gào thét. Nhưng giọng anh xuyên qua hai tay, không ngừng truyền đến. Anh ôm lấy cô, cùng cô đứng dưới vòi hoa sen, vội vã giải thích bên tai cô: “Anh chỉ muốn được ở bên em, anh chỉ muốn bảo vệ em, anh chỉ muốn có sức mạnh để bảo vệ em!”

“Anh đã quên tôi!” Cô oán giận chỉ trích, “Anh đã quên!”

Người anh cứng đờ, cổ nhin đau, khàn khàn giải thích: “Anh chưa bao giờ muốn quên em! Anh không biết sẽ biến thành như vậy, anh không biết sẽ quên em, nếu như anh biết, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý giúp nữ pháp sư trộm sách. Anh chỉ có mình em, chỉ còn mình em mà thôi... Mất em rồi, có được sức mạnh để làm gì?”

Không cần, cô không muốn tin, cô không muốn lại tin một lần nữa.

Nhiều buồn, nhiều đau, nhiều khổ, tràn ngập tim cô.

Nước mắt không ngừng rơi.

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Cô nhắm mắt lại, đẩy anh, khóc nói: “Anh tránh ra, tránh ra! Một mình tôi sống rất tốt, rõ ràng một mình tôi vẫn có thể sống tốt! Tôi không cần anh! Anh có nghe không? Tôi không cần anh!!!”

Anh ôm cô gào khóc nghẹn ngào, sợ hãi nói ra khao khát trong lòng: “Nhưng anh cần! Anh cần em!”

Cô sững sờ, nhắm chặt hai mắt, càng bịt chặt tai nhưng vẫn không ngăn được giọng anh.

“Anh cần em... Van xin em, đừng đẩy anh ra, hãy cho anh thêm một cơ hội, hãy nghe anh nói... ” Anh ôm lấy cô gái mình yêu đang run rẩy không ngừng trong ngực, cầu khẩn, từ bỏ tất cả kiêu ngạo và tự tôn, “Em là người duy nhất anh quan tâm, người duy nhất anh muốn có, anh nguyện đánh đổi tất cả để có em! Nhưng khi ấy anh không có gì cả, không có gì cả, anh thậm chí không thể bảo vệ em... ” Anh khàn khàn nói bên tai cô: “Em bảo anh đi, cho nên anh đi, chỉ có những ký ức ở bên em mới giúp anh sống sót trong vực sâu u tối kia. Nếu như anh biết cái giá phải trả để có được sức mạnh là mất đi trí nhớ về khoảng thời gian ở bên em thì anh tuyệt đối sẽ không đồng ý... Chứ đừng nói chi ... “

Anh nghẹn ngào, nước mắt lăn xuống: “Chứ đừng nói đến... Làm tổn thương em... “

Giọng anh nhỏ gần không thể nghe thấy, nhưng cô lại nghe rất rõ ràng.

Cô có thể cảm nhận được sự run rẩy của anh, nghe thấy đau đớn trong giọng anh.

Rõ ràng có nước ấm đang xối xuống nhưng cô vẫn biết người đàn ông kề sát bên tai mình đang khóc. Nước mắt của anh còn nóng hơn nước, nhỏ lên bàn tay cô, lên vai cô nhỏ, nóng như vàng nung.

“Xin lỗi... Đã quên em... Anh không cố ý, anh chưa bao giờ muốn làm tổn thương em... Anh chưa bao giờ muốn quên... Nhưng anh không dám đối mặt... Không muốn tin...”

Anh không thể phát ra thành tiếng, không trọn vẹn thành câu, không thể nào biểu đạt sự hối hận khi tự tay cướp đi sự sống của cô.

“Em chết... Là tại anh... ” Nhớ lại chuyện đó gần như lảng trí anh, anh ôm lấy người con gái mình yêu, đau đớn tan nát cõi lòng, khàn giọng thổ lộ: “Đau lắm... Đau lắm... Anh không thể chịu nổi... Anh yêu em... Em là báu vật duy nhất của anh... Sao anh lại quên em... Sao có thể tự tay cướp đi tính mạng em... Sao có thể ngu xuẩn lạnh lùng như thế... ” Đau đớn tỏa ra từ anh rõ ràng đến thế. Cô không muốn nghe, nhưng không thể nào không nghe; cô không muốn cảm nhận, nhưng không thể nào trốn tránh. Anh hít một hơi thật sâu, run giọng thừa nhận, “Anh không dám thừa sai lầm của mình... Cho nên trốn tránh... Cho nên lại quên...”

Đau đớn ấy rung chuyển tim cô.

Cô run rẩy, khóc không thành tiếng, nhưng vẫn không chịu ngẩng đầu mở mắt.

Anh nghẹn ngào nói nhỏ bên tai cô: “Em nói không sai, anh rất muốn chết, vẫn muốn chết, lại không chết được... Những năm qua, anh cho rằng mình có tất cả nhưng lại sống không có ý nghĩa, anh không biết mình thiếu cái gì, trong lòng anh có một lỗ hổng, anh cố gắng lấp đầy nó, nhưng không được. Anh tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm được, khắp nơi đều không tìm được. Đến khi anh gặp lại em lần nữa... Gặp em, anh mới phát hiện, anh luôn tìm kiếm, là em... “

Không, cô muốn tin nữa, cô không tin!

Cô đã từng tin, nhưng anh nói dối cô, phản bội sự tin tưởng của cô, còn quên cô.

Cô bỏ ngoài tai tất cả những gì anh nói, nhưng vẫn đau đến mức không thể nổi, chỉ có vừa khóc vừa cầu khẩn, “Buông tôi ra, xin anh, thả tôi...”

“Anh không thể.” Tim anh thắt lại, bởi vì nước mắt và những gì cô nói, bị đắm vào được máu tươi chảy không ngừng.” Anh không thể... Xin lỗi... Anh không thể mất em... “

Anh ôm lấy cô vẫn đang nức nở nghẹn ngào, cầu khẩn: “Anh yêu em, thực xin lỗi... Em muốn hận anh cũng được, nhưng đừng đi... Đừng rời khỏi anh... Đừng rời khỏi anh... “

Cô khóc đến không thở nổi, không tài nào chịu nổi tình cảm mãnh liệt kích động trong lòng. Ngay sau đó, trước mắt cô bỗng tối sầm, ngất đi, nhưng giọng nói hoảng sợ của anh vẫn cứ văng vẳng, không chịu buông tha trái tim cô

Trắng sáng trên cao soi sáng màn đêm lạnh lẽo. Ban đêm ở thành phố không nhìn thấy được sao, chỉ có ánh đèn từ các tòa nhà cao tầng.

Khi tỉnh lại, cô vẫn cứ ngỡ đây chỉ là một cơn ác mộng.

Cô mặc đồ ngủ, tóc đã gội, cơ thể thoải mái, hai tay sạch sẽ không có vết máu.

Nhưng người đàn ông cùng cô nằm ở trên giường, nhìn cô, trong mắt bao hàm xin lỗi và sợ hãi.

Sự thật tàn khốc rõ ràng đến thế, giống bị cái xác nằm trong hòm tiêu bản, rõ ràng đến chân tơ kẽ tóc.

Rất muốn giả vờ như tất cả chỉ là ác mộng. Nếu như có thể quên... Nếu như có thể quên... Cô nhắm mắt lại, nước mắt lại rơi. Anh giơ tay lau nước mắt cho cô, khàn giọng lặp lại: “Anh xin lỗi...”

Cô siết chặt chăn, đau lòng không thôi, chỉ có thể xoay người trốn tránh, rúc vào trong chăn.

“Đi ra ngoài...” Cô đau đớn yêu cầu, “Anh không cho tôi đi, ít nhất hãy để tôi yên lặng một mình...”

Anh im lặng, không nhúc nhích, nhưng nỗi đau của anh dường như lan tỏa trong không khí, lạnh lẽo bám lấy cô, làm cô cũng đau.

Cô càng cuộn chặt người lại, kháng cự.

Cô hận anh, hận tên ích kỷ này, cô tự nói với mình, nước mắt lại không ngừng rơi.

Cô tiếp tục cuộn người nằm trên giường, muốn quên, muốn trốn tránh.

Nhưng anh luôn đứng đó, nhắc nhở cô, dù im ắng lạnh lẽo, những lời anh nói vẫn cứ vang vọng trong phòng.

Cô hận anh.

Cô không ngừng tự nói với mình, lại biết rõ...

Bởi vì yêu, cho nên mới hận.

Kiếp trước, cô đã yêu anh, yêu một yêu quái. Cô tin tưởng anh, hi vọng anh được sống. Vốn cho rằng anh đã được tự do, thế nhưng anh lại quên, quên mất cô. Những lời hứa của anh cũng như hư ảo. Kiếp trước, cô chết trong tay anh, oán hận vô tận làm cô khép kín trái tim mình, không bao giờ tin tưởng lời hứa của người khác nữa.

Ai biết, luân hồi chuyển thế, tu chưa tới, lại quay về tay anh, lại chìm vào lưới tình rối rắm này.

Nhưng cô không muốn, không muốn lặp lại một lần nữa.

Cô không muốn tin nữa, cô không tin tình yêu, cô không cần tình yêu!

p.s: Còn 3 chương. Hết bộ này sẽ cho 1 sói ca nữa của má Hắc lên sàn. Đang có 2 anh, phân vân quá =v=

41. Quyển 2 - Chương 18

Trời sáng rồi lại tối. Cô không nói một lời, không ăn cái gì, sắc mặt tái nhợt. Anh nấu một bát cháo trứng gà, cầu xin cô.

“Xin em, ăn chút gì đi.”

Cô im lặng nhắm mắt, tiếp tục co người lại.

“Ít nhất hãy uống nước.”

Cô gãi trên giường không nhúc nhích, tái nhợt gầy yếu, như có thể trút hơi thở cuối cùng bất cứ lúc nào. Cô không chịu mở miệng. Anh không biết nên làm sao, anh không muốn mất cô, nhưng tiếp tục như vậy, cơ thể cô sẽ không chịu nổi.

“Phải làm thế nào, em mới chịu tha thứ cho anh?” Anh khàn khàn nói. Cô hít một hơi thật sâu, sau đó mở mắt, nhìn anh, vẻ mặt thờ ơ, đáp: “Để tôi một mình, một mình qua hết cả đời này, tôi sẽ tha thứ cho anh.”

Sắc mặt anh trắng bệch, như bị sét đánh.

“Tôi không cần tình yêu, tôi không cần anh, tôi chỉ muốn bình yên.”

Anh đau đến mức không nói nổi nên lời, chỉ có thể nhìn vẻ mặt hồ hững của cô.

“Trưởng lão nói, yêu quái là yêu quái bởi vì chúng vĩnh viễn không bao giờ thỏa mãn, không biết kiềm chế, lòng tham không đáy . . . Ông ấy nói cho tôi biết, tôi lại không tin. . . Anh nói xem là ông ấy sai hay là tôi sai?”

Anh không biết phải trả lời cô thế nào.

Anh muốn nói cho cô biết, trưởng lão sai rồi, cô đúng, nhưng anh không có cách nào làm cô đi.

Giọng cô rất nhẹ, nhẹ giống như bay trong gió, lại chữ chữ như dao, dăm anh đau đến tận cùng.

“Anh yêu em.”

Mặt cô vô cảm, lời nói nhẹ nhàng lạnh lùng, “Nếu như anh thật sự yêu tôi, vậy để tôi đi đi.”

Câu nói ấy như đâm vào tim anh. Đặt bát cháo xuống, anh chưa xốt nói. “Anh là yêu quái, anh rất tham lam.” Anh xoay người, đi ra ngoài. Cô nên cảm thấy đắc ý, cô đã ép được anh phải đi ra ngoài, chiếm được chút thắng lợi nhỏ.

Nắm chặt ga giường, cô nhìn cánh cửa đóng chặt, nước mắt lại lăn chã rơi.

Bỗng dưng, cô cảm giác được phía sau có người.

Quay đầu lại, chỉ thấy Linh.

Nữ pháp sư Bạch Thập. A Thập Tát Cổ Linh. Không biết cô ấy vào phòng bằng cách nào, lặng lẽ đứng cạnh cửa sổ, trên người vẫn mặc tạp dề công ty vệ sinh. Vẻ ngoài của cô ấy không thay đổi là bao, vẫn xinh đẹp như xưa, trong đôi mắt ngập tràn xin lỗi.

Cô chưa từng gặp Linh lúc trưởng thành.

‘Rất xin lỗi.’ Trong đầu có giọng nói vang lên. Hai mắt cô nhắm lại, trong lòng hỏi lại. ‘Vì sao? Tất cả rốt cuộc là vì sao?’

Linh nhìn cô, thành thật trả lời.

‘Tôi chỉ muốn sống sót, tôi không cam lòng.’

Cô cười cay đắng.

‘Cô sống sót rồi đó thôi, chúc mừng.’

Khuôn mặt xinh đẹp của nữ pháp sư kia vì lời trào phúng này mà trắng bệch.

‘Tôi biết những tổn thương do mình gây ra sẽ không vì một câu xin lỗi mà biến mất.’

Cô mệt mỏi hỏi.

‘Nếu biết, cô còn đến đây làm gì?’

Đáy mắt nữ pháp sư trào lên sự bi thương, lại vẫn nói.

‘Bởi vì tôi muốn đền bù sai lầm của mình, dù chỉ một chút cũng tốt.’

Cô không biết nên nói gì, chỉ có thể im lặng.

Linh nhìn cô, đưa tay ra, vẻ mặt dịu dàng.

‘Nếu như cô muốn đi, tôi có thể giúp cô.’

Trái tim bởi vì lời đề nghị này mà đột nhiên thất lại, rất đau. Không, cô không muốn lại buồn bã vì anh, không muốn lại đau lòng vì anh nữa. Thương đau do anh tạo ra luôn in đậm trong linh hồn, đau như thiêu đốt, cô không muốn phải cảm thụ.

‘Tôi muốn đi.’

Cô rưng rưng nhìn nữ pháp sư kia, xuống giường, cầm bàn tay trắng nõn lạnh lẽo ấy.

Trong mắt Linh có thương hại, nhưng không nói thêm gì nữa, chỉ nắm tay cô, xoay người, đưa tay kia ra.

Cửa sổ thủy tinh sát đất đột nhiên tỏa ra như sóng nước, lạnh lẽ xuất hiện một lỗ hổng.

Gió đêm lùa vào lạnh như băng.

Cô run rẩy, trong khoảnh khắc ấy, trong đầu lại nhớ tới lời cầu xin khe khẽ của anh.

‘Đừng bỏ anh... Đừng bỏ anh...’

Cô không dám quay đầu lại, cắn răng, vứt bỏ giọng nói kia, theo Linh đi ra ngoài.

Nữ pháp sư đưa cô bay lên bầu trời đêm, giọng nói bi thương khe khẽ của anh lại mãi vắng vắng không tan.

‘Đừng bỏ anh... Đừng bỏ anh...’

Cuối cùng, cô không chịu nổi, quay đầu lại.

Trong đêm, anh ngồi một mình trong phòng khách, nhìn chằm chằm cánh cửa kia, nước mắt vẫn rơi.

Ngay sau đó, rừng trúc ngăn cản tầm mắt cô, nhưng chỉ thoát chốc ấy cũng đủ để bóng dáng cô đơn đau khổ của anh in dấu thật sâu thật sâu trong tim cô.

Linh đưa cô đến một quán cà phê. Hoa hồng nở đầy vườn; bồ đề che trời. “Ông chủ nơi này họ Tần, vợ anh ta Khởi Lệ, là bạn của tôi.” Linh đáp xuống đất, nắm tay cô vào nhà. “Phòng trên tầng là cho thuê, nơi này cái gì cũng có, ba bữa tôi sẽ bảo Khởi Lệ đưa lên.”

Linh đứng ở phòng khách, đưa chìa khóa cho cô.

“Tôi đi lấy chút đồ ăn, cô muốn ăn cái gì?”

“Tôi không. . . Đói.”

Linh nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, không khuyên, chỉ nói: “Vậy cô nghỉ ngơi đi. Cô yên tâm, ở đây sẽ không ai quấy rầy cô, cho dù anh ta đến đây cũng sẽ không vào được. Nơi này có kết giới, bên ngoài bày pháp trận, yêu quái không vào được.”

Cô biết, không khí nơi này không giống bình thường, có sự yên tĩnh dễ chịu lạ kỳ.

Linh rời đi, cô đi vào phòng ngủ.

Trong phòng, có chăn ga, có giường. Cô cực kỳ mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, chỉ có thể nằm trên giường, đắp chăn, nhắm mắt lại... Bên tai vẫn văng vẳng tiếng anh. Đau như vĩnh không ngừng. Trong đêm tối, cô nằm im không nhúc nhích, từng câu từng chữ anh nói lại xoáy vào đáy lòng.

‘Trong lòng anh có một lỗ hổng, anh cố gắng lấp đầy nó, nhưng không được. Anh tìm kiếm khắp nơi nhưng không tìm được, khắp nơi đều không tìm được. Đến khi anh gặp lại em lần nữa... Gặp em, anh mới phát hiện, anh luôn tìm kiếm, là em...’

Cô co rúm lại, cố quên đi lời anh. Nhưng hình ảnh anh gặp ác mộng lại hiển hiện.

‘Đang ở đâu? Đang ở đâu?’

‘Không thấy. . . Không thấy... Tại sao không thấy...’

‘Trả cho tôi... Trả lại cho tôi...’

‘Anh rốt cuộc đang tìm cái gì?’

Cô nghe thấy mình hỏi, cảm nhận được bàn tay run rẩy của anh xoa lên má cô.

‘Em... Anh đang tìm em...’

Cô đè lên tim, dùng sức đè mạnh lên trái tim như muốn nứt ra, nhưng vẫn bật ra một tiếng nắc khẽ nghẹn ngào.

Đêm hôm đó, cô mơ mơ màng màng. Trong đêm, trong mộng, kiếp trước, kiếp này, đều là hình ảnh anh, tràn ngập tiếng nói của anh. ‘Đừng khóc... Đừng khóc... Anh yêu em... Anh yêu em...’

Trong quán cà phê rất yên tĩnh.

Ông chủ đứng ở trong quầy bar, nhìn nữ pháp sư hấp tấp làm loạn, lặng im không nói.

Rất lâu, mới chậm rãi nói.

“Cô biết mình đang làm gì không?” Anh đã sớm dặn cô đừng nhúng tay vào.

“Che chở cô ấy.” Linh nhìn anh ta, giải thích: “Anh đã nói, tôi phải đền bù.”

Anh gần như muốn thở dài, lại chỉ nhặt nhẻo đáp: “Không phải dùng cách này.”

“Anh ta là yêu quái, không có lợi với cô ấy.” Cô tức giận nói: “Tôi chỉ có thể dùng cách này.”

“Khi cô để hai người họ gặp nhau, đáng lẽ nên nghĩ đến điều này.” Anh đâm trúng chỗ đau.

“Tôi nghĩ rồi chứ, nhưng cô ấy không chịu yêu ai, tôi chỉ có thể đánh cuộc một phen.” Cô ủ rũ cúi đầu, méo mồm lầm bầm: “Ai biết lại thất bại...”

Linh ngồi ở bên quầy bar, cúi đầu trong lòng thầm chửi bới. Đều tại tên Tần Thiên Cung ngu ngốc kia khuyên vớ khuyên vẩn... Cái gì mà để Thu Nhiên ở bên Dạ Ảnh, chỉ cần bọn họ yêu nhau, có thể xoa dịu đau khổ kiếp trước, Thu Nhiên sẽ tha thứ cho Dạ Ảnh, Dạ Ảnh cũng có thể sửa sai hướng thiện. Thiện cái đầu mẹ anh!

Cô đã sớm nói mọi chuyện sẽ không dễ dàng như vậy, tên kia lúc trước là phế vật. Tử Kinh kiếp trước cùng lắm là coi anh ta như thú cưng, làm sao có thể yêu anh ta?

Nhưng Tần Thiên Cung cứ khẳng khẳng anh ta bây giờ là yêu quái, đẳng cấp cao hơn, đẹp trai hơn, cường tráng hơn, dễ khiến người ta sa vào lưới tình hơn. Sau khi Thu Nhiên yêu anh ta sẽ dễ dàng tha thứ hơn.

Đúng là cứt chó, tốt nhất là có người sẽ yêu yêu quái! Tốt nhất là có người sẽ!

Trái tim chua xót, cô giận giữ nghĩ: nhất định là đầu bị nước vào, mới có thể nghe theo những lời vớ vẩn của tên Tần Thiên Cung kia.

Giờ thì hay rồi, Dạ Ảnh yêu Thu Nhiên, nhưng Thu Nhiên lại không yêu anh ta, cũng không chịu tha thứ, chỉ muốn sống yên bình một mình cả đời.

“Tôi không cần tình yêu, tôi không cần anh, tôi chỉ muốn bình yên.”

Nghĩ đến cuộc cãi vã vừa rồi nghe trộm được, mặt cô sa sầm.

Trời mới biết cô phải làm thế nào mới khiến Đông Thu Nhiên sống bình an cả đời một mình, cho dù cô có khả năng giúp đỡ Thu Nhiên xóa ký ức, để cô ấy quên tên kia, cô cũng không thể để Thu Nhiên ở đây trốn tên yêu quái kia cả đời. Đầu thế bắt cô nói với Thu Nhiên là: Xin lỗi, cô không thể ra ngoài đi dạo lung tung được, nếu không sẽ bị yêu quái bắt đi đấy. Cô lấy tay che mặt, ngồi ở quầy bar, nhú mồm, tức giận bực bội. Chết tiệt, cô biết ngay chiêu này của Tần Thiên Cung không dùng được mà, nếu nói một câu xin lỗi là được tha thứ thì những năm qua cô còn cần khổ cực như vậy sao? Hiện giờ mọi việc thành ra thế này cũng không biết giải quyết sao đây. Tên khốn Tần Thiên Cung kia thấy tình hình không ổn đã mặc kệ cô trốn mất tăm mất tích rồi!

“Chết tiệt. . .”

Tần Vô Minh nhìn nữ pháp sư đang phẫn uất, suýt chút nữa lại thở dài.

Cô ấy cho rằng mình cực thua, cho rằng tình yêu chỉ có đen trắng, chỉ có hai đáp án.

Anh biết nữ pháp sư này không hiểu, vẫn chưa cảm thụ được, cô ấy quá vội vàng cho nên không nhìn thấy được sự thực.

Bởi vì yêu, mới có thể hận; bởi vì yêu, mới đau khổ.

Cô ấy không hiểu, vẫn không hiểu.

Anh không giải thích, phải đợi chính cô ấy nhận ra, chờ linh hồn bị thương trên tầng kia nghỉ ngơi hồi phục.

Cho nên anh tiếp tục lau cốc, đợi.

Sáng sớm tỉnh lại, cô như một du hồn loạn choạng vào phòng tắm, rửa mặt đánh răng. Cô gái trong gương thân thể gầy yếu, khuôn mặt tái nhợt. Gương mặt đó, không phải Tử Kinh; thân thể này, không phải Tử Kinh. Tên cô là Thu Nhiên, Đông Thu Nhiên.

Cô không phải Tử Kinh.

Cô là Thu Nhiên.

Cô tự nói với mình, lại trông thấy huyễn ảnh của anh, đi tới bên cạnh, đưa tay lau nước mắt trên má cô, dịu dàng ôm lấy cô, trên mặt có vô tận hối hận đau xót.

Cô đau khổ nhìn anh, lại không tìm được tay, muốn chạm vào mặt anh. Cái bóng mềm mại bị thương này lại tan biến trong nháy mắt.

Trong tích tắc, hoảng hốt, rối loạn.

Trở lại, chỉ thấy bóng tối lan tràn, tràn ngập khắp nơi.

Trong bóng tối vô hạn ấy chỉ có mình cô.

Cô cảm thấy đau, không thở nổi, phát hiện mình còn ở trong mơ, nhìn những kiếp trước, luân hồi không ngừng.

Bởi vì, cô không tin, cô đóng cửa trái tim mình.

Mấy ngàn năm qua, đời đời đều thê lương lạnh lẽo, đời đời đều trống vắng cô độc Sau đó, trông thấy anh, trong bóng tối không ngừng khóc, hoảng loạn tìm kiếm bóng dáng cô khắp nơi. Không thấy... Không thấy... Anh đang ban ngày sát phạt, nhưng trong giấc mơ hằng đêm lại tìm kiếm bóng dáng cô.

Đang ở đâu? Đang ở đâu?

Anh khóc, như muốn đào tìm móc phổi.

Đến khi không dám ngủ nữa, không dám mơ nữa, anh ép mình tỉnh, ngàn năm không ngủ, chỉ còn cô đơn.

‘Anh rất muốn chết, luôn muốn chết, lại không chết được...’

Ở trong mơ, cô ôm mặt khóc; tỉnh lại vệt nước mắt vẫn còn.

Ánh mặt trời tan nát dưới đất.

Trong mơ hồ, cô dường như lại nghe thấy tiếng anh khẩn cầu, trông thấy anh cô đơn ngồi một mình rơi lệ.

Đừng bỏ anh... Đừng bỏ anh...

Sai sao?

Cô sai lắm rồi sao?

Cô... Có phải đã là làm sai rồi không?

42. Quyển 2 - Chương 19

Đó là cấm địa.

Cây bồ đề, hoa bỉ ngạn, nhà đá đỏ.

Anh nhìn cửa hàng yên tĩnh, tim đập thình thịch, mồ hôi lạnh ứa ra.

Anh từng nghe nói về nơi này, biết người đàn ông trong truyền thuyết kia... Tần Vô Minh.

Yêu ma quỷ quái, đầu trâu mặt ngựa, không kẻ nào dám tới gần nơi này.

Nơi này, là cấm địa do Ngục vương thống trị.

Anh đứng ở đầu đường, cơn lạnh chạy dọc sống lưng.

Anh nghe thấy hoa nói, nghe thấy chúng nó phẫn hận, oán giận, xì xào bàn tán.

Anh không muốn vào, không muốn tới gần, nhưng cô ở đó.

Đêm qua, anh về phòng, phát hiện cô biến mất, anh gần như phát cuồng.

Không thấy cô đâu nữa, có người mang cô đi, không có người bên ngoài giúp đỡ, cô không thể nào rời khỏi căn phòng đó. Đang lúc anh cực kỳ bi thương trong cơn cuồng nộ, thì lại ngửi được khí còn lưu lại, là nữ pháp sư kia chết tiệt, đáng hận kia! A Tháp Tát Cổ Linh. Cô ta là con cháu của huynh trưởng đã phản bội anh, đưa anh cho yêu ma. Dù đã nhớ lại tất cả, nhưng những ký ức khi còn làm người đã trở nên mơ hồ. Anh đã từng là người, sau đó là quỷ, rồi lại thành yêu.

Với anh mà nói, Dạ Ảnh khi là người đã quá xa xưa, lâu đến mức cho dù nhớ lại cũng không còn quá để ý, anh chỉ để ý Thu Nhiên, Tử Kinh.

Điều khiến anh nổi giận là nữ pháp sư chết tiệt kia lại dám khiến anh mất đi người con gái mình yêu lần nữa.

Thâm thù đại hận xưa kia so với việc mất cô chỉ nhỏ bé giống hạt cát.

Anh cười lạnh một tiếng.

Cười tự giễu chính mình, lại không giảm bớt được đau khổ trong lòng.

Nhìn cây bồ đề tắm trong ánh mặt trời, ngôi nhà tranh tối tranh sáng, anh hít sâu một hơi, lại vẫn không cảm nhận được cô. Gần như vậy mà vẫn không cảm thấy được khí, nhưng anh biết, cô ở đó.

Linh được Tần Vô Minh che chở là bí mật công khai trong giới yêu ma.

Cô ta chỉ có thể mang Thu Nhiên tới nơi này, cô ta chắc chắn cho rằng yêu quái như anh sẽ không tới, cũng không dám tới. Tới nơi này sẽ bị kéo thẳng xuống cấm địa Vô Gian A Tì.

Nói không sợ là giả. Anh còn muốn sống, anh không cam lòng, cho nên mới từ bỏ tư cách làm người, địa vị, tự tôn, trở thành quỷ để yêu ma sai bảo, sau đó lại bởi vì cô mà cam tâm tình nguyện biến thành yêu quái. Anh còn muốn ở bên Thu Nhiên, cho nên mới sợ. Anh không muốn chui đầu vào lưới, bị giam vào địa ngục Vô gian. Nhưng cô ở đó.

Vì cô, cho dù bắt anh xuống Hoàng Tuyền, anh cũng sẵn lòng.

Cho nên, anh hít một hơi thật sâu, sau đó đi về phía trước, đi vào trong ngõ phố, đi về phía cấm địa.

Anh từ đầu đường, đi đến cuối hẻm, đứng ở ngoài sân, bên cạnh hàng rào gỗ nhỏ.

Mặc dù vẫn ở bên ngoài, nhưng hơi lạnh kinh khủng đã ứa tới.

Trong sân, không có côn trùng cũng không có chim, chỉ có vô số hoa hồng dữ tợn, cho dù ở phía dưới tán cây bồ đề mềm mại, cũng vẫn không ngừng oán hận gào thét, khóc lóc rên rỉ.

Anh đẩy cửa ra, đi vào.

Mới một bước, dưới bàn chân trần đã cảm nhận được ngọn lửa xanh cực nóng thiêu đốt anh.

Quần áo vẫn nguyên vẹn, ngọn lửa xanh dưới bàn chân giống như hư ảo.

Chúng nó không làm tổn hại đến vật trong hiện thực, nhưng đối với anh lại mang tới sát thương cực lớn.

Anh đau đến không kìm chế được, dù cho dùng hết toàn lực, vẩy che dấu trên người vẫn dần dần hiện hình, tất cả móng vuốt trên tay chân vươn ra. Anh nhin đau, lại bước một bước, giẫm lên lớp bùn nhìn như ẩm ướt kỳ thực lại nóng rát.

Ngọn lửa xanh mãnh liệt thiêu đốt.

Cô không biết là cái gì khiến cô chú ý. Sau đó mới phát hiện ra là không khí. Không khí vận vẹo, tạo thành tiếng vang, cô rất quen thuộc loại cảm giác này, đó là tiếng không khí phát ra khi pháp trận bị người bên ngoài xâm nhập.

Cô mở mắt ra, lập tức hiểu ra, anh đến rồi.

Trái tim thất lại.

Nhìn cửa sổ quay ra sân, cô ngừng thở, bất giác siết chặt góc khăn phủ gối.

Cô muốn nhắm mắt lại, lại cảm giác được trận rung chuyển khác, nghe thấy anh đau đớn kêu rên.

Anh đang cưỡng chế tiến vào kết giới cực mạnh này.

Không khí lại chấn động, anh lại hừ một tiếng, tim cô cũng run lên theo.

Anh hết lần này tới lần khác, cưỡng chế chạm vào kết giới, khiến không khí lại dao động. Cô xuống giường, đến bên cửa sổ. Tấm rèm dài chạm đất che khuất cô, dưới ban công ngoài cửa sổ, anh đang bước qua sân, ngọn lửa màu xanh hừng hực cháy dưới chân anh, quần lầy khắp người anh. Những chỗ chân anh bước lên đều đã cháy đen. Tay chân lộ bên ngoài quần áo phủ kín vẩy màu xanh, móng vuốt sắc bén cũng đã vươn ra.

Anh cắn răng, lại bước một bước, chấn động không khí, rung chuyển kết giới.

Ngọn lửa càng mạnh hơn, càng dữ dội hơn, ngăn cản anh tiến vào.

Anh bối vì đau đớn kịch liệt mà khẽ gầm một tiếng.

Cô che miệng, ấn chặt tim, muốn lùi lại nhưng không tài nào cử động được.

Anh rất đau, cô biết anh rất đau, trên trán anh nổi gân xanh, khóe mắt cũng có ánh lệ, nhưng nước mắt bốc hơi trong chớp mắt.

Cô không cảm thấy nóng, nhưng cô biết anh không như vậy, anh đang bị bao vây trong ngọn lửa kia.

Vẩy và da ở hai chân đã bị ngọn lửa đốt tới quần xoắn, trở thành than đen.

Mỗi một bước, lớp than lại bong ra từng mảng, vẩy và da nhanh chóng mọc ra, nhưng dưới sự thiêu đốt hừng hực của ngọn lửa lại lần nữa cháy đen bong tróc, không ngừng lặp đi lặp lại. Cô chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đau, anh lại không chịu lùi bước. Anh thở dốc, siết chặt nắm tay, gào thét, lại đi về phía trước một bước. Tim cô theo đó mà thất lại, đau đớn. Nước mắt rơi xuống như chuỗi hạt châu đứt dây.

Đừng . . .

Đừng đi nữa... Đừng tiến lên nữa...

Cô đau lòng nghẹn ngào, lặng lẽ cầu khẩn trong lòng. Anh nhưng vẫn chịu đựng lửa nóng thiêu đốt, từng bước, kiên quyết va vào kết giới, tiếp tục tiến lên phía trước.

Anh đi đã qua hơn nửa sân, đứng trong những khóm hoa bỉ ngạn đỏ như máu, đau đớn thở hổn hển, hơi thở ra cũng đã biến thành khói trắng.

Anh lại chậm chậm bước một bước, có chút lão đảo.

Anh bắt đầu trở nên suy yếu, ngọn lửa lại càng dữ dội, càng rực rỡ.

Hoa hồng dữ tợn đang đưa bên cạnh anh không dứt.

Anh lấy lại thăng bằng, đứng thẳng trên con đường mòn giữa sân, lại bước một bước, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi khuyu xuống. Anh nhanh chóng dùng tay phải chống đỡ, nửa quỳ, run rẩy, nhưng ngay cả tay chạm đất, đầu gối quỳ xuống đất, đều bị lửa thiêu đốt.

Yêu quái đang bị ngọn lửa xanh thiêu cháy, chặt vật như thế, lại siết lấy tim cô, níu lấy hồn cô. Anh căng người, đứng thẳng lên, tiếp tục bước về phía trước, lại lần nữa khuyu ngã. Thấy vậy, tim cô muốn nứt ra, đau như bị lửa đốt. Tại sao anh lại ngốc như vậy? Tại sao còn tiếp tục đi? Cô đã đẩy anh ra lần nữa! Tại sao còn đến?

Cô cầm lấy tấm rèm, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, ấn lên trái tim đau đớn, khóc không thành tiếng.

Ngục hỏa Vô Gian, một bước liếm da, hai bước nuốt tim, ba bước đốt hồn!

Anh đau đớn quỳ rạp xuống đất, đối chọi với Quỷ Hỏa Minh vực, chỉ cảm thấy da tróc thịt bong, ngũ tạng đều cháy, thiêu đốt tinh thần.

Nhưng cô ở đây, vừa tiến vào anh liền cảm nhận được.

Cô ở đây.

Anh chỉ cần tiếp tục đi, nhất định có thể tìm được cô, nhất định có thể.

Anh gào thét, ra sức đứng lên một lần nữa, lão đảo bước một bước, rồi lại quỳ rạp xuống.

Mảnh đất này hút đi sức mạnh của anh, mỗi một bước đều khiến anh yếu đi. Mỗi một chỗ trên người anh chỉ cần tiếp xúc với mặt đất đều bị ngọn lửa xanh thiêu đốt, từ chân trần, hai tay, đến hai đầu gối, không bỏ sót một chỗ nào. Anh có thể nhìn thấy tay mình đang run, móng vuốt cắm vào đất bùn, vẩy trên tay cháy đen bong ra từng mảng hết lần này tới lần khác. Chúng nó hồi sinh càng ngày càng chậm, sức mạnh của anh đang biến mất, trào ra như đê vỡ. Đã bao lâu rồi anh không chặt vật như thế? Đã bao lâu rồi anh không hèn mọn như thế?

Anh gần như muốn bật cười, nhưng nỗi đau bị lửa thiêu đốt, không đau bằng mắt cô.

Không bằng, không bằng...

Cho dù phải bò, anh cũng phải bò đi.

Anh hít sâu một hơi, lần nữa lấy tay chống người dậy. Một người đàn ông từ cửa tiệm tầng một đi ra.

Người kia tuấn mỹ vô song, nét mặt lạnh lùng, mắt nhìn xuống anh, hỏi.

“Anh biết mình đang làm gì không?”

“Tôi...” Anh ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đó, đồng tử màu vàng co lại, khàn khàn nói: “Đến tìm người.”

Người đàn ông tuấn mỹ mặt không có chút biểu cảm, chỉ hỏi: “Anh không đau sao?”

Anh cố gắng nâng người dậy, lại không còn sức đứng lên, chỉ có thể nửa quỳ, nhìn người nọ, thành thật thừa nhận.

“Rất đau.”

“Nếu đau, tại sao còn tiếp tục đi?”

“Không có cô ấy, còn đau hơn.” Anh cắn răng, nhin đau.

“Anh có nghĩ tới những người bị người giết, cũng sẽ đau không?”

“Tôi đã rất lâu không giết người rồi. Yêu quái rất nhiều, người thì không.” Anh nhìn người đàn ông đó, trong ngọn lửa xanh, cao giọng nói: “Cô ấy là người cuối cùng, từ sau khi cô ấy chết trong tay tôi, tôi không thể ra tay với con người nữa. Tôi có làm con người bị thương, nhưng không giết người.”

“Nhưng anh đã từng giết; sau khi thành yêu quái, dù anh không tự tay giết nhưng cũng sai khiến yêu ma tàn sát ngàn vạn sinh linh.” Tần Vô Minh chỉ vào ngọn lửa trên người anh, “Tạo nghiệp, phải nhận quả đặng, đây là nghiệp hỏa của anh. Không nghiệp, thì không có hỏa.”

Anh giận dữ, không cam lòng gầm khê: “Bị phản bội, không phải tôi muốn! Biến thành yêu, không phải tôi muốn! Những năm qua, những gì tôi phải chịu chẳng lẽ còn không đủ?”

Tiếng gầm của anh ù ù, văng vẳng trong không gian.

Tần Vô Minh hờ hững đáp.

“Không đủ.”

Giọng rất khê, lại đánh mạnh vào ngực anh.

Tần Vô Minh nhìn anh đang bị phản, nói: “Không phải anh sống đau khổ là có thể chuộc lại quá khứ, có thể trả bù đắp nghiệp chướng...”

Anh không muốn nghe những lý luận suông này nữa, không muốn tiếp tục dông dài, không muốn nghe người này nói anh không có tư cách. Anh muốn gặp cô, muốn cầu xin cô, nhưng người này lại ngăn cản anh! “Trả tôi!” Trong nháy mắt, anh dùng hết tất cả sức lực, đứng dậy vung móng vuốt về phía kẻ lạnh lùng kia, giận dữ gầm lên: “Trả Đông Thu Nhiên lại cho tôi!”

Tần Vô Minh nâng tay lên.

Anh lập tức bị giữ lại, móng vuốt vẫn lơ lửng giữa không trung, không đụng vào được một sợi tóc của tên khổng kiếp trước mắt này.

Tần Vô Minh nhẹ nhàng hạ tay xuống, buộc anh một lần nữa quỳ xuống.

Anh giận dữ, kháng cự, lớn tiếng gào thét.

“Trả tôi...”

Nghẹn lửa bởi vì kháng cự của anh mà càng trở nên mãnh liệt, đốt lên tới tóc, lông mày anh.

Mặc dù đã dốc hết sức, anh vẫn không chịu được, hai đầu gối quỳ rạp xuống đất, lún sâu vào bên trong đất bùn. Anh lại vẫn thở dốc, cố chấp gầm thét.

“Trả cô ấy lại cho tôi!”

“Anh cũng giống như những hồn phách hồ đồ ngu xuẩn kia.”

Không đếm xỉa đến cơn giận dữ của anh, tay phải Tần Vô Minh khê đè xuống, ép tên yêu quái đang kích động kháng cự kia xuống thấp hơn, ấn sâu thêm vào trong đất.

“Nếu không chịu hối cải, vậy thì ở lại đi.” Còn chưa dứt lời, trong đất bùn ẩm ướt đã trỗi lên những chồi xanh, trong ngọn lửa cháy bùng hực chồi biến thành dây leo, đầy gai sắc nhọn, trói chặt tay, eo của anh, thậm chí quấn lên cánh tay đang giơ lên cao của anh. Dây leo nhanh chóng buộc chặt, gai sắc cắm vào thân thể anh, cũng kéo tay anh xuống. Mỗi một dây leo đều bởi vì sự chống cự giây dựa của anh mà càng đâm sâu vào thân thể anh, mỗi một cây gai nhọn hoắt đều lún sâu vào trong thịt da, khiến máu tươi chảy không ngừng.

Anh bị lôi vào đất bùn, bị dây trói chặt, đau đớn giãy vò, trở nên yếu ớt, lại vẫn đỏ mắt gọi.

“Trả tôi... Trả tôi...”

Từ chân anh mọc ra rễ, da dần biến thành màu xanh, mái tóc đen dần dần hóa thành đỏ.

Lúc này, cô biết, anh sắp trở thành hoa hồng không lá, giống như những bông hoa đỏ tươi tức giận dữ tợn kia.

p.s: Giờ qua ngược thân?

43. Quyển 2 - Chương 20

Thu Nhiên đứng trên tầng, nước mắt rơi như mưa, tim đau như muốn nứt ra, đầu ngón tay bởi vì siết quá chặt để kìm chế mà cắm sâu vào trong lòng bàn tay. Thấy anh bất chấp, dù phải chịu đau cũng không chịu đi, cô đau đến mức không thể chịu đựng được, bất giác hét lên.

“Dừng, dừng tay!”

Còn chưa kịp suy nghĩ, cô đã xoay người chạy vội xuống tầng, bất chấp tất cả, quỳ xuống bên cạnh anh, ôm chặt anh, không đếm xỉa ngọn lửa xanh vẫn đang thiêu đốt.

“Thu Nhiên... Thu Nhiên...” Trông thấy cô, anh không biết lấy đâu ra sức, hai tay vốn đã bị trói chặt lại giấy ra khỏi được dây leo, ôm chặt lấy cô. “Anh xin lỗi...” Anh đau đớn nói: “Anh xin lỗi... Anh yêu em... Xin em hãy quay lại, đừng rời khỏi anh... Dừng...”

Lửa vẫn đang cháy, cô không đau, nhưng những vết thương nó gây ra cho anh lại vô cùng chân thật.

“Em không đi... Không đi...” Cô khóc, muốn giúp anh dập lửa, cố gắng kéo dây leo trên anh, nhưng dây leo này đối với cô là hư ảo, ngay cả chạm vào cũng không được.

Cô quay đầu, hai mắt đầm lệ nhìn người đàn ông lạnh lùng kia, khóc xin.

“Cầu xin anh, mau dừng tay...”

Tần Vô Minh rũ mắt nhìn cô.

“Cô có biết, nghiệp chương của anh ta rất nặng không?”

Cho đến lúc này, nhìn rõ mặt anh ta, cô mới kinh ngạc phát hiện ra người này chính là người đàn ông xa lạ năm đó đã cứu cô.

Đã nhiều năm, anh ta không hề già đi chút nào, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng này vẫn y như trước.

“Tôi biết... Nhưng anh ấy đã hối cải, đã sửa sai rồi...”

Cô vẫn luôn không chịu thừa nhận, chỉ vì quá đau.

Nhưng cô nhớ rõ anh đối tốt với cô như thế nào, cho dù là trong khoảng thời gian không nhớ cô, anh vẫn che chở, nâng niu, cưng chiều cô. Cô biết, biết rất rõ, tất cả không hoàn toàn là lỗi của anh, nhưng lại vẫn trách anh, bởi vì cô quá hận, quá đau, quá sợ, sợ lại bị tổn thương, sợ lại một lần nữa phải nếm trải nỗi đau xé cõi lòng. Cho nên cô trách anh, đẩy anh ra, không muốn tha thứ.

Cô cho rằng cuối cùng anh sẽ từ bỏ, nhưng anh thật ngốc, vẫn không chịu buông.

Cô cho rằng, chỉ cần đẩy anh ra, có thể thoải mái tiếp tục sống, nhưng tình cảm của anh lại như trăm ngàn sợi tơ quấn lấy cô, siết chặt hồn phách cô.

Tơ tình oán giận dây dưa, cắt không đứt, mà lại càng ngày càng chặt, chỉ còn sự ngốc nghếch của anh làm cô đau.

Cô không thể làm gì khác, chỉ có thể xuống tầng.

Ôm chặt Dạ Ảnh quỳ dưới đất chịu lửa thiêu đốt, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, lệ như suối trào, khàn khàn nói: “Người không phải thánh hiền, ai không từng mắc sai lầm? Anh nói xem, cuộc đời con người không phải chính là không ngừng học tập từ sai lầm sao. Đời này phạm sai lầm, nếu không kịp thời sửa chữa, đời sau chắc chắn sẽ lại gặp phải. Đã như vậy, anh ấy chịu khổ đã lâu, vì sao không thể cho anh ấy cơ hội, để anh ấy chứng minh mình đã tỉnh ngộ sửa đổi?”

Tần Vô Minh vẻ mặt bình thản, nhàn nhạt hỏi lại: “Cho dù tôi đồng ý thả anh ta đi, nhưng cô là người, anh ta là yêu quái, cô ở bên anh ta sẽ không có nổi một ngày bình an. Cô rồi cũng có ngày sẽ già sẽ chết, anh ta lại trường sinh bất lão, chỉ có thể ở bên nhau hơn mười năm ngắn ngủi. Như vậy, cô cũng cam tâm tình nguyện sao?”

Tim cô thất lại, gật đầu. Tần Vô Minh lại hỏi: “Nếu tôi nói, anh ta phải chịu phạt vì những nghiệp chướng mà mình gây ra, tôi không thể thả anh ta đi dễ dàng như vậy, thì cô có đồng ý ở lại đây thay anh ta chịu phạt không?”

“Tôi...” Cô còn chưa kịp lên tiếng đã bị ngắt lời.

“Không!” Dạ Ảnh tức giận gầm lên, ôm chặt cô vào trong lòng, nhìn chăm chăm người đàn ông kia, quát: “Tội của tôi, tôi tự chịu, anh đừng đổ lên đầu cô ấy!”

Thu Nhiên nghẹn ngào, trong lòng thật ảm áp, vuốt ve vết thương chồng chất của anh. Cô lại quay đầu, nhìn người đàn ông kia, bất chấp sự phản đối của Dạ Ảnh, nghiêm túc đáp lại: “Tôi tình nguyện.”

“Tại sao?” Vô Minh hỏi.

“Bởi vì... Tôi yêu anh ấy.”

Dạ Ảnh đang ôm cô, nghe vậy liền run lên. Cô quay đầu lại, nhìn yêu quái trước mắt, trông thấy trong đôi mắt màu vàng nhạt của anh dấy lên khát vọng, khiếp sợ, cùng kinh ngạc.

Cô vuốt ve khuôn mặt anh, rưng rưng thừa nhận: “Em yêu anh. Bởi vì yêu, cho nên mới oán; bởi vì yêu, cho nên mới hận...”

“Anh xin lỗi...”

Anh run rẩy ôm lấy cô, nước mắt lăn xuống. Sau đó, mới phát hiện ngọn lửa đã tắt; nhưng dây leo vẫn trói chặt anh, hút lấy máu anh. Anh ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông kia, lại càng sợ hãi, sợ người này cố ý cướp cô đi. “Tôi tình nguyện ở lại chịu phạt.” Giọng anh khàn khàn, thành tâm khẩn cầu, “Lỗi của tôi tôi sẽ tự gánh chịu... Xin anh, thả cô ấy đi...”

Thu Nhiên hoảng hốt, lau nước mắt trên mặt anh, nói: “Em không đi, em cùng anh, cùng chịu.”

Dạ Ảnh run lên, trái tim vừa ảm vừa đau, hai người nhìn nhau, ôm chặt nhau không rời.

Thấy vậy, Linh ở trong tiệm mặc dù không muốn chạm vào Lửa Địa Ngục cũng gần như không chịu nổi muốn chạy ra cầu xin.

Nhưng Khởi Lệ giữ tay cô, lặng lẽ lắc đầu.

Chỉ thấy bên ngoài, Tần Vô Minh thu tay về.

Dạ Ảnh ngẩng đầu, nhìn anh ta, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Tôi sẽ không giam anh, cho anh thêm một cơ hội.” Tần Vô Minh nhìn hai linh hồn bị thương trước mắt, “Nhưng tội lỗi của anh quá nặng, tôi không thể thả anh đơn giản như vậy được, anh phải thật lòng giác ngộ, sửa sai hướng thiện, hơn nữa chuộc lại tội lỗi của anh, đền bù sai lầm.”

“Tôi nên làm thế nào?” Chỉ cần có thể giữ cô lại bên mình, muốn anh làm cái gì cũng được.

Xem ra, yêu quái này vẫn còn cứu được. Tần Vô Minh hơi nhếch môi, nở nụ cười. Nụ cười của anh ta, như gió xuân, sưởi ấm trái tim hai người. “Thiên Cung.” Anh ta gọi Thất đệ. Dưới tàng cây vốn không người, xuất hiện một người đàn ông cười gian manh, anh ta chẳng hề xấu hổ đi lên phía trước, hỏi.

“Đại ca, gọi đệ à?”

Trông thấy anh ta, Dạ Ảnh cứng đờ.

Tần Vô Minh nhìn Thất đệ và yêu quái này, chỉ nói: “A Thập Sát Cổ Dạ Ảnh, anh hãy nghe cho kỹ, kể từ hôm nay, tôi thu anh làm Dạ Xoa, đi theo Thiên Cung, chém yêu phục ma, lấy công chuộc tội.”

“Dạ Xoa?” Anh sững sờ, gần như không thể tin được, trong lòng dâng lên hi vọng.

Tần Thiên Cung vẽ mặt cợt nhả nói: “Đúng vậy, bên cạnh tôi vừa khéo thiếu người trợ giúp, tôi quan sát anh đã lâu rồi, cho nên đích thân xuống dưới đó xin.”

“Cho nên...” Anh cúi đầu nhìn Thu Nhiên trong lòng cũng đang kinh ngạc nín thở chờ đợi, run rẩy hỏi ra khẩn cầu trong lòng hai người: “Tôi có thể ở bên Thu Nhiên?”

“Có thể.” Tần Vô Minh nói.

“Không cần ở lại đây?” Anh hỏi lại.

“Không cần.” Tần Thiên Cung cười gian, thêm một quy định: “Nhưng nếu tôi gọi, anh phải đến, thế nào? Anh muốn ở đây làm hoa, hay muốn làm thuộc hạ của tôi?” Mặc dù từ trước đến nay luôn chướng mắt tên này, nhưng nếu có thể ở bên cô, cho dù phải ở lại đây, anh cũng cam tâm tình nguyện chứ đừng nói đến chuyện có thể cùng cô ở lại nhân thế. “Dạ Ảnh nguyện làm Dạ Xoa.” Anh ngược mắt, nhìn Ngục vương Vô Gian, không chút do dự, thề: “Lấy công chuộc tội.”

Tần Vô Minh nhìn anh, nói: “Anh nếu có thể khiến công lớn hơn tội, có thể sẽ được ở bên cô ấy đến đầu bạc.”

Thu Nhiên nắm chặt tay Dạ Ảnh, nhìn người đàn ông kia, “Cảm ơn...”

Anh cũng khiêm tốn nói: “Tạ ơn Ngục Vương tác thành.”

Vô Minh khẽ cười gật đầu, không nói gì thêm nữa, xoay người đi vào trong tiệm.

Tần Thiên Cung giơ tay lên, vốn còn định nói gì đó, nhưng đôi tình nhân trước mắt sớm đã thâm tình ôm nhau, tiến vào thế giới hai người, hai anh ta cứng đờ, ngại đứng ở đây làm kỳ đà cản mũi, đành phải theo đại ca vào trong tiệm. Hôm khác sẽ tìm tên này nói rõ quy định sau.

Ai ngờ anh mới vào cửa đã nghe thấy...

“Có nhầm không?” Linh cảm giận bất bình nói: “Mọi chuyện đều là tôi làm, công lao lại về anh ta! Sau khi xảy ra chuyện, anh ta còn chuồn mất!”

Tần Thiên Cung nghe vậy, lớn tiếng kêu oan: “Phản đối! Phản đối! Tôi phản đối! Tôi vì khắc phục hậu quả còn chạy xuống dưới đó thuyết phục mấy tên ngoan cố phiến toái, cổ hủ bảo thủ kia, nói sắp gãy ba tác lưởi rồi!” Linh vừa trừng mắt vừa nói: “Cái miệng của anh không dùng lúc này thì còn chờ đến lúc nào?” Tần Thiên Cung gào lên cãi nhau với cô.

Nghe lão Thất và nữ pháp sư cãi nhau chí chóe, Tần Vô Minh chỉ cảm thấy buồn cười. Anh đi vào trong quầy bar, chỉ thấy Khởi Lệ pha một bình trà, rót một chén cho anh, mỉm cười trêu chọc.

“Em cho rằng trời đất có quy định, tội không thể thay, quá khứ không thể đổi, không thể để người khác chịu hộ.”

“Ừ.” Anh nhận lấy chén trà, khẽ nhấp một ngụm. “Đúng là như vậy.”

“Anh lừa bọn họ.” Khởi Lệ nhìn khuôn mặt như vô tình trước mắt, chỉ ra trọng điểm.

Anh không chớp mắt nhìn cô, nhẹ nhàng cười khê: “Cho nên, anh nói ‘nếu’, anh chỉ giả thiết thôi. Em từng dạy anh, có đôi khi quá hồ đồ thì cần đẩy một cái, chỉ điểm một chút, mới có thể thấy rõ bản thân, đối mặt với chính mình, sau đó mới có thể tiếp tục đi lên phía trước.”

Cho nên, ai nói Ngục vương Vô Gian vô tình chứ? Quanh co lòng vòng như vậy chẳng phải là vì đôi tình nhân kia.

Sự dịu dàng của anh chỉ có cô hiểu.

Thiên Cung và Linh còn đang ở bên cãi nhau, cô lại không để ý, chỉ mỉm cười ngồi vào lòng anh, ôm lấy anh, mỉm cười. “Vất vả cho anh rồi.”

“Ừ.” Anh gật đầu, ôm vợ yêu, thần nhiên nói: “Có em, khổ nữa cũng đáng.”

Dưới tán cây bồ đề, ánh mặt trời ấm áp dịu dàng chiếu xuống.

Rẽ dưới chân anh lặng lẽ bong ra, làn da bị đốt cháy chậm chậm sinh mới thay thế, trên người bị dây leo siết ra vết, đâm ra lỗ máu, khôi phục rất chậm, rất chậm, nhưng cũng dần dần khép lại.

“Tại sao. . . Lại ngốc như vậy?” Vuốt ve khuôn mặt bóng loang lỗ của anh, Thu Nhiên nghẹn ngào.

“Em. . . Là điều duy nhất anh khao khát... ” Dạ Ảnh cầm bàn tay nhỏ bé của cô, khàn khàn nói: “Nếu em không thể tha thứ cho anh thì ở nhân thế hay Vô Gian đối với anh mà nói đều chẳng khác gì nhau... ”

“Anh nên quên em đi...” Cô rưng rưng nói.

“Anh không muốn lại quên.” Anh nhìn cô, trong đôi mắt màu vàng nhạt có ánh lệ lấp lánh: “Anh không muốn... Không muốn trong lòng có một lỗ hổng, không bao giờ muốn nữa...”

Anh áy náy: “Anh xin lỗi... Anh biết mình rất ích kỷ, không nên ép em ở lại, nhưng anh không biết... Nên đối mặt với tương lai vô tận không có em như thế nào... Anh không muốn lại cô đơn một mình... Anh cần em, không có em, sống còn đau khổ hơn chết...”

Nhưng lời xin lỗi của anh lại làm cô rơi lệ. “Đừng khóc... Đừng khóc. . . ” Anh đỡ lấy khuôn mặt cô, hôn lên nước mắt của cô, an ủi đau buồn trong tim cô.

Triu mến vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, anh thật lòng nói: “Anh yêu em, mắt em cũng giống như đánh mất linh hồn... Chỉ có ở bên em anh mới thấy mình là hoàn chỉnh... Mới không phải là một con thú không hoàn chỉnh...”

Lời anh nói siết chặt lấy trái tim cô khiến nó nhói lên, nhưng đồng thời cũng xóa nhòa đau đớn ngày xưa.

“Anh không phải thú.” Bàn tay của cô đặt trên khuôn mặt anh khẽ run rẩy, hai mắt đầm lệ, thừa nhận: “Cho dù phải, thì cũng không sao hết.”

Trước kia, cô bị quy củ trời buộc, không dám thừa nhận tình cảm của mình dành cho anh, không dám giãi bày nỗi lòng xiềng xích, không dám ở bên anh, mới khiến anh liều lĩnh, phạm phải sai lầm lớn.

“Xin lỗi. . . ” Cô vừa khóc vừa xin lỗi, hôn lên môi anh, thổ lộ: “Em yêu anh... Dù anh là yêu quái. . . Là thú . . . Em đều yêu anh... Vĩnh viễn yêu anh...”

Anh run rẩy, nghẹn ngào hỏi: “Thật sao?”

“Thật.” Cô gật đầu.

Anh kích động vươn tay ôm chặt cô vào trong ngực, nước mắt không ngừng chảy ra, nhưng không phải vì đau lòng, không phải vì sợ hãi hoảng sợ nữa. Cách cửa sổ, anh trông thấy người đàn ông lạnh lùng kia cũng ôm một người phụ nữ, trong mắt tràn ngập dịu dàng. Giây phút ấy, anh cảm động đến rơi nước mắt, biết mình tuyệt đối sẽ không phụ cơ hội anh ta dành cho anh. Anh ôm lấy người con gái mình yêu, nhắm mắt lại, chân thành thề.

Nguyễn làm Dạ Xoa, chém yêu phục ma, lấy công chuộc tội, đến chết không bỏ!

Dưới cây bồ đề, tranh tối tranh sáng.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua tầng lá cây xanh mướt, rơi xuống mặt đất, thỉnh thoảng lại chớp lên khi có cơn gió thổi tới.

Thu Nhiên gối đầu trên vai anh, nhìn nắng vàng, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, nở nụ cười.

Từ đầu đến cuối, đều vì anh mà vui, mà lo, mà khóc, mà cười.

Muôn đời muôn kiếp, cô luôn cảm thấy linh hồn trống rỗng, hôm nay mới biết được, từ rất rất nhiều năm trước, linh hồn mình đã nằm trong tay anh, đến khi anh cẩn thận nâng niu, đến khi anh đáp lại, mới không đau đớn nữa.

“Em yêu anh.”

Cô lặp lại.

Khiến những lời thổ lộ tràn ngập yêu thương nhẹ nhàng quấn quanh hai người, vuốt lên đau xót kiếp trước...

44. Quyển 2 - Chương 21: Chương Kết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Nấu canh

Đêm xuân vẫn còn se lạnh. Rạng sáng năm giờ, cô tự đứng tỉnh lại, người bên gối không biết đã đi đâu. Trái tim khê siết lại, có chút sợ hãi. Có một giây, cô sợ rằng mình chỉ mơ một giấc mơ rất dài, lo mình chỉ vì quá nhớ anh mới nằm mơ, lo rằng vô tận triền miên, đều là ảo ảnh, tỉnh lại liền tiêu tan.

Nhưng nơi này không phải phòng thuê nhỏ hẹp của cô, căn phòng này rất rộng, chiếc giường được phủ bằng tơ tằm mềm mại.

Bên cạnh, cảnh đêm thành thị như vẽ, nằm trọn trong khung cửa sổ sát đất khổng lồ.

Sau đó, cô ngủ được một mùi thơm.

Cô xuống giường, đi tới cửa phòng, đưa tay mở cánh cửa đóng chặt.

Có một tích tắc, cô có chút căng thẳng, sợ cửa vừa mở ra thì mình sẽ tỉnh lại, trở lại căn phòng nhỏ hẹp.

Mỗi lần mở cửa, đều có chút lo lắng. Hít sâu một hơi, cô mở cửa ra. Cô chờ bị bắt quay về hiện thực tàn khốc, nhưng không. Thế giới không thay đổi, cô vẫn đứng trên mặt đất, không nằm ở trên giường, cảm thấy thất vọng. Trên hành lang ngoài cửa là ánh đèn dịu dịu.

Cô hồi hộp đi ra ngoài, trông thấy người đàn ông kia đứng trong phòng bếp, trên bếp có nồi, trên kệ bếp có rau củ đã cắt sẵn.

Anh cúi đầu nhíu mày, đang nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay, sau đó, dường như phát hiện sự có mặt của cô, anh nhìn về phía cô.

Lông mày nhíu chặt lập tức giãn ra, con ngươi vàng nhạt lóe lên chút lúng túng.

Anh nhận ra cô.

Thật tốt.

May mắn, không phải là mơ.

Trong lòng cảm thấy an tâm, từ từ ấm lên.

Cô chậm rãi đi về phía anh.

Anh đã lâu không lại mộng du nữa rồi.

Nhưng thỉnh thoảng trong đêm, anh vẫn dậy, đi ra ngoài làm việc nhân lúc cô ngủ say.

Nói thực ra, điều này làm cô hoảng hốt, giống như đêm nay, cô luôn sợ đây chỉ là một giấc mơ, hoặc anh chết trong lúc chiến đấu. Sau khi bị ngọn lửa xanh thiêu đốt, sức mạnh của anh yếu đi rất nhiều, không còn vĩnh sinh bất tử, không bị thương nữa.

Nếu thật sự là như vậy, cô nghĩ rằng Linh sẽ xóa trí nhớ của cô, khiến cô quên hết mọi chuyện, quên anh.

Anh chưa bao giờ mang theo thương tích trở về, vết thương của anh luôn lành rất nhanh, nhưng anh không thể hoàn toàn che giấu được hơi thở chém giết.

Đi đến trước mặt anh, cô nhìn gương mặt đẹp trai đến nghịch thiên kia, bất giác đưa tay khê vuốt ve, dịu dàng hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

Anh cúi đầu nhìn cô, trên gương mặt ngăm đen lại một lần nữa hiện lên chút ngượng ngùng, nhưng vẫn thành thật trả lời.

“Nấu canh.”

“Canh gì?”

“Canh... Cái gì kháng ấy.” Anh nói xong, cúi đầu liếc nhìn tờ giấy trong tay, có chút bực bội. “Chữ viết này ngoáy như gà bới, quý mới biết được trên đây viết cái gì.”

Cô sưng sốt, cầm tờ giấy từ trong tay anh, cúi đầu nhìn. Trên giấy viết kín tên các loại thuốc bắc: Nhân sâm, duệ linh, bạch thuật, sơn dược, thổ ti tử, đương quy, địa hoàng, gừng...

Các vị thuốc có tên trên giấy chất chồng trên kệ bếp, cô tò mò hỏi: “Anh lấy đơn thuốc và dược liệu ở đâu vậy.”

“Từ Thất gia.” Không biết tại sao, mỗi lần nghe anh nói hai chữ “Thất gia” này thì cô đều cảm thấy giống như anh đang chửi bậy. Có lẽ thật sự là vậy, anh có chút ‘ý kiến’ với Tần Thiên Cung nhưng vẫn vô cùng tuân thủ lời hứa, mặc cho người kia sai bảo. Cô nín cười, không nghĩ nhiều, hiếu kỳ hỏi: “Anh lấy của anh ta làm cái gì?”

“Trời lạnh, anh muốn nấu chút canh cho em.” Con người rất yếu ớt, nếu không để ý sẽ bị cảm lạnh ngay.

Cô lại sưng sốt, cổ nghèn nghẹn, nước mắt suýt nữa lại trào ra.

Sự dịu dàng của anh luôn bất ngờ như vậy, ở những điểm nhỏ nhất nhất, tỉ mỉ nhất, làm cô cảm động.

Anh còn cưng chiều cô thế này cô sẽ hình thành thói quen xấu ỷ lại vào anh mất.

Anh vuốt mặt cô, nói: “Xin lỗi, làm em thức giấc rồi.”

“Không phải.” Cô lắc đầu, chớp mắt để kìm chế nước mắt, mỉm cười, “Là tự em không ngủ được, em cùng anh nấu canh, được không?”

“Em nên ngủ nhiều một chút.” Anh nói.

“Em ngủ đủ rồi.” Cô nhìn anh, cầm tờ giấy kia, cười hỏi: “Huống hồ, anh hiểu Thất gia viết cái gì sao?”

Anh không hiểu, cho nên đành phải nhượng bộ, “Em giúp anh ước lượng số lượng rồi trở về ngủ tiếp.”

Cô giúp anh bỏ dược liệu vào, hướng dẫn anh nấu thịt, thản nhiên nói: “Em muốn cùng anh nấu canh.” Trong lòng anh chỉ cảm thấy thật ấm áp, không từ chối nữa. Cô thả phần dược liệu cuối cùng vào trong nồi, vặn nhỏ lửa, đưa tay ra với anh, mỉm cười nói: “Đi nào, chúng ta ra ghế sofa.” Đó là một ý kiến không tồi. Anh cầm tay cô, mặc cho cô dắt anh đi, leo lên ghế sofa ấm áp.

Cô rúc vào lòng anh, cảm thấy thật ấm.

Mặc dù không biết có thể ở bên anh bao lâu, nhưng cô không sợ, tương lai không ai biết trước được, nhưng chỉ cần có anh, cho dù chết cũng không có gì đáng sợ.

Nắm chặt bàn tay anh, cô gối lên lồng ngực anh, mỉm cười.

Trên ban công, trời hửng sáng.

Anh và cô nằm bên nhau, xem hoa tử kinh nở, xem lá trúc đập dòn, xem gió thổi mây bay, nhìn trời sáng.

Mấy phút sau, cô nghe được tiếng thở đều đều của anh.

Cô lặng lẽ đứng dậy, vào phòng bếp tắt bếp, cầm theo một chiếc chăn tới, một lần nữa chui vào lòng anh, nằm cùng anh trên ghế sofa, bước vào mộng đẹp...

Lời kết: Vậy là lại hoàn thêm 1 bộ nữa của má Hắc rồi =))) Ngày xưa sau khi đọc xong hệ liệt mình vẫn nhớ nhất là quyển này vì nam chính thắm quá :)))) Thôi thì cuối cùng cũng tu thành chính quả rồi, chúc mừng =))))))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-da-xoa>